

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GELECEK YA BİZİM OLACAK YA DA
ORTADA GELECEK DİYE BİR ŞEY KALMAYACAK!



GOEBBELS

BÜYÜK YALANLAR



Zeplin

ADOLF HITLER'İN SAĞ KOLU, PROPAGANDA BAKANI, YAKIN DOSTU...
EN ÖNEMLİSİ 1933'TE İKTİDARA GELDİKLERİ GÜNDEN SONRA
"HALKIN FÜHRER'İNİ" YARATAN ADAM... DÜNYA TARİHİNDE KARA
PROPAGANDAYI EN İYİ ŞEKİLDE KULLANIP KİTLELERİ BU KADAR
UZUN SÜRE VE SEBATLA PEŞİNDEN SÜRÜKLEYEN SAYILI İNSAN
OLMUŞTUR. GÖREVE GELDİĞİ İLK GÜNDEN BERİ HALKI İSTEDİĞİ HER
ŞEYE İNANDIRABİLEN GOEBBELS'İN EN ÇARPICI KONUŞMALARINDAN
OLUŞAN **BÜYÜK YALANLAR**'DA, PROPAGANDA DEDİĞİMİZ SİYASİ
EYLEMLE TEK BİR İNSANIN, KİTLELERE NELER YAPABİLECEĞİNİ VE
YAPTIRABİLECEĞİNİ GÖRECEKSİNİZ.



TÜRKÇESİ: DUYGU BOLUT

Zeplin



PAUL JOSEPH GOEBBELS 29 Ekim 1897'de Mönchengladbach'ta, Katolik bir ailenin altı çocuğundan biri olarak dünyaya geldi. Çocukluk çağı boyunca akciğer iltihabı dâhil olmak üzere pek çok hastalıkla mücadele eden Goebbels'in bir de fiziksel engeli vardı. Yumru ayak sendromu denen bir hastalıktan muzdaripti, sağ ayağı içe dönüktü ve sol ayağından daha kısa ve daha şişmandı; bu yüzden yürürken topallıyordu. (Bir rivayete göre Nazilere katıldıktan sonra bu kusurunu saklamak adına uzun yürüyüşler yapmaktan kaçınırdı.)

Hıristiyan lisesinde eğitimini tamamladıktan sonra, ailesi kendisinin Katolik rahibi olmasını istediye de, Goebbels Bonn, Würzburg, Freiburg ve Münih üniversitelerinde edebiyat ve tarih eğitimi aldı. 1921 yılında kısmen otobiyografik öğeler içeren Michael adlı romanını kaleme aldı (eserin yalnızca birinci ve üçüncü bölümleri günümüze kadar ulaşmıştır). Aynı yıl, Heidelberg Üniversitesi'nde Alman filolojisi üzerine doktorasını tamamladı.

Evine döndüğünde önce özel dersler vermeye başladı ve daha sonra yerel bir gazetede iş bularak gazetecilik yaptı ancak bir yandan özel yazılarına da devam ediyordu. 1940 yılına kadar on dört kadar roman ve hikâye yazmıştı. Eserlerinin içeriği incelendiğinde antisemitizm eğiliminin ve modern kültüre karşı duyduğu nefretin boyutlarının her geçen yıl nasıl arttığı gözlemlenebiliyordu.

Günlüklerine düştüğü notlara göre 1923 yılının Aralık ayı ortalarında Nasyonal Sosyalist hareketle tanıştı. İlk olarak Adolf Hitler'in Birahane Darbesi girişimi yüzünden vatana ihanet suçlamasıyla yargılandığı davası ilgisini çekti. Dava basın tarafından oldukça ilgi görüyor ve aslında Hitler'in görüşlerini aktarması için de kendisine bir fırsat sunuyordu. Hitler'in konuşmaları Goebbels'i giderek daha çok çekti ve nihayetinde kendini Nasyonal Sosyalist grubun içinde bularak partiye resmî olarak üye oldu.

Daha 1926 yılında yazdığı Nazi-Sozi adını verdiği kitapçıkta, Hitler'in en büyük düşmanlarından biri olan Marksizmi eleştirdi ve Almanya'yı kurtaracak olan görüşün Nasyonal Sosyalizm olduğunu dile

getirerek propagandalarına ilk elden başladı. Yine nasyonal sosyalist propagandalarına devam ettiği Angriff adında bir de dergi çıkarıyordu.

Aynı yıl Weimar'da düzenlenen büyük kongrede konuşma yapmak üzere bizzat Hitler tarafından Münih'e davet edildi ve ertesi yıl ilk kez parti kongresinin planlamasında bizzat görev aldı. Düzenlenecek miting'in filme alınmasını istedi ve Hitler'i adım adım bir kült lidere dönüştürme süreci böylece başlamış oldu.

1932 yılında yapılan seçimlerde Goebbels olağanüstü bir uğraş sarf etti; Hitler'in mitinglerini ve konuşmalarını organize ediyordu. Seçim kampanyaları sırasında kendisi de dikkate değer konuşmalar yaptı ve bazı konuşmaları kitapçık olarak basılarak halka dağıtıldı. Bütün bu çabaların sonucunda 30 Ocak 1933'te, seçimlerden galip çıkan Hitler şansölye oldu. 14 Mart 1933'te ise Goebbels, Halkı Aydınlatma ve Propaganda Bakanlığı'na getirildi.

Yıllar boyunca Nasyonal Sosyalist Parti için mümkün olabilecek her türlü büyük yalanı söyleyen Goebbels 1945'te, Nazi Almanyası'nın yenildiği anlaşıldığında Führer'in intihar etmesinin ardından ne ailesinin ne de eşinin, düşmanın eline geçmemesi için altı çocuğunun zehirlenmesi talimatını verdikten sonra eşiyle birlikte intihar etti.

DUYGU BOLUT 1988 İstanbul doğumludur. Marmara Üniversitesi Almanca Mütercim Tercümanlık Bölümü mezunudur. Öğrencilik döneminin son yılından itibaren bir yayınevinde stajyer editör olarak görev yapmaya başlamıştır. İlk çevirisini, bitirme projesi konusu olarak seçtiği Çocuk Edebiyatı alanında yapmıştır. Meslek hayatının ilk yıllarında daha çok çocuk ve genç yetişkin alanında çalışmalarını sürdürmüş ancak son yıllarda çalışmalarına ağırlıklı olarak dünya klasiklerinden eserlerle devam etmekte ve kariyerini bu alanda, İngilizce-Türkçe ve Almanca-Türkçe dil çiftlerinde yaptığı çalışmalarla serbest çevirmen ve editör olarak sürdürmektedir.

JOSEPH GOEBBELS

BÜYÜK YALANLAR

DERLEYEN VE ÇEVİREN: DUYGU BOLUT

Zeplin

Zeplin Kitap: Düşünce

©2019, Zeplin Kitap

ISBN

978-605-7775-58-0

Sertifika No

35073

Tüm hakları saklıdır.

Yayıncının yazılı izni

olmaksızın hiçbir yolla

çoğaltılamaz.

Zeplin Kitap, bir Aylak

Adam Kültür Sanat

Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.

kuruluşudur.

Alemdağ Merkez Mah.

108. Sk. Karakoç Apt.

8-10/5 Çekmeköy İstanbul

Telefon

(0542) 586 7961

bilgi@aylakadamyayinlari.com

www.aylakadamdukkani.com.tr

Facebook: /aylakadamyayinlari

Twitter: /AylakAdamYayin

Instagram: /aylakadamyayinlari

21. Basım

2021

Yayın Yönetmeni

Gökhan Sarı

Dizgi ve Mizanpaj

Ulaş Kantemir

Kapak Tasarım

Özkan Artaş

İç Baskı ve Cilt

MD Ofset Matbaacılık

Yayıncılık Kırtasiye Dağıtım

Pazarlama Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.

Adres

Maltepe Mahallesi Yılanlı Ayazma

Sokak Yıldız San. Sitesi No: 18

İç Kapı No: 201

Cevizlibağ/Zeytinburnu

Telefon

(0212) 483 3422

Sertifika No

50194

İÇİNDEKİLER

ÇEVİRMENİN ÖNSÖZÜ	7
-------------------------	---

1933 YILINDA NASYONAL SOSYALİST PARTİ'NİN İKTİDARA GELİŞİNDEN ÖNCE YAYIMLANAN YAZILARI

NAZİ-SOZİ	14
BİLGİ VE PROPAGANDA	46
YAHUDİLER	70
DÜŞMAN DÜNYA	74
REICHSTAG'DA NE ARIYORUZ?!	78
HİTLER KONUŞTUĞUNDA!	82
FÜHRER!	85
BANA OY VERECEK MİSİNİZ?	89
ALMANLAR, YALNIZCA YAHUDİLERDEN ALIŞVERİŞ YAPIN!	93
BİR DİKTATÖRE YA DA DİKTATÖR OLMAK İSTEYEN BİRİNE ALTIN ÖĞÜTLER	97

1933

ALMAN KADINI	103
BİZİM HİTLER'İMİZ!	111
RADYO: DÜNYANIN SEKİZİNCİ SÜPER GÜCÜ	119

1939

AMERİKA GERÇEKTE NE İSTİYOR?	131
ALMAN DEVRİMİ	139
KAPIDAKİ SAVAŞ	150
KAHVECİ TEYZELER	161
HARİKA BİR DÖNEMDEYİZ!	168
ZENGİNLERİN AHLAKI	176
POLİTİK NEZAKET ÜZERİNE	182
ELLERİ KESİLEN ÇOCUKLAR	188

1940

EŞİ BENZERİ OLMAYAN BİR DÖNEM	197
KAÇIRILAN FIRSATLAR	205
SAVAŞ VE SANAT	212
AVRUPA GELİYOR!	217
GENÇLER VE SAVAŞ	229
BAŞKA BİR DÜNYA	237
1940-1941 YENİ YIL ARİFESİ ALMAN HALKINA SESLENİŞ	244

1941

CHURCHILL'İN YALAN FABRİKASI	253
SÖZDE SOSYALİSTLER	259
DAĞLARA BAHAR GELDİĞİNDE	265
HABER POLİTİKASI	272
PEÇE NİHAYET KALKIYOR	278
TAKLİTÇİLİK	284
YENİ BİR ÇAĞA GİRERKEN	290
NE ZAMAN VE NASIL?	296
SUÇLU, YAHUDİLERDİR!	303
KENDİNİ BEĞENMİŞ BİR DEV	310
DEĞİŞEN DÜNYA HARİTASI	316
FEDAKÂRLIK NEDİR?	322

1942

YENİ BİR YIL	331
BİR HALKA ANCAK KENDİSİ YARDIM EDEBİLİR	337
CHURCHILL'IN OYUNU	341
SADIK DOST	347
HERKESE HİTABEN	354
AÇIK MÜZAKARE	361
KÂĞIT KALEMLE SAVAŞMAK	368
HAKİKİ KAHRAMANLAR VE AKTÖRLER	375
HAVA MUHAREBESİ VE SİNİR MUHAREBESİ	382
SÖZDE RUS RUHU!	389
TANRI'NIN ÜLKESİ	396
FAZLA ADİL OLMAYIN!	403

1943

SAVAŞIN YÜZÜ	413
AVRUPA'DA KRİZ	421
ÖLÜMSÜZ ALMAN KÜLTÜRÜ	429
SAVAŞA YÖN VEREN BİR ETMEN OLARAK MORAL	436
NEREDE DURUYORUZ?	443
ALMAN ULUSUNA SAVAŞI HATIRLATACAK OTUZ MADDE	452
NE PAHASINA OLURSA OLSUN DİRENECEĞİZ!	463
KAYNAKÇA	471

ÇEVİRMENİN ÖNSÖZÜ

**"Bir yalanı ne kadar çok tekrar ederseniz,
insanlar ona o kadar çok inanırlar."**

Hemen hemen herkesin bir şekilde kulağına çalınmış olan bu ifadenin sahibi Goebbels, bugün bir propaganda ustası olarak anılıyorsa, boş yere değil. Davasına delicesine –gerçek anlamda delirmişçesine– bağlı olan ve bu uğurda milyonlarca insana işkence etmekten dahi çekinmeyen bu adam, düşmanın eline geçmektense, eşi Magda Goebbels ve altı çocuğuyla birlikte yaşamına son vermekten dahi geri durmamış olan, 3. Reich'ın son ve bir günlük şansölyesi... Her bir yazısı ve konuşmasında düşmanı âdeta şeytanın yeryüzündeki timsali olarak resmeden Goebbels, aslında buna kendisinin de inandığını gösterircesine, çocuklarına dahi kıymaktan imtina etmeyecek kadar sert, acımasız ve –şeytani kararlar alabilen– kararlı bir siyasetçi.

Bu derleme için makale seçme ve makaleleri Türkçeye kazandırma sürecinde iyi ya da kötü bir insan olmasına bakmaksızın Go-

ebbels'in nasıl bir hitabet ustası olduğunu konuşma metinleri ile makalelerinin neredeyse tamamını bizzat okuyarak tecrübe ettim ve tarihe –iyi veya kötü ve hatta canice yaklaşımlarıyla da olsa– bir şekilde damgasını vurmuş önemli bir şahsiyetin makalelerini hem seçip derleme hem de çevirme fırsatı yakaladığım için kendimi gerçekten şanslı hissediyorum. Her ne kadar cümleleri basit olsa da, çok fazla alt metin içerdiği için benim için hem zorlu hem de fazlasıyla bilgilendirici bir süreç oldu. Parça parça ilerleyen makalelerin arasında yer yer kendim de kaybolduğum için hem Goebbels'i okurlara bir nebze anlatmak hem de propagandanın kökenine ufak da olsa bir yolculuk yapmak için okurlara bir önsöz ile hitap etmek istedim.

Konuşmalarını, modern anlamda propagandanın babalarından biri olarak değerlendirilebilecek kadar ustalıkla ilmek ilmek işliyor ve ele aldığı her konuyu bir şekilde Nazilerin büyük davasına bağlamayı başarıyor. Goebbels'i ve Nazilerin kara propagandalarında kullandıkları delice yöntemleri bu kitabı okurken daha berrak bir biçimde algılayabilmek için aslında propagandanın da köküne bir nebze olsa inmek gerektiğini düşünüyorum.

On yıllar, hatta yüzyıllar boyunca yalnızca Latince *propagare* sözcüğünden türeyen ve bu sözcüğün anlamına uygun olarak “bir öğreti, düşünce veya inancı başkalarına tanıtmak, benimsetmek ve yaymak amacıyla söz, yazı vb. yollarla gerçekleştirilen çalışmaları” tanımlamak için kullanılan *propaganda*nın, aslında siyasi denilebilecek anlamda ilk kez Papa XV. Gregory'nin, başka dinlere mensup kimseleri Hıristiyanlığa çekmek amacıyla görevlendirdiği misyonerlerin faaliyetlerinin yürütülmesi amacıyla kurduğu *Congregatio de Propaganda Fide* (İnancı Yayma Cemiyeti) adlı dernek benzeri yapıyla birlikte kullanıldığını söyleyebiliriz ancak yine de Papa'nın faaliyetlerinin, günümüzde propaganda adı altında yapılanlarla pek de ilgisi yoktu. Propagandanın, bugün hepimizin bildiği modern politik anlamını aslında Birinci Dünya Savaşı'nın hazırlık

aşamasında kazandığı söylenebilir. Modern anlamda propaganda-
nın sınıflandırılmış üç türü vardır: Kara propaganda, beyaz propa-
ganda ve gri propaganda.

Beyaz propaganda, kaynağı belli olan ve gizliden gizliye değil
aleni bir biçimde sürdürülen propagandadır. Verilen bilgiyi çarpıt-
maya, yalanlarla süslemeye ya da ekleme ve çıkarma yapmaya ge-
rek duyulmadan yapılır. Genellikle meşru bir hakkın savunulması
söz konusu olduğunda açıkça verilen mücadelelerde bu propagan-
da türü tercih edilir.

Gri propaganda ise beyaz ve kara propagandanın ortasında bir
türdür. Kaynağın tam olarak belirtilmediği bilgi ve haberler yayı-
lırken genel olarak geniş kitlelerin zihinlerine şüphe düşürmek, en
azından güvenilirliği sorgulatmak ve insanların akıllarını bulan-
dırmak hedeflenir. Kitle ne kadar uzun süre bununla oyalanırsa, o
kadar başarı elde edilir.

Kara propagandaya gelince, akla gelebilecek her türlü hilenin,
çarpıtmanın, yalanın ve hatta iftiranın dahi kullanıldığı, kaynağı
asla belli olmayan ve kaynak göstermek gibi bir amaç da gütmeyen,
tek amacı hedefine ulaşmak olan propagandadır. Kara propaganda-
da yegâne hedef, karşıt görüşü ya da inancı benimseyen kimselerin
zihinlerinde o görüşü ve inancı bütünüyle yerle bir ederek değers-
iz hale getirmektir. Öyle ki hedefe ulaşmak için asla yaşanmamış
olaylar, birinci elden tecrübe edilmişçesine anlatılır, kitlelerin zi-
hinlerini kinle doldurmak ve düşmanlığı körüklemek için insan
aklının üretebileceği her türlü senaryo kurgulanır.

İşte, Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden hemen
önce özellikle İngiltere'nin Almanya aleyhine yürüttüğü kara
propaganda çalışmalarında da bu tür yöntemler kullanılmış ve
yürütülen propagandalar savaşın kaderinde oldukça belirleyici
birer etmen olmuştu. Alman halkını moral bakımından çökert-
mek adına her türlü yalan habere başvurulmuş ve devlet yöneti-
mi itibarsızlaştırılarak güçsüz kılınmıştı. Aslında bir anlamda, bu

perspektiften bakınca Hitler ve Goebbels'in de bu kara propaganda yöntemlerini İngilizlerden devşirdiği söylenebilir.

Dünya tarihinde propagandanın adının, bugün bildiğimiz anlamıyla resmi bir kuruma verilmesi ise Nasyonal Sosyalist Almanya döneminde gerçekleşti. Goebbels'in yolu, önce Hitler'le kesişti; sonrasında da etkili konuşma yeteneği sayesinde propagandayla... Goebbels kendini hitabet sanatında öylesine kanıtladı ki en nihayetinde Üçüncü Reich'in Halkı Aydınlatma ve Propaganda Bakanlığı görevine getirildi.

Şayet hayatının erken dönemine ve okul sonrası başarısız kariyer denemelerine bakılacak olursa, Goebbels'in böyle bir konuda bulunabileceğini pek fazla kimsenin tahmin edebileceğini zannetmiyorum. Yumru ayak sendromundan muzdarip olduğu için askerlik görevini yerine getirmeye uygun bulunmayınca, Birinci Dünya Savaşı'nda cephede savaşma şansı yakalayamadı. Felsefe bölümünden mezun olmuştu ancak Alman diline olan tutkusu sebebiyle filoloji alanında doktora yaptı (Parti içerisinde Herr Doktor olarak anılırdı). Mezun olduktan sonra bir süre için önce edebiyat dünyasında kendine yer bulmaya çalıştı, ardında da muhabir olmayı denedi ama hiçbirinde beklediği başarıyı yakalayamadı. Bu çabaları devam ederken 1924 yılının sonbaharında Nasyonal Sosyalist bir arkadaş çevresi edindiğinde âdeta kendini bulmuştu aslında. Güçlü hitabet yeteneği sayesinde diğerlerinin arasında sivrilmesi de çok uzun sürmedi. Partiye resmi olarak 1926 yılında kabul edilse de hayatının tamamen değişmesi, Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi'nin iktidara gelmesinden hemen sonra Halkı Aydınlatma ve Propaganda Bakanı olarak atanmasıyla oldu.

1934 yılında Hindenburg öldükten sonra 3. Reich'in şekillenmesinin ilk adımı olan anons, radyolarda bizzat Goebbels'in sesinden duyuldu: Cumhurbaşkanlığı ve Şansölyelik ofisleri birleştirilmişti ve Hitler bundan sonra resmi olarak "Führer ve Reich Şansölyesi"

olarak anılacaktı, bu da elbette ki büyük oranda Goebbels'in fikriydi.

O günden itibaren Nazi propagandalarının en büyük hedefi Hitler'i parlatmaktı, böylece halk onun yenilmez ve Tanrı tarafından gönderilmiş bir kurtarıcı olduğuna inanacak, söylediklerinden ve yaptıklarından asla şüphe etmeyecekti.

Hitabet yeteneği, çok da iyi bir konuşmacı olmayan Hitler tarafından çok erken fark edilmişti aslında. Kendisi pek etkili bir konuşmacı sayılmadığı için, Hitler'in pek çok konuşmasından evvel muhakkak Goebbels'e danıştığı söylenir. Hem Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi'nin propaganda bakanı hem de Berlin'in savunma komiseri olan Goebbels, Hitler'i kolayca etkileyip fikrini değiştirebilmektedir. Aralarında yalnızca birer dava arkadaşı olmaktan daha sıkı bir bağ vardır. Bu yüzden Goebbels hemen hemen her yerde Hitler'in yanındadır. Öyle ki Hitler, intihar etmesinden evvel bir sonraki şansölyenin Goebbels olmasını vasiyet etmiştir.

Her ne kadar edebi dili yalın ve yumuşak olsa da kitlelere hitap ederken oldukça ateşli, tetikleyici konuşmalar yapabilen Goebbels'in daha sonra parti içinde ve Almanya genelinde aldığı pek çok karar, amacına ulaşmak için asla sınır tanımadığının birer göstergesi. Göreve geldiği ilk günden itibaren adım adım ülkedeki bütün basın yayın organlarını ele geçirmişti. Savaş boyunca halkın yaşadığı her türlü sorunda ortaya çıkıp toplumu teskin etmesini biliyor ve bunu yaparken de olanlar hakkında kötü yorumda bulunan yahut hükümeti eleştirecek ufakık bir yorumda bulunan herkesi vatanını sevmemekle suçlayabiliyordu. Kendi yarattıkları İkinci Dünya Savaşı'nda aslında mağdur olduklarına ve bu savaşa zorla sürüklendiklerine inandırmıştı Alman halkını. Savaşın son günlerinde ise muhalifleri ya da onları açıktan desteklemeyenleri "vatan haini" olarak hedef göstermeyi bir adım öteye taşımış ve Rus Ordusu Berlin'e giriş yaptığı sırada kıızıl yahut beyaz bayrak sallayan her kim olursa olsun idam cezasına çarptırılmalarını em-

retmişti. Muhafifler söz konusu olduğunda, kendi yurttaşını dahi düşman olarak görüyordu. Bir anlamda aslında kendi yalanlarına o kadar inanmıştı ki savaşın son döneminde dahi Alman halkını, yenildikleri bir savaş için çarpışarak kan dökmeye zorlamak adına elinden gelen her şeyi yaparken dahi Napoleon'dan örnekler veriyor, ünlü yönetmenlere halkı kandırıp yine savaşmaya sevk edecek filmler çekmelerini emrediyordu.¹ Ne davasından ne de Führer'den son âna kadar vazgeçmişti.

Her türlü yayın organını kullanıp bir kült lider olarak Hitler'i yaratan ve kendi deyimiyle, "Daha 1933'te Berlin'i Führer için fetheden" büyük yalanların adamı Goebbels'i anlatmakla bitirmek pek mümkün olmayacaktır ama naçizane, okurlarımıza az da olsa metin hakkında ön bilgi vermek adına birkaç satır karalamak istedim, faydalı olmasını dilerim. Son olarak, sürecin başından beri bana tam yetki verip sonuna kadar güvenen Erkan Aslan'a ve yayın yönetmenim Gökhan Sarı'ya, makaleleri seçme aşamasında beni yönlendiren Doç. Dr. Murat Önsoy'a ve elbette her daim destekleyen ailem ve eşim başta olmak üzere üzerimde emeği olan herkese çok teşekkür ediyorum. Böylesi zorlu ve uzun bir sürecin ardından ortaya çıkan metni herkesin keyifle ve bilgilenererek okumasını umuyorum, sürç-i lisan ettiysem yahut metin içerisinde hatalar kaldıysa, okurların affına sığınıyorum.

DUYGU BOLUT
Ankara, 2019

¹ *Das Buch Hitler*, 2005, Bastei Lübbe Ag. (*Hitler Kitabı*, çev. Mustafa Tüzel, 2017, Alfa Yayınları)

**1933 YILINDA NASYONAL SOSYALİST PARTİ'NİN
İKTİDARA GELİŞİNDEN ÖNCE
YAYIMLANAN YAZILARI**

NAZİ-SOZİ¹

NASYONAL SOSYALİSTLER İÇİN ON EMİR

Vatanınız, hepiniz için öz annenizin hayatı kadar önemlidir –bunu asla unutmayın!

1. Vatanınız Almanya'dır, onu her şeyden daha çok sevmeli –kelimenin tam anlamıyla her şeyin ötesinde bir sevgiyle bağlanmalısınız!

2. Almanya'nın düşmanı sizin de düşmanınızdır, düşmanlarınızdan tüm kalbinizle nefret edin!

3. Her bir yoldaşımız, en yoksul olanımız da dâhil olmak üzere Almanya toplumunun bir parçasıdır, her vatandaşınızı en az kendinizi sevdiğiniz kadar sevin!

1 Goebbels'in, Nasyonal Sosyalist harekete aktif olarak katılmak üzere Berlin'e yerleşmesinden önce hazırladığı, ilk olarak Nasyonal Sosyalistlere verdiği öğütlerle başlayan ve yine Goebbels'in kendi kendine sorduğu sorulara bizzat verdiği yanıtlarla ilerleyen kitapçık. İlk kez 1926'da yayınlanmış ve 1931'de partinin yayınevi *Eher Verlag* bünyesinde yeniden düzenlenerek tekrar basılmıştır. Bu çeviride ise *Eher Verlag* tarafından yapılan baskı kaynak metin olarak alınmıştır.

4. Kendinizi yalnızca görevlerinize adayın ve şunu unutmayın; Almanya hakkı olan ne ise, er ya da geç onu tekrar kazanacaktır!

5. Almanya'yla gurur duyun; milyonlarca insanın uğruna can verdiği bir vatanın parçası olduğunuzu unutmayın!

6. Her kim Almanya'yı aşağılıyorsa, hem size hem de ölmüş atalarınıza dil uzatıyor demektir. O kişi her kim olursa olsun çekinmeden suratına bir yumruk indirin!

7. Sebepsiz yere kötülük etmeyin ancak şayet biri hakkınızı elinden almaya çalışıyorsa, Tanrı size o kimsenin yüzüne bir yumruk indirme hakkını vermiştir, bunu unutmayın!

8. Çılgın antisemitistlerden olmayın ve *Berliner Tageblatt*'tan kati suretle uzak durun!

9. Yeni Almanya'nın varlığından utanç duymak için hiçbir nedeniniz yok, bunu katiyen aklınızdan çıkarmadan yaşamınızı sürdürün!

10. Geleceğe inanın, zira hakkımız olan geleceği kazanmanın tek yolu budur!

POLİTİKAYA HAYIR!

"Hayır, hayır, politikadan uzak duracağım! Zira günümüz politik yaşamında mütemadiyen vatana ihanet etmekten ve sahtekâr yapmaktan başka bir şey yapıldığını görmüyorum. Devrimden sonra halkımızı bir takım mantıksız söylemlerle kandırmayı başarabildikleri bir dönem olmuştu ancak artık o zamanlar geçti. Bugün, Alman ulusu eskisinden çok daha akıllı. Ben de söylenen onca saçma şeye artık hiç inanmıyorum. İşimi yapıyorum ve politikayı asla düşünmüyorum. Konu kapandı! Nokta. Kâfi!"

"Affedersiniz ama eğer buna inanıyor ve gerçekten böyle düşünüyorsanız, o halde ulusumuzun ortak düşmanı - ona ister Kapitalizm, ister Yahudilik, parlamento, demok-

rasi ya da isterseniz Marksizim deyin- emeline ulaşmış demektir!"

"Neden böyle dediğinizi anlayamadım doğrusu?"

"Basit, düşmanlarımızın amacı da tam olarak Alman halkını politikadan uzak tutmaktı zaten! Alman halkı üretmeli, çalışmalı ve başkalarına kâhya misali hizmet etmeli ve politikayla yalnızca Alman topraklarında yaşayan Yahudiler yönetmeli diye düşünüyorlar!"

"Çok acımasızsınız. Bu noktada size sadece şunu sormak istiyorum: Peki halk olarak şu şartlar altında kime güveneceğiz? Farz edin ki bizi sloganlarla kendine çekip vaatlere boğmamış sağcı ya da solcu bir partiyi destekliyorum ya da en ufak bir vaadini dahi hayata geçirmekten asla geri durmamış bir partinin ateşli bir savunucusuyum!"

"Haklısınız. Bütün partiler bir noktada destekçilerine yalan söylüyor ve dolayısıyla da onlara ihanet ediyorlar. Hiçbir partinin tam anlamıyla dürüst olduğunu söylemek mümkün değil, söylemlerinde verdikleri vaatleri hayata geçirmeye yanaşmıyorlar bir türlü. Halkı yalnızca seçim zamanlarında dinliyor ve ne istediklerini dikkate alıyorlar aslında. Peki ama bütün bu partiler tam olarak Almanya'nın karakterini mi yansıyor? Bize ihanet ettiklerinde yaşadığımız hayal kırıklıkları ülke olarak geleceğimizden şüphe duymamıza neden olmalı mı? Eğer hâlihazırda var olan partiler kötü ise bir şekilde onları başımızdan def edip halkı uğruna çalışıp didinen yeni partileri desteklemek de pekala mümkün!"

"Hayır, bunun için artık çok geç. Kimsede günümüz Almanya'sını yepyeni bir Almanya'ya dönüştürecek cesaret de kararlılık da yok artık!"

"Bence bu noktada 'biz' demek yerine, kendi görüşünüzü belirterek 'ben' deseniz daha uygun olacaktır zira BİZİM cesaretimiz de, inancımız da, kararlılığımız da sapasağ-

lam. Peki ya siz? Siz geleceğe dair neler düşünüyör, gelecekten neler bekliyorsunuz?

EKONOMİ VE POLİTİKA

"Dürüst olmak gerekirse benim çok az umudum var. Ekonomi örneğini ele alalım. Alman halkını o yüce ve engin yaratıcılığının bizi kurtarabileceğine elbette ki inanıyorum ve bu noktada tek umudumuz ancak iş gücü ve ekonomi olabilir. Daha çok çalışmalı, daha az konuşmalıyız!"

"Güzel kükredin, aslan! Ama bunlar beylik laflar! Sana, üç milyon işsiz insanın arasına karışıp da vahşi doğanın bağrından kopup gelmişsin gibi konuşarak onlara da, 'Daha çok çalışmalı, daha az konuşmalıyız!' demeni öneririm. Ancak bunu yaparsan söylediğin şeyin saçmalığını, benim açıklayacağımdan daha iyi bir biçimde anlayabilirsin."

"Umudumuz ekonomidir! Büyük Amerikan ekonomisi, uluslararası sendika düşüncesiyle Almanya'nın üretim gücüne başvurarak büyük bir adım attığında Walther Rathenau da böyle söylemişti. İnsanlarımız için ekonomi, tıpkı politika gibi hayati önem arz etmekte. Tarihte; hedef odaklı, sağlıklı bir politika gütmeden sağlam bir ekonomi güce kavuşabilmiş tek bir insan gösterin bana! Yahut da içgüdüye dayalı ancak oldukça net bir politika yürüttüğü halde sağlıklı bir ekonomik sistem oluşturmayı başaramamış bir örnek gösterin!"

"Bakış açınız, ancak Yahudiler tarafından parayla satın alınmış birinin yahut da tamamen burjuvazinin ahmak bir üyesinin benimseyebileceği kadar basit ve saçma. İnsanların kaderini ekonomi değil politika belirler. Sağlıklı bir politik ortam oluşturmak, ihtiyacınız olan ekonomik prosedürleri de sağlıklı bir biçimde izlemenizi sağlar.

Sağlam bir politik zemine oturtulmamış bir ekonominin sağlam olmasını beklemek ise ahmaklıktır.

“Tabii günümüz devlet adamlarının sağlıklı politika yapabildiğini söylemek de pek mümkün değil.”

POLİTİKANIN DOĞASI

Politika, halka hizmet eden sorumluluk yüklü bir eylemler bütünüdür. Amacı ise, söz konusu halkın bu amansız ve sert topraklar üzerinde bir yaşam kurarak onu koruyup kollamalarına, sayıca çoğalmalarına ve atalarından miras kalanları ve özgürlüklerini korumalarına uygun ortamı sağlamaktır.

GENÇLİK VE POLİTİKA

“Siz de hareketinize böyle bir politikayı dâhil etmek istiyorsunuz, öyle mi? Hem de neredeyse hiç hayat tecrübesi olmayan gençlerle birlikte, doğru mu? Radikallik ve çokça gü-rültü patırtıyla birlikte? Sizinle aynı görüşte olmayanlarla sokaklarda kavga edip korku salarak mı yapacaksınız bunu? Devlete ve devletin köklü kurumlarına bu şekilde, temelden karşı çıkarak mı?”

“Evet, yapmak istediğimiz tam olarak bu! Böyle bir politika izlemek istiyoruz çünkü kimse bunu yapmıyor. Halka bir dönem liderlik etmiş eski ve deneyimli kimseler bizden bu kadar şikâyet edememişken deneyimli gençlerin de etmeye hakkı yoktur. Ne eğitilmiş burjuva sınıf ne entelektüel camia ne ılımlı politika düşkünü evcimenler ne de anakuzuları! Ne bu devlet ne de onun adına politika yapanlar!

“Ancak bir iki düzeltme yapmama izin verin. Eğer politikamızı ‘deneyimsiz gençlerle’ –biz onlara gençlik diyoruz, Alman gençliği– geliştirecek; bunu, Alman gençliğinin

günümüzün zehirli ortamından kaçarak Yeni Almanya'yı kurmak için bir yol bulmak umuduyla bize geldiği bilinciyle, gurur duyarak yaparız. Eminim ki siz de hayat konusunda çok tecrübelisinizdir ancak politikadan hiç anlamadığınız belli. Fırtına Birliğimizde¹, tanıdığım öyle on sekizlik çocuklar var ki her cümleleriyle sizi yerin dibine sokabilirler. Gelgelelim radikal bir politika gütmek niyetinde değiliz tam olarak. Yine de şayet şartlar radikal olmayı gerektirirse de bunu görmezden gelip geri duracak kadar korkak da değiliz. Burjuva sınıfının radikallikten şikâyet ediyor olmasının nedeni muhtemelen çevresinde hiç radikal bir gelişme yaşanmıyor oluşudur. Ne o eski veteran kuruluşlar gibi bağıra çağıra polisi arıyor ne de çitlerin arkasına saklanarak kaderlerinin gelip onları bulmasını bekleyen burjuvalar misali korkakça bir köşeye sınıyoruz. Caddelere çıkıyor ve terörün suratına suratına indiriyoruz yumruklarımızı. Güç teorimizi pratiğe döküyor ve burjuva sınıfının egemen devletine sonradan yapılacak herhangi bir saldırıya karşı hazırlıklı olmak adına önlemler alıyoruz.”

SINIF MÜCADELESİ

“Yani bir anlamda sınıf mücadelesine sıcak bakan bir partisiniz! Kendinizi işçi sınıfının partisi olarak nitelendirmiştiniz daha önce. İlk aşamada durum buydu. İkincil olarak sosyalist oldunuz ve şimdi de burjuva sınıfı adına konuşmayı tercih ediyorsunuz. Bu da üçüncü ve son aşama. Bu noktada Marksistlerden ne farkınız kalıyor ki?”

¹ Sturmabteilung. Kısaca S.A. Nazi yönetiminin “Kahverengi Gömlekliiler” olarak da bilinen taarruz bölüğü.

“Besili, şişmanca bir vatandaşın, sınıf mücadelesini düşünerek proletaryadan şikâyet etmesi kadar riyakâr bir eylem daha yoktur.

“Kışı oldukça rahat geçirdiniz. Bizzat varlığınız bile sınıf mücadelesi için kışkırtıcı bir unsur niteliği taşımakta. Size o nasyonalist ciğerlerinizi doldurup da proletaryanın sınıf mücadelesinden şikâyet etme hakkını veren kimdir ya da nedir? Burjuvazi neredeyse altmış yıllık bir geçmişi olan organize bir sınıf değil midir? Proletaryanın sınıf mücadelesi fikrinin gerekliliğinin ortaya çıkışında tarihi bir rol oynamamış mıdır? 9 Kasım 1918'de sınıf devletinizin başarılarının karşılığında istediğiniz ödülü almadınız mı? Marksist deliliğin karşısında tepki göstermesini bilen eski burjuvazinizin nasıl hatalı davrandığını görmeyi hâlâ mı başaramadınız?

“Besili Orta Avrupa insanının, açlıktan kıvranan, besinsiz kalmış, gözündeki ışık sönmeye yüz tutmuş onca işsiz proletarya neferiyle savaşmasını izlerken hiç utanmadınız mı?

“Evet, partimizi işçi partisi olarak tanımlıyoruz! Bu, ilk adım ve daha ilk adımımızı atmamızla aslında burjuva sınıfından uzaklaşmış oluyoruz. Kendimizi işçi partisi olarak tanımlıyoruz çünkü özgür bir işçi sınıfının hayalini kuruyoruz, çünkü iş gücü bizim için tarihi değiştirecek kadar güçlü bir unsur ve son olarak vatandaşımızın bilek gücü, bizim için mal varlığından, eğitimden, sınıflardan ve köklü ailelerin geçmişinden çok daha önemli.

“İşte bu yüzden partimizi, işçi partisi olarak tanımlıyoruz!

SOSYAL VE SOSYALİST

"İvet, aynı zamanda partimizin sosyalist olduğunu da açıklıyoruz bu tanıma. Bu da ikinci adım. İkinci adımda da burjuvazinin tam karşısında yer almış oluyoruz. Partimizi sosyalist bir parti olarak nitelendirmemizin bir nedeni de sosyal burjuvazinin aciz olduğu yalanını protesto etmek açısından. Bu noktada sosyal mevzuattan bahsetmeniz de saçma zira bu, hakkında konuşularak yaşanamayacak kadar küçük ve uğruna ölmeyecek kadar da geniş bir konu.

"Doğanın ve yasaların bize tanıdığı hakları istiyoruz bizler yalnızca.

"Cennetin bize verdiklerinin tamamını ve kendi zihinlerimizle, kendi ellerimizle yarattıklarımızı geri istiyoruz.

"Sosyalizm bu mudur?"

SINIF EGEMEN DEVLET

"Şimdi burjuva sınıfın sözünün geçtiği yönetimden bahsedebiliriz. Neden peki? Çünkü içinde bulunduğumuz burjuva devlet bir tür sınıf devletine dönüşmüş durumda artık. Çünkü bu devlet ne başarıyı ne de tutkuyu destekliyor; yalnızca eğitime, geleneğe ve varlıklı olmaya kıymet veriyor. Burjuva sınıf devletinden söz ediyoruz zira hâlihazırda egemen olan burjuva devlet, insanların yaşamına dair en kutsal detayları görmezden geliyor; insanların etnik kökenine olan sevgisini alıp bir şekilde açgözlülüğün takip ettiği bir servet tutkusuna dönüştürüyor. Elbette on yedi milyon Alman, yani proletarya bu türden bir yönetimin dışında. Burjuva sınıfının istedikleri kabul edilemez. Başardığı şeyler ise ortada. Güçlü bir Almanya istediğini belirten devletin elinde ne kaldı? 9 Kasım 1918'de

isyancıların ufacık bir darbesiyle sarsılan ve uluslararası arenada adeta köleleştirilmiş bir koloni farksız.

“İşte gerçek bu! Bizler ise sınıf çatışmasına savaş açmış durumdayız. Sosyalist hareketimiz, temelde, Alman halkını tarih sahnesinden silmeyi hedefleyen sınıf çatışmasının tam karşısında duran bir anlayışa sahip. Ancak elbette bazı şeyleri yine onların adıyla anmak durumunda kalıyoruz. On yedi milyon insan, tek umutlarının böylesi bir sınıf devleti olduğunu düşünüyor zira altmış yıl boyunca bu öğretildi onlara. Peki, ilk iş olarak burjuvanın egemenliğindeki devleti tamamen yıkıp da Alman halkını bir bütün olarak ele alıp hepsine eşit davranan yepyeni bir sosyalist düzen kurmayı denemeye kalkmadığımız müddetçe ahlaki olarak proletaryanın sınıf mücadelesinden şikâyet etmeye hakkımız var mı?”

BİLEK VE ZİHİN GÜCÜ

“Peki, eski devleti yıkarak yenisini kurmanızda size kimin yardımı dokunacak tam olarak?”

“Yaratıcı Alman halkının sağlıklı içgüdülerine güveniyoruz biz. Ülkedeki son vatandaşın da bunu göreceği günler elbet gelecektir. Bir gün olanları protesto etmek için hepimizin yumrukları havaya kalkacak ve bununla birlikte zihinlerimiz de uyanacak, işte o zaman sorumluları suçlayacak ve adil bir biçimde yargılayacağız.

“Görevimiz ise o günlerin bir an önce gelmesi için azami çaba sarf etmek.

“İşte o zaman mavi yakalı işçilerle beyaz yakalı işçiler olarak hepimiz birlik olacağız ve bu sayede kim vatanını, partisinden ya da mensup olduğu sınıftan daha çok seviyormuş, bir bir ortaya çıkacak! İşte o gün geleceğin genç işçileri üçüncü Reich’i yeni baştan inşa edecekler!

“Tam da bu noktada az evvel bahsettiğiniz deneyimsiz gençler söz sahibi olacak. Köhne bilgelikler ve eski deneyimler rüzgârda savrulan saman çöpleri misali uçup giderek bir bir tarihe karışacak.

“Almanya’nın kaderini ele alacak ve sosyal statüyü, sınıfları, gelenekleri, eğitimi ve serveti umursamaksızın sosyalizm meselesini radikal bir biçimde, kökünden çözeceğiz. Tek odağımız, yaratıcı Alman halkının geleceği olacak!”

NASYONALİST VE SOSYALİST

“Sonrasında ise Nasyonal Sosyalizmin, burjuvazinin varlık ve kapitalist çıkar odaklı ahlak anlayışından çok daha fazlası olduğunu kanıtlamaya geliyor sıra. Etnik savunmanın en radikal formunu teşkil eden yıkıntıların arasından yepyeni bir nasyonalizm anlayışı doğacak ve bu yepyeni anlayış ihtiyacımız olan temelleri oluşturacak.”

MARKSİST UMUTSUZLUK

“Sosyalizmden bahsediyorsunuz! Peki, geçtiğimiz altmış yıl boyunca sosyalizmin bir politika ideali olarak başarısızlığı kanıtlanmışken Alman işçiler, sosyalizmden ve sınıflarının geleceğinden endişe etmekte haksız sayılmazlar, sizce de öyle değil mi?”

“Asla. Nedenlerini açıklayayım;

1. Alman işçi sınıfı altmış yıl boyunca sosyalizm için değil, Marksizm için mücadele etti aslında. Teorileri hem halklar hem de ırklar için ölümcül nitelikte olan Marksizm özünde, gerçek sosyalizmin tam karşıtı bir harekettir.

2. Marksizm, Alman işçi sınıfının politik görüşünü yansıtmayı hiçbir zaman başaramadı. İşçilere yalnızca Yahu-

dilerin fikirlerini dikte etmeye çalıştı zira yönetici grubun hayatta kalması için Marksizmin başka seçeneği yoktu.

3. Marksizm yalnızca milliyetçi insanlar için değil, var oluş mücadelesi veren bütün toplumsal sınıfların içerisinde yalnızca bir tek sınıf için mutlak ölüm anlamına geliyor. İşçi sınıfı!

"İşçinin sosyalizmden şüphe etmeye hakkı yoktur ancak Marksizme şüphayla yaklaşmaya mecburdur. Bunu ne kadar çabuk idrak ederse, kendisi için o kadar iyi olacaktır zira saat, gece yarısını vurmak üzere artık!"

ANTİSEMİTİZM

"Yahudi karşıtlığınızı her ortamda oldukça yüksek sesle dile getirmekten geri durmuyorsunuz. Yirminci yüzyılda Yahudi karşıtlığı yirminci yüzyıl için biraz modası geçmiş bir ideoloji değil mi sizce de? Yahudiler de bizler gibi insanlar nihayetinde, doğru mu? Örneğin çok samimi Yahudiler de yok mu etrafımızda? Altmış milyonluk bir ülkenin iki milyon Yahudiden korkması tuhaf gelmiyor mu size?"

"Burada asıl önemli detayı gözden geçiriyorsunuz. Mantıklı düşünmeye çalışın:

1. Eğer yalnızca antisemitist olsaydık, yirminci yüzyılda var olmayı başaramazdık. Parti olarak biz aynı zamanda sosyalistiz. Bizim için bu iki olgu eşdeğerdir. Sosyalizm, Alman proletaryanın ve aynı zamanda Alman ulusunun özgürlüğü anlamına geliyor ve bizler bu özgürlüğü garanti altına almak için Yahudilerin karşısında dimdik durmak durumundayız. Antisemitist olmamızın esas nedeni Alman ulusunu özgür kılmak ve ülkemize gerçek sosyalizmi getirmek istememizdir yalnızca.

2. Hakkınız var, evet, Yahudiler de insan ve hiçbirimizin bundan şüphesi yok, gelelelim sinek de bir hayvan ama

ortamdaki varlığı kimseyi memnun etmiyor, öyle değil mi? Yani sinek, hoşumuza giden bir hayvan türü olmadığı için ne onu savunmayı ne de korumayı insanlığın asli görevlerinden biri olarak görüyoruz –aksine bizi ısırmaması için yahut varlığından duyduğumuz rahatsızlık yüzünden onunla mücadele ederiz. Yani aslında o sineği etkisiz hale getirmeyi esas görevimiz olarak görüyoruz. İşte, bizim nazarımızda Yahudiler için de aynı şey geçerli.

3. Elbette beyaz ırktan (yani iyi olan) Yahudiler de yok değil. Sayıları da her geçen gün artıyor ancak bu Yahudilerin lehine değil, bilakis aleyhine kullanılacak bir veri. 'Beyaz' Yahudilerin varlığı aslında Yahudiliğin nasıl bir leke olduğunu açıkça gösteriyor, aksi olsaydı onları iyi Hristiyanlar olarak anardık. Beyaz Yahudi sayısının bu kadar hızlı artması bir yandan da şunu kanıtlar nitelikte: Etrafında ne varsa yakıp yıkan Yahudi ruhu pek çok insanımıza bulaşmış bile! Bizim görevimiz ise dünyanın her yerinde bu Yahudi hastalığıyla savaşmayı teşvik etmektir!

4. Altmış milyon insanın iki milyon Yahudiden korkuyor olması bizim için değil, sizin için kötüye işarettir. Zira biz, o iki milyon Yahudiden korkmak şöyle dursun, onlarla cecurca mücadele ediyoruz. Sizler ise bu savaşa katılamayacak kadar korkaksınız, sıcak ocağa yaklaşamayan kedilere benziyorsunuz hepiniz!

"Şayet bahsettiğiniz o altmış milyon kişi de bizim yaptığımız gibi Yahudilerle mücadele ediyor olsaydı, korkacak bir şey kalmazdı ortada. Bilakis korkma sırası Yahudilere gelirdi nihayet!"

MONARŞİ Mİ, CUMHURİYET Mİ?

"O halde şimdi bize gerçek renginizi belli edin. Monarşi yanlısı mısınız yoksa cumhuriyetçi misiniz?"

"İkisi de değiliz.

1. Günümüzde devlet rejimi tartışılması gereken konu değil bizim için. Sırf Versay Anlaşması'nın şartlarına uyduğu için yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmış bir toplumun, "monarşiyi mi yoksa cumhuriyet rejimiyle mi yönetilmesi gerektiği" sorusundan daha önemli meseleleri oluyor.

2. Bu soru, ancak halkımız özgürlüğüne kavuştuğunda yine halkımız tarafından yanıtlanacaktır.

"Yine de en azından şunu söyleyebiliriz: Sağlam bir cumhuriyet, en kötü monarşiden daha iyidir; aynı zamanda sağlam bir monarşi de kötü bir cumhuriyetten yeğdir. Her iki rejimin de avantajları ve dezavantajları var, bu ikisi arasında sağlıklı bir seçim yapabilmek için de insanlarımızın özgür olması gerekir ama yine de günümüzde, bizi yönetmekte olan hükümetten daha kötü bir yönetim biçimi tasavvur edemiyorum. Bu rejimin cumhuriyet olmadığı kesin. En çok çığırtaçlık yapan ve en yüksek teklifleri veren Yahudilerin kendilerini devlet adamı yahut komiser ilan ettikleri uluslararası bir ikinci el eşya pazarı olarak adlandırabiliriz belki mevcut düzeni!"

SİYAH-BEYAZ VE KIRMIZI MI YOKSA SİYAH-KIRMIZI VE SARI MI?

"Şimdi elinizi vicdanınıza koyarak yalnızca gerçeği söyleyin; siyah-beyaz ve kırmızı mısınız¹ yoksa siyah, kırmızı ve sarı mı?²

¹ Kuzey Almanya Konfederasyonu'nun resmî bayrağı. Prusya önderliğinde kurulan ve Almanya'nın kuzey eyaletlerinin de dâhil olduğu geniş, liberal bir konfederasyondur. Prusya kralının, topraklarını Almanya topraklarına dâhil etme kararıyla birlikte İmparatorlukta da bu bayrak kullanılmaya başlandı. Birinci Dünya Savaşı'nda İkinci Reich'in mağlup edilişine kadar bu bayrak kullanıldı.

² Cumhuriyet renkleri olarak bilinir. 1919'da Weimar Cumhuriyeti olarak varlığını sürdüren Almanya'nın bayrak rengiydi. 1933'te Nasyonal Sosyalist Parti'nin başa geçmesiyle eski siyah-beyaz ve kırmızı renklere geri döndü.

"Ne ilki ne de ikincisi:

1. Sheidemann'ın¹ kurduğu cumhuriyetin siyah-beyaz ve kırmızı yahut da siyah-beyaz ve sarı bayrak altında yönetildiği sırada çökmüş olmasının bizim için bir önemi yok. Biz siyah-sarıyı tercih edebiliriz, en azından insanların bu bayrak için ölmeyi yeğleyebileceğini biliyoruz.

2. Ancak Alman halkının tek bir fikri ve tek bir arzusu olduğu vakit ortak bayrak seçebilecek duruma geleceğimize şüphe yok. İnsanları bu şekilde bir araya getirebilecek bir hareket, tüm halka kendi renklerini verme hakkına erişebilir. Bizler, bu hareketin bizim hareketimiz olacağından asla şüphe etmiyoruz."

PROGRAMIMIZ

"Her partinin kendine göre bir programı var. Sizininki nedir? Alman işçilerin oylarını alarak seçimi kazanmayı hedeflediğinizi düşünecek olursak, partiniz onlara ne vadediyor?"

"Pek önemli şahsiyetlerin yahut da Yahudilerin maşası bir parti olsaydık eğer, bir dünya vaat verip insanlarla türlü türlü oyunlar oynayabilirdik. Bundan daha kolayı yok. Zor olan ise gerçekleri açık yüreklilikle dile getirebilmektir. Gerçekleri dinleyip de onları hakkıyla anlamak ise çok daha zor olandır ancak bizler, parti olarak, kurtuluşun tek yolunun bu olduğunu çok iyi biliyoruz:

1. Elbette her partinin kendi göre bir programı var. Ancak hiçbir parti o programı uygulamayı başaramıyor. Ne geçmişte uygulayabildiler ne de gelecekte uygulayabileceklerini düşünmüyorum zira geçmişte yapılan programlar hiçbir zaman uygulanabilir eylemler içermedi.

¹ Philipp Scheidemann. Alman Sosyal Demokrat Partisi üyesi ve Kasım Devrimi sırasında ülkede cumhuriyeti ilan ederek monarşinin resmen sona ermesini sağlayan devlet adamdır. 1919'da Weimar Cumhuriyeti'nin ikinci şansölyesi oldu. Naziler iktidara geldiklerinde Danimarka'ya sürüldü ve sürgündeyken yaşamını yitirdi.

2. Bizim programımız ise kısa ve öz: Yaratıcı Alman Halkının özgürlüğünü hedefliyoruz! Bu özgürlüğe uzanan yol ise yalın ve açık: Alman işçi sınıfını özgürleştirerek onu yeniden halkın bir parçası haline getirmek.

Bu hedefe ulaşmak için elimizden ne geliyorsa çekinmeden yapacağız. Ulusumuzun özgürlüğü için gerekiyorsa sosyal bir devrim gerçekleştirmekten dahi geri durmayız. Şayet Alman işçilerinin temel ihtiyaçlarını karşılayacaklarından emin olmak adına yapmamız gerekirse, ulusumuzun etrafına sarılmış zincirleri kırmaktan da asla çekinmeyiz.

3. Alman işçi sınıfına verebileceğimiz tek söz ancak şu olabilir: Haklarınız olanı almanız adına son nefesimize kadar savaşıcağız, bedeli ya da sonuçları ne olursa olsun! Bir halka ve baskı altındaki bir sınıfa sunulabilecek en büyük şeyi vadediyoruz aslında;

“Özgürlük ve refah için savaşmayı!”

TALEBİMİZ

“Peki, size göre bu amaç uğruna Alman işçilerin ne yapması gerekiyor?”

“Bu dünyada hiçbir şey emek vermeden kazanılmaz. Alman işçiler de şunları anlamalı:

1. Eğer özgür olmak istiyorlarsa, fedakârlık yapmaları gerekir. Kimse onları durduk yere özgür kılmayacaktır. Bu hakkı bizzat kendileri kazanmak zorundalar. En büyük servet özgürlük ise, insan bu servet uğruna her şeyini verebilmeli: Yaşamını bile!

2. Hedef dediğimiz, her daim kaynaklarla doğrudan ilintilidir. Yalnızca yalancılar size üyelik belgesi karşılığında cenneti vadedebilir.

“Bizler ise şunu söylüyoruz: Özgürlük, insanın her şeyidir. Bu yüzden elimizde ne varsa onu talep ediyoruz: Yoksulluk, endişe, zorluk, açlık ve tehlikelerle dolu uzun ve zor bir mücadeleyi devam ettirebilmek için sağlığınıza, zevklerinize, mutluluğunuza ve refahınıza alakalı hemen her şeyden feragat etmeniz gerekebilir.

“İşte Alman işçilerin yapması gereken de budur.

“Her şey bitince en güzel ödül onların olacaktır. Yaratıcı iş gücünün egemen olduğu özgür bir Almanya!”

BURJUVA SINIFI

“Peki ya Marksizm yanlılarının, ‘Nasyonal Sosyalist Demokrat Parti; içi geçmiş subaylar, öğrenciler ve doktorlardan oluşan zavallı bir burjuva hareketinden fazlası değildir,’ şeklindeki iddiasında hiç gerçeklik payı yok mu? İşçiler sizin onları özgür kılacağınıza neden inansın? İşçilerin ancak işçiler tarafından özgür kılınabileceği iddiasıyla bu sınıfın inandığı şeyleri bir çırpıda değiştiremezsiniz.”

“Tek nefeste ne çok şey saçmaladınız. Şimdi beni dinleyin:

1. İlk olarak N.S.D.A.P asla zavallı bir burjuva hareketi olmadı, olamaz, bilakis sosyal demokrasi içerisinde sosyalizmin çürümüşlüğüne protesto eden bir oluşumuz biz. Liderlerimiz de asla burjuva sınıfına mensup kimseler değiller ancak Scheidemann, Leinert, Noske, Bauer gibileri tam olarak öyle –hem de uzun zamandır en büyük burjuvalar onlar.

2. N.S.D.A.P yönetiminde yer alan tek bir içi geçmiş subay ismi verin bana! Sevgili arkadaşım, eğer bir subay, öğrenci yahut da doktor Marksist bir lider ise –ki size buna örnek teşkil edebilecek yüzlerce isim verebilirim– ona ‘çalışkan lider’ derler. Ama bir N.S.D.A.P lideri ise, söz ko-

nusu kişiyi hiç şüphesiz 'içi geçmiş bir mahlûk' olarak tanımlayacaklardır!

3. Bana işçileri nasıl özgür kılacaklarını soruyorsunuz! Eğer sorunuz bir gerekçeye dayandırılırsa, işçilerin öncelikle emekçi hareketinde var olan, işçi liderlerini yererek gerçekte yalnızca kendi hedeflerine hizmet etmesi için uydurulmuş tüm o kokuşmuş Yahudi zırvalarını bir kenara atması gerekir. Etrafınıza bir bakın; kendi çabasıyla işçileri özgür kılabilecek bir işçi görebiliyor musunuz? Peki ya Scheidemann, Wels, Noske, Bauer ve diğer tüm 'işçi' sıfatı taşıyanlara ne oldu? Hepsi burjuvazinin tıka basa semirmiş birer üyesine dönüştü. Burjuvaziye açtıkları savaş aslında sadece kıskançlıktandı ve kısa süre içinde burjuvaya katıldıklarında da savaşmayı bıraktılar çünkü artık kıskanacakları bir şey kalmamıştı ortada.

"Alman işçi hareketini yalnızca Alman işçiler sürdürmüyor. Aynı zamanda kıskanmak şöyle dursun, Almanya'yı uçurumun kenarına kadar getiren sınıftan nefret eden burjuvalar da var aralarında. Proletaryaya burjuvanın selameti için katılmıyorlar, insan gücünün nasıl olup da yaratıcı bir biçimde geliştirilebileceğini görerek derin bir sorumluluk bilinciyle bu harekete dâhil oluyorlar.

"Alman işçi sınıfı elini güçlendiriyor. Hem o ellerden hem de o zihinlerden mucizevi bir gelecek doğacak: Üçüncü Reich yükselecek!"

PROLETARYA VE İŞÇİ SINIFI

"Eğer sizi doğru anladıysam N.S.D.A.P.'nin burjuva sınıfı yönetimindeki bir proleter parti olduğunu söylüyorsunuz?"

"Görüyorum ki yalnızca geçmişin algısıyla değerlendirip öyle anlayabiliyorsunuz söylediklerimi. İşte bizler, Almanya'nın tüm bu eski ve modası geçmiş konseptleri

aşmasını istiyoruz aslında. Ne burjuvayız ne de proleter. Burjuvazi dediğiniz şey çoktan öldü, proleterlik ise bir daha asla hayata dönmeyecek. Biz ne şu anda çökmekte olan burjuvaziyi ne de Yahudilerin ve Yahudiliğin uşağı olmuş Marksist proletaryayı istiyoruz.

"Bizler, emekle şekillenen bir Almanya inşa etmeyi hedefliyoruz. Peki, bu ne demek? En yüksek ahlaki ve politik değer olarak iş gücü ve başarının görüldüğü bir Almanya kurmak istiyoruz demek. Bugün bizler, kelimenin tam anlamıyla bir işçi partisiyiz aslında. Bir kez başa geçtiğimizde, Almanya bir iş gücü devleti, bir işçi devleti olacak!"

"Bunlar güzel sözler elbette ancak arkalarında tam olarak nasıl bir mesaj var? Acaba ötesini düşünmediğiniz şeyleri böyle süslü cümlelerin ardına gizliyor olabilir misiniz?"

"Asla, arkadaşım! Beni anlamaya çalışın. Geleceğin Almanya'sı yepyeni temeller üzerinde yükselecek. Burjuva sınıfının, günümüzde bizzat idare ettiği devletin sürekliliğini sağlamaktan sorumluyken bu türden bir değişimi de yönetebileceğine inanmak tam anlamıyla saçmalık olur. Elbette bu, şu an burjuva sınıfına mensup olanların yeni Almanya'nın inşasında görev alamayacakları anlamına da gelmiyor. Ancak bir sınıf olarak burjuvazi artık tarihteki misyonunu tamamlamış durumda ve yaratıcı ruha sahip, daha genç, daha sağlıklı bir sınıfın önünü açmak zorunda artık.

"Bu genç sınıf artık hak ettiği yeri söke söke almaya geliyor. Ona proletarya demeyeceğiz zira bu terim, Yahudi safsatalarından biriydi ve Alman işçi sınıfını aşağılamak istediklerinde bu tanıımı kullanırlardı. Bizimki bir tür işçi komünü; işçilerden oluşan bu komünde de Almanya'nın geleceği için çalışan mavi ve beyaz yakalı işçiler var.

"Bilek, akli yönlendirecek ve akıl da bileklerin ölümcül gücüyle korunacak, böylece hep birlikte yeni Alman devletini şekillendirecekler. Bilek ve aklın bu ortaklığı; mavi

ve beyaz yakalıların da bir arada, huzurla çalışmasını sağlayacak. Şayet Alman işçiler, Yahudiler tarafından yönetilmeye devam ederse, enternasyonal düzeyde yapılan yanlış çağrıların etkisiyle kafası daima karışıp duracak.

“Alman akıllı ve Alman bileği özgürlüğe uzanan tek bir sloganı benimseyecekler bizimle birlikte:

“Almanya’nın akıl ve bilek gücüyle çalışan işçileri, birleşin!”

NASYONAL VE ENTERNASYONAL

“Yani başka bir deyişle, enternasyonal Marksist görüşün karşısına nasyonal Alman sosyalizmini koymak istiyorsunuz?”

“Aynen öyle! Sonunda birbirimizi anlamaya başladığımız bir noktaya ulaştık.”

“Yine de size bir şey sormama izin verin. Şayet sizi doğru anladıysam, düşman –ona ister Yahudiler, ister kapitalizm ya da başka bir şey diyelim– size göre hem düşünce hem de his olarak enternasyonal ise bu durumda, yalnızca enternasyonal yöntemler kullanılarak mücadele edilmesi gerekmez mi onunla? Enternasyonal kapitalist düşüncüyü bitirecek olan şey enternasyonal sosyalist görüş değil midir?”

“Sevgili dostum, işte şimdi bütün söylediklerimin nafile olduğunu düşünmeye başladım. Herhalde asla aynı noktada buluşamayacağız. Mantıklı düşünmeye çalış bir kere:

1. Elbette hepimiz, düşmanın Avrupa milletlerini arkasına alarak enternasyonal bir destek oluşturduğunu açıkça görebiliyoruz. Almanya’nın ise bugün kapitalizme dair elinde çok az şey kalmış durumda: Demiryolları, madenler, fabrikalar, para rezervleri, altın, Reich Bankası... her şey hisse senetlerine dönüştürüldü ve onların da tamamı Londra ve New York’taki Yahudi bankerlerin elinde. Ancak bu hisselerin aslında bir kıymeti de yok. Ne demiryolları

üzerinde yolculuk etmenizi sağlıyor, ne maden çıkarıyor, ne ekmek ne hammadde üretiyor, ne para basıyor ne de para kazandırıyorlar. Yalnızca birilerinin ilgi çekmelerine yardımları oluyor. Eğer gerçek bir Alman devleti kurarsak, Yahudi bankaların elindeki tüm Alman hisse senetlerinin bir değeri kalmadığını, hepsinin yalnızca birer kâğıt parçası olduğunu ilan edebilir ve Almanya'da gerçek bir ulusal iş gücüne dayalı devlet kurabiliriz; zira şu anda böyle bir devlet yok ve enternasyonal olarak, yalnızca bir Dawes kolonisi¹ olma şerefine nail olduğumuz için halimizden hoşnut olmamız bekleniyor. Tek bir ulusal varlığımız kalmadı, ulusal bir sermayemiz yok ki sermaye de mal varlığı da aslında o topraklarda yaşayan halka, o ulusa aittir. Bunun yerine her şeyimiz enternasyonal bankalar tarafından yönetiliyor artık. Ulusal sermaye ise enternasyonal davranamıyor, aksine enternasyonal ekonomi sırtlanları sermayeden besleniyor.

2. Elbette böylesi bir dünya gücüyle enternasyonal düzeyde bir savaş sürdürülmelidir ve dünya üzerinde bizim cephemize dâhil olan hareketleri desteklememek de bizim dar görüşlülüğümüz olacaktır ancak bizim savaşımızın amacı dünya sosyalizmini benimseyen bir devlet kurmak değil –böyle bir şey ne şimdiye kadar var oldu, ne de bundan sonra var olacak. Bu fikir sadece, işçilere ihanet eden Yahudi zihinlerin ve yanlış yönlendirilmiş Alman işçilerin hayal dünyalarının bir ürünü. Bizim hedefimiz yepyeni bir nasyonal sosyalist devlet kurmak. Ayrıca halkların ortak olarak uluslararası para piyasasına karşı başlatacakları mücadeleden, enternasyonal yöntemler kullandıkları müddetçe bir şey elde edilmeyece-

¹ Dawes Planı'na gönderme yapılıyor. Almanya'nın Birinci Dünya Savaşı'nda zarara uğrattığı ülkelere ödeyeceği yüklü tazminatları belirleyen komitenin yaptığı plandır ve adını, komite başkanı General Charles G. Dawes'ten alır. Plan o dönemde Almanya ve Fransa'nın yakınlaşmasına vesile olmuş ve daha sonra yapılacak Locarno Anlaşması'nın da önünü açmıştır.

ğinin de farkındayız. Halklar arasında anlayışın önündeki engellerin ne olduğunu da net olarak görebiliyoruz. Kapitalizmin enternasyonal güçleri de zaten halkları aynı anda aynı yöntemlerle köleleştirecek kadar aptal değil. Her biriyle teker teker ilgileniyorlar. Böylece kimse bir diğerini düşünmeyecek durumda olmuyor. Her bir halk sadece kendini kurtarmayı düşünüyor, ta ki kapitalist Molek' gelip de onları yakıp yıkana, küle çevirene dek.

"Bunun yanında, sevgili dostum, bizim artık diğerlerini bekleyecek zamanımız yok. Çöküşün kıyısında duruyoruz ve geçmişte bize asla yardım etmemiş, gelecekte de muhtemelen bir yardımı dokunmayacak olan milletlerden bir şekilde medet ummak aslında vatana ihanet etmekten farksız olur.

"Bizim tek bir prensibimiz var: Tanrı ancak kendi kendine faydası dokunabilen milletlerin yanındadır!"

3. Eğer enternasyonal sosyalistlerden söz ediyorsanız, devletlerin ve halkların en temel anlayışlarını kavramaktan dahi aciz olduğunuzu kanıtlamış olursunuz. Dünyadaki tüm toplumların benimseyeceği kadar büyük bir politika ideali –sosyalizm de buna bir örnek olarak gösterilebilir– asla hayata geçirilemedi. Tarihin en büyük prensibi birlikten ziyade çeşitlilikten yana olmaktı. Bu her zaman böyle oldu ve böyle olmaya da devam edecek. Halkları ve devletleri yaratan şey savaşlardır, savaşmayanlarsa her şeylerini kaybetmeye mahkûmdur.

"Bunun berbat bir görüş olduğunu da söyleyebilirsiniz. Öyledir de. Bunu kabul edip mücadeleye girişmek zorundayız. Tarih, kardeşlik üzerine atılan Marksist nutuklarla değil, ebedi ve ezeli doğa yasalarına uygun olarak şekilleniyor.

"Doğa ise birlik değil çeşitlilik talep ediyor. Tek tip bir insanlık değil, güçlünün her daim zayıf olanı yöneteceği,

1 İncilde bahsi geçen, Kenanlıların gaddar tanrısı.

farklı ırklardan ve halklardan oluşan bir insanlık talep ediyor.

“Biz bunu anlıyor ve bu yönde hareket etmek istiyoruz. Güçlü olanın zayıfa baskın çıkacağı böylesi bir savaşın döndüğü dünyada, Alman ulusunun varoluş mücadelesini kazanmasına yardımcı olacak her türlü silahı kullanmak arzusundayız.

“İşte bizim nasyonal dediğimiz şey tam olarak bu!”

ÜRETİM VE SOSYALLEŞME

“Tüm bu anlattıklarınız iyi, güzel ama artık bize asıl renginizi belli etmeniz gerektiğini düşünüyorum. Şimdiye dek her şeyi açıkça konuştuk. Kritik tek bir soru kaldı geriye: Sosyal sorunları nasıl çözmeyi düşünüyorsunuz?”

“O halde birlikte bu sorunun derinine inelim: Sosyal sorunların temelinde tam olarak ne var? Üretimin her aşamasını elinde bulunduran kapitalizmin insafına kalmış durumda olan yedi milyon proleter söz konusu ve onlar da, yegâne varlıklarını, yani emeklerini en az ücret verene satmaya mecbur bırakılıyorlar. Bu yüzden de haklı olarak, bu durumu sessizce görmezden gelen devlet, halk ve ulus tarafından dışlandıkları hissine kapılıyorlar. Bu şartlar altında bir halkın ulusal birliğinin bozulması çok doğal. Halk bu koşullarda iki kısma bölünür; bu devleti korumaya çalışanlar ve bu devletin tam karşısında duranlar. Bu durumda da söz konusu halk, ezici bir güç olduğu halde tarih sahnesinden çekilmek zorunda kalır.

“Sosyal sorunların çözümü de işte bu yüzden toplumun baskılanmış kesimini tekrar topluma, ekonominin ve devletin hayati bir parçası olarak geri kazandırmaktan ne azı ne de fazlası olacaktır. Böylece o devlet yeniden tarihin azgın sularında mücadeleye dâhil olma fırsatı bulur.

“Bu noktada bizler şunları talep ediyoruz:

1. Doğanın halklara verdiği her şeyi: Toprak, ırmaklar, dağlar, ormanlar, toprak altındaki ve üstündeki hazineler, prensipte bir toplumun tamamına ait olan her şeyi... Bir yoldaş, hakkı olan bu varlıklara sahip olursa, halkının mal varlığının yönetiminden sorumlu olan devlete kendini bir şekilde borçlu hisseder. Eğer elindeki varlığı kötü yönetirse ya da topluma zarar verecek bir şey yaparsa, devletin onun mal varlığını elinden almaya ve onu yeniden toplumun ortak malı saymaya hakkı olacaktır.

2. Üretilen ürün; insan gücüne, becerisine, yaratıcılığına, dehasına ve girişimciliğine muhtaç olduğu sürece fertlerin hakkı olarak kalır. Devlet, üretim sürecine katkıda bulunan herkesin –ister fiziksel ister zihinsel olsun– o ürüne ve elde edilen kâra ortak olacağını garanti eder.

3. Üretimi tamamlanan ürün, daha fazla güç, beceri, deha ve girişimciliğe muhtaç değilse de (örneğin; ulaşım sistemleri, tesisler, büyük işletmeler) yeniden sadece devletin malı sayılır.

“Bu yolla geniş bir üretim çemberi oluşturulur ve bütün üretken işçiler de bu çembere dâhil olur.

“Bu isteğimizi uygulamak için de iş gücünü, bağlı olduğu kölelik zincirlerinden kurtarmak durumundayız. Bunu başarırsak, sonucunda elimize özgür bir halkın özgür ekonomisinin yeşerdiği özgür bir ülke geçecektir. Halk birlik olacaktır!”

PARLAMENTO VE PARTİLER

“Bunun için yeni bir partiye gerek var mı? Neden bu planlarınızı hali hazırda parlamentoda yer alan bir partiye götürmediniz? Eminim onlar da bu fikirleri savunabilirdi.”

"Hiç güleceğim yoktu! Haklı olabilirsiniz gerçi. Kendilerine bir milyon oy kazandıracağından emin olsalardı, muhakkak hepsi bu fikirlerle çok yakından ilgilenirdi. Ancak bizim derdimiz ne parlamentoya girmek ne de halktan oy toplamak. Planlarımızı Reichstag'da sunmak değil, doğrudan uygulayabilmek istiyoruz yalnızca. Bizi diğer partilerden ayıran şey de tam olarak bu işte. Diğerleri sağda solda sunumlar yapıyor, konuşuyor, tartışıyor, oy veriyor ve paralarını alıyorlar. Biz ise eyleme geçiyoruz. Bir gün devletin bütün imkânlarını ele geçirmemizi sağlayacak gücü bu şekilde inşa ediyoruz. Ancak o zaman hedeflerimize ulaşıp planlarımızı uygulamaya koymak için devletin tüm gücünü kullanarak kimseye merhamet etmeden, acımasızca eyleme geçeceğiz.

"Artık ne parlamentonun ne de partilerin attıkları pallavralara inancımız kaldı. Mevcut yönetim sistemi; Alman halkının gücünü ve el emeğini hiç eden, büyükbaş ticaretinden bir farklı olmayan bir sistemden fazlası değil.

"Bir parlamenter, bu sistem içerisinde Almanların nasional bedeninde yaşamını sürdüren bir asalak sadece. Parlamento ise kaynayan bir arı kovanı gibi; tek bir fark var ki onlar bal yapmak yerine sadece gübre ve bolca lahana üretiyorlar. Üstelik verdikleri mahsul çiftçinin mahsullerinden çok daha kötü olduğu halde neredeyse çiftçiden bin kat daha fazla para kazanıyorlar.

"Halkın parası ve mal varlıkları çarçur ediliyor. Her şeyin arkasında ise Yahudiler var ancak kuklalarının onların yerine konuşmalarına, oy almalarına ve sonunda kendi paylarını toplamalarına izin veriyorlar –zira yönetim zaten onların tekelinde!

"Eğer bizden bir şey isteyecek olurlarsa, isteklerini seçtikleri temsilciler vasıtasıyla ileten varlıklı ve özgür insanlar oluyor ancak biz parlamentodan bir şey isteyecek

olursak, hepimizi kuru kalabalık ilan ediyorlar. Demokrasi-
siden anladıkları işte tam olarak bu.”

“Peki, öneriniz nedir? Siz bunun yerine ne koymak istiyorsunuz? Bir devletin olması şart! Eğer parlamentodan kurtulmak istiyorsanız, onun yerine geçecek iyi bir alternatifiniz olmalı. Aklınızda bir şey var mı?”

DİKTATÖRLÜK VE KOLEKTİF DEVLET

“Tarih bize, genç ve kararlı bir azınlığın; çökmekte olan, kokuşmuş, çürük bir çoğunluğu alt ederek devletin yönetimi ile kaynaklarını ele alabileceğini ve o devletin güçlerini kullanarak bir diktatörlük kurup yeni idealini, kusursuz bir başarı elde edene kadar istediği gibi uygulayabileceği ortamı yaratana değin yönetimi elden bırakmamasının mümkün olduğunu sayısız kez göstermiştir. Bizde de aynı şey olacak. Bir kez yönetimi ele geçirdiğimizde, devlet biz olacağız, yönetimden yalnızca biz sorumlu olacağız. Biz bir partiyiz ve bu kokuşmuş sisteme karşı verdiğimiz mücadelemizde halkımızla birlik olmak zorundayız. Ancak elbette parlamentoda koltuk sahibi bir parti değiliz şu anda, yine de bu sistemi alt ettiğimiz anda devlet biz olacağız. Gerekirse devleti kendi prensiplerimize göre şekillendirmek için diktatörce diye tanımlanabilecek uygulamalar getireceğiz. Sorumlu bir azınlık olarak bizler, kendi irademizi; Yahudilerin, arkalarına saklanarak şeytani planlarını uygulamak için kullandıkları zayıf, kokuşmuş, yetersiz ve aptal çoğunluğa dikte etmekten kaçınmayacak ve halkımızı kurtarmak adına ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız.

“Bizler özgür bir Almanya istiyoruz, daha fazlasını değil. Eğer Alman halkı özgür olmaya istekli değilse, bu da bizi bağlamaz.

“Alman halkının büyük çoğunluğu o kadar materyalist, o kadar korkak ki iradesinin dışında, güç uygulanmak suretiyle mutlu edilebilirler ancak.”

“Evet, bu kısım mantıklı ancak elbette kimse kalıcı bir diktatöryaya sıcak bakmaz. Bahsi geçen diktatörlüğün ardından daha farklı bir sistem gelmek zorunda.”

“Elbette! Bunu da düşündük ve yönetimi ele geçirme arzumuzun hatlarını daha da netleştirdik. İnsanları yönetimden uzak tutmak istemiyoruz. Bu gezegende var olmaya devam edeceğimizden emin olmak adına gerekli koşulları sağlamak için savaşmak ve o şartları oluşturmak istiyoruz yalnızca. Bu şartlar uğruna bir kez savaşıp onları elde ettikten sonra görevimizi tamamlamış olacağız ve o zaman tamamen Nasyonal Sosyalist Devlet yönetimine geçeceğiz.

“Demokrasinin parlamenter sistemi yerine Nasyonal Sosyalist devletimizde bir ekonomik parlamentomuz olacak. Parlamento çalışan sınıfın tamamı tarafından seçilecek temsilcilerden oluşacak. Herkesin bir oy hakkı olacak ancak seçime parlamenter partiler katılamayacak, bunun yerine toplumun büyük meslek grupları arasında gerçekleştirilecek bütün seçimler. Almanlar mesleki olarak en ince detayına kadar organize olacak ve böylece her bir emekçi, her isteğinin, başarısının ve sorumluluğunun devlet tarafından dikkate alındığını görerek hakkının korunduğundan da emin olacak. Bu sayede ekonomik parlamento yalnızca ekonomik politikalarını yönetecek, devleti değil.

“Yönetim kısmı senatonun görevi olacak. Diktatörümüz tarafından tüm grup ve sınıflardan seçilecek iki yüz kişiden oluşacak olan bu senato devleti yönetecek. Bu iki yüz

kişi, tüm halkın en seçkin kesimini oluşturarak devlete önerilerde bulunup destek sağlayacaklar. Yaşamın her alanında görev alacaklar. Hatta ölüm konusunda dahi belli görevleri olacak.

“Şansölyeyi de bu senato seçecek ve şansölye, Reich'in hem iç hem de dış politikasından sorumlu olan kişi olacak. Gerektiğinde bu politikalar için ölmeyi dahi göze alması beklenecek.

“Şansölye bakanlarını ve subaylarını bizzat tayin edecek. Seçtiğı görevlilerin tüm sorumluluğı da yine şansölyede olacak ve dilediğinde birilerini görevden alıp yerlerine başkalarını göreve atayabilecek.

“Böyle bir sistemin bir kral yahut cumhurbaşkanı tarafından gözetiliyor olmasının bir önemi yok zira karar merci bu noktada yalnızca şansölye aslında. Bu sebeple bizler de şansölyenin her daim işinin başında olduğundan emin olmakla yükümlü olacağız.”

İKTİDAR İÇİN İHTİYACIMIZ OLAN İRADE

“Anlattığınız sistem kulağı oldukça basit ve net geliyor, hatta neredeyse hayata geçirilmesi kesin denebilecek kadar basit fakat diyelim ki böyle bir sistem ancak devlet ele geçirildikten sonra hayata geçirilebilir? Bu noktada devlet yönetimini nasıl ele geçireceksiniz? Biliyorsunuz, hükümetimiz oldukça güçlü ve bir tür polis devleti olduğumuz da söylenebilir. Tüm resmî kurumlarımız savaştan önce olduklarından çok daha acımasızlar. Devlet bir şekilde stabil kalıp gücünü bir noktaya odaklayarak hayatta kalmayı başardı ve şimdi de her anlamda ve her alanda güç kullanabiliyor. Şimdi diyelim ki sizin azınlık grubunuz hayal ettiğiniz gibi gün geçtikçe daha da güçlendi. O gücün büyümesinin de bir sonu olacaktır. Elbette ülkenin her yerinde sizi savunan

tarafklarınız da olur ancak asla çoğunluğu yakalayamazsınız. Çoğunluk her daim size karşı olacaktır, tabii devlet de bütün güçleriyle çoğunluğın safında yer alacaktır. Sonra ne yapacaksınız peki?"

"Sevgili dostum, işte şimdi biraz biraz anlamaya başladınız beni. Mantıklı bir sıralamayla söyleyebildiğiniz ilk şey oldu bu gerçekten. Sonra ne yapacağız peki? Bu bahsettiğiniz 'sonra' ancak hem yüreği hem de bileğiyle savaşanlar tarafından anlaşılabilir, gerçek fatihler tarafından! Diğerlerinin buna verecek bir cevabı olmaz.

"Sonra ne yapacağız?! Sonra dışlarımızı kenetleyip her şeye hazır olacağız. Sonra devletin üzerine yürüyeceğiz. Sonra Almanya için o en riskli son adımı atacağız! Devrimi anlatmayı bırakacak ve gerçek anlamda devrime soyunacağız!

"Bizler, bir devrim yapacağız!

"Parlamentoyu dağıtacak ve yeni devleti Alman halkının zekâsının ve bileğinin gücüyle inşa edeceğiz!

"Ama şu anda eyleme geçebilmek için elinizde imkân yok."

"Şu anda eyleme geçmekten bahsetmiyoruz, arkadaşım. 1918 yılının mantığıyla ve Kapp¹ örneğini baz alarak değerlendiriyorsunuz olayı. Putsch destekçilerinin hepsi birer darbeciydi ve bu yüzden asker onları püskürttü, hepsi bu.

"Biz ise bir devrim yapmak istiyoruz. Eski dünyayı alaşağı edip yepyeni bir dünya kurmamızı sağlayacak bir devrim. Temelde tüm devrimler yapıcı ve yaratıcı hareketlerdir. Hakiki devrim asla başarısız olmaz. Tarihsel olarak çağ kapatıp çağ açabilme yetisine sahiptir hepsi.

"Evet, şu anda hükümeti devirecek imkânlara sahip değiliz, bu doğru. Diğerleri ise hükümetlerini korumak için her türlü güce sahipler: Silah, basın, propaganda gücü, parlamento, çoğunluğın desteği, para ve iktidar. Ancak

¹ Kapp Ayaklanması: 1920'de Weimar Hükümetini devirip yönetime kısa süre için el koyan gazeteci Wolfgang Kapp liderliğinde gerçekleştirilen başarısız darbe girişimi.

bir Şeye asla sahip olamayacaklar ki bu çok önemli Şey bizde fazlasıyla mevcut olduğundan zafer kazanmamızı neredeyse kesin kılıyor. İktidar için ihtiyaımız olan irade!

“Her yerde ve her zaman, bedeli ne olursa olsun kazanmanızı sağlayacak bir iradedir bu. Yoksulluğu ve açlığı, endiŐeyi ve korkuyu, sırf o büyük ideale ulaşmak uğruna her Şeyi kabullenmenizi sağlayan acımasız bir iradedir. Azınlığın fedakârlık yapmasını sağlar ve bu da besili, karını tok, sırtı pek çoğunluğun zevklerine baskın gelecek bir haz verir insana.

“İktidarı gerçekten arzularsanız ona sahip olmak için ne gerekiyorsa yaparsınız. Diğerlerinin silahı varsa, bizde de onlarda olmayan bir Şey var: İktidarda olma iradesi! Bu da ihtiyaımız olduğunda o silahları bizzat yapabileceğimiz anlamına geliyor.

“Bu iradeye sahip olan ve ona insan, bu ideal uğruna ölmeye dahi hazırdır. Demokratlar artık demokrasiye inanmıyorlar, bu yüzden demokrasilerini ücretli askerlerin korumasına teslim etmiş durumdalar. Parlamento için yaşamak istiyorlar ancak onun için ölmeye hazır değil hiçbiri.”

BARIŐSEVERLİK VE SAVAŞ

“Kısacası gücünüze sonuna kadar güveniyorsunuz. Adalet ve yasalara saygı duymuyor, kendi iradenizin yasaları ve adaleti tesis edeceğini söylüyorsunuz. Bunun ardında da Alman halkının bileğinin ezici gücü var, öyle mi?”

“Evet, gücümüze güveniyoruz. Ancak yasalara ve adalete saygı duymuyor oluşumuzun nedeni bu değil, günümüz Almanya’sında adalet ve yasa kavramları çoktan ölmüş olduğu için bu kavramlara inanmıyoruz.

“Bugün Berlin’de tek bir yargıç yok. Adalet ve yasalar ayaklar altında ve hiç kimse, barbarca adaletsizlikler karşısında yasaların çatısı altına sığınmayı aklına dahi getirmiyor. Bilinçli olarak insanları baskı altında bırakıyor ve despotluk ediyorlar. Hepsi de çoğunluğun görüşünü temsil ettiklerini iddia ederek yapıyor tüm bunları. Çoğunluğun desteklediği kimseler hakkını fazlasıyla alırken azınlıkların hakkı mütemadiyen gasp ediliyor. Azınlıklar türlü alaylara maruz kalıyor, dışlanıyor ve despotça bir muameleye boyun eğmek zorunda kalıyorlar.

“Bizler ise Alman halkı için adalet istiyoruz. Baştakiler bu adaleti kendi istekleriyle sağlamaya gönülsüz olduklarından, biz de yumruklarımızın gücüne sarılıyoruz. Halkın yaşam hakkı parlamentodaki çoğunluğun yaşamını sürdürmesinden çok daha kıymetli. Arzumuz yalnızca hayatta kalma arzusu. Adalet de ölümün değil, her daim yaşamın yanında olduğuna göre, demokrasiden çok daha önemli bir hak bizimkisi; eğer baştakiler bu hakkı vermeyi reddediyorsa, o hakkı elde etmek için var gücümüzle savaşıyoruz!”

“Ancak böyle davranarak yalnızca barış ortamını bozuyorsunuz. Barış ve düzeni değil yalnızca savaşı arzuluyorsunuz. Nihai hedefiniz yalnızca savaşmak!”

“Halinize bakın, neredeyse ağlayacaksınız! Barıştan, ona iman ediyormuşsunuz gibi bahsediyorsunuz. Sizde bugün ortada bir barış var mı? İşsiz ve açsız kalan milyonlarca sokaklara döküldüğünde huzurdan söz edebilir misiniz? Bu verimli Alman toprakları tam anlamıyla çöle dönüştürüldüğü için masum çocuklar açlıktan kırılırken ve insanlar yemek dilenirken barıştan söz edilebilir mi? 1918 yılından beri mütemadiyen savaşıyoruz biz, her geçen gün de savaş giderek daha acımasız bir hal alıyor. Uluslararası piyasalardan gelen haberleri okumanızı öneririm. Verilen ekonomik savaşın birer cephesi gibi

her biri. Ölenler ise yalnızca Alman işçiler ve onların masum aileleri.

“İşte sizin barış dediğiniz şey tam olarak bu. Bu ülkede huzur dediğimiz şeye ancak mezara girerseniz erişebilirsiniz. Sizin düzen dediğiniz ölümün acı dolu düzeni yalnızca. Hayır, arkadaşım, biz bunu istemiyoruz. Bizim savaş açtığımız şey tam da bu. Halkımıza, kendisine eziyet edenleri yere çalması ve Yahudilerin her birimize vurdukları prangaların zincirlerini kırması için çağrıda bulunuyoruz.

“İnsanları ölümden kurtarıp hakiki barışa götürecek şey ancak ve ancak mücadele etmektir. Doğanın ebedi kanunu adalet değil, güçtür. Bu yüzden biz de insanlarımızı daha da güçlendirip bu dünya üzerindeki her türlü mücadeleden sağ çıkmalarını sağlamayı hedefliyoruz.

“Barışsever olmak barış getirmiyor. Tam aksine! Tarih; kendi yaşamlarını savunmaktan imtina eden halkların, gerekirse güç uygulanarak nasıl utanç verici şekillerde öldüklerini gösteriyor hepimize. Biz de insanlarımızı bundan korumak istiyoruz. Hem irade hem de ruh olarak güçlü olmak zorundayız. Kimse ne bizi aşağılayabilir ne de dışlayabilir.

“Bizler adalet istiyoruz ve adaletin anlamı, özgürlük, refah ve yaşanabilir alanlara sahip olmaktır. Eğer bu hakkımızı iyilikle vermezlerse, biz de savaşarak alırız!

“Bu bir özgürlük, refah ve yaşam alanı savaşıdır ve en yüksek sınıftan en alt sınıfa kadar herkes bu mücadeleye dâhil olabilir. Mesele, bir ulus meselesidir.

“Seksen milyon Almanın, yaşama arzusuyla bir araya gelerek oluşturduğu güç, barışı sağlama noktasında sözde insan haklarını korumak adına söylenen bütün yalanlardan çok daha sağlam bir garantidir.”

ALMANYA'NIN ÖZGÜRLÜĞÜ

“Peki bütün bunlar nasıl sona erecek?”

“Alman toprakları üzerinde Alman halkının özgür kalmasıyla sona erecek elbette. Her bir üretken vatandaşımız, bu özgürlüğün kendisine sağlayacağı yaşamın ve refahın tadını çıkaracak. Bu yeni yüzyılda inşa edeceğimiz devlette ahlaki ve manevi bir güç hâkim olacak.

“Özgürlük, yeni bir devlet sisteminden çok daha fazlası demektir. Bizler yepyeni bir insan türü yaratma arzusundayız; bizi savaşıma mecbur kılan şartlara bakarak çok daha iyi bir dünya görüşü benimseyebilecek bir tür.

“Gelecek ya bizim olacak ya da ortada hiçbir gelecek olmayacak!

“Liberallik ölmeye yüz tuttu. Yaşasın sosyalizm!

“Nasyonalizmin yaşaması için Marksizmin ölmesi şart!

“İşte o zaman yeni Almanya'yı inşa edeceğiz; nasyonalist ve sosyalist üçüncü Reich'ı!”

BİLGİ VE PROPAGANDA

9 Ocak 1928

Devrim zor kullanarak gerçekleştirilmez, aksine halk tarafından başlatılır ve devrim yapan ulus, kitleler halinde savaşıır. Devrimin yasaları basit ve primitiftir, zenginlik ve eğitim gibi fırsatlar yaratmaz. Bu halk, devrimin anlamını gerçekten kavradığında, her bir vatandaşımız bu uğurda hiç düşünmeden kendini feda edebilecektir.

Nasyonal sosyalist devrimin amacı, iktidarın gücünü ele geçirmektir; genelde devrimsel fikirler güç ile birleştirilmezse bomboş teoriler olarak kalmaya mahkûm olurlar. Ancak devrimsel bir propaganda Nasyonal Sosyalizm fikrini, İncil'i kılavuzu olarak görerek yola çıkıp devrim bayrağını gücün kapılarına kadar taşıyan Adolf Hitler'in takipçilerinden oluşan kitlelere ulaştırabilmiştir.

Sevgili Yurttaşlarım,

Bu akşamki konu başlığımız oldukça hararetli bir biçimde tartışılıyor. Ben de kendi bakış açımı şöyle bir değerlendirdiğimde oldukça sübjektif olduğunu fark ettim. Propaganda

hakkında tartışırken dikkat edilmesi gereken şöyle ufak bir detay da vardır: Propaganda bir teori üretme meselesi değildir, bilakis konuşulanı pratiğe dökmekle alakalıdır. Kişi, bir propagandanın diğerinden daha başarılı olduğuna teorik olarak karar veremez zira propaganda, ancak belirlenen hedefe ulaşabildiyse başarılı, ulaşamadıysa başarısız kabul edilir. Propaganda materyalinin ne kadar akıllıca olduğunun bir önemi yoktur, propagandanın amacı, bünyesinde yalnızca akıllıca öğeler barındırması değil, aynı zamanda başarılı olmasıdır. Bu yüzden ben, propaganda üzerine yapılacak her türlü teorik tartışmalardan kaçınıyorum çünkü bu tartışmalardan bir sonuç çıkmayacağını bilirim. Bir propagandanın iyi olup olmadığını, belirli bir süre içinde insanları ateşleyerek belli bir fikre yöneltmeyi başarmasından anlayabilirsiniz. Şayet propagandanız o süre içerisinde hedeflenen kitleyi kazanabiliyorsa, kabul edilebilir ölçüde başarılıdır; kazanamıyorsa da şüphesiz başarısız olduğunu ortadadır. Kimse size propagandanızın kötü, basit ya da fazla sert olduğunu ve hatta yeterince samimi olmadığını söyleyemez çünkü propagandanın başarısında etkili olan kriterler bunlar değildir; propagandanın amacı ne samimi, ne nazik, ne zayıf ne de mütevazı olmaktır, propaganda yalnızca başarılı olmayı hedefler. İşte bu sebeple ben, bilinçli olarak propagandayı ikinci bir konu başlığı ile birlikte tartışmayı tercih ediyorum: Bilgi. Aksi takdirde bu akşamki tartışmalarımızın pek de bir kıymeti olmayacak. Burada bir takım sevimli teoriler hakkında konuşmak için değil, aksine her gün karşılaştığımız zorluklarla hep birlikte başa çıkabilmek için ortak çalışabilmenin bir yolunu bulmak için toplandık.

Propaganda nedir ve politik yaşamda ne gibi bir anlam ifade eder? Asıl ilgilenmemiz gerekenler işte tam olarak bu sorular. Propaganda nasıl olmalı ve hareketimiz bünyesinde nasıl bir rol üstlenmeli? Tek başına bir amaç mı yoksa amaca giden bir araç mı? İşte tartışılması gerekenler bunlar; bunu

da ancak propagandanın kökenini konuşarak başlarsak, yani önce propagandanın fikir olarak niteliğinden başlayıp hedefini yani halkın üzerindeki etkisini konuşarak devam edersek başarabiliriz.

Fikirler zamansızdır. Kişilerden bağımsızdırlar ve içine doğdukları halkı da çok az bağlarlar. Halkın arasında var oldukları ve onların tavırlarını etkiledikleri bir gerçektir, evet. Hatta fikirlerin her daim bulutların üzerinde gezindiği söylenir. Bir gün biri çıkıp da herkesin yüreğinde bile hissedebildiği o fikirleri kelimelere dökmeyi başardığında herkes şöyle der: "Evet! İşte ezelden beri umduğum ve istediğim şey buydu!" Hitler'in büyük söylevlerinden birini ilk kez dinleyen insanlar da tam olarak bu hisse kapılıyordu. Hitler'in toplantılarına ilk kez katılan insanlarla konuştuğumda bana şöyle diyordu: "Bu adam yıllardır aradıklarımı bir çırpıda kelimelere dökmeyi başardı. İlk kez biri, arzu ettiğim şeylere nesnel bir varlık kazandırdı." Diğerleri karmaşık düşüncelerle oradan oraya savrulurken biri bir anda ortaya çıkıp hepsinin düşüncelerini kelimelere dökmüştü. Goethe'nin şu sözleri yerini bulmuştu adeta: "Sessiz bir sefaletin içinde kaybolmuştum ve sonunda Tanrı, acımı dışa vurabilecek birini yolladı bana."

Her politik hareketin ilk zamanlarında bazı fikirler benimsenir. Bu fikirleri kalınca kitaplar halinde ortaya dökmeye de onlara yüzlerce kalın paragrafla politik bir şekil vermeye de gerek yoktur. Tarih, dünyanın en büyük politik hareketlerinin ancak o hareketin lideri konumunda olan kişi, takipçilerini kısa ve net bir görüşte birleştirmeyi başardığında gelişme kaydedebildiklerini hepimize defalarca göstermiştir. Fransız Devrimi ya da Cromwell Hareketi'nde¹ veyahut Budizm, İslamiyet ya da Hristiyanlığın ortaya çıkış

¹ 1644 ila 1651 yıllarında Cumhuriyetçiler ve Kraliyet yanlıları arasında üç aşamada gelişen iç savaşta önemli bir rolü olan devlet adamı Oliver Cromwell, savaşın ikinci aşamasında idam edilen I. Charles'ın ardından cumhuriyet vaadiyle yönetimi ele geçirip diktatörlüğünü ilan etmiştir.

dönemlerinde de görülebilir bu. İsa'nın amacı net ve basitti örneğin: "Komşunu, kendini sevdiğin gibi sev." Takipçilerini bu fikir etrafında topladı çünkü bu oldukça basit, anlaşılır ve net bir öğretiydi, geniş kitlelerin kolaylıkla arkasında durabileceği ve sonunda dünyayı fethetmelerini sağlayabilecek kadar açıktı.

Sonrasında bu kısa, net bir biçimde formüle edilmiş fikrin üzerine bir başkası, koca bir düşünce sistemi kurdu ve böylece İsa'nın düşüncesi, yalın bir ifadeden ibaret kalmayıp günlük yaşamın her alanına uygulanarak her türlü insani aktivite için -politika, kültür, ekonomi, yani kısacası insanın var olduğu her alanda- bir yol göstericiye dönüştü. Bir tür dünya görüşüne evrildi. İşte diğer bütün büyük devrimlerde de bu süreci gözlemliyoruz aslında; her biri net, açık, anlaşılır ve herkesi sarmalayan bir fikirle başlıyor. Ardından giderek daha geniş kitlelere yayılıp insanların tamamının tüm aktivitelerini yansıtan bir tür aynaya dönüşüyorlar.

Bir insanın, sırf çok okuduğu ya da çok şey bildiği için sağlam bir dünya görüşüne sahip olduğunu söyleyebilirsiniz ancak böyle biri, yaşamı yalnızca tek bir noktadan gözlemleyebilir ve her şeyi belirli standartları gözetmek suretiyle değerlendirebilir. Yani bu bakış açısıyla ben, ancak hayatımın anlamının komşumu da en az kendim kadar sevmek gibi ağır bir sorumluluk olduğuna inanırsam gerçek anlamda iyi bir Hıristiyan olabilirim. Kant şöyle demiştir: "Hayatınızın en önemli prensibi aynı zamanda ulusunuzun en önemli prensibiymişçesine hareket edin." Yalnızca politikadan şunu veya bunu beklediğimde değil, günlük yaşamı her yönüyle değerlendirebildiğimde gerçek bir Nasyonal Sosyalist olduğumdan emin olabilirim. Toplumun faydasını kendi faydamın üstünde görerek ve devletimin çıkarlarını kendi çıkarlarımdan daha fazla önemseyerek hareket etmek zorundayım. Ancak o zaman böyle bir devletin beni ve yaşama hakkımı koruyabileceğinden emin olabilirim. Politika,

kültür ve ekonomi açısından hemen her meseleyi bu bakış açısıyla değerlendirebildiğimde gerçek bir Nasyonal Sosyalist olduğumu iddia edebilirim. Bu yüzden tiyatroyu bile eğlenceli ya da kaliteli olmasıyla değerlendirmem, daha ziyade şu soruyu sorarım: Halkıma bir faydası var mı, onlara bir fayda sağlıyor mu ya da içinde yaşadığım toplumu güçlendirebilir mi? Eğer bu kriterlerden birini karşılıyorsa, toplum güçlenir ve bununla birlikte beni de güçlendirip destekleyebilir. Ekonomiyi yalnızca bana maddi kaynak sağlama aracı olarak görmekten ziyade halkımı maddi bakımdan güçlendirecek, onları daha varlıklı ve pek çok şeyi yapmaya muktedir kılacak bir araç olarak görmeyi tercih ederim. Ancak o zaman o halkın da beni desteklemesini ve maddi olarak güçlendirmesini bekleyebilirim. Eğer bakış açım bu olursa, ekonomiyi de Nasyonal Sosyalist perspektiften bakarak değerlendirebilirim.

Şayet bu yalın ve net fikri tüm insani istekler, eylemler ve motivasyonları içeren bir düşünce sistemine çevirebilirim, o zaman bir dünya görüşüm oluşmuş demektir.

Bir fikir, bir dünya görüşüne evrilirken hedefinde yalnızca devlet olmalıdır. Bilgi yalnızca belirli bir grubun mülkü olarak kalmamalı, bilakis güç için savaşmak üzere kullanılmalıdır. Ancak o zaman halkın arasında var olan birkaç kişinin hayali olarak kalmaktan ziyade iktidar sahiplerinin, gücü elinde bulunduranların fikrine dönüşür. Görüş ise yalnızca sözle var olmamalı, bir şekilde pratiğe de dökülebilmelidir. İşte o zaman en başta oluşan fikir, bir devletin dünya görüşüne dönüşebilir. Güç elde edildiğinde de o dünya görüşü devlet aygıtını oluşturur ve yalnızca teoride değil pratikte de halkın günlük yaşamını etkileyebilecek bir konuma ulaşır.

Şimdi bu fikirleri taşıyan, yayan ve koruyanların kimler olduğunu düşünmemiz gerekiyor. Fikirler elbette her daim bireylerin zihinlerinde oluşup şekillenir. Fikir, her daim

olağanüstü entelektüel gücünü aktarabileceği bir birey arar. Beynin içinde hayat bulur ve olgunlaştığında dudaklardan dökülebilenin de yolunu arar. Bilginin yalnızca kendi bünyelerinde var olmasından tatmin olmayan bireyler tarafından fikir bir şekilde söze dökülür. Bunu deneyim örneğinden de bilirsiniz. Bir insan bir şey öğrenmişse, elde ettiği bilgiyi gizli bir hazine misali kendi içinde saklamaya çalışmaz, bilakis yakınlarına da aktarmaya çalışır. O bilgiye ihtiyacı olabilecek insanlar bulmayı dener. Herkesin o bilgiye erişmesi gerektiğini hisseder ve kimse onun bildiklerinden haberdar olmazsa yalnız olduğu hissine kapılır. Örneğin, bir sanat galerisinde güzel bir resim gördüğümde onu arkadaşlarıma da anlatma ihtiyacı duyarım. İyi bir arkadaşım ile karşılaştığımda ona şöyle derim: "Harikulade bir resim gördüm. Sana da mutlaka göstermem gerek!" Gerçek fikirlerde de aynı ihtiyaç söz konusu olur. Eğer bir fikir bireyin içinde var olmayı başardıysa, kişi bu fikri başkalarıyla da paylaşmaya ihtiyaç duyar. İçimizde, bizi o fikri başkalarına aktarmaya sevk eden gizemli bir güç uyanır. Bir fikir ne kadar büyük ve ne kadar yalın ise, günlük yaşama uyarlanabilmesi o kadar kolay ve kişinin onu başkalarına anlatma isteği o kadar güçlü olur.

Şayet bir ulusun, toplumun faydasının bireyin faydasının üzerinde tutulması prensibiyle yönetilmesi gerektiğine inanıyorsam, bunu, fikri uygulayabilecek kimselere aktarmam gerekir. Bu prensibin insanüstü bir doğası olmadığını, günlük yaşama da kolaylıkla uygulanabilecek bir olgu olduğunu fark ettiğim anda ekonomi dünyasından bu fikirle ilgilenebilecek kimselere de anlatmaya ihtiyaç duyarım. Şayet sonrasında kültürel yaşama da bir şekilde uygulanabilir olduğunu fark edersem, kültürel aktivitelerde bulunan insanlara da anlatma ihtiyacı hissederim. Büyük kitleleri asla tek bir sözle kazanamazsınız, o sözün gölgesinin insani eylemlerin var olduğu her ortama düşüyor olması gerekir.

Şimdi, bir fikrin nasıl yayıldığını ve nasıl olup da bir dünya görüşüne dönüştüğünü, taşıyıcının yani bireyin bir topluluk oluşturmaya nasıl başarabileceğini ve o bireyden bir organizasyon, ardından da bir hareketin şekillenebildiğini gördünüz. Fikir, bu noktada tek bir bireyin zihnine ve kalbine gömülü halde kalmadı; artık o fikri benimseyen bireylerden dört, beş, on, yirmi, otuz, elli, seksen, yüz tanesi ve hatta çok daha fazlası var. İşte fikirlerin gizemi tam da bu noktada yatar; her biri kontrol edilemeyen birer yangın ya da bir gaz bulutu misali her şeyin üzerini kaplayıyor. Fikir bir yere girmenin bir yolunu bulduğunda içeri sızıyor ve o bireyin de diğerlerini etkilemesine ortam hazırlıyor. Başkaları buna asla engel olamıyor, belki güç kullanarak o yangını söndürebileceklerine inanıyorlar bir süre için, hatta belki iki veya on, yirmi ve hatta elli seneliğine bir şekilde bunu başarıyorlar da. Ancak dünya tarihinde sonsuza kadar engellenebilen bir fikir yoktur. O fikrin şu anda, yarın ve hatta yıllar sonra hayata geçmesi bir şey değiştirmiyor.

Bir fikri, belli bir süreliğine güç kullanmak suretiyle elbette ki yavaşlatmak mümkün. Ancak gerçekte bu eylem yalnızca o fikrin gelişip daha da güçlenmesine katkı sağlar çünkü uygulanan güç, en fazla fikrin zayıf kısımlarını bas-kılayabilir. Fikre tam anlamıyla uygun olmayan kısımlar, bu süreç içerisinde tam olarak fikirden ayrılarak ortadan kaybolur. Böylece bir anda birey topluluğa, ardından bir harekete ya da tercihe göre bir partiye dönüşür.

Her hareket bir parti kurulmasıyla başlar. Elbette bu, o hareketin mutlaka parlamenter sisteme dâhil olan partilerin yöntemlerini izlemek zorunda olduğu anlamına gelmez. Bizler, partiyi toplumun bir parçası olarak görmekteyiz. Bir fikir, bir topluluğun dünya görüşünü oluşturmak üzere yayılırken, topluluk da o fikre pratik bir form kazandırmak isteyecektir şüphesiz. Parti ise bir şekilde organize olabilmek gerekliliği hissedecektir. Derken birinin aklına aniden

bir fikir gelecektir: "Siz de benim düşündüğüm gibi düşünüyorsunuz. Siz şurada ben de burada çalışıyorum ama birbirimizle ilgili hiçbir şey bilmiyoruz. Bu gerçekten çok saçma. Siz kendi üzerinize düşeni ve ben de kendi payıma düşeni yaptığım sürece birlikte çalışmamız çok daha yararlı olur. Her ay bir araya gelip de bu işleri konuşarak kolayca halletsek sizce de iyi olmaz mı?" İşte bu, organizasyonun başlangıç noktası olacaktır. Ardından kademe kademe daha güçlü bir organizasyon ve idealleri için savaşılmaya hazır bir parti oluşur. İdeallerinin lafta kalmasını değil, bilakis hayata geçmesini arzu eden bir parti şekillenir.

Yakın zamandan bir örnek verebiliriz buna. Nasyonal sosyalist hareketimiz sıklıkla karakterini kaybetmekle suçlanıyor. Aşırı milliyetçiliğe meyleden böylesi bir hareketin geniş ve hareketli düşünce sistemini alıp zorbalığın yatağına sürüklemekle suçlanıyoruz. Sözde, hareketimizin uzayan uzuvlarını keserek milliyetçilik fikrinin en önemli kısımlarını eklemiştir. Bazıları da nasyonal sosyalizmin yalnızca bir maske olduğunu iddia ediyor. Davamızın temelinde yatan esas görüş aslında aşırı milliyetçilikmiş. Herkes milliyetçilik görüşüne dayanarak kendi fikrini dile getiriyor ve kendi görüşünü paylaşmayan herkesi davaya ihanet etmişçesine suçluyor. İşte savaş öncesinde hâkim olan milliyetçilik düşüncesi tam da buydu. Şayet bir kimse bu harikulade fikri tam olarak anlayabilmeyi başararak –ki aşırı milliyetçilik ideali Marksizmden çok daha büyük bir fikirdir– bu fikirden yola çıkıp da sıkı bir politik organizasyon kurmayı başarabilseydi, 9 Kasım'da kazanan taraf Marksistler değil milliyetçi cephe olurdu. Marksizm, politik koşulları çok daha iyi değerlendirebildiği için kazandı, zira sonradan ülkeyi fethetmek için kullanacağı kılıcı çoktan bilemişti. Aşırı milliyetçi görüş eğer büyük bir hareket başlatıp organize olmayı başarabilseydi –bu halkımız için bugün adeta bir ölüm kalım meselesidir– Marksizm değil, bilakis milliyetçilik

kazanır ve sağlam bir dünya görüşüne dönüşürdü. Ancak bu görüşü benimseyenler ne bir parti kurmayı ne de ülkeyi fethetmek için kullanacakları kılıçlarını bilemeyi başarabildiler.

Şimdi ulusumuzun bir dünya görüşüne ihtiyacı var. Hristiyanlık, ülkemizi fethetmiş durumda ve şimdilerde politik eylemlere de bir şekilde yön vermeye başladı. Bu yüzden gönül rahatlığı ile şu iddiada bulunabilirsiniz: "Evet ama Hristiyanlık ülkeyi fethettiği andan beri Hristiyan vatandaşlarımızın sayısı giderek azalmaya başladı." Bütün büyük fikirlerin karşı karşıya kaldığı bir trajedidir bu. Bu günah dolu hayata, yani insanların dünyasına girdikleri anda gökleri terk ettikleri için o romantik büyülerini kaybederler. Sıradan bir fikre dönüştüklerinde de hangisinin yaşamı değiştirecek kadar güçlü olup olmadığını ayırt edemeyecek duruma geliriz çok geçmeden. Milyonlarca yıldır işler böyle gelişmiştir ve muhtemelen milyonlarca yıl daha bu şekilde devam edecektir. Bunun nedenini ise daha yüce bir makama sormanız gerekir. Şimdilerde bir fikir pratik bir form kazandığı anda melek kanatlarını ve romantik gizemini kaybediyor. Eğer geçmişte birileri aşırı milliyetçilik görüşünü romantik gizeminden sıyracak kadar cesaret gösterebilmiş olsaydı ve acı gerçekleri olduğu gibi kabul edebilseydi, milli görüş şimdilerde bazı hayalperestlerin gözüne görüldüğü kadar romantik bir fikir olmazdı. Bilakis, milyonlarca Alman çocuğun aklıktan kırılmasının önüne geçilirdi. Bana göre bir ulusun hayatta kalması, bir görüşün birkaç hayalperestin zihninde, o ilk ve saf haliyle kalmasından çok daha önemli.

Şayet ülkenin tamamına hâkim olmak istiyorsa, bir hareketin –ki eğer pozitif ve tarihsel bir değişim yaratmak için bunu istemek zorundadır– muhakkak bir organizasyona ihtiyacı olduğunu görüyorsunuz. Ortalıkta dolanıp şunları söyleyen liderlerle sık sık karşılaşıyorum:

"Pekâlâ, yaptıklarınız iyi, güzel ama Alman dilindeki yabancı sözcükler için de muhakkak bir muhalif duruş takınmanız gerekir." Sonra bir başkası gelip şöyle diyor: "Pekâlâ, söyledikleriniz iyi, hoş ama programınızda muhakkak allopatinin¹ tehlikeli olduğunu belirtip homeopatiyi² desteklediğiniz bir nokta da olmalı." Şayet bir hareket, bu tip liderler tarafından yönlendiriliyorsa, Yahudiler tarafından yönetilmekten kurtulması asla mümkün olmayacaktır. Zira Yahudiler, geriye keşfedilecek şey kalmayınca dek her gün yeni yeni icatlar çıkarmaya kendilerini adanmış durumdalar. Allopati ve homeopati yanlılarının arasında bir anlaşma sağlamak, devrimsel bir mücadelenin görevi değildir; böyle bir mücadelenin sonunda güce ulaşmak hedeflenmelidir yalnızca. Böyle bir hareketin belirlediği program, her dürüst savaşçının arkasında durabileceği kadar sağlam olmalıdır. Günümüzde Almanya'nın modern ve kültürel yapılanmasının her türlü saçmalığa dayanak oluşturduğu da bir gerçek. Bu saçmalıkların bir şekilde Almanya'nın ulusal ruhunu zehirlediğinin de pekâlâ farkındayım. Şöyle diyenler de var elbette: "Artık bir şeyler yapılmalı. Bir şeyler yapmak zorundasınız. Eğer film endüstrisiyle savaşacaksanız, en ilkel ekipmanla çalışmak zorunda kalsanız dahi kendi sinema sektörünüzü oluşturmaya mecbursunuz. Şayet çocukların okulda okudukları kitaplarla zehirlendiklerini düşünüyorsanız, öncelikle çocukların ruhlarını kazanmalı ve onlara panzehir sağlamalısınız." Bunlara verdiğim yanıt çok basit: "Kültürel yapının kötü yönetimi sonucunda ortaya çıkan zehre karşı bir panzehir yaratabilmek için on sene uğraşabilirsiniz ancak Kültür Bakanlığı'nın vereceği tek bir karar, bütün yaptıklarınızı yerle bir edebilir. Ancak eğer o on yılı hareketiniz için yeni savaşçılar kazanmakla geçirir-

¹ Aynı türden varlıklar arasında yaşanan rekabetin diğer türlerin gelişimini sekteye uğratması durumu.

² 'Benzer benzeri iyileştirir' ilkesine dayalı tedavi yöntemi. Bir hastalığın ancak o hastalığın belirtilerini ortaya çıkaracak benzer maddelerle tedavi edileceğini iddia eder.

seniz, hareketiniz Kültür Bakanlığı'nı ele geçirip istediğini yapabilir! Bunun dışında her şey nafile çabalamaktan başka işe yaramayacaktır."

Eğer bir hareket politika arenasında belli bir g  kazanır-
sa, hedeflediği pozitif eylemleri de kolayca gerekleştirebi-
lir. Ancak o zaman başarılarının devamlılığını sağlayacak
g ce erişir. Bir hareket veya parti, ülkesinin yönetimini
devraldığı anda benimsediği dünya görüşü devletin de d n-
ya görüşünü temsil eder ve partisi, bir anda tüm ulusun par-
tisine dönüşür. Bizim ulusumuz da topraklarımızda yaşayan
altmış milyon insandan oluşmuyor. Ulus dediğimiz şey as-
lında çok daha karmaşık bir yapı. Biri evet dediğine bir di-
ęeri hayır diyorsa burada bir sorun var demektir. Bir ulusun
karakterini, bilinci belirler. Tek başına içgüdü de bunun için
yeterli değildir. Bu milletin bir ferdi olduğumun farkında
olduğumda, yani gerçek bir birey olduğumun ayırdına var-
dığımda gerçek anlamda Alman ulusunun bir parçası olu-
rum. Büyük seçmen kitlesine asla şunu s ylememelisiniz:
"Alman olduğunuzu sakın unutmayın!" Bunun yerine, "İyi
düşünün, sizler Almansınız!" demelisiniz. Düşünmek bi-
linli olmanın bir aşamasıdır. Bu yüzden böylesi bir bilinci
toplumun tüm fertlerinin benimsemesini sağlamalısınız.
Adolf Hitler de Münih'teki mahkemede kendisine sorulan
şu soruya aynı şekilde karşılık verdi: "Böyle ufacık bir azın-
lıkla altmış milyon insan üzerinde bir diktatörlük kurabile-
ceğinizi nasıl düşündünüz?" Hitler'in yanıtı şöyleydi: "Eğer
koca bir ulus delicesine korkuyorsa ve korkaklardan geriye,
harika bir şeyler yapmak ve devleti dönüştürecek g ce sahip
olmak isteyen sadece bin kişi kaldıysa, ulus dediğiniz aslın-
da o bin kişiden ibarettir." Eğer diğerleri o azınlığın devleti
ele geçirmesine izin verirse, bizim bir diktatörlük kuracağı-
mız gerçeğini de kabul etmek zorunda kalacaktır.

Bir hareketin doğası konusunda da aynı şey geçerlidir. řa-
yet bir hareket, devletin idaresini ele alacak kadar güçlüyse,

onu dönüştürecek güce de sahip demektir. Bugün, bizleri Marksistlerin yönetmesinden şikâyet edecek son insan benim aslında. Onları alt edecek kadar güçlü olmadığımız sürece bizi yönetmeye hakları var zira. Hatta ben bu haklarını ne kadar kısıtlı alanda kullandıklarını gördükçe gerçekten şaşıyorum. Ben olsam çok daha farklı hareket ederdim. İşte, bu da Marksistlerin dünya görüşünün trajik bir yönü. Yine Berlin Polis Departmanı'nda görev yapan memurların da bize karşı güç kullanmalarından şikâyet etmem, ancak kendilerini demokrat olarak adlandırıp düşünce ve konuşma özgürlüğünün korunmasını sağladıklarını iddia ettiklerinde onlara karşı çıkarım zira bu, gerçekten mantıksız bir iddia olur. Yaptıkları tek şey halka yalan söylemek çünkü. Hatta o memurların her birinin birer diktatör olduğu da iddia edilebilir.

Eğer bir politik hareket, üyelerini devletin önemli makamlarına yerleştirebilecek kadar güçlenmiş ise, devlet organlarını şekillendirme hakkına da sahip demektir. Buna karşı çıkan herkes, aptal birer teorisyenden başka bir şey olamaz zira politikada ahlaki prensipler değil güç konuşur. Şayet politik bir hareket, devleti ele geçirmeyi başardıysa, onu şekillendirme hakkını da elde etmiştir. Bahsettiğimiz üç unsurun idealler ve karakterle nasıl örtüştüğünü isteyen herkes kolaylıkla görebilir aslında; fikir, bireye bir dünya görüşü kazandırır, o dünya görüşü bireye devleti kazanma fırsatı tanır ve nihayetinde birey partiye, parti de koca bir ulusa evrilir.

Burada en önemli mesele, ufak tefek teorik konularda dahi benimle aynı fikirde olacak insanlar bulmaktan öte, bir dünya görüşü kazanabilmek için benimle birlikte mücadele etmeye istekli kimselere ulaşmak. Hak olarak gördüğüm bir aygıtı kullanarak insanları kazanmak... İşte, bizim propaganda dediğimiz tam olarak bu. Başlangıçta bilgi vardır; bilgi propagandayı, kendisini politikaya çevirecek olan in-

san gücünü bulmak için kullanır. Propaganda; fikir ve dünya görüşü, dünya görüşü ve devlet, birey ve parti ile parti ve ulus arasında bir yerlerde durmaktadır. Şu anda önemli olduğunu fark ettiğim bir şeyi ele alıp sokaklarda dolanan bir parti arabasından megafonla konuşarak o konudan bahsetmeye başlarsam bu, propaganda yaptığım anlamına gelir. Aynı anda başka insanların da bana katılmalarını beklerim. Propaganda; birey ve topluluk, fikir ile dünya görüşü arasında köprü kurar. Propaganda, organizasyonun öncülü niteliğindedir. Bu aşamayı gerçekleştirdiğinde bu kez devlet yönetimini ele almanın öncülüne dönüşür ve bu yüzden her daim hedefe giden yolu teşkil eder.

Her ne kadar ürettiğim fikre sarsılmaz ve değiştirilemez biçimde sarılmam gerekiyor olsa da propaganda, gerekirse koşullara uyum sağlamak için bir takım değişimler geçirebilir. Propaganda her daim esnetilebilir olmalıdır. Bir yerde farklı, başka bir yerde çok daha farklı şeylerden söz edebilir. Bir iş adamı olarak farklı, seçim minibüsünde şoföre çok daha farklı konuşabilirim örneğin. Şayet bunu yapmazsam, birlikte iş yaptığım iş adamları benim deli olduğumu düşünebilir ve şoför de söylediğim onca şeyden tek kelime anlamayabilir. Yani propaganda dediğimiz şeyin bir sınırı olamaz. Ulaşmak istediğim kişinin kim olduğuna göre şekil değiştirebilmelidir. İzninizle size, 1919 yılından beri Berlin'de Nasyonal Sosyalist görüşün tanıtımını yapan bir üyemizin hikâyesini anlatayım. İlk zamanlar bu üyemiz, karşıt görüşle alakalı ne görürse görsün kendisini paralayacak kadar öfkeleniyordu ki bu, bizim kaçındığımız bir tavrıydı. Sonrasında en sert antisemitist görüşlere yer verilen yayınları sokaklarda görüp rahatsız olmamaya başladı. Bunları kötü yayınlar olduğunu elbette ki biliyordu ancak onlardan daha iyi kaynaklar bulamadığı için metroda bu kitap ya da gazeteleri okumaya başladı. Herkes kendisinin zararsız biri olduğunu düşünüyordu. Okuduğu yayını metroda bırakıp

gitmeye kalktığında ise mutlaka biri arkasından, “Beyefendi, okuduğunuz şeyi de yanınızda götürün,” diyordu. Bunun üzerine kardeşimiz gazetesini alıp kondüktöre bırakıyor ve şöyle diyordu: “Al bakalım, Alman kardeşim.”

Elbette kondüktör de onun akıl hastanesinden kaçmış biri olduğunu düşünüyordu ancak arkadaşımız zamanla, bu yöntemin yabancılardan ziyade tanıdığı kimselerde oldukça işe yaradığını fark etti.

Kısacası, propagandanın tek bir kuralı yoktur. Birey ya propaganda yapmayı becerebiliyor ya da beceremiyordur. Mantıklı her insan belli bir seviyeye kadar keman çalmayı öğrenebilir ancak bir noktadan sonra hocası kendisine şunu söyleyecektir: “Gelebileceğiniz son nokta budur. Burada sonrasını ancak bir dahi halledebilir. Siz ise bir dahi değilsiniz, bu yüzden öğrendiklerinizle yetinmeyi öğrenmelisiniz.” Ben de mantıklı herhangi bir insana bir noktaya kadar propaganda yapmayı öğretebilirim ancak kısa süre içerisinde sınırlarını da fark etmem kaçınılmaz olacaktır. Bir insan ya bir propagandacıdır ya da değildir. Bir propagandacıyı küçümsemek hatalı bir hareket olacaktır ve hatta bazı kimseler propagandacının hariçten gazel okuduğunu söyleyecektir. Bu da aslında net olarak bir kıskançlığın ve beceriksizliğin işaretidir. Bu lafları edenler genel olarak kitlelerin yok saydığı vasat filozoflardır. Şimdiye dek nasyonal sosyalist hareketimize mensup bir sürü iyi konuşmacının olduğunu –kimse bunu inkâr edemez– pek çok kez gördünüz. Ancak rakiplerimizin iyi konuşmacıları olmadığı için her yerde şöyle söylüyorlar: “Evet, hepsi sadece hariçten gazel okuyorlar.” Hitler’i de beş yıldır, “Nasyonal Birliğin Gazelcisi” olarak adlandırıyorlar. Ancak hariçten gazel okuyan bu adamın, onların düşüncelerine uymayan fikirleri olduğunu anladıklarında Hitler’i bu kez de uğraşılması gereken ‘çılgın bir politikacı’ olarak adlandırmaya başladılar. Elbette böylesi bir propagandacıyı küçümsemek aptallıktır. Parti

içerisinde propaganda yapabilen kişilerin çok belirgin rolleri vardır. Henüz genç olan hareketimiz için böylesine toy ve büyük liderlerden yoksun olmamızın iyi bir tarafı var; büyük liderler belirgin alanlarla sınırlı kalamazlar, her şeyi yönetmek zorundadırlar. Aynı anda hem propagandacı, hem organizatör, hem konuşmacı hem de yazar olmaları gerekir. İnsanlarla iyi anlaşmak, para bulmak, makaleler yazmak ve daha birçok şeyi tek başına halletmek zorunda kalırlar. İşte bu yüzden Hitler'in ancak hariçten gazel okuyan bir adam olduğunu söylemek hatalıdır. Aslında bu, Hitler'i olağanüstü kılan ve onu diğerlerinden ayıran özelliğidir. Hitler, hem bir politikacı hem de propagandacıdır; diğer partilerin liderleri ise ne politikadan ne de propagandadan anlarlar. Artık propagandanın dünya görüşüyle ve organizasyonla ne kadar ilintili bir olgu olduğunu anlamışsınızdır. Fikirlerimizi ve dünya görüşümüzü birey düzeyinden kitlelere taşımak için halletmemiz gereken zor işler tamamlandığında, propagandanın görevi de seviye atlayarak bilgiyi kitlelere taşımak ve nihayetinde devleti ele geçirmek olacaktır.

Size bir örnek vereyim.

Şayet bildiklerimiz, birkaçımızın kafasındakalsa ve kimseye aktarılmasaydı, kime faydası olurdu bunca bilginin? Bir süre sonra o birkaç kişi de, başkalarının kendileriyle aynı görüşleri paylaşmadığını fark edince o fikirlerin doğruluğundan şüphe edecektir. Şayet insanları –gazetelerimizi dağıtan en küçük S.A mensubundan en iyi konuşmacımıza yahut da partinin liderine kadar herkesi– kazanamazsak yalnızca kendimize sakladığımız için onca yararlı bilgi heba olup gidecektir. Diğerleri, yaptıkları saçmalıklara durmaksızın devam edecek ve Alman halkı en sonunda yok olup gidecektir.

Her ne kadar yalnızca bir araç olsa da propaganda, güce giden yolda kullanılması gereken olmazsa olmaz bir ayardır. Propaganda yapılmazsa hareketin en başında benimsenen fikir asla devleti ele geçirecek konuma ulaşmayı başara-

maz. Önemli olduğunu düşündüğüm her detayı mümkün olduğunca çok insana ulaştırabilmem gerekir. Yetenekli bir propagandacının görevi; çoğunluğun düşünebileceği şeyleri algılamak ve bunları, eğitilmiş kesimden sıradan vatandaşa kadar herkese ulaşabilecek şekilde yeniden düzenlemektir. Buna bir örnek olarak Hitler'in Jena'daki konuşması geliyor aklıma. Dinleyicilerin yarısı Marksistler yarısı da öğrenciler ve üniversitelerde ders veren profesörlerden oluşuyordu. Konuşmadan sonra her iki grupta da sohbet etmek için yanıp tutuşuyordum. Profesörlerin de ortalama katılımcıların da Hitler'in söylediklerini kelimesi kelimesine aynı şekilde anladıklarını görebiliyordum, işte hareketimizin büyüklüğü burada yatıyor; kullandığımız dil geniş kitlelere ulaşabiliyor!

Elbette konuşma tarzı da konuşmacının kim olduğuna göre değişiklik gösteren bir unsur. Bir fikri herkesin aynı şekilde değerlendirmesini beklemek büyük bir hata olur zira fikir ne kadar büyükse, fikrin ulaşmasını istediğimiz bireyler de o kadar farklılık gösterecektir. Biri bir konuşmacıdan hoşlanırken bir başkası bir diğer konuşmacıyı dinlemeyi tercih edecektir örneğin. Yumuşak konuşmalar yapan birini esip gürleyen bir anlatıcıya çevirmeye çalışmak ya da esip gürleyen bir konuşmacıya yumuşak konuşmalar yaptırmak da beyhude bir çaba olur. İkisi de beklenen başarıya ulaşamayacaktır zira. Yumuşak konuşmalar yapan anlatıcı ne kadar çabalarsa çabalasın dinleyicisinin kalbine ulaşamayacak, diğeri de asla sakın bir konuşma yapmayı başaramayacaktır. Bunun sonucunda herkes evine hayal kırıklığı içerisinde dönecektir. Hareketimiz daha geniş kitlelere yayılmaya başladıkça aramızda bu tip farklı konuşmacılardan daha fazla olacak ve böylece her biri kendi kitlesini direkt olarak etkileyebilecektir. Tanrı'nın dünyasında hiçbir şey birbirinin tıpatıp aynısı değil. Her şey birbirinden farklı, arada ufacık

farklılıklar olsa dahi genel durum bu. Bu yüzden herkes olayları bir diğerinden farklı yansıtmaya becerisine sahip.

Propaganda olarak adlandırdığımız olgu, bir fikrin ardında gelişip büyüdükçe o fikir de genişler ve daha esnek bir hal alır. Artık yalnızca birkaç zihnin içerisinde kalmayı değil, daha çok ruha ulaşmayı arzular. Bu şekilde daha kapsamlı bir programa dönüşür. İşte şimdilerde biz de, hareketimizin ana fikrini gözlemlerken böyle bir manzarayla karşı karşıya kalıyoruz. Artık tek bir kitap için ölmeye hazır milyonlarca insan bulmanız çok zor. Ancak ilkeleri uğruna ölebilecek milyonlarca insan bulabilirsiniz, işte hareketimiz de zaman içerisinde giderek vazgeçilmez bir ilkeye dönüşüyor. Kişisel olarak özel yaşamlarımızda edindiğimiz her türlü bilgi, kalplerimize sarsılmaz bir biçimde yerleşen yüce bir inanca dönüşüyor. Her birimiz, gerekirse bu inanç uğruna her şeyini vermeye hazır. Kimse sadece günde sekiz saatini feda etmek istemiyor. İnsanlar, Almanya Almanların olsun diye ölmeye hazır. Adolf Hitler'in 1919'da bulunduğu kehanet her geçen gün daha da netleşerek gerçeğe dönüşüyor: "Özgürlük ve Refah!" Hareketimiz, insani yanından giderek daha fazla özgür kalıyor ve tam anlamıyla güç kazanıyor. İnsanların artık günde sekiz saat derken neyi kast ettiğimizi sormayacakları zamanlar da giderek yaklaşıyor. Artık Almanya umutsuz bir duruma düştüğünde insanlar sadece şunu soracaklar: "Bize tekrar umut aşılayabilir misiniz?" Eğer bir hareket, sahip olduğu fikri bir dünya görüşüne dönüştürerek nihayetinde insanların, uğrunda ölmeyi göze alacağı bir ilke yaratabiliyorsa, o hareket zafere ulaşmaya çok yaklaşmış demektir. Bu zafer de bir şeyler araştırarak değil savaşıarak, her gün düşmanla girilen acı bir mücadelenin sonucunda düşmanına, ulusunu nasıl yanlış bir yola soktuğunu göstererek yapılabilir. İtiraf etmeliyim ki *Berliner Tageblatt*¹ okuyarak çok şey öğrendim. Yahudilerin çalışma

1 Berliner Tageblatt, dönemin Nazi karşıtı gazetelerinden biridir.

yöntemleri konusunda iyi bir örnek teşkil ediyor bu gazete. Yahudilerin bulunduğu noktadan bakınca tek bir yanlış yaptıklarını dahi görmedim ancak ulusal gazetelerimiz hata üzerine hata yapıyorlar.

Artık sizlere propagandanın en önemli özelliklerinden bahsetmek istiyorum. Şu anda propagandanın bir sonuç değil, sonuca götüren bir araç olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu düşünüyorum. Propagandanın amacı; Nasyonal Sosyalist hareketin bildiklerini insanların tamamına ya da bir kısmına yaymaktır. Eğer bunu başarıyorsa, güçlü bir propagandadır; başaramıyor ise değildir. Alman milliyetçiler 9 kasım 1923'ten önce Hitler'in propagandalarının fazla gürültülü, fazla şaşalı ve fazla popüler olduğunu iddia ediyorlardı. Hitler ise o zamanlar şöyle karşılık vermişti bu iddialara: "Münih, Nasyonal Sosyalist olmalıdır. Eğer bunu yapmayı başarırsam, propagandam da başarılı olmuş demektir. Şayet tek amacım sizi mutlu etmek olsaydı, bu pek hoş bir durum olmazdı ancak niyetim asla bu değil." Propagandayı yolun yarısında değerlendiremezsiniz, onu yaratının kişinin hedefine ulaşip ulaşmayacağını görmek için sonuna kadar beklemeniz gerekir. Devlet bir propagandayı yasakladı diye onu kötü ilan etmeniz de doğru bir tavır olmaz. Polis teşkilatı Yahudilerin elindeyken propagandamızın yasaklanmaması bizim açımızdan daha kötü zira bu, propagandamızın zararsız olduğu anlamına gelirdi. Yasaklanıyor oluşu, karşıtlarımızın bizi tehlikeli olarak gördüklerine işarettir. Şayet yasağı kaldırırlarsa sakın bana gelip de Yahudilerin hatalarını anladıklarını söylemeyin. Zira bunu ancak amaçlarına ulaşmadıklarını gördüklerinde yaparlar. Siz istediğinizi söyleyebilirsiniz ama bana göre Yahudiler, çekiçlerini ancak onu kullanmamanın daha iyi bir propaganda yöntemi olduğunu ya da çekicinin görevini artık tamamladığını düşünürlerse bir köşeye bırakırlar.

Başarı elbette ki önemli bir detaydır. Bu noktada propaganda ortalama zekâyâ sahip insanların işi değildir, daha ziyade uygulayıcıların alanıdır. Propagandanın teorik olarak hatasız ya da sevimli bir olgu olmasına gerek yoktur. Size harikulade ya da estetik açıdan çok şık gelen konuşmalar yapmak ya da kadınları ağlatacak şekilde konuşmak zorunda değilim. Politik konuşmalar yaparken, doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi insanların da kabul etmesini sağlamayı hedefleriz. Başka şehirlerde, Berlin'de olduğumdan daha farklı konuşurum ya da Beyrut'ta konuştuğumda Pharus Hall'de¹ söylediklerimden daha farklı şeyler dile getiririm. Bu, teoriden ziyade pratikle gelişen bir beceri. Birkaç zihni etkileyen basit bir hareket olmaktan ziyade geniş kitlelere ulaşabilen bir harekete dönüşmek istiyoruz. Propagandanın popüler olması gerekir, bu yüzden aslında entelektüel olarak sizi tatmin etmesi önemli değildir zira propagandanın hedefinde entelektüel meselelere değinmek gibi bir şey yoktur. Bu türden meseleleri, kendi kendime düşünerek ya da çalışma masamda vakit geçirerek de çözebilirim, toplantı salonlarında konuşarak değil. O salonlarda ancak dinleyenlere ürettiğim çözümleri iletirim; oralara bu sorunlarla birlikte girmem, doğru olduğunu düşündüğüm şeyler konusunda diğerlerini de ikna etmek için girerim. Buralarda doğru olduğunu düşündüğüm şeylerle başka insanlara ulaşmamı sağlayacak yeni yöntemler öğrenirim. Konuşmacı ya da propagandacı, ilk aşamada fikri derinlemesine algılamalıdır zira bunu propagandasını geliştirme sürecinin tam ortasında yapamaz. Durum değerlendirmesine ilk olarak bununla başlamalıdır. Kitlelerle aralarındaki günlük iletişimde o fikirle nasıl bağlantıya geçeceğini öğrenir. Propagandanın görevi bilgiyi keşfetmek değil, keşfedilen o bilgiyi aktarmak ve onu, o bilgiye ulaşmak isteyenlere göre

Berlin'de Nazilerin sıklıkla toplantı yaptıkları salon.

uyarlar. Propagandacının söylevleri de kullandığı afişler de şayet çiftçilere yönelikse farklı, işçilere yönelikse farklı olmalıdır; tıpkı doktorlara ve hastalara yönelik olanların da farklı şekillendirileceği gibi. Propagandacı, konuşmasında kime ulaşmayı hedefliyorsa, konuşmasını ona göre düzenlemelidir. Eğer dikkatle incelerseniz diğer bütün partilerin, propagandalarının düzenlerken uygulamakta oldukları tüm kritik standartlarda bu noktayı kaçırdıklarını ve çoğunluğunun, NSDAP'nin propagandalarının aslında hatalı oldukları için sonuç verebildiğinden şikâyet ettiğini fark edersiniz. Şayet biri karşıma çıkıp da bana, "Propagandalarınız medeni standartlara uygun değil," derse, bu kişiyle konuşmanın hiçbir faydası olmayacağını bilirim.

Propagandanın standardının yüksek olması bir fark yaratmaz zira asıl mesele, propagandanın hedeflediği şeye ulaşıp ulaşmadığıdır. Berlin'e geldiğimde ilk hedefim, bu şehrin bizi bir şekilde fark etmesini sağlamaktı. Bizi tanıdıkları sürece, bizden nefret etmelerinin ya da bizi çok sevmelerinin bir önemi yoktu. Artık bu hedefe ulaşmış durumdayız. Etrafımızda bizi seven insanlar da var, bizden nefret edenler de. Kimse, Nasyonal Sosyalist kelimesini duyduğunda, "O da ne?" diye sormuyor. İlk hedefimize ulaştıktan sonraki amacımız, sevgiyi nefrete ve nefreti de sevgiye dönüştürmek; kimsenin bizimle ilgili çekimser bir tavır almasını istemiyoruz. Çekimserliğe karşı verilen savaş en zor olanıdır zira. Belki bu şehirde benden nefret eden, bana eziyet çektirmek isteyen ya da beni karalamaya çalışan iki milyon insan vardır ama ben, onların bazılarını bir şekilde kazanabileceğimden eminim. Bunu deneyimlerimden biliyorum. Zira geçmişte bizimle canla başla savaşıp bizi karalamaya çalışanlardan bazıları, bugün en ateşli savunucularımıza dönüşmüş durumda. Sizin de görebileceğiniz gibi propaganda konusunda en

önemli detay hedeflediği şeye, öyle veya böyle, ulaşmasıdır, mantıksız ve sözde kritik standartlar uygulamak hatalı bir strateji olacaktır.

Size bir örnek daha vereyim. Şayet biri bana bir başkası için ne düşündüğümü sorduğunda ona şöyle karşılık vermem saçmalık olacaktır: "Kendisini severim ama ne yazık ki piyano çalamıyor." Böyle bir karşılığa şu şekilde cevap verilebilir: "Yani? Kendisi başarılı bir avukat. Neden iyi olduğu şeylere odaklanmayı tercih etmiyorsun?" İşte bu, son derece mantıklı bir yanıt. Aynı şey propagandaya da uygulanabilir.

Bizim propagandamızın net bir çizgisi var. Bir keresinde Adolf Hitler, mitinglerde önceden programlanmış konuşmalar yapmanın çok da gerekli olmadığını söylemişti. Bu tip toplantılarda yapılacak konuşmalar olabilecek en ilkel yaklaşımla ele alınmalı. Eğer saygıdeğer bir beyefendi karşınıza çıkıp size, "Siz sadece bir propagandacısınız," derse verebileceğiniz en iyi yanıt şu olacaktır: "Peki sizce İsa bundan farklı bir şey mi yapıyordu? O da propaganda yapmadı mı? Kitap yazıp nutuklar çekmedi mi? Ya Muhammed Peygamber? Öğrendiklerini kâğıda dökmedi mi? İnsanlara gidip onlardan ne istediğini açıkça söylemedi mi? Buda ve Zerdüşt de birer propagandacı değil miydi?" Evet, Fransız Devrimi'nin öncü filozofları kendi entelektüel dünyalarının temelini attılar. Ancak bir şeyleri harekete geçirenler kimdi? Robespierre, Danton ve diğerleri... Peki, bu adamlar kitaplar yazıp halka açık ortamlarda konuşmalar yaptı mı? Şimdi bir de etrafınıza bakın. Mussolini onlardan daha iyi bir yazar ya da daha harika bir hatip mi? Lenin ne zaman Zürih'ten trenle St. Petersburg'a gidip çalışmalarını tamamladı ve bir kitap yazdı ya da binlerce kişinin önünde bir konuşma yaptı? Faşist ve Bolşevik hareketler; başarılı konuşmacılar, kelimelere hükmeden ustalar tarafından başlatıldı! Politikacıyla konuşmacı arasında öyle belirgin bir fark yok. Tarih, başarılı politikacıların aynı zamanda çok başarılı birer hatip olduk-

larını açıkça gösteriyor: Napoleon, Sezar, Büyük İskender, Mussolini, Lenin ve daha adını sayabileceğimiz pek çok kişi... Hepsi hem çok büyük birer yönetici hem de başarılı konuşmacılardı. Şayet bir kimse bünyesinde retorik yeteneği, organizasyon becerisi ve felsefe yapabilme yetisini bir araya getirebilmişse; bilgiyi yayma becerisi varsa ve insanları kendi bayrağı altında toplayabiliyorsa, işte o zaman gelecek vadeden bir devlet adamı olabilir.

Bugün biri bana, "Siz, yalnızca bir demagogsunuz!" derse ona şöyle karşılık veririm: "İyi yanından bakarsak, demagoji aslında kitlelerin ben ne istersem onu düşünmelerini sağlama becerisidir." Elbette kitlelerin hislerini de değiştirebiliriz ki bu da kötü tarafından bakıldığında yine demagojidir. Bu durumda söylediklerimin sadece şeklini değil, içeriğini de değiştirebilirim.

Bana artık işlerin değiştiğini de söylemeniz de çok mümkün değil. Eskiden konuşmacılar politik hareketleri şekillendirirdi, şimdi ise basının güçlü olduğu bir devirde yaşıyoruz, bu konuda etkili olan kişiler ise artık yazarlar diyemezsiniz çünkü bunun yanlış bir teori olduğu aşikâr. Elbette basın çok önemli ancak eğer iyi yazılmış editöryal metinleri incellerseniz, aslında yalnızca konuşmaların yazıya dökülmüş hallerinden farksız olduklarını görürsünüz. Marksistler yazarları sayesinde kazanmadılar, o yazıların her biri aslında birer propaganda metni olduğu için başarılılar zira her biri toplumu kışkırtanlar tarafından yazılmıştı. Ofislerinde ya da sigara dumanıyla dolu barlarda oturup şık ve entelektüel olmaktan uzak ortalama bir zekâyâ sahip her insanın anlayabileceği net kelimelerle sert yazılar yazıyorlardı. Kitlelerin Kızıl medyadan etkilenmelerinin sebebi buydu. İşte bu bizim de ders çıkarmamız gereken bir örnek. Marksizm, emrinde büyük kâhinler olduğu için kazandı – bilakis tek bir tane kâhinleri dahi yoktu; kazanmalarının tek nedeni çığırtañları tarafından yayılan saçmalıklar ve Lenin

ve August Bebel'in becerileridir. Marksizmin kazanmasını onlar sağlamıştır. Şayet bizim milliyetçi hareketimizin de emrinde böyle çığırkanları olsaydı, güçlü entelektüel temelleri sayesinde zafer kazanması zaten kaçınılmaz olurdu. Bazı eleştirmenler şikâyet ediyormuş: "Tek yaptığınız başkalarını eleştirmek. Sadece bir şeylerden dert yanıyorsunuz ama kendiniz de daha iyisini beceremiyorsunuz!" Başkaları da şöyle diyor: "Der Angriff¹ tam anlamıyla bir olumsuzluk abidesi. Bir değişiklik yapın da arada bir iyi şeyler de yazın." Şahsen benim İsidor Weiss² hakkında söyleyecek olumlu bir sözüm yok, ancak kötü şeyler söyleyebilirim. Ayrıca cumhuriyet konusunda da söyleyecek olumlu bir şey bulamıyorum zira yaptıklarında herhangi bir olumlu yan da göremiyorum. Ancak olumsuz yanlarını bir kenara bırakırsam olumlu tek bir şey söyleyebilirim belki: Başına gelmiş geçmiş en iyi devlet adamını da getirseniz, o bile bu cumhuriyeti adam edemez. Marksizm neredeyse altmış yıldır hata üzerine hata yapıyor. Bunun sonucu da 9 Kasım 1918'de devletin ele geçirilmesi oldu. Bir keresinde Hitler şöyle demişti: "Her zaman olumlu şeyler yapmaya çalışan çokbilmişleri benden uzak tutun!" Ancak ve ancak olumsuzluğun kökünü kurutmayı başarırırsak olumlu şeyler yapma fırsatı elde edebiliriz. Lider dediğiniz insan, öyle toplantı masalarında değil kalabalıkların arasında doğuyor; halkın içinden yetişen güçlü bir lider o halkı kolayca kendi yoluna çekebilir. Gelgelelim kitlerle dediğimiz toplulukta da zayıf, korkak ve tembel insanlar çoğunluktadır. Bir kişi, asla o kitlenin tamamının sempatisini kazanmayı başaramayacağından o kitlenin arasından en iyileri seçerek zafer kazanabilecekleri konumlara getirmesi gerekir. Parlak zihinlerin görevi de budur. Böylesi bir zihni; memnuniyetle hizmet edeceğimiz, diğer tüm insanların üzerinde bir dehayı bizlere bahşettiği için kadere şükredi-

¹ Goebbels'in hazırladığı, Berlin'de yayımlanan gazete.

² Berlin polis teşkilatının Yahudi komiseri.

yoruz. Kazanacağımıza dair de bir işarettir bu aynı zamanda. Şayet diğerleri, bilgeliklerini çoğunluğun kabullendiği kurallarda bulurken bir siyasi hareket tek bir insan tarafından yönetiliyorsa, bu siyasi hareketin en nihayetinde zafere ulaşması işten bile değildir. Ne zaman kazanacağının ya da kazandığının bir önemi yoktur, bulunduğu çevrede işler bu şekilde gittiği sürece er ya da geç kazanacaktır. İstedığınız kadar etrafınıza bakın, her yerde hareketimizin entelektüel temellerini göreceksiniz.

Takipçilerin de diğer liderlerin de görevi, bu bilgiyi, parçalanmış ulusumuzun her bir ferdinin yüreğinin en derinlerine ulaşıncaya değin yaymaya devam etmektir. Eylemlerimizin her bir detayı mümkün olduğunca net olmalıdır. Asla pes etmeyeceğiz. Her şey net olursa, liderimizin herkese üstün gelen bir hatip olmasına da gerek kalmaz. Söylediği net birkaç kelimeyle zaten bir propagandacıya dönüşür. Eğer en alt kademedeki adamımızdan Führer'in kendisine kadar koca bir propagandacı ordusu yaratmayı başarırırsak ve her birimiz kristal kadar berrak bilgimizi kitlelere yaymayı görev edinirsek, dünya görüşümüzün devleti bir şekilde ele geçireceği günler gelecek; organizasyonumuzun damarlarına güç sızdığında nihayet bir sömürge olmaktan kurtulup kendi şekillendirdiğimiz politik devletimizin vatandaşları olacağız.

İşte, bu dünyadaki misyonumuz tamamen budur: Vatandaşlarımızın huzurla yaşayabilecekleri bir devlet kurmak! Ancak bunu başardığımızda ulusumuz dünya tarihinin sonuna dek yaşamayı sürdürecektir bir kültür yaratacaktır!

YAHUDİLER

21 Ocak 1929

Almanya'da her konu açıkça tartışılabilir ve her Alman, her konuda görüşünü dile getirme ve her konuda sorular sorabilme hakkına sahiptir. Bir vatandaş Katolik iken, diğeri Protestan olabilir; biri işçidir, diğeri işveren; biri kapitalist, diğeri sosyalist; biri demokrat, diğeri aristokrat... Birinin ya da diğerinin tarafında olmak o kişiyi onursuz kılmaz. Tartışmalar halka açık ortamlarda da gerçekleşebilir ve meselelerin kafa karıştırıcı olduğu yahut net olmadığı noktalarda içlerinden biri savları ya da karşıt iddialarıyla bir temel oluşturur. Ancak tek bir sorun var ki asla halka açık bir biçimde tartışılmaz, hatta hakkında bir imada bile bulunulmaz: Yahudi sorunu. Halkımızın tabusudur bu mesele.

Yahudiler her türlü tehlikeye karşı bağışıklık kazanmış durumdadır: Bir kimse, bir Yahudiye parazit, hain, çıkarıcı, dolandırıcı diyebilir ve Yahudi tüm bu lafları, yağmurluğunun üzerinden akan damlalarmışçasına umursamaz bir tavırla göğüsleyebilir. Ancak ona doğrudan doğruya 'Yahudi seni!' derseniz, nasıl yaralandığını ve size nasıl aniden kar-

şılık vermeye başladığını gördüğünüzde şaşırıp kalırsınız: "Kimliğim ortaya çıktı!"

Bir kimse, bir Yahudi karşısında kendini savunmayı asla başaramaz. Bulunduğu güvenli alandan yıldırım hızıyla çıkıp hücumla geçerek size saldırarak ve kendini savunmak için her türlü becerisini kullanacaktır.

Bir anda saldırganın suçlamalarını doğrudan kendisine yöneltir ve saldırganını yalancı, terörist, fitneci ilan eder. Bu noktada insanın kendisini savunması boş bir çaba olacaktır. Zira Yahudilerin istediği de tam olarak budur; düşmanına karşılık vermek için her gün yeni yalanlar uydurur ve sonucunda düşmanı kendini savunmak için o kadar çok zaman harcar ki Yahudinin asıl korktuğu şeyi yapmaya zamanı kalmaz: Saldırmaya! Suçlanan bir anda suçlayan olur; sonra suçlayanı doka çeker. İşte bu yüzden bir liderin yahut bir hareketin Yahudilerle mücadele ettiği zamanlar çok geride kaldı. Şayet bu milletin gerçek doğasını görmezden gelirsek sonunda bizim de başımıza gelecek olan bu. Bunun olmaması için de şu radikal sonuçlara erişecek kadar cesur davranmak zorundayız:

1. Yahudilerle pozitif yöntemler kullanarak mücadele edemezsiniz. Yahudi negatiftir ve bu negatiflik Almanya'nın sisteminden tamamen silinmelidir, aksi takdirde Yahudi bu sistemi sonsuza dek çökertecektir.

2. Yahudi sorunu Yahudilerle tartışılmaz. Yahudiye kendisinin zararsız kılınması gerektiğini kanıtlamak mümkün değildir.

3. Yahudi'ye dürüst bir muhalife verdiğiniz hakları tanımamalısınız, zira Yahudi, dürüst bir muhalif değildir. Cömertliğinizi ve soyluluğunuzu sizi tuzağa düşürmek için kullanacaktır ancak.

4. Yahudilerin Almanya'nın sorunları hakkında söyleyecek bir lafı da olamaz. O bir yabancısıdır ve bir misafirin sa-

hip olabileceği, her daim kötüye kullandığı hakların keyfini çıkarır ancak.

5. Yahudilerin sözde dini ahlakının bildiğimiz ahlakla hiçbir ilgisi yoktur. Onlardaki daha ziyade ihanet etme cesaretidir. Bu yüzden asla devletin kendilerini korumasını beklememeleri gerekir.

6. Yahudilerin bizden zeki oldukları falan yok, sadece daha akılcı davranıp daha becerikli olabiliyorlar. Kurdukları düzeni ekonomik açıdan çökertmemiz pek mümkün görünmüyor zira Yahudiler bizden çok daha farklı ahlaki kuralları benimsemiş durumdalar. Düzenleri ancak politika aracılığıyla temelinden sarsılabilir.

7. Bir Yahudi asla bir Almanı aşağılayamaz. Bir Yahudinin iftiraları, bir Alman için ancak Yahudilerin karşısında durabilmesi karşılığında aldığı onur madalyaları olarak görülebilir.

8. Giderek daha fazla Alman vatandaşı yahut da Alman kökenli hareket, Yahudilerin karşısında durursa, kazancımız o kadar artar. Şayet bir kimse Yahudilerin saldırısına uğruyorsa bu, o kişinin şüphesiz doğru yolda olduğuna işarettir. Ancak Yahudiler tarafından dışlanmayan yahut da onlar tarafından övülen kimse işe yaramaz biridir ve hareketimiz için tehlike arz etmektedir.

9. Yahudiler, Almanların bütün sorunlarını kendi konumlarına göre değerlendirirler. İşte tam da bu sebepten Almanlar olarak bizler, bir Yahudinin söylediklerinin tam tersini doğru kabul etmeliyiz.

10. Bir yurttaş ya Antisemitizmi kabul eder ya da onun karşısında durur. Yahudileri savunan her kim olursa olsun, kendi halkına zarar veriyor demektir. İnsan ya Yahudi uşağı olur ya da Yahudi karşıtı. Yahudi karşıtı olmak tamamen bir ruhsal temizlik meselesidir.

İşte, ancak tüm bu prensipler benimsenir ise Yahudi karşıtı hareket başarılı olma şansı elde etmeyi umabilir. Bu

prensipleri benimseyerek uygulayan bir hareket muhakkak ki Yahudiler tarafından ciddiye alınacak ve içlerine korku salacaktır.

Yahudilerin böyle bir hareket karşısında bağırıp çağır-
maları da o hareketin şüphesiz doğru yolda olduğuna işaret
edecektir. İşte bu yüzden son zamanlarda Yahudi gazetele-
rin bize saldırıyor olmasından memnunuz. Terör lafları ede-
rek sağda solda bağırıp çağırabilirler. Biz ise onlara Mus-
solini'nin tanıdık sözleriyle karşılık verimiz ancak: "Terör
mü? Asla! Bu sadece sosyal temizlik. Doktorların bünyeden
bakterilere yaptığına benzer bir şekilde biz de bu insanları
sirkülasyondan ayrıştırıyoruz. "

DÜŞMAN DÜNYA

19 Mart 1928

“Birbirini çok iyi tanıyan üç yüz adam, ekonomik anlamda bütün bir kıtanın kaderini belirliyor. Haleflerini de yine kendi sınıflarından seçiyorlar.”

25 Aralık 1909’da Viyana’nın yeni özgür gazetelerinden birinde o üç yüz adamdan birinin –ki kim olduğunu kesinlikle biliyorsunuzdur– yazdıklarıydı bunlar. Kendisi, cumhuriyet döneminde bakanlık yapmış öncül bir kapitalist, Bolşevik dostu bir politikacı olan ve Yahudiliği uluslararası ortamlarda da bilinen Walther Rathenau¹... Öldüğü gün yüz binlerce Marksist proleter kapitalizm karşıtı gösterilen yapıp Rathenau ve sosyalizm aleyhine sloganlar atmıştır.

Sonrasında uluslararası finans otoriteleri, Alman halkının kıymetli haklarının yönetimini ele almıştır, şimdi de daha önce yalnızca bize ait olan güçlü alanlarımızda kendi evle-

¹ Yahudiliğinden dolayı aşırı sağcı grupların kin beslediği Weimar Cumhuriyeti’nin eski bakanlarından Rathenau, Sovyet Rusya ile ticaret yapılmasını engelleyen unsurları ortadan kaldıran Rapallo Antlaşmasını imzaladıktan kısa süre sonra Berlin’de bir suikasta kurban gitmiştir ve Naziler iktidara geldikten sonra da kendisi için yapılan anma törenleri yasaklanmıştır.

rindeymişçesine at koşturuyorlar. Yahudi ırkının, "Bütün halkları bir çırpıda yiyip bitirin," diye öğüt veren kadim yasa-sına sadık kalarak ulusumuzun direnmek yahut da devrim yapmak suretiyle onlara karşı koymalarını sağlayacak gücü de ellerinden almaya başladılar. Sonrasında da adım adım devletin en önemli organlarını ele geçirmeye koyuldular.

Günümüzde ise para piyasalarını kontrol etmekte ve Alman üretiminde en büyük pay olan nakliye sistemimiz ile diplomatik ve askeri kapasiteleri sayesinde de sınırlarımızı özgürce kontrol edebiliyorlar. Neredeyse bütün basın yayın organları onların elinde; bu sayede de kamuoyunun görüşlerini kontrol altında tutup hükümet ve parlamentoyu istedikleri gibi şekillendiriyorlar. Alman politikacıların yardımıyla saraya gözlemcilerini –mesela gizli Kayzerimiz Parker Gilbert¹ gibi adamları– soktular. Parker, kolonilerden gelen paraların tamamını tekelinde bulunduruyor, harcamaları ve gelirleri kontrol ediyor, bunu da gayet kolayca yapıyor çünkü parlamento ve hükümet de tamamen onların emrinde. 9 Kasım 1918'de Almanya'yı mahkûm ettikleri kölelikten better şartlar, bu zavallı hükümetin ayakta kalmasını sağlıyor.

Günümüzün Marksist partileri de bu sömürgecilerin elinde oyuncak olmuş durumda. Onların yardımıyla dünya borsası, Alman halkının tüm mal varlığını çalmayı başara-biliyor. Dünyayı yerinden oynatan askeri mücadeleler sırasında Almanya'nın en kıymetli iki milyon çocuğunu aldılar elinden; Wall Street'e onların kanının bulaştığı altın külçeler taşındı ve bizim en ufak bir pay almamıza dahi izin ver-mediler. Elimizdeki her şeyi almak için uydurdıkları sözde enflasyon canavarının arkasına saklandılar ve mal varlıklarımızın yerine yepyeni bir kur sistemi getirdiler ki o da bize ait bir sistem değil, tepemize çökenlerin sistemi. Düşman

¹ Seymour Parker Gilbert (1892-1938). Young Planı çerçevesinde Almanya'nın 1. Dünya Savaşı sonrası toparlanma sürecinde genel vekil olarak görev yapan(1924-1930) Amerikalı hukukçu ve diplomat.

dünya, ulusumuzun en hayati organlarını avucunun içine almış durumda.

Modern büyükşehirlerin asfalt caddelerinde Yahudiler, altından emperyalist bir Kızıl¹ diktatörlük inşa ediyorlar ve en büyük destekçileri de basın, işçi hareketleri, parlamento ve burjuva partilerin korkaklıkları. Geçen her bir sefil gün kızıkların kanla kaplı altınlara yürüyüşlerinde atılan bir adımlı temsil ediyor aslında. Her şey öyle acımasızca ilerliyor ki insan; politika, ekonomi ve kültür alanındaki son Alman kalıntıları da ortadan kalkınca yolun sonuna geldiğimizi matematiksel bir kesinlikle görebiliyor.

İşte içinde bulunduğumuz durum bu! Bizler kafa patlatıp hayalet kovalarken, para Alman iş gücüne son yıkıcı darbesini indirmek için hazırlanıyor ve bugün, Alman halkının direnişe yönelik arzusunun uyanışı hızına bakılacak olursa, bu felaketin inanmak istediğimizden çok daha yakın bir gelecekte gerçekleşeceğine şüphe yok.

Büyük ulusal ve uluslararası partiler, utanç verici bir biçimde silah bırakmak zorunda bırakıldıklarından beri düşman dünyanın güçlerine, ister açıkça isterse de gizliden gizliye olsun, bir şekilde özlem duyuyorlar. Bu noktada hepsi ya çöküş için çalışacak ya da, ister bilinçli isterse de farkında olmadan olsun, bir şekilde karşı koymaya yönelik isteksizlikleri ve korkaklıklarıyla çöküşe giden yolun kısılmasında rol oynayacaklar. Parlamentoda laf kalabalığı yapıp saçma tartışmalar edilirken, paranın güçleri kimsenin haberi olmadan Almanya'nın iş gücünün üzerine çökme kampanyasını açıkça ve doğrudan doğruya daha da ileriye taşıyacak. Bir gün yine 1914 ve 1918'de yüzleşmek zorunda kaldığımız gerçeklerin yaratacağı felaketlere hazırlıksız yakalanacağız. Ancak bu sefer durum, bu tarihi dünya savaşının başladı-

¹ Kızıl Yahudilere gönderme yapılıyor. Özellikle Almanya'da bulunan ortaçağa ait yerel kaynaklarda geçen Kızıl Yahudiler, Hristiyanlığın en büyük düşmanları olarak anlatılıyor.

ğı ilk dönemde olduğundan çok daha acımasız ve çok daha korkunç olacak.

Peki, durum böyleyken bizler, halkımızı direnişe çağırmakta haksız mıyız? Almanlar olarak altından ve kardeşlerimizin terleri ile kanlarından örülmüş o kölelik zincirlerini mi hak ediyoruz?

Paranın lortları, halkımıza son bir darbe indirmeye hazırlanıyor. Ulusumuzun inancının ve tutkusunu elinden alarak bizi itibarsızlaştırıp aşağıladılar, şimdi de boğazımızı sıkarak sonumuzu getirmek niyetindeler. Hiçbir söylev, hiçbir yalvarış bunu engel olamaz – bizler ancak buna karşı ancak direnebilir, savaşılabılır ve düşmanlarımıza saldırarak karşılık verebiliriz! Bize artık Tanrı bile yardım edemez. Kendi kendimizi kurtarmak zorundayız!

Her birimizin hayatı büyük bir tehlike altında. Alman halkı mütemadi bir acil durum içerisinde. Unutulmamalıdır ki düşmanı durdurmak için de her yol mubahtır.

Elimizdeki her şeyi kullanmaya hazırız. Şayet Almanya'yı bu altın çılgınlığından kurtarabilirsek bu, dünya tarihinde en büyük başarılardan biri olacak. Altına karşı kan! Paraya karşı iş gücü! Yasal paragraflara karşı yumruklar! Ölüm laflarına karşı yaşam hakkı!

İşte biz bunun için yola koyulduk!

REICHSTAG'DA NE ARIYORUZ?!

30 Nisan 1928

Biz, Weimar Cumhuriyeti dediğiniz şeyi ve onun cumhuriyetçi kurumlarını mantıklı nedenlerden dolayı reddeden, parlamento karşıtı bir partiyiz. Akıllı olanla aptalı, üretken olanla tembeli aynı kefeye koyan sahte bir demokrasinin ilelebet karşısında olacağımızı da herkes bilmeli. Şu anda egemenliği elinde bulunduran çoğunluk sistemini ve organize bir biçimde gerçekleştirilen sorumsuzlukları, şiddeti düzenli olarak artan sefaletimizin asıl kaynağı olarak görüyoruz. Peki, o zaman Reichstag'dan ne istiyor ve dahası, Reichstag'a girerek ne elde etmeyi bekliyoruz?

Reichstag'a girmek istememizin tek nedeni aslında gönül verdiğimiz siyasi hareketimizin, demokrasinin yenilmez silahlarını kuşanmasını sağlamak. Şayet demokrasi hemen hemen hepimize ücretsiz seyahat etme fırsatı sunacak ve çalıştırmaksızın maaş verecek kadar ahmaksa, bu durum ancak ve ancak içinde bulunduğumuz demokratik düzenin sorunu olabilir. Bizleri devrime ulaştıracak her türlü yol, nazarımızda mubah ve güzeldir.

Şayet adaylarımızın ve organizasyon sorumlularımızın en azından altmış ya da yetmiş tanesinin parlamentoya girmelerini mümkün kılmayı başarırsak, devlet de hareketimizin çalışmaları için gereken maddi desteği karşılıyor olacaktır. Bu, denemeye değer eğlenceli ve keyif verici bir ihtimal bize göre. Peki, parlamentoya girersek amacımızdan sapacak mıyız? Asla! Sizce bir kez o ıslıl ıslıl parlamenterlerin bulunduğu toplantılardan birine katıldığımızda Philipp Scheidemann'a bizimle kadeh tokuşturmasını teklif edecek duruma mı geleceğiz? Gerçekten de bizlerin, o kalın, gösterişli kırmızı halılarla o geniş koridorları görünce tarihi misyonumuzu unutacak kadar zavallı devrimciler olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Parlamentoya giren tüm partiler içten içe çürüyor! Evet, bu bir gerçek ama parlamentoya parlamenter olmak için girenler açısından gerçek yalnızca! Şayet parlamentoya toplumsal yaşamımızda yaşanacak ve giderek daha da yakınlaşan büyük çöküşe karşı amansızca savaşmak amacıyla girdiyseniz, bir parlamenter olmazsınız, oraya ne olarak girdiyseniz öyle kalırsınız: Bir devrimci olarak!

Mussolini de parlamentoya girdi. Ancak bundan kısa bir süre sonra Kara Gömlekliler¹ ordusuyla birlikte Roma'ya yürüdü! Bugün Reichstag'ın koltuklarında oturan komünistler de var ama kimse, onların ciddiyetle ve faydalı bir biçimde çalışma amacı güttüklerine inanacak kadar naif değil. Bir şey daha var ki o da, tehlikeli adamlarımızın yasal süreçlere bağışıklık kazanmalarını sağlayamazsak, er ya da geç hepsinin kendilerini demir parmaklıklar ardında bulacakları gerçeği. Peki, bu adamlarımız parlamentoya girerlerse bu bağışıklığı kazanacaklar mı? Kesinlikle!

¹ Mussolini'nin kurucusu olduğu, başlangıçta otuz beş kırk bin kadar gençten oluşan yarı askeri faşist grup, Parlamentoya girdiğinden beri hükümeti ele geçirme hedefi güden Mussolini, 15 Ekim 1922'de mevcut hükümetin istifasıyla birlikte gündeme gelen siyasi bunalımdan faydalanarak 28 Ekim günü Kara Gömlekliler ile birlikte merkezleri olan Napoli'den ayrılıp Roma'ya yürüyüşe başladı.

Demokrasi denen olgunun sonu yaklaştığında, demokrasinin güçlerini gizlice kullanacak olan kapitalist diktatörlüğün dehşetine başvuracaktır. Ancak bunun gerçekleşmesinden evvel biraz daha zamanımız var, bu arada yoldaşlarımız, parlamenter sistemin nimetlerinden, cephemizi giderek genişletecek şekilde faydalanacaklar ve nihayetinde öyle büyüyeceğiz ki bizi yok etmek demokrasinin arzu edeceği kadar kolay olmayacak.

Bir şey önemli detay daha var: Eylemcilerimiz, cumhuriyeti güçlendirmek için yapacakları seyahatlere ayda altı yüz ila sekiz yüz mark harcayacaklar. Bu noktada seyahat masraflarını da devletin, en azından kendilerine ücretsiz demiryolu kullanım kartı sağlayarak karşılaması uygun olmaz mı sizce de? Cumhuriyet rejimi bize yardım etmek için böylesine şiddetle özlem çekerken ufacık bütçemizi de Yahudilerin demiryollarına harcayacağımızı düşünen kimse yoktur herhalde, değil mi?

Bu, bir tür uzlaşmanın işareti mi? Gerçekten de yeni bir Almanya'ya olan inançlarını karşınıza geçip yüz hatta belki bin kere haykıran, öfkeli kalabalıkların karşısına geçerek onlarca kez ölümü gülümseyerek karşılayan, resmî ya da gayri resmî fark etmeksizin, doğa için yapılan her türlü direnişte sizin yanınızda olan, ne bir şiddetin ne de emrin karşısında diz çökmüş insanlar olarak bizlerin, sırf ücretsiz demir yolu kullanım hakkı vereceksiniz diye silahlarımızı bir kenara bırakacağımıza gerçekten inandınız mı?

Sadece halkın temsilcisi olmak isteseydik, Nasyonal Sosyalist olmaz; muhtemelen ulusalcılara ya da sosyal demokratlara katılırdık. Mecliste koltukların çoğunluğuna sahip oldukları için kimse onların bu öncü gücüyle savaştıkları uğruna yaşamını tehlikeye atmazdı.

Ancak bizler oy almak için halka yalvarmıyoruz. Bizler, sağlam bir inanç, tutku ve adanmışlık talep ediyoruz! Oy dediğiniz sizin için olduğu kadar bizim için de iktidarı ele

geçirmek için bir araçtan ibaret. Kaderin çağrısıyla kaderi şekillendirmek üzere mermer koridorlarından geçerek gireceğimiz parlamentoya, içinde çıktığımız kalabalıkların devrimsel isteklerini de getireceğiz beraberimizde. Bizler o kokuşmuş yığına dâhil olmayı asla istemiyoruz. Bilakis, parlamentodaki pisliği söküp atmaya geliyoruz.

Hedefimiz asla salt parlamentoda olmak değil. Kalabalık mitinglerimizde ve kahverengi ordumuzun¹ o büyük gösterilerinde düşmanımıza aslına ne olduğumuzu açıkça göstermiş olduk. Parlamantonun kurşun gibi ağır atmosferinde de bunu göstermekten asla geri durmayacağız.

Ne çekimser kalmaya ne de ittifak kurmaya geliyoruz! Bizler, parlamantonun düşmanınız! Kuzuya saldıran kurtlar misali geliyoruz! Artık yalnızca müttefiklerinizin arasında olmayacaksınız! Biz de sizin aramızda olmanızdan memnun olmayacağız!

¹ Kahverengi gömlekliler.

HİTLER KONUŞTUĞUNDA!

19 Kasım 1928

Deha, doğası gereği, yeteneğin yalnızca fark edebildiği gerekli ve aynı zamanda harikulade şeyleri hayal edebilme yetisine sahiptir. Deha, genellikle temel bir yaratıcı düşünce ürettikten sonra onu pek çok farklı biçimde geliştirir. Yetenek, iyi fikirleri destekler ancak o fikirler her daim başka yerlerde ve yeteneğin desteklemesinden çok önce şekillenir. Yeni, yaratıcı, başyapıt sayılacak, sonsuzluğa uzanan ne varsa dehanın ürünüdür. Yetenek ise hali hazırda var olanla kendini tatmin edebilir. Dehanın aksine; ender bulunan, zamansız, etkileri sonsuz olan bir olgu değildir. Yeteneğin insana verebilecekleri; beceri, sebat ve çalışkanlığın sonucudur. Deha ise zarafetiyle başlı başına yaratıcılıktır.

Gerçek anlamda büyük bir şahsiyetin en derin gücü, içgüdülerinde köklenir. Bazen neden bu kadar sahici olduğunu anlamak zordur ancak bu noktada şunu söylemek muhtemelen yeterli olacaktır: Tarihi etkileyecek şahsiyetler oldukları gibidir. Sıkı çalışarak, bilgi edinerek ve okulda verilen eğitimle anlaşılacak bir şey değildir; Tanrı dehayı kime bağış-

ladiysa onu topluluk içinde öne çıkarır. İnsan çabasının var olduğu her türlü ortamda dehayı çağırır insanlık. Böylece yaratıcı ruh; o dehayı, doğanın gücünü ortaya koymak adına ne olması ve ne yapması gerekiyorsa onu yapmaya zorlar.

İşte; Hitler konuştuğunda, sözlerinin sihirli gücü her türlü direnişi bir şekilde kırıyor. İnsan onun ya dostu ya düşmanı olabiliyor; Hitler adeta sıcağı soğuktan ayırarak ılık bir ortam yaratıyor. Hatta kendisinin en azılı düşmanıyken onu ilk kez dinleyip de on dakika içinde Hitler'in en tutkulu destekleyicilerine dönüşen insanlar dahi var. Her şeyi olağanüstü sadeleştirebilir, öyle ki birkaç kelimeyle Almanya'nın en ayrılıkçı sorunları dahi temelinden sarsar ve en temel, en yalın ve acımasız kaygıları ortaya çıkarır. Ona karşı asla boş laf edilemez. İşte Almanya'nın önde gelen yöneticilerinin bu adamın konuşmasını istememesinin, yasaklar getirmesinin esas sebebi de budur! Onların bakış açısını açıklamak için Robespierre'in¹ bir zamanlar Marat² için söylediklerini alıntılar yapmak uygun olacaktır: "Bu adam tehlikeli. Kendi yalanlarına kendisi de inanıyor!"

Halk, karşısındakinin dürüst olup olmadığını sezmek konusunda sağlam bir içgüdüye sahip. Uzun vadede bu ulusal içgüdü; bir lider yahut hareket, söylemleriyle ters düşecek kadar farklı davranıyor ya da farklı düşünüyorsa, buna asla kanmıyor. Ancak bu konuda Hitler'den şüphe eden tek bir vatandaşımız yok! İnsanlar onu ya tamamıyla yok sayıyor ya da onu üçüncü Reich'in ayağa kalkması için son umutları olarak görüyorlar. Onu dinleyen bir kimse, temsil ettiği dünya görüşünden farklı düşündüğüne dair ufacık bir şüpheye dahi kapılmıyor.

¹ Fransız İhtilali'nin liderlerinden olan ve Jakoben kulübe mensup Fransız hukukçu ve politikacıdır. Devrim sırasında Kral XVI. Louis de dâhil olmak üzere pek çok insanın ölümünden sorumlu olduğu söylenir. Bunlardan biri de Jean Paul Marat'tır.

² Jean Paul Marat. Fransız biliminsanı ve hekimdir ancak Fransız İhtilali'nden çok önce mesleğini bırakmış ve devrim sırasında oldukça radikal bir tavır takınmış Jakobenlerdendir.

İşte gücünün kaynağı da tam olarak buradan geliyor: Nasyonal Sosyalist harekete ve dolayısıyla da Almanya'ya delicesine inanıyor olmasından! Bugün, zaten aşikâr olan insanlara açıkça göstermekle suçlanıyor. Ne yazık ki günümüzde politik yaşamımızın gerçeği onun temsil ettiklerinin tamamına ters düşüyor. Neden günümüzde, Almanya sınırları içerisinde kimse aşikâr olan gerekliliği pratiğe dökme gereği duymuyor?

Bir devlet adamının üç özelliği bünyesinde kesin olarak barındırması gerekir: Bir şeyleri içgüdüsel olarak sezebilmek, gördüklerini diğerlerine de gösterebilme yeteneğine ve bunları politik eylemlere yansıtabilme becerisine sahip olmak. Bir devlet adamı vizyon sahibi ve hitabet gücü yüksek olmalıdır, ayrıca insanları örgütleyebilmeyi de becerebilmelidir. İşte bu özelliklerin tamamını Hitler'de görebiliyoruz. Bugün Hitler'in propagandası, güzel konuşma sanatının çok daha ötesine geçmiş durumda ve politikasının temelini de bu özelliği oluşturuyor. Hitler, bilgi ve politik gerçeklik arasında bir tür aracılık görevi yapıyor âdeta. Pek çok politikacının bilgisi var, hatta bazıları örgütleme becerisi de sahipler ancak Almanya'da, sözcükleri gücünü geleceğin politik değerlerini şekillendirmek için kullanabilme becerisine sahip olan tek lider ise, Hitler! Pek çok kişi seçimle başa gelir ancak seçilmiş kişi olmak bambaşka bir şeydir. Bizim, Hitler'in bizim iyiliğimiz için konuştuğuna ve hepimize yol gösterdiğine olan inancımız tam!

İşte bu yüzden ona yürekten inanıyoruz! Kaderin zarafetinin, Hitler'in o güçlü insan formunda hayat bulduğunu görebiliyor, umutlarımızı onun ideallerine bağlıyor ve hem onu hem de bizleri ileriye gitmeye teşvik eden yaratıcı fikirlerle olan bağlılığımızı koruyoruz!

Haydi, hep birlikte, geleceğe yürüyelim!

FÜHRER!

22 Nisan 1929

Bir lider muhakkak ki bünyesinde şu vasıfları bulundurmalıdır: Karakter, hırs, beceri ve şans! Şayet bu dört özellik geleceği parlak bir insanın bünyesinde bir araya gelirse, o adamın tarihe geçeceğine kesin gözüyle bakılabilir!

Karakter, akla gelebilecek en belirgin faktördür burada. Bilgi, eğitim, deneyim ve pratik; şayet kişinin güçlü bir karakteri yoksa ona herhangi bir fayda sağlamaktan ziyade kişiye büyük zarar verir. Sağlam bir karakter ise bu özelliklerin en iyi hallerini ortaya çıkarır. Bunun için cesaret, dayanıklılık, enerji ve kararlılık gerekir. Cesaret, bir insana yalnızca doğru olanın ayırdına varma becerisi kazandırmakla kalmaz, doğruyu dile getirmesine ve doğru olanı yapmasına da yardımcı olur. Dayanıklılık; peşine düştüğü hedefi, yolda aşılmaz görünen engellerle karşılaşsa ve birileri onun, pek de popüler bir hedef olmadığını, bizzat kendisini de gözden düşüreceğini iddia etse de asla bırakmama iradesi kazandırır. Enerji, hedefe ulaşmak uğruna her şeyi riske atma gücü verir ve sebatla hedefe tutunmasına yardımcı olur. Kararlı-

lık ise bakışlarına ve zihnine bilginin keskinliğini kazandırır; düşüncelerine ve hareketlerine, ancak gerçekten büyük insanların sahip olduğu, o ezelden beri oraya buraya savrulan kalabalıklara erişebilme gücünü kazandıran mantığı bahşeder. Bu insani değerler bir araya geldiğinde sözünü ettiğimiz lider karakter şekillenir. Kısacası o karakter, tavır ve tutumların akla gelebilecek en yüce formudur.

Bu noktada amaç; o karakteri bireysellikten evrenselliğe yükseltecektir. Amaç, karakterli bir adamı politikacı yapan esas olgudur. Değerli bir adamın istedikleri vardır ve onlara ulaşmak için elindeki tüm imkânları kullanmaya hazırdır. Amaç, harekete geçen adamla nadiren bir şeyler düşünen adamı birbirinden ayıran en önemli unsurdur aslında. Eyleme geçmek ile yapılması gereken bilmek arasındaki ince çizgiyi teşkil eder. İşte, bizim için de doğru olan şeyi isteyip yapmak, doğru olanın ne olduğunu bilmekten çok daha önemli. Özellikle de politikada doğru olanı yapmayı kast ediyorum. Şayet onu bulup yok etmek istemiyorsam, düşmanımın kim olduğunu bilmenin bana ne gibi bir faydası olabilir? Pek çok kişi Almanya'nın neden çöktüğünü biliyor ancak çok az insan bu sefaleti sona erdirmeyi hedefliyor. İşte O'nu lider olmak isteyen diğer bütün insanlardan ayıran bu: O yalnızca amacı istemiyor, istemeyi de amaçlıyor!

Ancak elbette politika söz konusu olduğunda bir liderin istedikleri kadar başarabildikleri de büyük önem arz ediyor. Bu da bizi ideal bir liderin sahip olması gereken üçüncü karakter özelliğine götürüyor: Beceri. Süreç başarı da gerektirir. Liderliğe giden yol, hem bir şey amaçlamaktan hem de o amacı kitlelere gösterebilme becerisinden geçer. Tarih ise herkesi gerçekleştirdiği eylemlerle değerlendirir. Almanlar olarak bizlerin de bunu anlaması gerekiyor. Politika toplumsal bir meseledir ve özel meselelerde geçerli olan kuralları toplumsal meselelere her zaman uyarlayamazsı-

nız. Biz Almanlar, bir şeyi istemekle o şeyi eyleme geçirip başarıya ulaştırabilme yeteneğini birbirine karıştırmaya ve aslında iyiliğimizi istediğini söyleyen beceriksiz kimseleri affetmeye meylediyoruz sık sık. Kasım Marksistleri, "Biz sosyalizmi getirmeyi başaramadık," diyor mesela. "Ama hiç değilse bunu başarmayı istedik." Bu, oldukça mantıksız bir savunma, bu durum bizi ancak herhangi bir insanın keman çalmayı istemesi kadar ilgilendirebilir. Eğer istiyorlarsa bunu yapmalıydılar. Şayet bir kimse bir halkı kurtarmak istiyorsa bunu gerçekleştirebilmek için ihtiyaç duyulan beceriye de sahip olmak zorundadır.

Karakter, amaç ve beceri, liderliğin bu üç vasfı, ancak ve ancak lider ruhlu kimselerde kendini gösterir. Bu vasıflar o bünyede ya vardır ya da yoktur. Dördüncü vasıf ise bu üçünü birbirine bağlar: Şans. Bir lider aynı zamanda şanslı da olmalıdır. Kutsal bir ele sahip olması gerekir. İnsanların, o liderin yaptığı her şeyin daha yüce bir güç tarafından korunduğunu görmeleri gerekir. Bir lider şans dışında pek çok şeyin sıkıntısını çekebilir ancak şans yeri doldurulamaz bir özelliktir.

Kitleler liderlere karşı çıkmazlar. Ancak gerekli amaçlara ve beceriye sahip olmadan güç talep eden zorbalara içgüdüsel olarak karşı çıkarlar. Liderlerin kitlelerin düşmanı olduğu neredeyse hiç görülmemiştir. Bir lider, kitleleri etkilemek için yapılan ve insanları ekmekle değil lafla doyuran ucuz dalkavukluklardan uzak durur.

Liderin pek çok şeyi yapabilmesi gerekir. Elbette bu, her konuyu bütün detaylarıyla bilmesi gerektiği anlamına gelmiyor ancak temel konuları bilmesi yeterli. Politikasının yürümesi için ona yardımcı olacak başka kimseler de olmalıdır yanında.

Politik liderlerin başarıları söz konusu olduğunda organizasyon sanatı en önemli etmenlerden biridir. Organizasyon, görevleri ve sorumlulukları doğru bir biçimde dağıtmak an-

lamına gelir. Lider ise bu karmaşık makinenin çalışmasını sağlayan mekanizmanın ustasıdır.

Bugün Adolf Hitler'in kırkıncı yaş gününü kutluyoruz. Kaderin onu, Alman halkına yol vermesi için seçtiğine yürekten inanıyoruz. Onu saygı ve bağlılıkla selamlarken görevini tamamlayana kadar Tanrı'nın onu, olabilecek her şeyden korumasını diliyoruz.

BANA OY VERECEK MİSİNİZ?

7 Mayıs 1928

Hakkında sekiz dava ve dört tutuklama kararı olan ikinci sınıf bir vatandaş, öyle mi? Ne hayalperest adam ama!

Bir makalemdе, her Nasyonal Sosyalistin, ister haklı ister haksız olsun, 'şayet sapabileceği başka bir yol yoksa' mutlaka devletin savcılarına güvenmesi gerektiğini yazmıştım. Buna rağmen Elberfeld'de bir mahkeme beni, devletin savcısına direnmekten yüz mark tutarında bir para cezasına çarptırdı.

Scheidemann'ı¹ öldürmeye teşebbüsten hapse atılan Hans Hustert'in dişleri, berbat hapishane yemekleri yüzünden çürümüştü ve ben de mahkûmun dişlerini yaptırabilmek için bir bağış kampanyası başlattım, bunun akabinde de Münih'te bir mahkeme beni bu kez de yasadışı yardım kampanyası düzenlemekten elli mark ödemeye mahkûm etti. Yaralı subaylarımdan birinin, Yahudi Doktor Lewi tarafından tedavi edileceğini öğrendiğimde de bu zavallı ve yoksul

¹ Philipp Scheidemann. Weimar Cumhuriyeti'nin ikinci şansölyesi. 9 Kasım 1918'de, Alman Kasım Devrimi henüz sona ermemişken ülkede cumhuriyeti ilan eden siyasetçidir.

adama bir Alman doktor bulabilmek için kampanya başlatmıştım, yine Münih'te bir başka mahkeme, yine yasadışı yardım kampanyası düzenlemekten bu kez yüz elli mark para cezasına çarptırılmama hükmetti.

NSDAP'nin büyük mitinglerinden birinde, *Der Tag* dergisinin editörünün, Hitler'in mitingleri için sirk benzetmesinde bulunduğundan dolayı yakın markaja alınmasını önerdim. Bir zamanlar Adolf Hitler'e korkunç iftiralar atan, kendisinin hayat kadınları ve kadın satıcılarıyla bir bağlantısı olduğu izlenimi yaratmaya çalışan aşağılık mahlûk Carlotto Graetz'e, sırf bana dava açmasını sağlayabilmek için 'Yahudi domuz' dedim. Dava açmadı ancak 'hiçbir gerekçe olmaksızın karşı tarafı kışkırtmaya yönelik şiddet eyleminde bulunmak' suçunda altı hafta hapis cezası aldım.

Komiser Dr. Weiss'a, asıl adı Bernhard olduğu halde 'İsidor' adıyla hitap ettiğim için hakkımda açılmış ancak henüz sonuçlanmamış bir davam var.

İkinci bir dava da, *Der Angriff*'te yayınlanan bir makalemede, az evvel bahsettiğim Bernhard Weiss'ı Roma İmparatoru Nero olarak karikatürize ettiğim ve ondan bahsederken, "Bernhard daima şükürsüzleri oynuyor," dediğim için açıldı ve yine dava süreci devam ediyor.

Sonra bir üçüncü davam daha var: *Der Angriff*'te Bernhard Weiss'ın bir karikatürünü bastım, yüzü eşek suratı şeklindeydi ancak o olduğu gayet anlaşılıyordu ve karikatürün altında da, "Acil durumlarda her kışa uygun bir misyon yüklenir," yazıyordu.

Dördüncüsü ise beni, Orje'nin¹ kim olduğunu açıklamaya zorlamak için açıldı.

Beşinci dava, sözde arabamla zavallı bir işçinin bacağına ezip geçtiğim için açıldı ve olayın üzerinden bir yıl geçmişti. İşin komik tarafı ise şuydu ki ben ne hayatımda araba kul-

¹ Goebbels'in yayın yönetmenliğini üstlendiği *Der Angriff* gazetesinde, genellikle hiciv yazarlarının yer aldığı köşenin yazarının mahlası.

landım ne de o tarihlerde Berlin'de bulunuyordum. Gelgelelim devletin savcısı, işçiye çarpan aracın plakasının I A 2637 olduğuna ve benim de böyle bir eylemde bulunabilecek bir insan olduğuma inanmış durumda. Kendilerine araba kullanmayı bilmediğimi ve hatta ehliyetim bile olmadığını söylediğimde mesele çok daha ciddi bir boyuta ulaştı.

Saçma sapan sorularla toplantıyı sabote etmeye çalışan kızıl kodamanlardan birini, NSDAP toplantısında olduğunu unutmamasını ve eğer çenesini kapatmazsa S.A.'nın, yasaların izin verdiği biçimde kendisini dışarı atmak zorunda kalabileceğini söyledim ve bu da yine 'herhangi bir haklı gerekçe olmaksızın şiddet eyleminde bulunmak' suçundan hakkımda bir dava daha açılmasına neden oldu.

Sonra; cumhuriyetin, politikacılar, tüccarlar ve mezatçıların söylenip durduğu bir bitpazarından farksız olduğunu söylediğim iddiasıyla yedinci bir dava açıldı, 'cumhuriyetin varlığını tehdit etmekten' hem de.

Sekizinci dava ise artık devam etmiyor, sonuçlandı; bu davanın gerekçesi de 'amacının bilincinde olan kararlı bir azınlığın, günü gelince bu devletin korkak çoğunluğunun üzerine yürüyeceğini ve güç kullanarak tefecilik ile çıkarcılığın sonunu getireceğini' söylememdi. Bu söyleyimi de 'vatana ihanete teşebbüs' olarak değerlendirip cezamı kestiler.

Güvenilir kaynaklardan öğrendiğim kadarıyla daha dört dava üzerinde de çalışmalar devam ediyormuş. Beni ne ile suçladıklarından henüz haberim yok ancak elbette bu pek de önemli bir detay değil zira devletin savcılarına malzeme vermek için ağzımı açmam ya da yalnızca kalemimi birkaç kez oynatma yeterli oluyor.

Ben, ne Barmat'tan¹ altın kürdan aldım ne de ondan gelen ipek bornozları kuşandım. Enflasyon patladığında bu adamlardan ne dolar aldım ne de gulden².

Ne Alman halkını ne de halkımın onurunu hiçe sayacak tek bir harekette bulundum. Ancak vatanımı başkalarına muhtaç eden bu korkaklarla her daim mücadele ettim.

Bir metro sistemi kurarak bir anda yüz yirmi bin mark değerinde lüks bir villa sahibi olmayacağım da açık ve net ortada olsa gerek.

Ayrıca kimse de imzalı fotoğrafımı masasının başköşesine filan koymuyor.

1918'den bu yana içinde bulunduğum şartlar altında pek bir şeyler başarma şansı da edinemedim bu yüzden.

Peki ya sizler, bu durumda gerçekten bana oy verecek misiniz?

¹ Barmat Kardeşler. Göbbels'in gönderme yaptığı hadise ise Barmat Skandalı olarak bilinir. 1924-1925 yıllarında Şansölye Gustav Bauer yönetimindeki Sosyal Demokrat Parti önderleri, Yahudi kökenli Barmat Kardeşlere, döviz spekülasyonlarının hat safhada olduğu dönemde kendilerine para kazandırmaları için bir milyar dolar rüşvet vermiş ve bu durum Barmat Kardeşler başarısız olup kendilerine verilen para hiç olduğunda ortaya çıktı. Bu skandal hem cumhuriyet hem de Yahudi karşıtlığını körüklemek için Naziler tarafından propaganda malzemesi olarak uzun süre kullanıldı.

² 2002'de Euro'ya geçişe kadar kullanılan Hollanda para birimi.

ALMANLAR, YALNIZCA YAHUDİLERDEN ALİŞVERİŞ YAPIN!

10 Aralık 1928

Neden? Çünkü Almanlar adil ticaretle mallarını uygun fiyatlara satarken Yahudiler kalitesiz mallar alıp halka daha ucuza satıyorlar. Çünkü Almanlar sizinle dürüst ve adil bir ticaret yaparken Yahudiler sizleri kandırıyorlar. Çünkü Almanlar yalnızca kaliteli mallar satarken Yahudilerden her türlü çerçöpü fahiş fiyatlara satın alabiliyorsunuz.

Almanları halk düşmanı, Yahudileri kan kardeşleriniz olarak görmenizi sağlamaya çalışıyorlar. Almanlar tembellikle mahsul alırken Yahudiler sözde alın teriyle ürün topluyorlar sizin için. Yahudiler dört yıl boyunca cephede sizinle omuz omuza savaşıp Almanların şanı ve büyüklüğü uğruna canlarını tehlikeye atarken, gerçek Alman ulusu bir köşeye çekilip yalnızca ahkâm kesti çünkü. Almanya yaşasın diye Yahudiler birer birer can verdi. Devrim ve savaş süresince her şeyini kaybetmemiş tek bir Yahudi ve bu sürede zenginliğine zenginlik katmayan tek bir Alman var mı etrafınızda,

bir bakın? Almanlar İsa'yı çarmıha gererken Yahudiler onun sevgi öğretisini hayata geçirmede mi?

Bu yüzden yalnızca Yahudilerin mağazalarından alışveriş yapmalısınız. Zaten ufacık bir Alman esnafını neden umursayasınız ki? Aslında o küçük Alman esnafların Filistin'e geri dönüp mallarını orada satmaları gerekiyor. Zira hiçbiri Almanya'da bizimle yaşamaya layık insanlar değiller! Küçük işletmelerin birer birer batmaya başladığına dair yaygara koparanlardan artık bıkmış durumdayız zira hepimiz o güzelim, konforlu Yahudi mağazalarından gayet memnunuz. Sayelerinde her türlü ucuz paçavraya kolayca ulaşabiliyoruz. Her sokağın başında bunlardan satan bir mağaza bulabiliyoruz; spot ışıkları gecenin karanlığında parlıyor, vitrinlerine Noel ağaçlarının aydınlatmaları yansıyor, *Kitsch*¹ denizinin ortasında melek figürleri sallanıyor, çocuklar gülüşüp el çırpıyor ve sevecen Yahudi esnaf ise tüm bunların ardında elleri mutlulukla ovuşturarak gelecek müşterilerini bekliyor. Böylesi bir enerjiye sahip olan ve böylesine cömert bir Alman esnafı nereden bulacaksınız? Belki şimdi Almanların da hayatta kalmaya çalıştığını söyleyeceksiniz ancak ne fark eder? Almanlar kendilerini ne sanıyorlar hem? Onlar da bizim gibi kendilerini bırakmalı artık. Neden bizim hak ettiklerimizden daha fazlasına layık olduklarını düşünüyorlar? Sonuçta o özel haklar yalnızca Almanya'da yaşayan Yahudilere ait. Şayet Yahudilere bir fayda sağlamayacaksa neden bir devletimiz olsun ki?

Bu yıl Noel döneminde, yalnızca Berlin'de altı yüz küçük işletme, Yahudi mağazaları yüzünden iflas etti! Ortalıkta hâlâ bu kadar Alman esnafın olması gerçekten inanılır gibi değil! Ancak kimse endişe etmesin –gelecek sene sayıları daha da azalacak. Almanya'da iflas etmesini beklediğimiz öyle çok işletme de kalmadı ki böyle de olmalı. Almanya bir

¹ (Alm.) Hâlihazırda bilinen bir sanat eserinin bayağı bir kopyasını sınıflandırmak, niteliğini ifade edebilmek için kullanılan bir terim.

gün bütünyle Yahudilerin olacak! Amacımız da gayemiz de bu. Elimizde kalan son parayı bile sonuna kadar kullanacağız.

Noel ağaçlarınızı kurun. Siyon'un evlatları, mutlu olsun! İyi Almanlar, zor kazandıkları paralarla kendi zincirlerini sağlamlaştırmaya devam etsin. Yahudi varsılerk onları sonsuz bir köleliğe mahkûm edecek sonunda. Böylesi hari-kulade işler yapan Yahudilerin el emekleriyle tüm dünyaya daha fazla yayılmasını kim istemez ki? Onların karşısında saygıyla eğmeyeceksek neden var olsun bu boyunlarımız? Almanya on yıldır satılık bir ülke. Kim buna destek olmayı istemez? Bir Noel ağacının altındaki hediye'nin Yahudi Tietz'ten mi yoksa Alman Müller'den mi geldiğini kim sorar ki? Sizlerin sağladığı maddi destekle Yahudi esnaf giderek semirirken Almanlar açlıktan öleyazacak. Öyle olsun, ne fark eder? Bırakalım, ı ışık Yahudileri aydınlatırken, Almanlar karanlıkta kalsın. Yahudilerin Yüce Efendisi de, Ekonomi Bakanı Hilferding¹ de bunu istiyor. Şayet bir mülk Yahudilere ait değilse, o mülk hırsızlıkla elde edilmiş demektir. Soyluluğa ayrılacak tek bir kuruşumuz dahi yok; her şey banklar, borsa ve Yahudi tüccarlar için var!

Noel, hepimiz için bir sevgi bayramı ise neden fakir Yahudileri sevip onların da diğer soydaşlarımız gibi zenginleşmesine destek olmayalım? Düşmanlarınızı da sevin, sizden nefret edenlere bile iyilik edin. Ne zamandan beri Yahudiler düşmanınız değil? Ne zamandan beri bizden nefret etmiyor, bize kumpaslar kurmuyor, bizi yok etmeye çalışmıyorlar? Onlar bize nasıl davranıyorsa, bizim de onlara aynı şekilde davranmamızı isteyecek kadar insanlıktan çıkan var mıdır aramızda? Göze göz, dişe diş diyecek herhangi biri çıkar mı?

¹ Avusturya doğumlu Marksist ekonomist, Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin üyesi teorisyen ve Yahudi politikacı. Weimar Cumhuriyeti'nin Ekonomi bakanlığını yaptığı sırada markın değer kaybetmesini önlediyse de enflasyon patlamasının önüne geçemedi. Hitler iktidara geldiğinde bir sosyalist ve Yahudi olduğu için ülkeden kaçmak zorunda kaldı ve 1941'de sürgünde yaşamını yitirdi.

Yakın zamanda doğum gününü kutlayacağımız çocuk, dünyaya sevgi getirmek için doğdu. Ancak insan olan İsa, bir yerde her şeyin sevgiyle halledilemeyeceğini öğrenmişti. Tapınağında Yahudi sarrafları gördüğünde kamçısını eline alıp onları derhal dışarı atmıştı.

Almanlar, yalnızca Yahudilerden alışveriş yapın! Ancak kendi ırkınızdan olan vatandaşlarınızın açlıktan ölmesine izin verin, özellikle Noel'de gidip Yahudi mağazalardan alışveriş edin! Kendi halkınıza ne kadar büyük bir haksızlık ederseniz, bir adamın çıkıp da kamçısını eline alarak bu sarrafları anavatanımızın tapınağından kovacağı günler o kadar çabuk gelecektir!

BİR DİKTATÖRE YA DA DİKTATÖR OLMAK İSTEYEN BİRİNE ALTIN ÖĞÜTLER

1 Eylül 1932

1. Diktatörlük için üç şey gerekir: Bir adam, bir fikir ve o adam ile o fikir için yaşayacak, hatta gerekirse de uğrunda ölecek müritler. Şayet adamınız yok ise, umudunuz olmaz; fikriniz yoksa da imkânınız... Ancak peşinizde kitleler yok ise, diktatörlük kötü bir şakadan ibaret olacaktır.

2. Bir diktatör gerektiğinde parlamentoyla mücadele eder ancak asla halkına karşı çıkmaz.

3. Süngünün ucunda olmak her daim rahatsız edicidir.

4. Bir diktatörün ilk görevi, istediği şeye halkın nazarında popülerlik kazandırmak; halkın isteklerini bir şekilde kendi istekleriyle uyumlu hale getirmektir.

5. Bir diktatörün en önemli görevi ise sosyal adaleti sağlamaktır. Şayet halk, diktatörün üst tabakadan, kendileriyle alakası olmayan bir avuç insanı temsil ettiğini sezerse, onu korkunç bir düşman olarak görecektir ve mümkün olan en kısa sürede alaşağı edecektir.

6. Diktatörler halklarını ancak, karşısında durdukları eski yönetim biçimlerinden daha iyi yöntemler biliyorsa ve gücü, halklarının içine, silaha sarılmak yerine yalnızca ona güvenebilecekleri kadar işlemişse kurtarmayı başarabilirler.

7. Bir diktatör, çoğunluğun isteklerine göre hareket etmeye ihtiyaç duymaz. Ancak toplumun isteklerini kendi isteklerine göre kullanabilme yeteneğine sahiptir.

8. Çoğunluk ve öncü partiler, bir toplumu yönlendirme konusunda eşit güce sahiptir. Bir partiyi mahveden kimse toplumu da uçurumun kenarına sürükler. Politika yapabilme becerisi, diğerlerinin çalışmalarıyla bir bakanlık koltuğuna yükselmek için korkunç yöntemler kullanmakla ölçülmez.

9. Diktatörlük kendi manevi değerleriyle ayakta kalmayı başarabilmelidir. Şayet ideallerinin iyi tarafları rakiplerinden kaynaklanıyor ancak kötü özellikleri rakiplerinden ileri gelmiyorsa, bunu başaramaz.

10. Konuşabilme yeteneği utanılacak bir şey değildir. Ancak eğer sözlerinizi, onları hayata geçirecek eylemler takip etmiyor ise bu yeteneğinizden utanabilirsiniz.

11. Diktatörlük düşüncesine, burjuvazi konseptinin tarafsızlık mantığından daha yabancı tek bir şey daha yoktur zira diktatör, doğası gereği fazlasıyla sübjektiftir ve yine doğası gereği taraf tutar. Ya bir tarafı ya diğerini destekler. Eğer ikincinin tarafını tutmuyorsa, halkının, desteklediği ilk tarafın dürüstlüğünden şüphe etmesi riskini de almış olur.

12. Bir diktatör ne istediğini ve ne düşündüğünü açıkça söyler. Bir yüz peçesinin ardına saklanmayı asla düşünmez. Eyleme geçme cesaretini de haklılığını kanıtlama cüretini de gösterir.

13. Her ne kadar eylemleri tam tersini gösteriyor olsa da yasalara uyuyormuş gibi bir imaj çizmek adına kanunların ardına saklanmaya çalışan bir diktatör, makamında uzun süre kalmayı asla başaramaz. Kendi beceriksizliği yüzünden

kaybeder ve arkasında yalnızca kafası karışık insanlar ve bir kargaşa bırakır.

14. Yalnızca bir partiye mensup olmaya cesaret edemeyenler, bir partinin üzerinde olmayı gözlerinde fazlasıyla büyütürler. Dünya yıkılıp da kurumlar temelinden sarsıldığında, devrim ateşi tüm halkları ve ulusları sardığında kişi, muhakkak şu ya da bu partinin mensubu olmak durumunda kalacaktır. Arada kalan kişi şüphesiz karşıtlıklar arasında savrulup duracak ve kendi kararsızlığının kurbanı olacaktır.

15. Belki şimdi söyleyeceklerim kulağınıza bir hayli grotesk gelecek ama gerçek bu: Bir diktatörün adı dahi doğasını destekler nitelikte olmalıdır. Müller¹ ya da Meier² adını taşıyan bir kimse kitlelere hükmedemez.

16. Gerçek bir diktatör yalnızca kendine güvenir. Sahte mevkidaşları ise yalnızca yasaların ardına saklanıp eylemlerini haklı göstermek için kanun bentlerine sığınır.

17. Yüce olan her şey sade ve sade olan her şey yücedir. Yalnızca sığ insanlar yetersizliklerini karmaşık yapıların ardına saklamayı severler.

18. Ordunun var oluş nedeni, bir avuç kaymak tabaka mensubunun istekleri uğruna halkı baskılamak değil; bilakis, yalnızca vatani dış tehditlere karşı korumaktır. Destekçilerinin gücüyle kendini savunmayı bilemeyen diktatör, yok olmaya mahkûmdur.

19. Primo de Rivera³ iktidarı kaybetti, çünkü gücü yalnızca silahların hâkimiyetine dayanıyordu ve bu yaparak yalnızca halkının nefretini ve öfkesini kazanabildi.

20. Mussolini'nin yaptıkları ise tartışma götürmez zira o, halkının gözünde bir idole dönüşmeyi başardı. İtalya'ya, bir devletin en sağlam ve sarsılmaz temelini oluşturan özelliğini geri verdi: Özgüven.

¹ (Alm.) Değirmenci.

² (Alm.) Günlük işçi.

³ İspanya'nın yeniden yapılanma döneminde başbakan olarak göreve başlayan ve 1930'da devrilen İspanyol diktatör.

1933

ALMAN KADINI

18 Mart 1933

Alman kadınları ve Alman erkekleri!

Halkı Aydınlatma ve Propaganda Bakanlığı görevini üstlendikten sonra yaptığım ilk konuşmada Alman kadınlarına hitap ediyor olmam gerçekten hoş bir tesadüf oldu. Her ne kadar tarihi erkeklerin yazdığı konusunda Treitschke'yle¹ hemfikir olsam da, o erkekleri kadınların yetiştirdiğini de asla unutmam. Bildiğiniz üzere Nasyonal Sosyalist hareket, kadınları günlük politikadan uzak tutmayı tercih eden tek örgüt ve bu yüzden pek çok acımasız eleştiriye maruz kalıyoruz, insanlar bize düşmanlık besliyorlar ancak bunların hepsi haksız aslında. Kadınları, Almanya içerisinde son on dört yıldır parlamenter demokratik sistemden uzak tutmamızın nedeni onlara saygı duymamamız değil, aksine bunu onlara çok saygı duyduğumuz için yapıyoruz. Onları bizler-

¹ Heinrich Gotthard von Treitschke: 19. yüzyılda yaşamış Alman tarihçi, politika yazarı ve Alman İmparatorluğu döneminde Reichstag'daki Nasyonal Liberal grubun bir üyesi. Görüşünü açıkça belli eden bir ulusalcı olan Treitschke, Alman koloni sistemini destekliyordu ve İngiltere karşıtıydı.

den daha aşağıda görmüyoruz, yalnızca başka bir misyonları olduğunu ve erkeklerden daha başka bir değer taşıdıklarını düşünöyoruz. Bu yüzden de kelimenin tam anlamıyla dünyadaki diğer ulusların kadınlarından üstün olan Alman kadınının gücünü ve becerilerini, erkeklerinkinden daha farklı alanlarda kullanması gerektiğine inanıyoruz.

Kadınlar, uzun zamandır erkeklerin yalnızca cinsel partnerleri değiller, aynı zamanda kadın ve erkek birlikte pek çok ortamda birlikte çalışıyorlar. Çok uzun zaman önce erkeklerin hüküm sürdüğü alanlara girerek ağır işler yapmaya, erkeklerle birlikte şehirlere taşınıp ofislere ve fabrikalara girerek en uygun oldukları alanlarda üzerlerine düşen işleri halletmeye başladılar. Bunu da bütün yetenekleri, sadakatleri, adanmışlıklarıyla, fedakârlığa her an hazır olarak yaptılar.

Bugün de kadının toplumsal yaşamımızdaki yeri eskisinden farklı değil. Modern yaşamı iyice idrak etmiş olan hiç kimse, kadınları toplumsal yaşamdan, iş hayatından, mesleklerinden ve ekmek savaşından alıkoymak gibi delice bir fikre kapılmaz. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki erkeklere özel olan alanlar muhakkak onlara özgü kalmalıdır ve politika ile askeriye bu alanların en önemlilerindendir. Kadınları bu alanlardan uzak tutuyor olmamız onları hor gördüğümüz anlamına gelmez, bilakis yeteneklerini ve becerilerini en iyi şekilde kullanmanın yolunu bildiğimiz anlamına gelir.

Almanya'nın gerileme döneminde şöyle birkaç yıl geriye gidip bakarsak, ürkütücü ve hatta neredeyse dehşet verici bir manzarayla karşı karşıya kalırız ki o da, son zamanlarda giderek daha az Alman erkek sosyal yaşamda erkeksi davranmayı tercih ederken giderek daha fazla Alman kadının, erkeklerin yerlerini tutkuyla doldurabilme hevesinde oluşudur. Erkeklerin efemine edilmesinin sonucu her daim kadının da erkeksi bir hale gelmesi olacaktır şüphesiz. Kararlılığın, tutarlılığın, erdemin ve sağlam duruşun unu-

tulmaya yüz tuttuğu böyle bir çağda erkeklerin; yaşamdaki, politikadaki ve en nihayetinde de devlet yönetiminde bulundukları öncü konumlarını kadınlara kaptırması kimseyi şaşırtmamalıdır.

Bunu kadınlardan oluşan bir kitlenin önünde dile getirmek belki de pek mantıklı bir hareket olmayacak ama yine de bunu yapmak zorundayım zira bunlar gerçekler ve gerçekleri dile getirmek, kadınlarımıza karşı tutumumuzun daha net anlaşılmasına da yardımcı olacaktır.

Politika, devlet yönetimi, ekonomi ve sosyal ilişkiler bakımından engin devrimsel değişimlerin yaşandığı bu modern çağda, kadınlar ve onların toplumsal yaşamdaki yerleri de elbette el değmemiş bir alan olarak kalamazdı. Birkaç yıl ya da birkaç on yıl önce imkânsız olduğunu düşündüğümüz pek çok şey bugün günlük hayatımızın içine kadar girdi ve normalleşti. Bazı saygın ve övgüye değer gelişmeler de oldu. Ancak kabul edilemez ve aşağılayıcı bir takım olaylar da söz konusu. İşte bu devrimsel değişiklikler, kadınları kendilerine uygun görevlerden büyük ölçüde uzaklaştırdı ve kendilerine uygun olmayan vazifelere de gözlerini dikmeye başlamalarına neden oldu. Böylece halkın gözünde, esas ideallerimizle alakası kalmamış bozuk bir Alman kadını imajı oluştu.

Bu konuda köklü bir değişiklik yapmak icap ediyor. Aşırı sağcı ve gerici bir ifadeler kullandığının düşünülmesi riskini göze alarak şunu açıkça belirtmeliyim: Kadınların ait oldukları, kendileri için en iyi ve en uygun yer ailelerin olduğu yerdir ve en yüce görevleri de ulusları ile ülkelerine, soyumuzun devamını sağlayarak ulusumuzun yok olmasını garantileyecek çocuklar vermektir. Kadın, gençliğin öğreticisidir ve bu yüzden geleceğin temellerini atacak olan kişidir aynı zamanda. Eğer aile, bir ulusun güç kaynağı ise kadın da o kaynağın çekirdeğini, yani tam merkezi noktasını oluşturan parçadır. Bir kadının ulusuna hizmet etmek

için yapabileceği en iyi şey ailesine, evliliğine ve anneliğine bağlı olmaktır. Kadının en yüce görevi budur. Elbette bu, çalışan ya da çocuğu olmayan kadınların Alman halkına annelik etmek konusunda bir faydası olmayacağı anlamına gelmez. Onlar da güçlerini, becerilerini farklı şekillerde kullanarak uluslarına olan sadakatlerini gösterebilirler. Ancak şu konuda çok kararlıyız ki sosyal anlamda radikal reformların uygulanacağı bir toplumda ilk iş kadının esas görevini yerine getirmesi için fırsat tanımaktır ki bu görev de ailesini koruyup çocuklarına annelik etmekten başka bir şey olamaz.

Ulus için devrimsel eylemlerde bulunmaya kararlı olan bir hükümetin pek çok niteliği olabilir ancak gericilik asla bunlardan biri olamaz zira hızla gelişen bu çağda, halkımızın adımlarını yavaşlatmak niyetinde olan bir hükümet meşru kabul edilemez. Devrim yapmaya kararlı bir hükümetin zamanın gerisinde kalmaya da niyeti yoktur, bilakis geleceğe yön vermek adına bayrak taşıyıcı olma görevini üstlenmek ister. Bizler, modern çağın taleplerinin fazlasıyla farkındayız ancak bu, her dönemde anneliğin ne kadar büyük önemli bir vasıf olduğunu ve çocuklarına saygın bir gelecek bırakmak isteyen bir ailede annenin her şeyden daha önemli olduğunu unutmamıza da neden olamaz.

Geçen yıllar içerisinde Alman kadını da türlü değişimler geçirmiştir ancak son zamanlarda, daha az görevleri ve daha fazla hakları olmasının bir sonucu olarak aslında eskisinden çok daha mutlu olmadıklarını fark etmeye başladılar. Her gün annelik yapmak, evlerine bakmak yerine ofislere tıkılıp kalma hakkını tercih etmenin o kadar da akıllıca olmadığını anlıyorlar artık.

İçinde bulunduğumuz bu modern çağın karakter özelliklerinden biri de büyük şehirlerimizde doğum oranlarını bir hayli düşmüş olması; 1900'lü yıllarda Almanyada neredeyse iki milyon çocuk doğmuştu ancak bu rakam, bugün bir mil-

yona kadar gerilemiş durumda. Bu korkunç düşüş en çok ülkemizin başkentinde gözlemleniyor. Geçtiğimiz on dört yılda Berlin, doğum oranı bakımından diğer Avrupa ülkeleriyle kıyaslandığında en son sırada yer alıyor. Muhtemelen 1955 yılına geldiğimizde, göçmenleri saymazsak Berlin'de sadece üç milyon insan yaşıyor olacak. Bizler doğum oranlarındaki bu gerileme sorununu çözerek kendi kanımızdan insanların çoğalması için bir şeyler yapmaya kararlıyız. Bu noktada köklü bir değişiklik yapmak da gerekiyor elbette. Almanya'da doğum oranının hızla düşmesinden sorumlu olan en büyük etken, aile ve çocuk konusunda benimsenen liberal tavır. Şimdiden yaşlanan toplumumuz konusunda endişelenmeye başladık bile. 1900'lü yıllarda her bir yaşlı insan başına yedi çocuk düşerken bugün bu rakam dörde kadar indi ve eğer bu şekilde devam ederse 1988 yılına geldiğimizde oran bire bir olacak. İstatistikler bu durumu işaret ediyor ki bu da, Almanya'nın şu anda tuttuğu yoldan sapmayarak aynı tavırla devam etmesi durumunda son hızla uçuruma doğru koşacağını en büyük kanıtı. Şayet doğum oranlarının azalması konusunda bir şeyler yapmayı reddedecek olursak, nüfus azalması Alman ulusunun sonunu getirecek.

Bu noktada bir kenara çekilerek ulus olarak varlığımızın sona erişine ve miras aldığımız kanın kuruyup yok olmasına göz yumacak değiliz. Nasyonal bir devrim peşindeki hükümet, halkını en temel özellikleriyle yeniden yaratmak zorundadır ki bunun yolu da kadınların iş ve aile yaşamını, ulusumuzun faydası için en iyi şekilde hizmet etmelerini sağlayacak biçimde bir dönüşüme uğratmaktan geçiyor. Bunun için sosyal eşitsizlikleri bertaraf etmemiz icap ediyor; ancak bu şekilde halkımızın yaşamını ve geleceğini, kanımızın ölümsüzlüğünü yeniden garanti altına almayı başarabiliriz.

Hem toplumun hem de bireyin zarar görmesini engel olmak adına herkesi eğitime amacı güden bu etkinliği takdir ediyorum zira ulusumuza ve toplumun aydınlatılmasına destek vererek daha çok yeni olan hükümetin en mutluluk verici görevlerinden birini de teşvik ediyor.

Belki "Kadın" adı verilen bu etkinlik, bir tür dönüm noktası olur ve eğer hedefi, çağdaş bir toplumda kadının yerinin nasıl olması gerektiğine dair bir kamuoyu yaratmaksa, Alman ulusunun gelecek nesillerle birlikte geçirmesini umduğumuz derin değişime katkıda bulunur. Bunun ne kadar zor olacağının elbette farkındayım. Bu türden etkinlikler için net bir tema belirlemek ve onlara sağlam bir yapı kazandırmak adına aşmamız gereken çok engel olduğunu da pekâlâ biliyorum ancak kadının aile, halk ve bütün bir ulus için ne kadar önemli olduğunu herkese göstermek zorundayız. Yaptıklarımız, günümüz günlük yaşamında kadının yerinin ne olduğunu tüm topluma gösterecek ve tam anlamıyla çağdaş kadın hareketinin bir sonucu sayılmayacak fikir çatışmalarında bir orta yol bulmamıza yardımcı olacak bilgiyi sağlayacak herkese.

Ancak hepsi bununla bitmiyor elbette. "Kadın" etkinliğinin esas amacı, olması gerekeni göstermenin yanında, bu konuda gelişme kaydedilmesini sağlayacak önerilerde bulunmaktır. Yeni yollar ve yeni fırsatlar sunmayı hedeflerken verdiği net ve genellikle fazla cesur olan örnekler, binlerce Alman kadını düşünmeye sevk ederek hayatlarında radikal kararlar almalarına vesile olacaktır. Yeni hükümetimizde birden fazla çocuğu olan erkeklere özellikle özen gösterilmesi bizim için tatmin edici, zira bizler, nüfus azalmasının bir şekilde önüne geçmek istiyoruz. Ailenin önemi asla azımsanmamalıdır, özellikle de babalarını yitirmiş, yalnızca annenin başında olduğu ailelerin önemi... Bu tip ailelerde çocuklardan tek başına kadın sorumludur ve bu vesileyle

topluma karşı da ne kadar büyük bir sorumluluk üstlenmiş olduğunun da farkına varmalıdır.

Bu nüfus azalmasının Alman halkının kaderi olduğuna asla inanmıyoruz. Almanya'nın bu dünyada hâlâ gerçekleştirmesi gereken önemli görevleri olduğuna inancımız tam. Kendi tarihimizin sonunun gelmeyeceğinden de eminiz ve tarihimizde önemli, gurur verici ve yepyeni bir dönemin başladığını da biliyoruz. Bu inanç, bize umutsuzluğa düşmemek ve çalışmak için güç verip geçtiğimiz on dört yıl boyunca çok büyük fedakârlıklar yapabilmemizi sağladı. Milyonlarca kadına Almanya'dan umutlarını kesmemeleri için güç verdi ve onların oğulları da bir ulusun uyanışında önemli roller oynadı. Bu inanç, kocalarını ve evlerini geçindirenleri savaşta kaybeden, halkını kurtarmak için oğullarını feda eden cesur kadınlarla birlikte daha da büyüdü. Geçtiğimiz on dört yılda umutsuzluk ve yoksulluğa dayanmamızı sağladı ve bugün de, Almanya'nın yine gün ışığında ıslıl ıslıl parlayacağı günlerin geleceğine olan yepyeni bir umutla dolduruyor içimizi.

Bir insanı, mücadele etmek kadar canlı ve kararlı kılan tek bir şey daha yoktur. Ancak mücadele etmek, direnmek için cesaret aşılır insana. Alman halkının işte bu çöküşlerle geçirdiği yıllar boyunca modern toplumun kafası karışık öncüleri tarafından yeni bir kadınlık tanımı yaratıldı; kararlı, katı, cesur ve fedakârlığa hazır bir kadınlık... Dört yıllık büyük savaşta ve arkasından gelen on dört yıllık çöküş döneminde Alman kadınları ve anneleri, erkeklerin en önemli destekçileri olduklarını kanıtladılar. Bütün o acılara, engellere ve tehlikelere göğüs gerdiler; ne talihsizlikler, ne endişe ne de sorunlar onları yıkabildi. Bir ulusun kadınları böyle onurlu ve soylu oldukça o ulusun sırtı asla yere gelmez. İşte sözünü ettiğim bu onurlu kadınlar; bizim ırkımızın, kanımızın ve geleceğimizin koruyucularıdır.

Bugün yepyeni bir Alman kadını yaratılıyor. Şayet ulusumuz, anneliği gururla ve özgürce seçebilen o kadınlara

tekrar kavuşursa, asla yok olmaz. Şayet kadın sağlıklı olursa toplum da sağlığını korur. Kadınlarını ve annelerini ihmal eden ulusların vay haline ki kendilerini böyle helak ediyorlar.

Bu Alman kadını konseptinin tüm dünyada yeniden gurur ve saygıyla karşılanmasını umuyoruz zira ancak o zaman Alman kadını kendi topraklarında ve halkının arasında gururla dolaşacak, hem düşüncede hem de hislerinde Alman olmanın tadını doyasıya çıkaracaktır. Bu durumda ulusunun onuru ve ırkının devamlığı o kadın için en önemli mesele olacaktır. Bir ulus ancak onurunu unutmazsa ekmeğini kazanmayı garantileyebilir.

Alman kadını da bunu asla unutmamalıdır.

Etkinliği artık başlatmamın zamanı geldi. Umarım hepimize, yaşadığımız günlerde yapılan hataları gösterip geleceğe yön verecek önerilen sunar. Böylece dünya bize tekrar saygı duyabildiğinde, Alman kadını hakkında şu ünlü şiiri yazmış olan Walther von der Vogelwiede'nin¹ sözlerinin hakkını vermiş oluruz:

*Her kim ki arıyorsa
Erdemli ve faziletli sevgiyi,
Gelsin topraklarımıza.
Zira huzur burada.
Dileğim; buralarda daha uzun yaşamaya!*

¹ Ortaçağda yaşamış ünlü halk ozanı, şair ve bestekâr. Aşk şarkılarının yanında politik eserler de yazmış ve bestelemiştir. Alman Halk Edebiyatının en önemli isimlerinden biri olarak kabul edilir.

BİZİM HİTLER'İMİZ!

20 Nisan 1933

Bugün bütün gazeteler Şansölye Adolf Hitler'i kutluyor! Elbette yazılanlar gazetenin tavrına, karakterine ve tarafına göre ufak farklılıklar gösterebiliyor ancak hepsi tek bir noktada hemfikir: Hitler, daha şimdiden çok önemli tarihi başarılar elde etmiş ve büyük mücadeleler vermiş, vermeye de devam eden bir şahsiyettir. Kendisi Almanya sınırları içerisinde nadiren karşılaşılan türden bir devlet adamı ve Alman halkının ezici çoğunluğu tarafından sevilip takdir edilmenin yanında, onlar tarafından çok iyi anlaşılan bir lider olma şansına da erişmiş bir kişiliktir. Savaş sonrası dönemde durumumuzu layıkıyla algılamayı başararak alınması gereken katı ve net tedbirleri açıkça ortaya koyabilen tek Alman politikacıdır aynı zamanda. Bütün gazeteler bu konuda hemfikir. Elbette artık Hitler'in Bismarck'ın¹ bayrağını devralıp

1 Otto Eduard Leopold von Bismarck. Demir Şansölye olarak anılan ve 1862 yılından 1890 yılına kadar önce Prusya'nın, ardından da Almanya'nın başbakanlığı görevini üstlenmiş olan devlet adamı. Yillardır birbirinden bağımsız bir halde savrulan Alman prensliklerini, göreve geldiği gün mecliste yaptığı konuşmada açıkladığı ve 'Kan ve Demir' adını verdiği politikaya uygun olarak girdiği savaşlarla bir yere kadar birleş-

onun yarım kalan işini tamamlama niyetinde olduğunu söylemeye de şüphesiz ki gerek yoktur. Ona inanmayan ve ondan hoşlanmayan insanların bile görebileceği pek çok kanıt var buna dair. Reich'in hengâmesinden uzak olduğum böylesi bir günün arifesinde, bu adamın tarih arenasında nasıl bir önem arz ettiği ve tarihi nasıl etkileyeceğini tartışacak değilim zira Adolf Hitler artık 44 yaşını dolduruyor! Kişisel olarak ona duyduğum samimi sevgiyi dile getirmeyi gerekli görüyorum ve bunu yaparken aynı zamanda yüz binlerce Nasyonal Sosyalistin duygularına da tercüman olduğuma inanıyorum. Elbette ki onu saçma sözler ve acınası övgülerle kutlama kısmını, daha birkaç ay öncesine kadar bize düşman olan ve her yaptığımızı eleştirenlere bırakmak en iyisi olacaktır. Bizler, Adolf Hitler'in böylesi çabaları ne kadar az umursadığını da; doğasının farkında olarak onun yanında kalıp sadakatle ve sonsuz destekle kendisine eşlik etmekte olan dostlarını ve dava arkadaşlarını ne kadar çok takdir ettiğini de çok iyi biliyoruz.

Kendisiyle iletişim kuran herkesi etkisi altına alan o gizemli havası yalnızca tarihe damga vuracak karakteriyle açıklanamaz zira milyonlarca insan kendisiyle bizzat tanışmadıkları halde ona sadakat ve büyük bir inançla tutunuyor. Hatta Hitler, Alman halkının geleceğe dair umutlarının kati bir sembolü haline gelmiş durumda. Aslında genelde uzaktan sevip hayran olduğumuz bütün büyük şahsiyetler, kendilerini daha iyi tanıdıkça üzerimizdeki büyülü etkilerini kaybederler ancak Hitler konusunda tam tersi geçerli oluyor; insan onu daha iyi tanıdıkça ona daha çok hayran oluyor ve kendisini onun davasına adanmak konusunda çok daha yoğun bir istek duyuyor.

tirmeyi başarmış ve Almanya'ya eski gücünü geri kazandırmıştır. Burada Göbbels de Hitler'in, Almanya'nın kaybettiği tüm toprakları geri alma hedefine gönderme yapmaktadır.

Bizler, bugün sağda solda trompetler çalmayı diğerlerine bırakıp dava arkadaşları ve dostları olarak onun etrafında toplanarak elini sıkmayı ve bize sağladığı her şey için kendisine teşekkür etmeyi tercih ediyoruz. Bir kez daha şunu söylemem izin verin: Bizler bu adamı seviyor ve onun sevgimizi, güvenimizi kazanmak için neler yaptığını çok iyi biliyoruz. O asla, kötülüğünü isteyen diğer partilerin nefret ve iftira söylemleriyle suçladıkları adam olmadı; bu partilerin Hitler için neler neler söylediklerini asla unutmayın! Her biri tutarsız ve mesnetsiz iftiralardı. Her bir günahını yüzüne vurup her türlü erdemini yok saydılar ancak her şeye rağmen Hitler, bu çakal sürüsünü ezip geçerek düşmanlarına karşı zafer kazandığında ve Almanya'nın göklerinde Nas-yonal Sosyalizm bayrağını dalgalandırduğunda kader, tüm dünyanın önünde Hitler'i ödüllendirdi. Onu kalabalıkların arasından alarak göklere yükseltti ve safi kusursuz insanlığı ile harikulade yeteneği sayesinde hak ettiği konuma getirdi.

Hitler'in partiyi yeniden toparlamaya başladığı –hapishaneden yeni çıktığı– yılları hatırlıyorum da, kendisiyle Breh-ctesgaden kasabasının biraz üstünde kalan ve pek sevdiği Obersalzburg'a birkaç günlük harikulade bir geziye çıkmış-tık. Bulunduğumuz yerin aşağısında yalnızca unutamadığı arkadaşşı Dietrich Eckart'ın mezarının da bulunduğu sessiz bir kabristan vardı. Dağlarda gezinip gelecek için planlar yaptık ve uzun zaman önce hayata geçirebildiğimiz teorile-rimiz hakkında konuştuk. Ardından beni Berlin'e gönderdi ve bir de zorlayıcı bir görev verdi. Bugün hâlâ bu görev için kendisine fırsat buldukça teşekkür ediyorum.

Birkaç ay önce Berlin'de küçük bir otel odasında, beraber-ce oturuyorduk. Partimizin faaliyetleri yine Marksist-Yahu-di polis teşkilatı tarafından mütemadiyen engellenmekteydi. Üzerimize var güçleriyle yükleniyorlardı. Partidekilerin cesareti kırılmıştı, herkes sızlanıyor ve birbirlerinden şikâ-

yet edip duruyordu. Neredeyse bütün teşkilatımız pes etmiş gibiydi.

Ancak Hitler asla cesaretini kaybetmedi, bilakis derhal harekete geçti ve ihtiyacı olan yere gelmek için elinden geleni yaptı. Her ne kadar kişisel ve politik zorluklarla karşılaşsa da hem sorunlarla yüzleşecek, hem de Reich'in başkentinde arkadaşlarını destekleyecek zamanı da gücü de buldu kendinde.

En saygın ve sağlam özelliklerinden biri de kazanacağına inanan bir kimseden asla vazgeçmiyor olmasıdır. Politik arenadaki rakipleri o insana ne kadar çok saldırırsa, Hitler de onu bir o kadar destekler. Güçlü muhalefetle karşılaşmaktan korkan biri olmamıştır asla. Yakınlarındakiler de ne kadar sağlam ve güçlü durursa, Hitler onları o denli fazla sever ve her şey elinden kayıp gitse de yeniden toparlamanın bir yolunu mutlaka bulur. Herkesin liberal olduğu böylesi bir toplum içerisinde her şeyi bünyesinde toplayabilmiş böyle geniş bir organizasyonun inşa edilebileceği kimin aklına gelirdi ki? İşte Hitler bunu yapmayı başararak en büyük başarısına imza atmıştır. Her ne kadar prensipleri konusunda çok katı ve sarsılmaz bir tavır takınıyor olsa da insanların zayıflıkları karşısında her zaman anlayışlı ve cömert olmuştur. Karşıtlarına nasıl acımasız davranıyorsa, yandaşlarına karşı bir o kadar iyilikle, dostlukla yaklaşır. İşte bizim Hitler'imiz, böyle biridir.

Kendisini, partimizin Nuremberg'te yaptığı iki büyük mitingde, onu Almanya'nın tek umudu olarak gören kalabalıkların arasında izledik. Akşamları onunla otel odasında oturup konuştuk. Üzerinde her zamanki, sıradan kahverengi gömleği vardı. Hiçbir şey olmamış gibi... Yücelik sadedir ve sadelik yücedir, derler. Eğer bu doğruysa, Hitler kesinlikle bu kuralı uyguluyordu. Doğası ve felsefesi, bütünüyle savaş sonrası Alman halkının içine düştüğü ayrışma halinin ve ihtiyaç duyduğu ruhsal gereksinimleri büyük bir sadelikle

karşılıyor aslında. En basit ortak paydayı buluveriyor. İşte onun ideasının başarılı olma nedeni de tam olarak bu: İdeasını öyle bir şekillendirdi ki o ideanın derinliğini ve ışığını sokaktaki en sade vatandaşın dahi görebilmesini sağladı.

Hitler'in nasıl bir adam olduğunu anlamak için onu yalnızca kazandığında değil, kaybettiğinde de gözlemlemelisiniz. Asla yılmaz, ne cesaretini ne de umudunu kaybetmez. Ona yeni bir umuda tutunmak için gelen yüzlerce insan arasında gücü yenilenmeden geri dönen tek bir kişi olmamıştır.

13 Ağustos 1932'den bir gün önce Potsdam'ın biraz dışındaküçük bir çiftlik evinde buluştuk. Gece yarısı yaptığımız bir yürüyüş sırasında, bir sonraki gün yapacaklarımızı değil müzikten, felsefeden ve dünya görüşlerimizden bahsettik. Sonrasında insanın ancak onunla deneyimleyebileceği bazı tecrübeler yaşadım. Viyana ve Münih'te geçen gençliğinde geçirdiği zor yıllardan, savaş deneyimlerinden ve partinin ilk yıllarından bahsetti. Çok az insan onun ne kadar zor ve acı savaşlar verdiğini bilir. Bugün etrafındaki insanlar ona övgüler yağdırıp teşekkürlerini sunuyor ancak on beş yıl önce milyonlarca insanın içinde yapayalnızdı. Onu, o milyonlardan ayıran tek detay; içinde yanan inanç ateşi ve bu inancı eyleme dönüştürmesine yardımcı olan azmiydi.

1932 Kasım'ında partisi seçimi kaybedince Hitler'in sonunun geldiğine inananlar, yalnızca onu anlayamayan insanlardı. Ancak onu zerre kadar tanımayan biri böyle bir hataya düşebilirdi zira Hitler, yenilgilerle daha da hırslanan insanlardandır. Friedrich Nietzsche'nin şu sözü ona tam uyuyor: "Beni öldürmeyen şey, güçlendirir."

Yıllarca ekonomik zorluklar ve parti içi sorunlarla boğuşan, düşmanlarının derya deniz yalanlarla saldırdığı, dost sandıklarının ihanetleri yüzünden kalbi derinden yaralanmış bu adam, içinde hâlâ partisini umutsuzluktan kurtararak yeni zaferlere taşıyabilecek kadar engin umutlar taşıyabiliyor.

Seçim kampanyaları sırasında araçlarda ya da uçaklarda onun arkasında oturup kaç bin kilometre kat ettiğimi Tanrı bilir. Kim bilir kaç kez sokakta ona, yüzünde minnettar bir ifadeyle bakan bir adam ya da çocuğunu ona göstermek için havaya kaldıran bir anne gördüm ve kim bilir kaç kez insanların onu gördüklerinde nasıl mutlu olup sevinçle dolup taştıklarına şahit oldum.

Her bir cebini sigara paketleri ve bir ya da iki marklık bozukluklarla doldurur, gördüğü her işiye mutlaka iki seekten birini ikram ederdi. Her anneyle mutlaka dostça iki çift laf eder ve her bir çocuğun elini sevgiyle sıkardı.

Alman gençliği bu adamı boş yere sevmiyor; onun ruhunun ne kadar genç olduğunu ve geleceklerinin emin ellere emanet olduğunu çok iyi biliyorlar çünkü. Geçtiğimiz Paskalya Bayramı'nda yine Obersalzberg'te küçük bir evde birlikteydik. Doğduğu Braunau kasabasından bir grup yürüyüşü kendisini ziyarete gelmişti. On beşi birden içeri davet edilip de böyle sıcak bir karşılamayla ağırlandıklarında ne kadar şaşırdıklarını anlatamam. Hızlıca kendilerine pratik bir öğle yemeği ikram edildi ve Hitler'e, doğduğu kasabadan haberler verdiler.

Halkın yüce olanı algılama konusunda sağlam içgüdüleri vardır. Bir insanın kendilerine, yani halka mal olmuş olduğunu anladıklarında öyle derinden etkilenirler ki... Bizim için de Hitler'den daha yüce bir halk adamı olamaz: Berchtesgaden'dan Münih'e dönerken geçtiğimiz her köyde insanlar ona el sallıyordu. Çocuklar arabasına çiçekler atarken, 'çok yaşa! Çok yaşa!' diye tezahürat yapıyordu. Traunstein'da yol, S.A. askerleri tarafından kapatılmıştı. Ne ileri ne de geri gitmek mümkündü. S.A.'nın başındaki sorumlu asker, kendinden emin adımlarla arabaya yaklaştı ve şöyle dedi: "Führer'im, eski bir parti yesi hastanede ölüm döşeğinde ve son isteği de Führer'i, yani sizi görmek."

Münih'te yapmamız gereken bir yığın iş varken Hitler, şoförüne derhal geri dönmesini söyledi ve hastanede ölmekte olan yoldaşının yatağının başında yarım saat kadar zaman geçirdi.

Marksist basın Hitler'in, çevresindeki tüm yöneticilerini baskılayan bir tiran olduğunu iddia edip durdu ama gerçekten öyle mi? Bilakis, Hitler, yöneticilerinin her daim en iyi arkadaşı olmuştur. İnsani yanıyla herkesin acılarını ve ihtiyaçlarını anlayışla karşılayan kocaman bir yüreği vardır. Yanında olan herkesi çok iyi tanır ve bu kişilerin ne özel hayatlarında ne de sosyal yaşamlarında, Hitler'in bilgisi dışında tek bir hadise dahi yaşanmaz. Şayet talihsiz durumlarla karşılaşılırsa da Hitler, bu talihsizlikleri göğüslemeleri için onlara yardımcı olur, başarılı olduklarında da onlar adına herkesten çok daha fazla sevinir.

Ben hayatımda onun kadar çok yönlü bir insan daha tanımadım. Reichstag yangını gecesinde birlikte oturup yemek yediğim, müzik dinleyip sohbet ettiğim, halktan biri olan o adam, yirmi dakika sonra meclis binasının dumana boğulmuş enkazı üzerinde insanlara komünizmin sonunu getirecek emirler yağdırıyordu. Sonrasında da ofisine geçip bir makale yazdı.

Hitler'i tanımayanlar için, milyonlarca insanın onu sevip destekliyor olması bir mucize gibi görünebilir ancak onu tanıyanlar elbette bu durumu son derece doğal karşılıyorlar. Başarısının sırrı, Hitler'in karakterinin tanımlanamayacak kadar gizemli büyüünde yatıyor. Onu en iyi tanıyanlar aynı zamanda en çok seven ve takdir edenlerdir; ona bağlılık yemini edenler hem bedenleri hem de ruhlarıyla kendilerini ona adanmışlardır.

Böyle bir akşamda, güvenli alanımızı terk ederek Hitler'in insani yanını anlatma cesareti gösterebilecek ve onu çok iyi tanıyan biri olarak bunları söylemem gerektiğini düşündüm.

Hitler bugün başkentin kargaşasından uzaklaştı, alkış ve tezahürat yağmurunu Berlin'de bırakarak kendi köşesine çekildi. Çok sevdiği Bavyera'da bir yerlerde şimdi, sokakların gürültüsünden uzakta, sakinliği ve huzuru arıyor. Ama olur da belki yakınlarında birileri radyoyu açar ve bizi duyma fırsatı olursa diye ona ve tüm Almanya'ya şunu söylemek istiyorum:

Führer'im! Milyonlarca Alman, size en iyi dileklerini ve kalpten gelen sevgilerini sunuyor. Bizler ise, sizin en yakınlarınız ve dostlarınız olarak gururla ve sevgiyle bir araya geldik. Övülmekten hoşlanmadığınızı biliyoruz ancak yine de şunu söyleme ihtiyacı duyuyoruz içimizde; Almanya'yı içine düştüğü sefalet çukurundan alıp böylesine saygın ve gurur verici bir noktaya taşıyan sizsiniz. Şunu bilmenizi isteriz ki her zaman arkanızdayız ve gerekirse önünüzde size siper oluruz. Kararlı bir grup savaşçı olarak her şeyimizi sizin ve ideanız için vermeye hazır halde bekliyoruz. Sizin ve halkımızın selameti için Tanrı'ya sizi onlarca yıl daha korumasını, her daim bizim Führer'imiz ve en yakın dostumuz olarak kalmanıza izin vermesini diliyoruz. Doğum gününüzde dostlarınız ve askerleriniz olarak dileğimiz budur. Ellerimizi sizin için havaya kaldırıyor ve bizim için bugün ne iseniz her zaman öyle kalmanızı temenni ediyoruz:

Bizim Hitler'imiz olarak!

RADYO: DÜNYANIN SEKİZİNCİ SÜPER GÜCÜ

18 Ağustos 1933

Yoldaşlarım!

Napoléon basından 'dünyanın yedinci süper gücü' diye bahseder. Fransız Devrimi'nin başlangıcından itibaren basının etkisi politikada da hissedilir olmuş ve on dokuzuncu yüzyıl boyunca da basın yayın organları güçlerini korumuştur. Dönemin politikaları büyük ölçüde basın tarafından şekillendirilmiştir. 1800 ila 1900 yıllarındaki en büyük tarihsel gelişmeleri gazeteciliğin güçlü etkisi göz önüne almaksızın değerlendirmek ya da kafamızda canlandırmak neredeyse imkânsızdır.

Radyo ise yirminci yüzyılda, basın bir önceki asırda ne ifade ediyorsa o anlamı karşılayacak bir yayın organı olacaktır. Yerinde bir uyarılma yapılarak Napoleon'un sözü bizim çağımıza da uygulanabilir: Radyo, dünyanın sekizinci süper gücüdür!

Çağdaş toplumsal hayat için radyonun keşfi ve kullanılmaya başlanması gerçek anlamda devrim niteliğinde bir önem arz

eder. Gün gelecek, sonraki nesiller radyonun, yazılı basının Fransız Devrimi'nden önce kitleler üzerinde yarattığı entelektüel ve ruhsal etki kadar büyük bir etkisi olduğunu anlayacaktır.

Kasım Hükümeti¹ radyonun ne kadar önemli olduğunu zamanında kavramayı başaramadı. Hatta kitleleri uyandırarak politikaya aktif bir biçimde katılmaya sevk ettiklerini söyleyenler bile kitleleri etkilemenin modern yöntemi olan radyonun sunabileceği fırsatların ayırdına varamadılar.

En fazla oyunlar ve eğlenceli aktivitelerle kitleleri, içte ve dışta yaşanan sorunlara odaklanmaktan daha kolay alıko- yacak bir araç olarak gördüler radyoyu. Onu politik amaçlar için kullanmaya her zaman gönülsüz yaklaştılar. Diğer her şeyi olduğu gibi radyoyu da sözde objektif tavırlarının küflü penceresi ardından bakarak değerlendirdiler. Radyoyu da geliştirilmesini de, teknikerlerine ve yöneticilerine bırakıp özellikle iç politikadaki krizlerde partizan amaçlarla kullanabilme ihtimallerini de böylece sınırlandılar.

Eylem odaklı modern bir yapı olarak Nasyonal Sosyalist devrimin de, getirdiğimiz yeniliklerin yanında radyo konusunda bakış açısını değiştirmesi ve vadesi dolmayacak metotlar geliştirmesi gerekir. Eski rejim yalnızca boş ofisleri doldurarak ve bazı yüzleri değiştirerek kendini tatmin etti ancak sosyal yaşamın ne ruhu ne de içeriği konusunda herhangi bir değişim yaratabildi. Diğer yandan bizler, toplumumuzun tamamının dünyaya görüşünü kökten değiştirmeye, hiçbir detayı dışarıda bırakmayacak kadar kapsamlı bir devrim yapmaya ve ulusumuzun yaşamını her anlamda değiştirmeye niyetliyiz.

Son altı aydır avam tabakasının da farkına vardığı bu süreç öyle alelade gelişmemiş, bilakis sistematik olarak hazırlanıp özenle organize edilmiştir. Son altı aydır neredeyse tüm gücümüzü bu dönüşümü mümkün kılmaya adanmış du-

¹ Naziler, tasvip etmedikleri Weimar Cumhuriyeti'nin genellikle bu şekilde anmaktaydı.

rumdayız. 30 Ocak'tan önceki dönem boyunca iktidara gelmek için çalıştık ve o zamandan beri de, yani neredeyse altı aydır bu süreç için çalışıyoruz.

Radyolar ve uçaklar olmasaydı eğer, ne iktidara gelebilir ne de elde ettiğimiz gücü bu şekilde kullanabilirdik, hatta Alman Devrimi'nin, en azından şu an aldığı şekliyle devrim dediğimiz hareketin uçaklar ve radyo olmadan gerçekleştilmesinin mümkün olamayacağını söylesem dahi abartmış olmam.

Bu gerçekten modern bir devrimdir ve bu yüzden gücü ele geçirip onu kullanmak için en modern yöntemlerle en modern araçların kullanılması gerekir. Elbette bu yüzden devrim sonrası kurulan hükümetin radyoyu ve onun sunduğu olanakları görmezden gelmesinin mümkün olmadığını söylemeye de gerek yoktur diye düşünüyorum. Tam tersi, bizi bekleyen nasyonal yapılanma görevinde ve organizasyonumuzun, tarihin kendisini çekeceği sınavları atlatabileceğine emin olmak için bu olanakları kullanmaya hazır olmaları gerekir.

Bu da hem organizasyonumuz bünyesinde hem de radyo kullanımı konusunda bazı önemli reformların yapılması gerektiği anlamına geliyor. Bu reformlar, bir yandan radyonun kullanımının sürekliği ile gelişimini doğal bir biçimde temin ederken bir yandan da tüm gelişmeleri yakından takip etmemizi sağlayacak. Tüm bu değişiklikler ve gelişmeler halkımızın dönüşeceği yepyeni ve modern toplumun doğasına da uygun olacaktır elbette.

Diğer pek çok alanda olduğu gibi siyasette de değişimlerin öncelikle ruhsal olması gerekir. Teknik anlamda basit olan radyoyu çağımızın spritüel gelişmeleriyle bir araya getirerek daha canlı bir hal almasını sağlayabiliriz. Radyonun da çağı görmezden gelmesi olanaksız zira. Toplumsal görüşü etkileyebilecek diğer pek çok aracın yanında günlük talepleri ve ihtiyaçları karşılama görevi en çok radyoya düşüyor.

Çağımızın sorunlarını asla işlemeyen bir radyo istasyonu elbette ki geniş kitleleri etkileyebileceği bir konuma ulaşmayı başaramaz. Nihayetinde yalnızca teknikerlerin ve teknolojik denemeler yapan uzmanların oyun alanından başka bir şey kalmayacaktır ondan geri. Bizler kitlelerin bütün bir ulusu yönlendirdiği bir çağda yaşamaktayız: O kitleler de günümüzün en önemli hadiselerinin bir parçası olmayı talep ediyor. Radyo istasyonları, manevi hareketler, toplum ve idealler ile insanlar arasında bağlantı kurabilen en önemli ve en etkili araçlardan biri olma özelliği taşıyor.

Ulusunun birlik olmasını ve bu sayede yeniden dünyadaki yaşanan en önemli hadiselerde gücün merkezi konumunda bulunmasını hedefleyen bir hükümetin, ulusunu her anlamda hedeflerine yönlendirmesi ya da en azından bu konuda destekleyici olması hem en doğal hakkı hem de başlıca görevlerinden biridir. İşte radyolar için de aynı şey geçerlidir. Bir buluş kitlelerin iradesini etkilemekte ne kadar başarılıysa, ulusun geleceği konusunda da aynı ölçüde sorumluluk sahibidir.

Elbette bu, radyoları kendi partizan hedeflerimizi gerçekleştirmek uğruna omurgasız birer köleye dönüştürmek istediğimiz anlamına gelmiyor. Almanya'nın yeni politik yaşamı her türlü partizan sınırlandırmaları reddediyor. Halkı ve ulusun birliğini arıyor ve planladığı ya da çoktan başladığı yeniden yapılanma sürecine de iyi niyetli herkesi dâhil ediyor. Bu büyük görevler çerçevesinde radyo, şayet süreklilik arz etmek istiyorsa kendi sanatsal ve ruhani yasalarını yaratıp onlara tutunmak durumundadır. Kullandığı teknik yapı nasıl modern ve farklıysa sanatsal kapasitesi de aynı ölçüde çağı yakalamak zorundadır zira radyonun, tiyatro sahnesi ve sinemayla pek yakın bir ilişkisi bulunmuyor. Herhangi bir güçlü oyunu ya da herhangi bir filminden bir sahneyi büyük değişimler geçirmesine neden olmaksızın radyoya taşımak neredeyse imkânsızdır. Radyoda konuşmanın,

bir drama oyunu ya da opera yayınlamanın veyahut da bir dinleti sunmanın kendine has tarzları olur. Radyo hiçbir anlamda sahneyle ya da sinemayla bağlantılı değildir, bütünüyle bağımsız bir karakteri ve kendine has kuralları vardır.

Radyodan özellikle çağdaş olması beklenmelidir zira bugünün görevleri ve ihtiyaçlarıyla ilgilenmektedir radyo. Görevi, önemli hadiseleri kitlelere sıcaklığına iletme-
tir ve bu güncellik kendisine hem büyük bir güç kazandırır hem de onun için büyük bir tehlike arz eder. Çok önemli ve tarihi hadiselerde insanlara anında ulaşabilme becerisi 1 Mayıs ve 21 Mart tarihlerinde büyük ölçüde kanıtlanmıştır. 21 Mart'taki hadise, bütün ulusu ilgilendiren önemli bir politik olaydı ve diğeri de sosyo-politik anlamda büyük ehemmiyet arz eden bir hadiseydi. Her ikisi de, hangi sınıfa mensup olduğu, hangi dine inandığı ya da politik olarak nerede durduğu fark etmeksizin herkese ulaştı. İşte bu, Alman radyosunun çağı yakalayan doğası, güçlü haber ağı ve sağlam merkezi sistemi sayesinde gerçekleşti.

Her daim güncel kalabilmek sizi insanlara daha da yakınlılaştırır. Devrimsel hareketimizin gözde olduğunu söylerken bizim de haklı nedenlerimiz var: Bu hareket halkın içinden yükseldi, insanlar tarafından yüceltildi ve onlar için şekillendirildi aslında. Katıksız bireyselliği tahtından indirerek halkı bir kez daha her şeyin merkezine koyduk. Entelektüel liderliğimizin bıktıran şüpheciliği karşısında liberalizmin direnci kırıldı ve onun da aslında kitleleri kendi umutsuz sefaletleriyle baş başa bırakan büyük şehrin sözde entelektüel yapısının bir yansımasından ibaret olduğu ortaya çıktı.

Bugün hükümetimizin karşı karşıya kaldığı sorunlar aslında sokaktaki vatandaşımızın sorunlarıyla aynı. Oyunlarda, konuşmalarda ve dramalarda işlenen sorunlar aslında halkı ilgilendiren sorunlar yalnızca. Radyoda bu sorunlar ne kadar iyi algılanır ve ne kadar yeni, radikal ve farklı yollarla çözülmeye çalışılırsa, görevini o kadar eksiksiz bir biçimde

yerine getirecek ve insanlar da bu sorunlarla baş etmenin yolunu muhakkak ki bulacaktır.

Ancak radyo politikalarımızda bu ideal senaryolara ulaşmadan önce, ilgilenmemiz gereken bazı sorunlar ve yapılması gereken bir dizi hazırlık söz konusu. İlk olarak bunlar organizasyonel meseleler. Muhtemelen hem ruhsal hem de politik sorumlulukların yerine getirilmediği bizden önceki dönemin bir sonucu olarak organizasyon yetisi konusundaki eksiklikler tolore edilemeyecek düzeye ulaşmış durumda. Çağımızın bu hastalığı, radyo istasyonlarına da bulaşmış durumda. Bu istasyonlarda çalışanlar da aslında organize edilmesi gereken şeylere değil, organize edilmesi kolay olan şeylere odaklanmış durumdalar. Yüz tane aşçı bir çorbayı nasıl sabote ederse, yüz bürokrat da başarıyla sonuçlanabilecek her türlü organizasyonu baltalıyor. Alman radyo sisteminde ne kadar çok komite, gözlemci, bürokrat ve üst düzey yönetici varsa, politik anlamda o kadar az başarı elde ediliyor. Radyolarda sorumluluk almayı seven tek bir görevli bulmak mümkün olmuyor. Farklı zamanlarda insanlara ulaşabilmek için gereken ruhsal enerji ve esnekliğe sahip olmak muhtemelen komisyonların ya da komitelerin veyahut kurulların sorumluluğu olmamalı zira yolu tıkamak dışında pek bir şey yapabildikleri yok. Bu noktada da bizler yine net ve açık bir yol sunuyoruz.

Karmaşık organizasyonların yapabildikleri tek şey; üreticiliğin önünde engel teşkil etmektir; bir ortamda ne kadar çok bürokrat var ise, iç yapıda o kadar çok karışıklık yaşanır. Bir komitenin içerisinde tek bir kişinin beceriksizliğini ya da yetersizliğini saklamak her zaman daha kolay olmuştur. Ancak karmaşık organizasyonlar bununla da kalmaz, beraberinde çöküşü de getirir mutlaka. Sorumluluk konusunda kaos yaşanır ve bu yüzden bu kaos ortamında, yetkin olmaktan çok uzak, zayıf karakterli kimseler halkın vergileriyle ceplerini doldurma fırsatı bulurlar.

İşte bugün, Alman radyosunun bünyesinde yaşayanlar tam olarak budur. Başarıyla hiçbir bağlantısı olmayanlara adaletsizce verilen dolgun maaşlar, gösterilen abartılı gider pusulaları, genelde başarıları teşvik etmek için yapılması gereken cömert sigortalar... Hatta günümüzde kendini 'radyonun babalarından biri' olarak adlandıran bazı tipler de var, onlara ancak şunu hiç çekinmeden söyleyebiliriz kendilerine: Sizler radyoyu icat etmediniz, bilakis, en zor zamanlarda onu faydalı bir biçimde kullanmamıza engel olmaktan başka bir iş yapmadınız. Radyoyu sadece kendi çıkarları için kullanmayı becerebildiler. Alman radyosunu kuranlar daha en başında, bu cüzdanı kalın ancak bilinci bomboş servet avcılarıyla bir arada olmasalardı Alman radyosunun durumu bugün çok daha iyi olabilirdi. Şu deymi kullanmak yerinde olacaktır bu insanlar için: "Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim!"

Elbette Nasyonal Sosyalist devrimle başa gelen hükümetimizin bu alana da çekidüzen vermekten geri durmayacağını söylememe gerek yoktur. Kaosa dönen radyo yönetimini bir an önce lağvedecek ve yerine daha yalın ve ekonomik bir sistem kuracağız. Bunun dışında bütün alanlarda üretimi de sistematik olarak artıracacağız. Mikrofonlardan ulusumuzun manevi yaşamına uygun yayınlar yapılacak ve el birliğiyle radyomuzu; çağımızın duygularını, ihtiyaçlarını, özlemlerini ve umutlarını ortaya koyan çok kimlikli, esnek bir yapıya kavuşturacağız.

Alman radyosunu asla yalnızca kendi partizan amaçlarımız için kullanmak niyetinde olmadığımızı da belirtmek isterim. Eğlence, popüler sanatlar, oyunlar, şakalar ve müzik için de yer olacak. Ancak günümüzde her şeyin birbiriyle tutarlı ve bağlantılı olması gerekiyor. Her şey, yeniden yapılanma konusunda yaptığımız büyük planın ideasına uygun olmalı ya da en azından onun karşısında bulunmamalı. Her şeyden önce tüm radyo faaliyetlerinin açıkça tek bir mer-

kezden yönetilmesi gerekiyor ki manevi hedefler, teknik olanların önüne geçebilsin ve belli bir prensip oturarak açık bir dünya görüşü yaratıp onu daha serbest yollardan herkese yayabilelim.

Radyomuzun insanlara ulaşabilen, onlar için çalışan, devlet ile halk arasında aracılık edebilen ve dünyaya karakterimiz, yaşam tarzımız ve çalışmalarımız hakkında fikir verebilmek adına sınırlarımızı da aşan bir yapı olmasını istiyoruz. Radyodan alınan ücretler halka geri dönmeli¹. Şayet gelir fazla olursa o da halkımızın kültürel ve manevi ihtiyaçları için kullanılmalıdır. Radyonun gelişimiyle tiyatro ya da basında sıkıntı yaratacak durumlar ortaya çıkacak olursa da, radyonun ihtiyacı olandan fazla bulduğumuz gelirleri kültür sanat yaşamımızın daha da güçlenmesi için kullanacağız. Radyonun amacı, toplumun kültür ve sanat yaşamına kademe kademe zarar vermek değil; insanları eğlendirmek, bilgilendirmek ve aynı zamanda desteklemek olacaktır. Ana hedeflerimden biri de, yakın ya da uzak gelecekte bu noktada kusursuz bir denge tutturmak. Radyonun da halkımız için tiyatro, basılı kaynaklar ve filmler kadar faydalı olacağına eminim.

Bu etkinliğin açılışıyla birlikte yeni radyo dinleyicileri kazanmak için reklam kampanyası da sistematik olarak başlamış oluyor. Geçtiğimiz yıllarda edindiğimiz propaganda bilgisini artık daha etkin bir biçimde kullanabileceğiz. İlk hedefimiz, Alman radyosunun dinleyici sayısını iki katına çıkarmak. Bunun sonucunda finansal bir kaynak oluşacak ve bu kaynakla yalnızca radyomuzun misyonunu gerçekleştirmesini sağlamakla kalmayıp ulusumuzun bütün kültürel ve entelektüel yaşamını da destekleyeceğiz. Tiyatroyu da, sinemayı da, müzik endüstrisini ve yayın dünyasını da sağlam finansal desteklerle daha güçlü kılacağız.

¹ O dönemde Almanlar radyo dinleyebilmek için belli bir lisans ücreti ödemek durumundaydı.

Bu yılki radyo fuarını işte bu ruhla açıyoruz. Ana ürünü-müz ise *People's receiver*¹. Uygun fiyatlı olması sebebiyle çok daha fazla insanın radyo dinleyicisi olmasını sağlayacak. Bilim ve endüstri elinden geleni yaparak hem tüm ulusun hem de devletin takdirini kazandı. Şimdi de radyomuz üzerine düşeni yapmalı. Sonrasında hep birlikte hedeflerimize emin adımlar yürüyeceğiz. Şayet bilimin, endüstrinin ve politikanın öncüleri el ele verip çalışırlarsa ve onların ortak çabaları da politik çevrelerde sorumluluk bilinciyle desteklenirse, yapılan pek çok hatayı geçmişin tozlu sayfalarında bırakabilir ve Alman radyosu için yepyeni bir dönemin başlamasını sağlayabiliriz. Bu başarı, yalnızca Almanya'nın politik yaşamı için yeni ufuklar açmakla kalmayacak, dünya genelinde radyonun gelişimine de katkıda bulunacaktır.

İşte bu fuar böylesi büyük bir görevin gölgesi altında başlıyor. Almanların cesaretini ve özgüvenini yansıtan yepyeni bir başlangıç niteliğinde...

En büyük temennimiz bugünden sonra bilimin, endüstrinin ve entelektüel yaşamın öncülerinin, sonunda hepimizin ortak hedefine uzanan o yepyeni yolu seçmeleri:

Tek millet, tek devlet, tek amaç: Almanya'nın parlak geleceği!

Bu dileklerle onuncu Alman Radyo Fuarı'nı açıyorum.

¹ Dönemin en ekonomik radyo alıcılarından biri.

1939

AMERİKA GERÇEKTE NE İSTİYOR?

21 Ocak 1939

Amerikan Basını, asli bir hak olarak Avrupa'dan yakınabiliyor. Özellikle de ucu Almanya'ya dokunuyorsa, bu hakkı daha bir coşkuyla kullanmaktalar. Her şeyden evvel Nasyonal Sosyalist Almanya onların gözünde resmen lanetli bir ülke.

30 Ocak 1933'ten beri Üçüncü Reich, Amerikan basınının, özellikle de Yahudi çalışanların ağırlıkta olduğu ajanslarının nefreti, yalan haberleri ve tacizlerinin hedefinde. Amerikan basını, Almanya'yı özellikle insancılık, medeniyet, insan haklarının uygulanması ve kültür konusunda eleştirmekten adeta keyif alıyor. Elbette bunu yapmaya hakları var. Zira bir ülkede; insancılık, ancak linç kültüründe kendi şiddet dolu ifadesini buluyorsa, medeniyetinin göbeğinde ise kokusu göklere yükselen politik ve ekonomik skandallar varsa, insan haklarının uygulanmasının iç yüzünde aslında sayısı on bir – on iki milyonlara ulaşan işsiz insanları varlığının kabul edilmesi yatıyorsa ve son olarak ulus kültürü de yalnızca eski Avrupa kültürünün temellerinden devşirilen eğreti

bir popöler kültürden ibaretse, elbette ki böyle bir millet; kültürleri ve milliyetleri yüzlerce, binlerce yıl öncesine, Amerika'nın keşfinden dahi eski zamanlara dayanan kadim Avrupa devletlerini küçümsemeyi hakkını bulacaktır kendinde. İşte bizim bu türden itirazlarımıza Amerikan basını, durumun Almanya'yla değil nasyonal sosyalizmle alakalı olduğu yönünde yanıtlar veriyor her daim. Son derece ucuz bir bahane bu elbette. Nasyonal sosyalizm dediğimiz görüş, bugün Almanya'nın politikasını ve dünya görüşünü şekillendiriyor. Alman ulusunun tamamı da bunu kabul ediyor. Bu sebeple günümüzde nasyonal sosyalizmi eleştirmek aslında tüm Alman halkını eleştirmek anlamına geliyor.

Tabii bu, Nasyonal Sosyalizmin bir tür diktatörlük rejimi olduğu anlamına gelmez, Almanya'da içten içe, dile getirmeseler de Nasyonal Sosyalizme karşı olan bir kesim de yaşamını sürdürüyor. Ancak konu bu değil. Bütün bunlar demokrat politikacılar ve basın mensuplarının zihinlerinde var olan fantezilerinden ibaret, hiçbirinin gerçeklikle bir ilgisi yok. Şüphesiz, 1933'ten beri Amerika'nın, Almanya'ya ve Alman halkına karşı kasti olarak yürüttüğü uluslararası provokasyon kampanyasının bir ürünü her biri.

Gelgelelim bizim için tüm bu yapılanların çok da bir sakıncası yok. Biz Almanlar olarak ne diğer milletlerin sempatisine ne de sevgisine muhtacız; halk olarak yalnızca gücümüze güveniyoruz. Almanya'nın kurtuluş için uluslararası yardımlardan medet umduğu zamanlar çok gerilerde kaldı. O yardımlar ki savaş sonrası dönemde, en çok ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda asla bize ulaşmadı zira. O uluslararası destek, uluslararası piyasalar ve sermaye, Almanya'ya destek olmanın, her şeyin ötesinde kendilerine en yüksek faydayı sağlayacağına inandıklarında ortaya çıkabildi ancak.

Artık durduğumuz yeri dile getirebilecek noktadayız: Amerika bizden uzakta, aramızda koca bir okyanus bulunmakta. Neden orada hakkımızda ne düşündüklerini,

ne yazıp çizdiklerini yahut bizim için neler söylediklerini umursayalım ki? Amerika'da yürütülen fazlasıyla gelişmiş bu nefret politikası, kendi sınırlarını aşmadığı sürece bizi hiç ilgilendirmiyor. Ancak eğer radyolar ve gazetelerin ötesine geçip de daha politik çevreleri zehirlemeye başlarsa, iş daha ciddi bir hal alabilir.

Özellikle 10 Kasım 1938'den sonra bu kampanyalar inanılmaz bir boyuta ulaştı. Büyük ölçüde Yahudi etkisinde kalan Amerikan toplumu, genel görüş itibariyle Almanya'nın iç politikalarına da tolere edilemeyecek ölçüde karışma çabasına girdi ve bizden çok uzaktaki kıtalarından, medeni toplumlar arasındaki ilişkilerde asla imkân ve ihtimal dâhilinde olamayacak metotlarını Almanya'ya karşı kullanabileceklerini sandılar. Ancak bizler, bu nefreti yaratanların kimler olduğunu da, bu politikalardan kimlerin en üst düzeyde yararlanacağını da çok iyi biliyoruz: Büyük ölçüde Yahudiler ya da onlara tamamen bağımlı olan veyahut onlara hizmet eden kimseler.

Mesela New York haber ajanslarının Almanya'ya bu kadar hararetle saldırması şaşırtıcı değil zira New York'ta iki milyon Yahudinin yaşadığı ve ekonomik yaşamın bütünüyle, gerçek anlamda onların elinde olduğu herkesçe bilinen bir gerçek.

Şimdiye dek Alman basını bu acımasız ve kabul edilemez nefret kampanyasına karşılık vermeye çalıştı ancak çok düzensiz olarak ve çekingen bir tavır içerisinde yaptı bunu. Ancak nihayetinde Amerika'da resmî görevlerde bulunan kimseler de kampanyaya destek verince, haliyle bizler de bu konuda bir şey söyleme zorunluluğu duyduk. Örnek vermek gerekirse; Amerikan İşçileri Bakanı Ickes,¹ 19 Aralık

¹ Harold LeClair Ickes: Başkan Roosevelt'in döneminde *Yeni Düzen* programının uygulanmasında önemli görevler üstlenen Amerikalı siyasetçi. 1932 yılında Demokrat Parti adayı Roosevelt'i destekleyerek bir anlamda seçilmesini sağlayan liberal eğilimli Cumhuriyet yanlılarının seçimlerinde etkin oynadığı ve yaşamı boyunca her alanda desteklediği Roosevelt'in de kendisini bu yüzden işçileri **sekreterliğine** atadığı bilinmektedir.

1938 tarihinde açıkça, hiçbir Amerikalının; binlerce insanın ölümünden sorumlu olan ve yeni bir insanlık suçu işlemediği her günü kayıp gün sayan bir diktatörün elinden madda almayı kabul etmeyeceğini söyledi ve dürüst olmak gerekirse bu, normalde aralarında bir takım ilişkiler olan milletlerin arasında pek de sıkça karşılaşmadığımız bir üslup. Daha sonrasında Amerikan Dışişleri Bakanı Welles¹ de Almanya'nın itirazlarına, Ickes'in açıklamasının Amerikan halkının büyük çoğunluğunun fikrini yansıttığını belirterek karşılık verdi. Buna karşılık ne denir bilinmez. Ne anlama geliyor tüm bunlar?! Bizzat Amerikan Başkanı da mı Alman basınına saldırıyor yoksa Amerika'nın önde gelen siyasetçilerine söyleyecek bir çift lafı yok mu? Her ne kadar Amerika'nın kuzey kesimindeki eyaletlerde uygulanan iç politikalar hakkında görüş bildirmek için her türlü mazeretimiz olsa da biz, bu konuda çekimser kalmaya devam ettik. Zira hiçbiri bizi ilgilendiren meseleler değil aslında. Amerika'nın iç politikalarını Amerikalı devlet adamları belirler. Bizler yalnızca Amerika'nın Almanya'yla olan ilişkisiyle ilgileniyoruz. Ayrıca Almanya'nın politik görüşlerini ne Amerika'ya empoze etmek için bir nedenimiz ne de bunu yapmak gibi bir niyetimiz var. Tam tersine, bizim kullandığımız yöntemlerin tamamı Almanlara özgü, saf ulusal yöntemlerdir. Sadece Almanya'da uygulanabilecek türdedir hepsi. Ancak bizler, nasıl ki diğer ülkelerin iç işlerine saygı duyuyor ve bu konularda polemığe girmekten mutlak suretle kaçınıyorsak, aynı şeyi komşularımızdan da beklemekteyiz elbette.

Ancak şu anda, Amerika'nın kuzeyinde aynı şeyin söz konusu olmadığı ortada. Basın yayın organlarının neredeyse tamamı ve hatta film endüstrisi de dâhil olmak üzere hemen her alanda Almanya aleyhine yapılan bu karalama kampan-

¹ Benjamin Sumner Welles, Roosevelt döneminde 1937'den 1943 yılına kadar Dışişleri Bakanlığı görevini yürütmüştür.

yası destekleniyor. 22 Aralık 1938 Senatör Pittman¹ da bunu açık açık şöyle ifade etti: "Amerikan halkı, Almanya hükümetinden asla haz etmiyor."

Bizler ise meselenin Amerikan halkıyla ilgisi olmadığını düşünmeyi tercih ediyoruz. Şayet o halk bizi sevmiyorsa, bu, yalnızca yürütülen nefret propagandasının sonucu olabilir. Vicdan ve merhametten tamamen yoksun uluslararası alçaklar tarafından yürütülen bir propaganda bu. Hepsini de hem görünmez içsel hem de dışarıyı ilgilendiren nedenlerden yapıyorlar.

Bu, Alman karşıtı kampanyanın arkasında aslında 'Lima Konferansı'² var. Kuzey Amerika, Güney Amerika'yı Alman düşmanlığı konusunda yanına çekebilmeyi ve hatta tüm Avrupa'ya düşman etmeyi umuyor. Güney Amerika pazarında Almanlarla rekabet etmekten hoşlanmıyorlar zira.

Ancak bizim, Yahudi-Amerikan basınının körüklediği Almanya aleyhine bu eleştirilere, Amerika'nın iç işlerine karışıp yaşadığı sorunları kullanarak karşılık vermek gibi bir niyetimiz yok. Her ne kadar Almanya, şu anda döviz rezervleri ve hammadde bakımından Avrupa'nın en fakir ülkesi olsa da işsizliği ortadan kaldırmıştır, hatta ülke genelinde işçi bulma konusunda sıkıntı yaşanmaya bile başlanmıştır. Bunun yanında Kuzey Amerika, hammadde ve döviz rezervleri bakımından bu kadar zengin olduğu halde işsizlik rakamları on bir - on iki milyon arasında seyrediyor. Ancak Amerikan basınının büyük bir kısmı bu durumu görmezden geliyor olsa da inkâr etmeyi de göze alamazlar. Alman-

¹ Key Denson Pitmann: Nevada eyaletinin demokrat senatörü idi. Roosevelt döneminde Uluslararası İlişkiler Komitesi'nin başkanı olarak görev yaptı. Aynı yıllarda Amerika Birleşik Devletleri senatosunun geçici başkanlık görevini de başarıyla yürüttü. Roosevelt döneminin önde gelen devlet adamlarından biriydi.

Pan-Amerikan Konferanslar olarak da alınan ve farklı yıllarda düzenlenen Amerika Birleşik Devletleri Konferansları'nın 9-27 Aralık 1938'de Peru'nun Lima şehrinde yapılan oturumu. Amerika, 2. Dünya Savaşı sırasında yaşananları değerlendirmek ve Latin Amerika'nın desteğini ve savunma yardımlarını alarak güvenliğini garanti altına almak amacıyla bu toplantıları düzenlemiştir.

ların rakip tanımamasının tek nedenini de nefret ve aşağılamadan ibaret yöntemleri olduğunu iddia ediyorlar. Nasyonal Sosyalist Parti Almanya'da iktidara geldiğinde iş bulan yedi milyon Alman, onları işlerine kavuşturan yöntemlerin ne olduğuyla ilgilenmiyorlar. Bu olanlar insana tanıdık bir fıkrayı anımsatıyor: İki işçi, gönülsüzce bir kaldırım taşını yerinden sökmeye çalışıyormuş. Yanlarından geçen biri bir süre onları izlemiş, sonra yerden bir kazma alıp taşı yerinden söküp atmış. İşçilerden biri de diğerine şöyle demiş: "Eh, yani, o kadar güç kullanırsa..."

İşte Amerikan basını da aynı argümanı kullanıyor. Nasyonal Sosyalizmin başarısını inkâr edemedikleri için ancak şunları söylemeyi beceriyorlar: "Eh, yani, o kadar güç kullanırlarsa..." Ayrıca Alman halkının bu başarı için çok büyük fedakârlıklar yapmak zorunda kaldığını da düşünüyorlar. Gelgelelim Alman halkının gözünde durum çok farklı. Alman halkı, bir ulusun yeniden ayağa kalkması için bazı alanlarda kısıtlamalara gidilmesi gerektiğini biliyor. Amerikan halkı pratikte varlık, bolluk içinde; külçe külçe altınları, döviz rezervleri ve hammaddeleri var. Ancak akıllı, çalışkan ve cesur bir insanın bu avantajlar olmaksızın nasıl ayakta kalabileceğini hayal dahi edemiyorlar. Durum her ne olursa olsun bizler, gelecekte yaşanacak gelişmeleri endişeyle takip ediyoruz. Alman halkı dışında kimsenin, Almanya'nın iç işleriyle alakalı meselelerde herhangi bir yargıda bulunmaya hakkı yoktur. Kimse, sonunda uluslararası bir krize yol açabilecek umursamazlığı ve anlayışsızlığı kendi çıkarı için körüklemek adına bir halkın yaşam şeklini ve düzenini başka bir halkın düzeniyle karşılaştırarak insanları birbirine düşüremez. Bay Eden birkaç hafta önce, uluslararası demokrasi temsilcisi olarak New York'ta yaptığı bir konuşmada Nasyonal Sosyalizme yine aynı noktadan saldırdı. Salonda Amerika'nın uluslararası arenada tanınan ekonomi, endüstri ve finans devlerini bir araya toplamıştı. Gerçi bu ortamda Bay

Eden, on bir – on iki milyon işsize nereden iş bulabileceklerini açıklasa daha iyi ederdi. Muhtemelen öyle bir izleyici karşısında bu nefret tiradı pek de ilgi görmezdi. Elbette ki Yahudiler, konu Almanlar olduğu için konuşmanın içeriğiyle çok da ilgilenmeksizin Bay Eden'e alkış tuttular. Şu anda vurgulanması gereksiz olan bir takım nedenlerden dolayı Yahudiler, Nasyonal Sosyalizmden ölesiye nefret ediyorlar. Onlar bizim düşmanlarımız, öyle de olmalılar, öyle olmak zorundalar. Asıl soru ise şu: Amerikan halkı Yahudilerin yanında olup da Almanya ve Alman halkına karşı böylesine faydasız bir düşmanlığa çanak tutacak mı ve tutmalı mıdır? İşte bizim karşı çıktığımız nokta tam olarak bu. Takındıkları tavır ne birinin çıkarına hizmet eden ne de birine yardımı dokunacak türden. Bizim Amerikan halkıyla bir derdimiz yok. Her ne kadar yöntemlerimiz farklı olsa da Amerikan halkının iç işlerinden de politik görüşlerinden haberdarız ve hepsine saygı da duyuyoruz elbette. Gelgelelim Amerikan halkının nezdinde Almanya'nın da aynı saygı ve dikkat çerçevesinde değerlendirmesini beklemek en doğal hakkımız diye düşünüyorum. Ayrıca bu karşıtlığın kime nasıl bir fayda sağlayacağını anlamakta da zorlanıyoruz. Bunun Amerika'ya ne gibi bir faydası dokunabilir? Acaba büyük Dünya Savaşı sırasında kullanılan yöntemlerin bugünkü Almanya'yı yıkabileceğini mi düşünüyorlar?

Her ekonomik hamle çift yönlüdür. Sadece hedef aldığı noktayı değil, hamleyi yapan tarafı da etkiler. Satılmayan pamukların üzerinde oturmuş bekleyen Amerikalı pamuk işçileri bunu çok iyi bilirler örneğin.

Artık zaman, sakın kalıp mantıklı davranabilmenin zamanıdır. Amerikalıların gayet açık olan görüşleri yanlış yönde ilerleme kaydediyor. Bu noktada eski ve defalarca denenmiş olan uluslararası usullere ve adaba geri dönmek ve Almanya'ya da diğer ülkelere olduğu gibi muamele etmek herkesin yararına olacaktır.

Bu çağrıyla yaparken Amerikalıların tavırları üzerinde büyük bir etki yaratmayı umduğumuz yok tabii. Yine de meseleyi böyle açıkça dile getirmek de biz devlet adamlarının görevidir. Amerikan halkının bir kısmıyla birlikte Yahudilerin görüşlerini dikkate alınca, böylesi vizyonsuz, amaçsız ve faydasız yöntemlere başvurmanın gereksizliğini bir kez daha vurguluyor ve tüm dünyaya samimiyetle şunu soruyoruz: “Amerika gerçekte ne istiyor?”

ALMAN DEVRİMİ

29 Ocak 1939

Mayıs 1932'de Brüning'in kurduğu kabinenin asla savunulacak bir tarafı yoktu. Reichstag'da muhalefet partileri iktidarın politikalarını olabilecek en sert şekilde eleştirdiler. 12 Mayıs'ta General Groener, bir kez daha Reich'in genelkurmay başkanlığına getirildi. Brüning, 29 Mayıs'ta basına bir açıklama yaparak yurtdışında kendisinin yakın zamanda istifa edeceğine dair söylentiler dolaştığını ama kendisinin böyle bir niyeti olmadığını açıkladı. Bilakis, görevinin başında kalmaya kararlıydı. O Pazar gününün öğle saatlerinde Brüning Reichstag'a gelerek Cumhurbaşkanı von Hindenburg'a¹ acilen birkaç evrak imzalatmak istedi ancak başka-

¹ Paul von Hindenburg: Birinci Dünya Savaşı sırasında Doğu Prusya'da Rusların ilerlemesini durdurması için 8. Ordunun başına getirildikten sonra orduda giderek yükselerek 1916'da başkomutanlık mertebesine kadar erişti. Savaş Almanya'nın aleyhine dönmeye başladığında en azından imparatorluğun kurtarılması için hali hazırdaki imparatora tahttan çekilmesini önermiştir. Reich yıkıldıktan sonra da Almanya'nın ikinci cumhurbaşkanı olma vasfına erişmiştir ancak gücünü korumaya başaramadığı için son yıllarında Adolf Hitler'in yetkilerini giderek artırmasının önüne geçememiş ve ölümünden sonra da Hitler cumhurbaşkanının da yetkilerini ele geçirerek tek adam olma yolunda önemli bir adım atmıştır.

nın huzuruna kabul edilmedi. Ertesi gün, yani 30 Mayıs'ta da istifa etti.

Von Hindenburg 1 Haziran günü Franz von Papen'i¹ şansölyeliğe atadı ve kabineyi kurma yetkisi verdi. Bu yeni kabinenin özel bir görevi de olacaktı; Başkan von Hindenburg'la bağlantıda kalarak Almanya'nın iç politikalarındaki sorunları teker teker çözmeleri gerekiyordu. Franz von Papen ise Führer'den, kabinesine en azından kısa bir süre vermesini istedi ancak Führer bu talebi reddederek derhal Reichstag'ın dağıtılmasını ve Almanya'nın iç politikaları konusundaki kararı doğrudan halka bırakılmasını istedi. Uzun süren tartışmaların ardından bu talep yerine getirildi ve Reich'in dört bir yanında sancılı ve oldukça çekişmeli bir seçim kampanyası böylece başlamış oldu.

31 Temmuz'da yapılan seçimde Nasyonal Sosyalist Hareket açık ara en güçlü parti olarak seçildi ve 608 kişilik parlamentoda 230 koltuk kazanarak meclisin %37.8'ini oluşturmayı başardı. Bu noktada iç politikaların yeniden düzenlenmesinde net bir gelişme kaydedilmiş gibiydi. Artık güç ve sorumluluk konusunda Adolf Hitler'e güvenmek dışında bir alternatif kalmamıştı ortada. İşte karşı darbenin etkisinin başladığı yer de tam burasıydı. Führer, 13 Ağustos'ta Berlin'e geldiğinde durumun düşündüğünden çok daha farklı olduğu gördü. Yetkililer kendisinden Almanya yönetimine geçmesini beklemiyordu, sadece yardımcı şansölye olmasını istiyorlardı. Hitler bu teklifi yalnızca prestij kaybetmemek ve politik ahlakı izin vermediğinden dolayı reddedecekti ama

¹ Franz Joseph Hermann Michael Maria von Papen: Adolf Hitler'in 1933 yılında iktidarı ele geçirmesinde büyük katkıları olan devlet adamı. Parlamentoda destekçisi bulunmayan bit hükümet kurduğu için mecliste ikinci parti konumunda olan Nazilerin desteğini almak adına milis güçleri S.A. kuvvetlerinin yeniden faaliyete geçmesine izin verdi ancak 1932 yılında yapılan Kasım seçimlerinde güven oyu alamayınca istifa etti ancak yerine gelen Schleicher de hükümet kurmayı başaramayınca yeniden yüzünü Nazilere çevirdi. Hitler'i başbakanlık mevkiine getirmesi için cumhurbaşkanı von Hindenburg'u ikna eden kişi de bizzat von Papen idi. Ayrıca 1939-1944 yılları arasında Almanya'nın Türkiye büyükelçisi olarak görev yaptı.

bu yolla kendisine verilen başarı şansını korumak da istiyordu. Bu sebeple, ne olursa olsun cumhurbaşkanıyla hiçbir suretle konuşmamaya karar verdi. Ancak yaptığı bir telefon konuşmasından sonra Wilhelm Caddesi'nde attığı birkaç tu-run ardından duruma bakış açısı tamamen değişmiş olacak ki bu teklifi kabul etmesi gerektiğine karar verdi ve cumhurbaşkanının huzuruna çıktı.

Bu görüşmede kendisine resmî olarak yardımcı şansölyelik teklifi sunuldu ve Führer bu teklifi derhal kabul etti.

Dolu dolu geçen o günün akşamında hükümet resmî bir bildiri yayımladı ve Adolf Hitler'in tam yetki talep ettiğini, başkanın da bu isteği reddettiğini açıkladı. Ancak elbette bunların hiçbiri doğru değildi. Yine de politika arenasında yaşanan gelişmeler sıra dışı ölçüde tehlikeli bir krizin fitilini ateşledi. Führer'in Berlin'den ayrıldığı akşam insanlar arasından, "Dimdik dur!" diye tezahürat yapıyordu. Führer de bunu yapmaya kararlıydı.

Böylece Wilhelm Caddesi'nin resmî sakinleriyle¹ Nasyonal Sosyalist Hareket arasında uzun bir süre devam edecek çekişme de böylece başlamış oldu.

Meclis 30 Ağustos'ta toplandığında karman çorman olmuş iç politikanın eksiksiz bir portresi çıkmıştı ortaya. Meclis bir mesaj veriyor gibiydi: İki yüz otuz koltuğunu Nasyonal sosyalistlerin işgal ettiği meclisin açılış konuşmasını yaşlı bir komünist kadın yapıyordu. 12 Eylül'de mevcut hükümet ve nasyonal sosyalistler arasında soğuk bir savaş yaşandı. Hükümet meclis oylaması yaptırmak istemiyordu zira en fazla birkaç kişinin kendilerini destekleyeceğinin farkındaydılar. Ancak nasyonal sosyalist meclis başkanı Hermann Göring'in² inanılmaz ölçüde akıllıca taktiğiyle meclis oyla-

¹ 1945'e kadar önce Prusya Krallığı'nın ardından Birleşik Alman Reich'inin Reich Şansölyelik Binası ve Dışişleri Bakanlığı ofislerinin bulunduğu, Berlin'in merkez caddesi. Wilhelmstrasse dendiğinde genel olarak Almanya'nın önde gelen yönetimleri kast ediliyordu.

Hermann Wilhelm Göring. Nasyonal Sosyalist Partinin en güçlü isimlerinden biri olan Alman politikacı ve emekli asker. Hitler'in 1923'te giriştiği Birahane Darbesi sıra-

masının önü açıldı ve hükümet, beş yüz on iki oya kırk iki oyla kaybetti, böylece yeniden genel seçime gitme kararı alındı. İşte bu gelişmeyle birlikte Almanya'da daha evvel eşi benzeri görülmemiş bir seçim dönemi başladı.

Nasyonal Sosyalist Hareket yöntem bakımından son derece uygunsuz koşullarda kampanya yürütüyordu. 31 Temmuz'da yapılan seçimlerde hareketimiz, partinin mümkün olan en kısa sürede iktidara gelerek başarının meyvelerini hızla toplayacağına inanan hatırı sayılır bir seçmen kitlesine ulaşmıştı. Ancak bu kez durum çok farklıydı. Hatta öncekinin tam tersine, iktidardan çok çok uzaktı parti. Destekçileri dağılıp gitmişti. Böylesi umutsuz saldırılar altındayken Nasyonal Sosyalist Hareket, gerici baskılara direndi. Acı bir seçim kampanyasının ardından 6 Kasım 1932'de hâlihazırda var olan iki yüz otuz sandalyesinin en azından yüz doksan altısını korumayı başarmış olsa da her şeyden öte, yaklaşık iki milyon oy kaybetmişti.

Ancak Führer; partisinin sorumlulukları hakkında devletin kendisiyle daha fazla tartışmayı reddetti. Sonunda Papen'in kabinesi 17 Kasım 1932'de dağıldı. Wilhelmstrasse ve Nasyonal Sosyalist Hareket arasındaki sonraki tartışmalar daha ziyade yazılı olarak devam etti, zira hiçbir tartışma tatmin edici bir sonuca ulaşmayı vadetmiyordu.

Derken Alman politik çevrelerinde bir anda General von Schleicher'in¹ gölgesi beliriverdi. Daha öncesinde kendisi,

sında yanında olan en eski yoldaşlarından biriydi. Hitler şansölyelik makamına getirildikten sonra Göring, yeni hükümetin ilk 'Makamsız Bakan'ı (İng. Minister Without Portfolio) oldu ve Naziler güçlendikçe Göring de Nazi Almanyası'nın en güçlü ikinci politikacısı konumuna kadar yükseldi. 22 Nisan 1945'te Hitler'in intihar edebileceği bilgisini aldığı anda ona bir telgraf çekerek Reich yönetimini ele almak için Hitler'den izin istedi ancak Hitler bu teklifi ihanet olarak gördü, Göring'i partiden ihraç edip bütün görevlerinden azlederek hakkında tutuklama emri verdi. Yakalandıktan hemen sonra idama mahkûm edilen Göring, cezasının infazından bir gece önce intihar ederek yaşamına son verdi.

¹ Kurt von Schleicher: Franz von Papen'in istifasından sonra şansölyeliğe atanan Schleicher görev süresi içerisinde Nazilerin yasaları çiğnemesine engel olmak için seçimi kazanan Hitler'e, ordunun denetimini yine kendisine vermesi karşılığında hükümet

yalnızca satranç tahtasındaki taşları yöneten adamdı. Şimdiyse kendini oyun alanına sürüyordu. Aynı anda Berlin'in zayıf ve korkak sosyal parazitleriye çoktan Hitler'in modası geçmiş bir lider olduğunu konuşmaya başlamıştı bile. Artık her şey Nazilerin mücadelesine karşıydı. 24 Kasım'da Reich şansölyesi ve Kaiserhof¹ arasında yapılan görüşmeden de bir sonuç çıkmayınca Führer derhal Berlin'i terk etti.

3 Aralık günü de General von Schleicher; şansölye, genelkurmay başkanı ve Prusya komutanı olarak göreve atandı ki bu tamamıyla yeni bir gelişmeydi. Ancak bu karşı atağın, Nasyonal Sosyalist Hareketi her türlü eylemden mahrum edebilmek için son bir araca ihtiyacı vardı. 6 Kasım günü gerçekleştirilen seçimler ise hiçbir şeyin kemikleşen seçmenleri korkutmaya yetmeyeceğini herkese göstermiş oldu. Bu yüzden Nasyonal Sosyalist Hareketi içeriden çökertmeye çalışmak dışında bir seçenek kalmamıştı onlar için. Sayıları bir elin parmaklarını geçmeyecek bir avuç parti mensubu, Schleicher hükümetine bu rezil çabalarında yardım etmeye heves etti. Grubun elebaşı da 8 Aralık günü büyük yaygaralar kopararak parti binasındaki ofisini boşalttı ve görünen o ki, o aşamadan sonra General von Schleicher'in uzun vadelili 'üçüncü cephe' planının önü de böylece açılmış oldu. Bu cephede plan, Nasyonal Sosyalist Hareket destekçilerinin sayısını büyük ölçüde azaltmak için parti ve sendikalar arasında çapraz bağ kurmaktı ki bu aslında her anlamda partiye ihanet ettikleri anlamına geliyordu. Eğer bu girişim başa-

kurmayı önerdiyse de Hitler bu teklifi reddederek onu en büyük düşmanı olarak görmeye başladı ve bu durum Schleicher'in Uzun Bıçaklar Gecesi'nde (Giderek bağımsızlık kazanan ve Hitler'in kazandığı politik gücü tehdit etmeye başlayan S.A.'nın önde gelen yöneticilerinin katledildikleri, 30 Haziran gecesini 1 Temmuz'a bağlayan gecede gerçekleşen 'temizlik' operasyonu. Adı herkesçe bilinen en az seksen beş kişinin öldüğü ve ölü sayısının yüzü aştığı tahmin edilmektedir. Binden fazla muhalif de tutuklanmıştır. Cinayetlerin çoğunun S.S. subayları ve Nazilerin gizli servisi *Geheime Staatspolizei* yani Gestapo tarafından işlendiği bilinmektedir.) Hitler'in ilk kurbanlarından biri olmasına vesile oldu.

¹ O dönemde Hitler'in kalıcı olarak ikamet ettiği oteldir.

rılı olursa, Nasyonal Sosyalist Hareketin en başından beri kurduğu yapı çökebilir ve böylece bu tepki hareketi Alman Devrimi karşısında zafer kazanarak bir anlamda Uluslararası Bolşevizm'in maşasına dönüşürdü. Ancak Nasyonal Sosyalist Hareket bu şeytani girişim karşısından son raddede hatırı sayılır çabalar gösterdi. Partinin geri kalan kısmı bu girişimden asla etkilenmemişti. Parti içinde tek yapılması gereken Führer'in kurtarıcı sözlerini hatırlamak oldu, parti yeniden ayağa kalkarak hızla toparlandı. İnsanlar tekrar bu yöne meylettiklerinde Nasyonal Sosyalist Hareketin 6 Kasım'da kaybettiği binlerce oyu tekrar kazanması kolay olacaktı. Yine de Führer, bunun için biraz daha zamana ihtiyaç olduğunu düşünüyordu zira her zaman oyunun arka planında kalmayı tercih eden General von Schleicher, son zamanlarda programını geliştirmişti ve üst üste başarılarla imza atıyordu. Ancak 15 Kasım'da radyoda yaptığı bir konuşmada bütün halkın karşısında maskesi düştü. Bir anda herkes, her zaman geri planda kalıp büyük bir sessizlik içinde bekleyen Generalin, bu tavrının arkasında bir şeyler saklıyor oluşunun olmadığı anladı, General söyleyecek hiçbir şeyi olmadığı için halkın karşısına çıkamıyordu, hepsi buydu. Konuşması basmakalıp sözler potporisi ve herhangi bir şey vadetmeyen halk deyişlerinden oluşan bir karmaşadan ibaretti. Bu konuşmanın ardından, zaten iç politikanın durumu sebebiyle umutsuzluk içinde olan insanlar kendilerini adeta felç edecek kadar yoran bir karamsarlığın pençesine düştü. 31 Aralık 1932'de resmî istatistikler Almanya'da işsiz insan sayısının beş milyon yetmiş yedi bini bulduğuna işaret ediyordu. İşte, o kritik yarış tam da bu noktada başladı. Kısa süre içinde halk arasında, 4 Ocak 1933'te Führer'in eski şansölye Franz von Papen ile Kohl'de gizli bir toplantı yapacağı söylentisi yayılmaya başladı. Berlin'de Yahudi Basını'nı büyük bir korku sardı zira Nasyonal Sosyalist Hare-

ketin sahalara döndüğü anladılar. Her biri güçlerini yeniden test etmeye niyetli görünüyordu.

15 Ocak'ta gerçekleşecek eyalet seçimlerinin ilkinin Lippe Prensliği'nde yapılma ihtimali söz konusuydu. Bu seçimde Nasyonal Sosyalist Hareketin yükselişi başlayacak mı yoksa kazandığı ivmeyi bir kez daha kayıp mı edecekti; her şey burada belli olacaktı.

Parti tüm gücüyle, propagandaları ve her türlü aracıyla Lippe Prensliği'ne odaklanmış durumdaydı. Harekete gönül vermiş en ünlü konuşmacıları en küçük kasabalardan en merkezi yerlere kadar köşe bucak geziyor ve Lippe sakinlerinin kararlarını etkilemeye çalışıyordu. Marksist gazetelerse hemen alay etmeye başladılar. "Hitler köye iniyor!" diye naralar atıyorlardı. Ancak bu kritik günlerde neyin ne olduğu konusunda büyük bir yanılgıya düşmüşlerdi. Zira eğer parti, Alman halkına, Nasyonal Sosyalist Hareketin 1932 Kasım'ındaki zayıflığının üstesinden geldiğini göstermek konusunda başarılı olur da yeniden yükselişe geçerse, gücün ve liderin kudretinin sonunda bir sorumluluk üstleneceği anın da geleceğine şüphe yoktu. 15 Ocak akşamı ülke genelinde Alman yayın organları, Nasyonal Sosyalist Hareket'in Lippe Prensliği'nde oyların % 39,1'ini aldığını ve böylece 6 Kasım 1932 seçimlerine göre oylarını %5 oranında artırmış olduğunu duyurdular. Böylelikle iç politikanın durumu, en azından insanların ilgilendiği kadarıyla, nispeten netlik kazanmış oldu. Artık, ülke genelinde gizliden gizliye gelişmekte olan devrimin açıkça ilan edilmesi için günler ya da en fazla haftalar kalmıştı. Ocak ayının 22'sinde, Berlin'in Bülow Meydanı'nda Nasyonal Sosyalist mücadele birliklerine seferberlik çağrısı yapıldı. Sloganları ise şuydu: "Karl Liebknecht'in evinin önünde toplanın!" Bu, açıkça Ko-

¹ Almanya Sosyal Demokrat Partisi kurucularından Wilhelm Liebknecht'in oğlu olan siyasetçi, babasından daha radikal bir tavra sahipti. 1919'da Almanya'da, önde gelen Marksistlerle birlikte savaş karşıtı bir hareket olan Spartaküs hareketini başlattı. He-defleri sosyal bir devrim yapmaktı ancak başarılı olamadılar, Almanya'da Kasım Dev-

münist Parti'ye yönelik bir hareketti ve öyle de algılandı. Derhal 'kıızıl bayrak' alarmı verildi ve yürüyüşün güç kullanılarak engelleneceği açıklandı. Devlet, Nasyonal Sosyalist SA¹ ve SS² birlikleri ile proleterlerin yumruğunu sağlam bir biçimde hissedecekti.

Hükümet, Nasyonal Sosyalistlerin örgütlenmesini yasaklama planını gerçekleştirmeye koyularak bu açmazdan kendini kurtarma çabasındaydı. Diğer yandan Nasyonal Sosyalist Hareketin destekçisi gazeteler olanları güçlü bir biçimde protesto ediyordu. Artık Nasyonal Sosyalist Hareket ile Bolşevizm'in güçlerini test etmekten öte bir seçenek kalmamıştı.

1933 Ocak ayının iliklere işleyen serin havasının hâkim olduğu o Pazar gününde Berlin, iç savaş dönemindeki haline benziyordu. Sözü geçen yürüyüş, programlandığı gibi gerçekleşecekti.

Führer; Bülow Meydanı'nda ve Horst Wessels'in anıt mezarında arz-ı endam edecekti. Bu yürüyüş, öyle tek atımlık bir kurşun da değildi. Nasyonal Sosyalist Hareket hak ettiği başarıyı muhakkak kazanacaktı. Artık şartlar olgunlaşmıştı. 22 ila 29 Ocak tarihlerinde Nasyonal Sosyalist Hareket, Wilhelmstrasse ve kapitalist partiler ile organizasyonlar arasında belirleyici kararlar alınacaktı. Şayet birleşmelerin Führer'in liderliğinde gerçekleşmesi mümkün olmazsa,

rimi başladıktan sonra dağılsalar da yoldaşlarından Rosa Luxemburg, *Die Rote Fahne*, yani "Kızıl Bayrak" isimli bir gazete yayımlamaya başladı. Luxemburg gazetede bir makalesinde halkı liberal gazeteleri talan etmeye çağırırken devrimci askerlerle işçiler isyana kalkıştı ancak isyan kısa sürede bastırılarak başta Luxemburg ve Liebknecht olmak üzere pek çok Spartaküs üyesi katledildi. Burada da halkı isyana teşvik etme amacıyla atılan slogana gönderme yapılıyor.

¹ (Alm.) Sturmabteilung: Fırtına Birlikleri ya da Kahverengi Gömlekliler adı verilen askeri birlikler. Birlikler gönüllü askerlerden oluşurlar ancak orduya bağlı değildirler. Amaçları genel anlamda parti içindeki dayanışmayı desteklemek ve Nazi ideolojisini yaymaktır.

² (Alm.) Schutzstaffel: Nasyonal Sosyalistlerin koruma timine verdikleri isim. Nazi Dönemi'nin başlangıcında polis görevi görürlerken sonraları Hitler'in özel korumalığını yapan muhafızlardır.

görüşmelerin yöneticiliğini Berlin'deki temsilcisi Hermann Göring üstlenecekti. 29 Ocak günü, öğleden sonra Führer, o zamanlar politik karargâhı olarak kabul edilen Kaiserhof'un lobisinde otururken, akşamüstü beş sularında, temsilcisi Hermann Göring çıka geldi ve içeri girerek Führer'in oturduğu masaya yaklaşarak sarsılmaz bir metanetle, "Sayın Führer, istediğimizi aldık!" dedi. Bundan sonraki birkaç saat hararetli çalışmalarla geçti ve o yoğun günün akşamında da yeni bir sorun ortaya çıktı: Bir gün önce kabinesiyle birlikte istifasını veren ancak resmî olarak hâlâ ofisinde bulunan General von Schleicher, bir aracı göndererek Führer'e, makamından öyle kolayca ayrılmayacağını ve gerekirse güç kullanacağını bildirdi. Artık her şey bıçak sırtındaydı.

30 Ocak 1933 gününün şafağında cumhurbaşkanı yeni başbakanı göreve atadı ve böylelikle yetkiler bütünüyle yeni hükümetin eline geçti. Öğleden sonra ise Cumhurbaşkanı von Hindenburg ile Führer arasında önemli bir toplantı gerçekleşti. Tüm ülke nefesini tutmuş, toplantıdan çıkacak sonucu bekliyordu. Aslında herkes toplantıda ne konuşulacağını biliyordu. Führer tekrar Kaiserhofa döndüğünde, yüzündeki ifadeden kararın verilmiş olduğunu anlamak elbette ki mümkündü. Yirmi dakika sonra Ulusal Radyo'dan şu anons geçildi: "Adolf Hitler şansölye olarak atandı!"

Başlangıçta kimse bu habere inanmak istemedi. İnsanlar o kadar sık kandırılıyordu ki bu yüzden artık her şeye şüpheyle yaklaşır olmuşlardı. Ancak sonra bu haberin gerçek olduğu net olarak anlaşıldı. Artık Reich'in başkentinden tutun da Almanya'nın en ufak köylerine kadar her yerde tüm vatandaşlar kutlamalar yapmaya başlamıştı. Binlerce insan sokaklara dökülmüştü. Kısa süre sonra Reich'in başbakanlık binasıyla Kaiserhof arasındaki geniş meydan hınca hınç dolmuştu. Öğleden sonra ilk kabine toplantısı yapılıyordu. Ancak akşam saatlerinde halk sözü aldı ve cadde boyunca upuzun kuyruklar oluşturdular; Charlottenburger'dan Brandenburg

Kapısı'na uzanan insan seli Wilhelmstrasse'ye kadar erişiyordu. Führer onuruna yapılan bu görkemli yürüyüşler Berlin'de akşam saat 7'den gecenin 1.30'una kadar devam etti. Führer ise yukarıdaki penceresinden, etrafı sadık yoldaşlarıyla çevrilmiş halde onları izliyordu. Birkaç yüz metre ötelerindeyse yaşlı cumhurbaşkanı ve Feldmareşal¹ von Hindenburg, kendi penceresinden bakıyordu. İnsanlar tezahürat yapıyor ve Führer, elinde bastonla önünden geçen binlerce insanın adımları eşliğinde ritim tutuyordu. Birkaç cesur adam, Masurenallee Caddesi'ndeki, yetkilileri çoktan uykuya dalmış olan radyo binasından gerekli ekipmanı gizlice alarak gece yarısı Alman radyosundan ilk kez gerçek bir halk yayını gerçekleştirdiler. O gece koca Almanyada uyuyabilen sadece birkaç kişi olmuştu. Avrupa'da neredeyse halkın tamamı radyolarının başındaydı. Ulusumuz büyük bir coşku içindeydi. Herkes çok önemli bir tarihi gelişmenin yaşandığının farkındaydı. Saat gecenin birini biraz geçince başbakanlık binasından bir anons geçildi ve Führer'in biraz daha çalışması gerektiği bilgisi verilerek halktan meydanı boşaltması istendi. Reich şansölyesi birkaç adamının eşliğinde Wilhelm Meydanı'nından geçerek Kaiserhof'a doğru ilerlerken meydan çoktan boşalmıştı. Her ne kadar başbakanlık binası ile Kaiserhof arasındaki mesafe kısaymış gibi görünse de Führer, o yolu aşmak için yıllarca süren bir savaş vermek ve türlü mücadelelere girmek zorunda kalmıştı aslında. Kaiserhof'ta da Führer'i bekleyen bir haber vardı: Nasyonal Sosyalist SA Komutanı Miakowski ve polis memuru Zauritz, Berlin, Charlottenburg'ta komünistler tarafından vurulmuştu. Bu büyük dava, daha en başında iki Almanın canlarını feda edişiyle mühürlenmişti. Devrim işte böyle başladı.

30 Ocak 1939 ise ulusumuzun yükselişinin altıncı yıl dönümü. Bazen aradan sanki bir yüz yıl geçmişçesine hisset-

¹ Alman askeri hiyerarşisinde en yüksek askeri rütbedir.

tirse de... Almanya'nın çehresi bu altı yılda bütünüyle değişti. Artık eski Almanya'yı hatırlamak çok güç. Bir zamanlar zulüm görüp ezilen bu yurt, dünya liderlerinden biri olmak için ayağa kalktı. Ulusumuzun en yüce çağının yaratılma sürecine tanıklık edip katkıda bulunduğumuz bu tarihi 30 Ocak günü için kadere şükretmek için her türlü nedenimiz olduğunu kim inkâr edebilir ki?

KAPIDAKİ SAVAŞ

25 Şubat 1939

Şu günler yahut haftalarda, yabancı basının nefret dolu ifadeler ve türlü yalanlarla bezeli gazetelerinin sayfaları arasında dolananlar şunu düşünmesi işten bile değil: Avrupa yeni bir savaşın eşiğinde!

Führer'in Reichstag'ta¹ 30 Ocak günü yaptığı konuşmadan beri aslında uluslararası arenada öyle çok büyük bir değişiklik olmamıştı ancak zaman, genel bir gerginlik havası yaratmayı başaracakları bir zaman değil. Almanya'nın kolonilerini kurtarma çabası içinde olduğu ve bu çabaya girmenin, Alman halkı ve tüm dünyanın karşısında akla gelebilecek en otoriter mevkiinin fikri olduğu iyi bilinmektedir ve aynı amaç Reich'in onlardan vazgeçmeye niyeti olmadığı gerçeğini de kanıtlar niteliktedir. Gelgelelim bu çaba, her mantıklı ancak ucuz düşünürden de beklenmemelidir. Örneğin; şu sıralarda İspanya'daki tartışmalarda esaslı bir değişiklik yok, gelgelelim bu durum, böylesi işlerin uzmanı olanları

¹ Adolf Hitler devletin başına geçene kadar aktif olarak görevde olan Alman Parlamentosu'nun toplandığı meclis.

pek şaşırtmamakta. Yine de er ya da geç şaşırtacaktır ve demokratik ülkeler, son yıllarda dünya çapında yaşanan tüm büyük politik süreçlerde olduğu gibi gelişmelerin gerisinde kalmanın o kokuşmuş zevkine kendilerini kaptırmamalıdır.

Peki, o halde bu tantananın nedeni nedir? Bahsettiğimiz demokratik ülkeler gerçekte ne istiyorlar? Bir noktada insan, kendi aşağılık komplekslerini bastırmak adına böyle çılgılık çılgılığa bağırıdıklarını düşünüyor. Ki bu anlaşılır bir durum zira son yıllarda, kendilerinin de dile getirdiği üzere sandalyelerinde oturup beklemekten başka bir şey yapamadılar. 30 Ocak 1933'te Führer başa geçtiğinde Almanya'yı hiç ciddiye almadılar. Ne Führer'in barış çağrılarına kulak astılar ne de Almanya'nın basit ve gayet adil taleplerini aralarında müzakere etme zahmetine girdiler. Ama sonrasında Almanya'nın savunma özgürlüğünü ilan etmesini, Renanya ordusunun yeniden toplanmasını, Avusturya'nın yeniden Reich'a katılmasını ve Güney Almanya sorunun çözülmesine şahit oldular. Bu eylemlerin her biri gerçekleşmeden önce ortalığı bağıra çağıra ayağa kaldırdılar ancak her biri gerçekleştikten sonra da koşullara hemen uyum sağladılar. İtalya'ya gelince; Etiyopya meselesinde bir sonuca ulaşılmasına engel olmak adına Milletler Topluluğu'nun tamamını seferber etti. Ancak bununla birlikte sadece kendilerini küçük düşürdüler. İspanya davasıdaysa açıkça sözde 'milliyetçi serserileri' destekleyip onların tarafını tuttular ama sonrasında bunun acısını çektiler zira Franco'nun¹ rakiplerini peş peşe alt edişini izlemek zorunda kaldılar. Şu sıralar da bir ulus olarak İspanya'nın tanınması noktasında aşağılayıcı ve saçma bir yarışın içine girmiş durumdalar.

Gördüğünüz üzere, Batı Avrupa demokrasilerinde yönetimler, uluslararası koşulları doğru yorumlama konusunda gerekli olan öngörülerden fazlasıyla yoksun görünüyorlar.

¹ Son faşist diktatör olarak anılan İspanyol lider General Franco. Hitler'le aynı dönemde İtalya ve Almanya'dan destek alabileceği düşünüldüğü için başa getirilmiştir.

Çünkü çözülmesi gereken meseleler, onların elinde kördüğüm olurken kendileri dâhil olmadığında kısmen çözülüyor ve bazen de onların aleyhlerine geliyor. Ancak bahsettiğimiz demokratik ülkelere göre esas mesele sorunların çözülmüş olması çünkü her biri, Avrupa'nın durumunu etkileyen iç dinamiklerin dengesi hususunda büyük önem arz ediyorlar. Bu demokratik yönetimler aslında tüm bu meseleleri ucuz atlatabilirdi, tabii her biri, sorunun ne olduğunu anlayıp otorite sayılan ülkelerin güçlü pozisyonlarını doğru bir biçimde analiz edebilseydi bu mümkün olurdu. Ancak o zamanlarda da mesele bu değildi, şimdi de değil. Şimdilerde sözü geçen bu ülkeler bir anda savaş naraları atmaya koyulmuş durumdalar. Bu yüzden vatandaşlarına, otoriter rejimlerin tacizlerinden kurtulmak adına zırhlarını kuşanarak büyük milli fedakârlıklarda bulunmaları gerektiğine dair çağrılarda bulunmaya başladılar.

İşte bu, bizim anlama veremediğimiz bir mantık. Ne anlama geliyor tüm bunlar? Bize göre, şayet herhangi bir anlamları varsa o da ancak şu olabilir: Fırsatını buldukları anda otoriter rejimleri yerle bir etmeye çalışacaklar. Zira herkesin bildiği üzere bizim demokratik rejimlerle bir alıp veremediğimiz yok. Hiçbiriyle bir sorunumuz bulunmuyor. Otoriter rejimlerin demokratik rejimlerle ideolojik savaş halinde oldukları düşüncesi ancak çocuklara anlatılan masallarda yeri olabilecek bir fikir. Zaten Almanya ve İtalya'nın politik ve entelektüel gücünü böylesine artıran Nasyonal Sosyalizmi yahut faşizmi nasıl olup da bahsi geçen bu demokratik ülkelere dikte edebiliriz ki? Tanrı bizi, Nasyonal Sosyalizmi, Almanya'dan Fransa, İngiltere yahut Amerika'ya ihraç etmek durumunda kalmaktan korusun!

Peki, bu otoriter rejimler, demokrasi nezdinde nasıl bir 'sözde' tehdit oluşturuyor? Bizler demokratik rejimlere saldırmak niyetinde değiliz zira. Onları Nasyonal Sosyalizme çekmek niyetinde de değiliz. Fakat buna rağmen onlar için

bir tehdit oluşturduğumuzu düşünüyorlar. Bizden, uluslararası işbirliği konusunda dostane yahut buna hazır olduğumuza dair bir işaret bekliyorlar. İşte bu da işleri ters yüz ediyor. Bu bahsi geçen demokratik ülkeler, 1918 yılından 1933'e kadar Almanya'yı tarihte ender rastlanacak bir biçimde aşağıladı, ezdi ve bütün vatandaşlarına zulmetti. Almanya o umutsuz durumdan kurtulduysa, bunu sadece; kendi gücüne, cesur ve öngörülü liderleri ile halkının birliğine ve öz disiplinine borçludur. Gelgelelim sözünü ettiğimiz bu demokratik ülkeler, bizi o umutsuz durumdan kurtarmak adına kollarını dahi kıpırdatmamıştır. Peki, bu durumda, uluslararası işbirliği konusunda dostane yahut buna hazır olduğunu gösterecek bir hamlede bulunması gereken kim –Almanya mı yoksa demokratik ülkeler mi?

Bir gün Alman halkıyla Almanya yönetimi arasında bir çatışma yaratabilme umuduna tutunarak yalnızca kendilerini kandırıyorlar. Almanya'yı bir kez daha devirerek aşağılamanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyorlar çünkü. Birkaç gün önce büyük bir İngiliz gazetesinde Almanya hakkında yazılan bir haber radyoda verildiğinde ağızlarındaki baklayı da çıkarmış oldular. 20 Şubat'ta 'News Chronicle'da, eğer bu yöntem devam ettirilirse Alman halkı ile halkın doğru haber almasına engel olmaya çalışan liderleri arasında bir anlaşmazlık yaratılmasının mümkün olduğuna dair bir yazı yayımlandı.

İşte mesele tam da bu! Bu büyük umutla birleşen Alman düşmanı kimseler, yurtdışında entelektüellerden ve ülkemizdeki muhaliflerden oluşan küçük bir grup oluşturuyor ve Uluslararası Reich Düşmanlığını böyle şekillendiriyorlar. Bilinçli yahut bilinçsizce birbirlerine karşı oynuyor ve Alman halkının karşısında durma işini üstleniyorlar hep birlikte. Bu sebeple de, örneğin Paris, Londra ve New York'taki Alman düşmanı gazeteler Neimöller'i ve sözde itirafları methediyorlar; politik şakalar yapıp da özgür dü-

şünce hakkını savunan, ancak iş Almanya'yı ve zulüm gören entelektüelleri aşağılamaya gelince her türlü desteği veren şaklabanları koruyorlar. Gerçi sizler zaten mesele Alman halkının ilgi alanları, öz savunması ve özgürlüğüne karşı olmaya geldiğinde ibrenin kimi gösterdiğini gayet iyi biliyorsunuz.

Ancak artık bu işi geçmişte yaptıkları gibi kolayca halledemezler zira geçmişten ders alan hükümetimiz her an tetikte ve Alman halkının onuru ile özgürlüğüne kast edebilecek her türlü eyleme radikal bir biçimde son vermeye kararlı. Bu uluslararası ajitasyonun nerelere varabileceği ve ne tür sonuçlar doğurabileceğini de birkaç örnekle anlatmak isterim:

13 Şubat'ta, *New York Genç Komünistler Derneği*'nin yıllık olağan toplantısında Papa'nın ölümü vesilesiyle sempatik bir açıklama yapıldı: "Bu önemli zamanlarda, yani ortak düşmanımız faşizm, barışı böylesine tehdit ederken Katolik gençliğin, inanç ve yaşama özgürlüğü ile yardımseverlik adına ortak barış hedefimize ulaşmak için dost elini uzatması gerekir." İşte, yaşanan bu! Dine ve kiliseye karşı olan ateist Bolşevikler, sırf otoriter rejimleri düşman olarak gördükleri için Katolik Kilisesiyle dost olma derdinde.

14 Şubat'ta ise *London Times* gazetesinin Washington temsilcisi, Alman kuvvetlerinin 6 Mart'a kadar tam anlamıyla büyük bir seferberlik ilan edeceklerini bildirdi. Her ne kadar bunun tek kelimesi dahi doğru olmasa da haber, uluslararası bir ajitasyon kampanyası başlatıp herkesi alarma geçirmeye hizmet ediyordu. Bunun hemen ardından da Amerikan basınının hemen her organında Fransa, Mısır ve Suriye sınırında askeri birliklerin konuşlandığı haberi geçildi.

15 Şubat günü, Amerikan Ordusu'nun başındaki isim, Mayıs ayının yani Amerika'nın işgal edileceği zamanın çok da uzak olmadığına dair bir şeyler söyledi. Şayet Avrupa'nın geri kalan son iki demokratik ülkesi, Fransa ve İngiltere'de de hükümet devrilmiş olsaydı, hiç şüphesiz iki ülkede de

diktatörlük ilan edilir ve bu durumda da Batı yarımküre için askeri bir tehdide dönüşürlerdi direkt olarak. Bu, gerçekten orijinal bir hikâye. Umarım Mayıs geldiğinde sadece ağaçlar değil, beyinler de çiçek açmaya başlar. Bu adamın yalnızca beyaz tavşanı kovaladığı çok aşikâr zira kendisi, 31 Ocak günü, Almanya'nın, Rio Grande do Sul eyaletinin Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrılışıyla yakından ilgilendiğini söyleyen Charles Thomson'la bir araya geldi. Gerçi bu çok da kötü sayılmaz. Amerika Temsilciler Meclisi'nin Bahriye Komitesi'nde cumhuriyetçilerin çoğunluğu kendilerine, Almanya'nın Japonya'nın mandası olan Karolinen Adaları'nda bir hava üssü kurduğuna dair bilgi geldiğini açıkladılar ve bunun üzerinde 5 Şubat'ta New York'taki bir kısa dalga radyo istasyonu işi bir adım daha ileri götürerek Almanya'nın Meksika'da Alman ve Japon denizaltıların kullanımına tahsis edilecek gizli bir hava ve denizaltı üssü inşa etmekte olduğuna dair ellerinde belgeler olduğunu iddia etti.

İşte bu mantıksız yöntem böylece yaygınlaşmaya başladı. Amerikan gazetelerinde Başkan Roosevelt'in, 31 Ocak 1939'da Senato'nun karşısında, savaş çıkması halinde Amerika Birleşik Devletleri'nin sınırlarının Fransa'yla bir olduğunu açıkladığını bildirdiklerinde bu yöntem, genel resme de uyum sağlamış oldu. Gerçi bu yeni bir haber de sayılmaz zira zaten İngiltere'nin sınırlarının Ren Nehri'ne ve Fransa'nın sınırlarının da bizim bildiğimiz adıyla Vistül Nehri'ne kadar uzandığı bilinen bir gerçek.

Silahlı kuvvetlerimiz ve savunmamızın gücü ile iyiliği, bu çocukça ve aptalca yapılmış kıt tanımlarla yan yana düşünülemez dahi. Amerika Başkanı Roosevelt, şayet bu otoriter rejimler Avrupa'nın demokratik ülkelerini ezmeyi başarır-sa, bir sonraki hedeflerinin hiç şüphesiz Güney ve Kuzey Amerika olacağını söylüyor. Gerçi 3 Şubat günü, tüm bu gizli açıklamaları halkın önünde inkâr edip senatörleri ve Amerikan gazetelerinin yayıncılarını sözlerini çarpıtmakla

suçladı. Bu noktada da Fransız gazeteleri bu fırsatı değerlendirek demokratik ülkeler arasındaki dayanışmanın devam ettiğini ya da 'Petit Journal' adlı yayının da vurguladığı üzere Amerika'nın görüşlerinin Fransa ve İngiltere tarafından desteklendiğini ve Roosevelt'in yalnızca, halkın görüşlerinin henüz Amerika'nın Avrupa'ya verdiği bağlayıcı sözlerle bağdaşmadığını kastettiğini belirttiler.

Ancak bizler nerede durduğumuz gayet biliyoruz. Şu durumda Londra'nın Daily Express'i, dünyada sınır kovalayan kimselere hiddetle çıkışıyor ve şunu vurguluyor: "İngiltere'nin sınırları nerede başlayıp biter? Krallıkta! İşte bu konuda dikkatimizi çeken hayli ilginç nokta mevcut!"

Elbette buna kayıtsız şartsız katılabiliriz; bu yüzden bahsi geçen demokratik ülkeler, Alman topraklarında kendi kendilerine sınır belirleyip barış içinde yaşamak isteyen ancak yaşam haklarına yapılacak hiçbir saldırıyı da kabul etmeyecek olan bir ulusu ve insanlarını provoke etmek yerine, yalnızca kendi işlerine bakmalıdır.

Elbette burada söz konusu olan hak, Alman kolonilerinin yaşam hakkı. Şubat ayının başında Avam Kamarası'nın şu Koloniler Ligi denen topluluğu kurması bizi hiç ilgilendirmemişti ancak ne zaman ki Reuters'ın haberinde bu Koloniler Ligi, en özel görevlerinin "İngiltere sınırları içerisinde yaşayan halkın, İngilizlerin sömürgesi yahut mandası olan bölgelerde Alman kolonilerinin insani, ahlaki ve politik herhangi bir imtiyaz talebinin reddedileceğinden emin olmalarını sağlamak" olduğunu açıkladı, işte sorun da burada başladı. Politik anlamda itirazlara bir diyeceğimiz yok elbette, ancak Alman kolonilerine karşı insanı ve ahlaki bakımdan karşıt olmak en basit deyimle ciddi bir yüzsüzlük olacaktır. Özellikle de İngiltere gibi koloniler tarihiyle insani ve ahlaki yöntemlerini açıkça ortaya koyan bir halk söz konusu olunca...

13 Şubat'ta, İngiltere Çalışma Bakanı Brown, şayet İngiltere kendi yoluna sadık kalırsa, bu yeni diktatör rejimler toza toprağa bulanıp çöktüğünde, ülkenin parlamentosunun da insanlarının da özgür olmaya devam edeceğine dair bir demeç verdi. Toz güzel bir niteleme ancak sanırım Çalışma Bakanı önce İngilizlerin çocukça öngörülerinin üzerindeki kalın toz tabakasını şöyle bir silse daha faydalı bir iş yapmış olur. Zira zannediyorum, Avrupa'da daha hassas konulara değinme konusunda çok daha fazla fırsat bulunduğu aşikâr. Almanca yayın yapan İngiliz kuruluşlar hangileriydi? News Chronicle, Alman hükümetiyle Alman halkı arasında ikilik çıkarmayı kendilerine görev bildiklerini söylerken ciddi miydi? Eğer öyleyse, buna hemen karşılık verelim. Bizim de aklımızda bazı ihtimaller yok değil. Bu noktada 'Daily Mail'le hemfikir olmak işten bile değil zira 15 Şubat tarihli baskısında İngiltere'de benimsenen popüler radyo yayını yöntemlerine tamamen aykırı bir yol izledi. Ülkesini kötü duruma düşüren İngiliz radyolarındaki obur meslektaşlarına öfkeliydi. Bunlar, ülkelerini, sonunun felaket olacağını bildikleri bir müttefikle aynı yatağa sürükleyen habercilerdi. Bu obur insanlar Almanyanın geçmişinden de vardı, onları çok iyi tanıyoruz. İşler ciddileştiğinde bu adamlar asla tehlike alanına girmezler; onlar sıcacık çorbayı servis eder ve diğer insanlara o çorbayı kaşıklamak kalır.

Bu tipler için her yol mubahtır. Kamuoyunun fikrini değiştirmek ve zihinleri gerginliklerle doldurmak için en aptalca ve en saçma mesajları servis ederler. Örneğin, İsviçre'yle bağlantı kurulması bakımından önem arz eden Tirol ve Vorarlberg'teki ayrışmayı körüklediler. Sözde Führer, modern koloni savaşlarında aracılık etmeleri için Etiyopya'ya onlarca yetkili göndermişti. Yeni Gine'deki Alman hava üslerinden Avustralya şehirlerinin doğu kıyılarına birkaç saat içinde ulaşmak mümkündü ve hepsi de saldırıya açık durumdaydı. Böylece Almanya, Güney Afrikalı siyahiler arasında bir

propaganda başlattı; sadece Johannerburg'daki altın madenlerinde dört yüz Alman işçi yerleştirmişti ve siyahi madencilere İngiliz sömürüsüne karşı kışkırtılmıştı.

Elbette, hukuk alanında fazlasıyla popüler olan Parisli Madam Tabouis'nin¹ 'L'oeuvre'u² da Dünyayı Paniğe Boğma Kulübü'nün çalışmalarında geri planda kalacak değildi. Madam, çimlerin giderek uzadığının farkındaydı. Yalnızca otoriter rejimlerin yöneticilerinin birbirleriyle iletişim kurduğundan haberdar olmakla kalmıyor, özel yapım bir X-ray cihazı varmışçasına beyinlerinin içini görüyor ve hatta ne düşündüklerini dahi biliyordu.

Böylece Alman hava kuvvetlerinin seferberlik ilanına yüzde doksan beş oranında hazır olduğunu rapor etti. 10 Şubat'ta Reich, askerlerini orduya çağırarak ve ayın on sekizi itibarıyla da yirmi beş – otuz yaş arasındaki erler toplanacaktı. Elbette bu saçmalıkların tek kelimesi dahi doğru değildi. Tabii böylesi ahlak yoksunu kadın yazarların, kendi devletleri tarafından kınanmaktan ziyade emsal teşkil edecek cezalara çarptırılmaları en uygunu olacaktır.

Madam Tabouis'nın bir İngiliz gazetesine verdiği demeçte, İtalya'nın giderek Alman egemenliği altına sürüklendiğini iddia etmesi hem çok basit hem de aptalca bir söylemden ibaretti. Almanyanın İtalya'ya karşı harekete geçeceğini söylediğindeyse ona verilecek tek bir karşılık olabilir: "Hemşire, cidden saçmalıyorsun!" Bütün bu örnekler çiçek falından farksız aslında. İstenildiği kadar ileri götürülebilir hepsi. Halklar çoğunlukla kendilerini olabilecek en berbat

¹ Geneviève Tabouis: Fransız tarihçi ve gazeteci. Yazılarında Nazi rejimini ve Hitler'i eleştirmektedir. Dünya çapında dikkat çeken yazılar kaleme alıyordu. Öyle ki 1 Mayıs 1939 tarihinde yaptığı bir konuşmada kendisine atıfta bulundu: "Gelmiş geçmiş en bilge kadın Madam Tabouis'e gelince, kendisi benim ne yapacağımı benden bile daha önce biliyor. Gerçekten saçmalık!" Her ne kadar bu sözlerle yazarı tiye alıyor gibi görünse de yazıları hakkında bir şeyler söyleme gereği duyacak kadar ciddiye aldığını göstermiş oluyordu.

² Madam Tabouis'nın köşe yazılarının basıldığı ve o dönemde dünyayı Naziler ve Hitler'in yükselişi konusunda sık sık uyardığı yazılar yazdığı Paris gazetesi.

kaoslara ve gerilimlere kaptırmaya meyillidir, bu yüzden sorumsuz gazeteciler bir şeyler yazar ve yine sorumsuz devlet adamları halkların gözlerini iç politikayla alakalı endişelere kör ederek herkesin ilgisini bir şekilde yabancı ülkelerin uyguladıkları politikalara çekerler. Bu pislik de tek bir kaynaktan doğar aslında. Bu türden nefret söylemlerinin ardında kimlerin olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz: Uluslararası Yahudiler, özgür masonlar ve Marksistlerden oluşan çemberin içinden akıyor bunca pislik. Ancak her zaman olduğu gibi, daha akıllıca yalanlar üretmelerine yardımcı olacak hayal gücünden de yoksunlar. Niyetlerini anlayıp öfkelenmemizi bekliyorlar. Bizi germek istiyorlar ancak kendi çılgınlıklarıyla sadece kendilerini geriyorlar.

Diğer yandan, Alman halkının tek bir sloganı var: Führer'e bakmak ve düşmanlarımızın yalanlarını, onları hor görerek cezalandırmak. Uluslararası komplolarla kamuoyunu zehirleyerek Almanya'ya zarar vermeye çalışan düşmanlarla ilk kez karşı karşıya kalmıyoruz. Fakat bizler artık bambaşka bir gündeyiz. Ülkemiz liderine güvenle bakıyor. Almanların yaşam hakkını ne pahasına olursa olsun cesurca ve canla başla savunacağına kesin olarak inanıyor. Bu yaşam hakkına halkımız da en az diğer halklar kadar layık. Halkların yöneticilerinden yahut iktidar sahiplerinden ayrı yaşadıkları zamanlar artık bitti. Mülkiyette sonsuzluğa inanmak gibi bir motivasyonumuz yok. Bizim asıl istediğimiz şey barışın ta kendisi.

Kısa zaman önce önde gelen Fransız yöneticilerinden biri bize, Avrupa'yı kurtarmak için geç kalıp kalmadıklarını sorduğunda, verdiğimiz tek yanıt şu oldu: Barış için asla geç değildir. Ancak kalıcı barış, söylentilerle değil, ancak gerçeklerle inşa edilmelidir.

Bu gerçeklerin ortaya koyulması için de asla geç değildir. Yine de esas mesele zamanlamadır. Bu yüzden demokratik ülkelerin de kendi kendilerine daha iyi analizler yaparak

Avrupa'nın büyüyen politik sorunlarını daha hassas yollarla çözmenin bir yolunu düşünmeleri gerekir.

Bu sayede sadece Almanya'ya değil, kendi insanlarına da faydalı olurlar. Zira halklar barış istiyor. Almanya halkı da öyle. Ancak Almanların, diğer halklardan farklı olarak bir talepleri daha var: Kendi ulusal yaşamlarının güvenliğinden ve adaletinden emin olmak istiyorlar.

KAHVECİ TEYZELER

11 Mart 1939

Bugünlerde önemli bir meseleyi gündeme getirme ihtiyacı duymaktayız. Reich'ın bazı bölgelerinde son zamanlarda ortaya çıkan bir kahve stoku sorunuyla karşı karşıyayız ve tam olarak bu sorunun üstesinden gelebilmiş de değiliz.

Aslında bu meselenin halk arasında konuşuluyor olması bile gerçekten rahatsız edici. Gelgelelim halkımızın yokluğunu çektiği her şeyden keyif alan ve böyle küçük meseleleri dahi Nasyonal Sosyalist rejimin suçu olarak göstermekten hoşlanan düşmanlarımız da var aramızda.

Elbette kahvenin, yaşamsal önem arz eden bir ihtiyaç yahut vazgeçilmez bir haz olmadığı da su götürmez bir gerçek. Kahve, yalnızca keyif alınan hoş bir tüketim maddesi. Bir fincan kahve herkese keyif verip insanı neşelendiriyor, değil mi? Ancak kahve tüketimini azaltmanın ve hatta bir süreligine kahveyi hiç tüketmemenin kimsenin sağlığına bir zararı dokunmayacağını da biliyoruz. Hatta tam tersi, Mussolini'nin Berlin'in Mayıs Meydanı'ndaki konuşmasında da

belirttiği gibi, Nasyonal Sosyalizm ve Faşizmin hoşlanmadığı ortak bir mesele var: Fazla rahat ve bu vesileyle de fazla keyif alınan bir hayat sürmek.

Bir süre kahve sıkıntısı çekilmesi, aile fertlerinin sağlık-larını etkileyecek bir mesele değil. Ancak tedarik edemediğimiz şey, patates yahut ekmek olsaydı örneğin, iş değiştirdi zira bunlar günlük yaşamda ihtiyaç duyulan yaşamsal ürünler. Kahveye gelince; esasen kahve, herkesin sahip ol-maktan hoşlandığı safkan bir lüks tüketim ürünüdür ancak eğer ulusun ekonomik şartları gerektiriyorsa, herkes tek kelime etmeden ondan kolayca vazgeçebilmelidir.

Şayet bugünlerde kahve az bulunuyorsa, Almanya'da yaşıyan herkes şunu bilmelidir ki bunun nedeni hükümetin halkının bir fincan kahvenin keyfini çıkarmasını istememesi gibi hastalıklı bir arzusunun olmasından ileri gelmiyor; bilakis, Almanya'nın içinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde bu, ulusal bir ihtiyaçtan doğan ekonomik bir gerekliliktir ve herkesin bu eksikliği kabul edip uyum sağlaması gerekir. Ulusunu düşünen her vatandaşın görevi, söz konusu lüks ürünün tüketimini azaltmak yahut ondan tamamen vazgeçmek ve sorun atlatılıp da ürün tekrar yeterli ölçüde tedarik edilebildiğinde, kahve tüketmeye devam etmek olacaktır.

Bu kısa süreli ve herkesçe bilindiği gibi, nedeni tam olarak aşılamayan kahve krizinin sorumlusu aslında biz değiliz. Mesele, yabancı para rezervleri ve ithalatla alakalı.

Ocak ayının başlarında olaylar yavaş yavaş netleşmeye başlamıştı. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki 1933 yılında Almanya genelinde kahve tüketimi yarı yarıya arttı. Aynı yıl Almanya, iki milyon yüz altmış bir çuval kahve ithal etti ve bu rakam, 1938'de üç milyon iki yüz doksan bine ulaştı. Bu açıdan bakıldığında aslında Almanya'da kahve tüketimi kısıtlanmadı, aksine Führer iktidara geldiğinden beri ülkeye giren kahve oranı giderek arttı ancak arada şöyle bir fark

var; artık toplumun daha geniş kesimleri kahve içebilecek refah seviyesine ulaştı.

Bu sosyalist bir ilerlemedir zira 1932 yılında yalnızca varlıklı kimseler kahve içebilirken işsiz kesimin kahve alacak parası yoktu ve bu yüzden de kahve tüketimi konusunda hiçbir sorun yaşanmıyordu. Gelgelelim bu durum 1938 yılında pozitif yönde değişti. 1932 yılında işsiz olan yedi milyon insan, artık çalışıyor. Bu sayede onlar da hayatın zevklerinin tadına varabilecek refah seviyesine ulaşmış durumdalar artık. Bu da yiyecek ve lüks tüketim malları konusunda belli bölgelerde geçici tedarik sorunları yaşamamıza neden oluyor kaçınılmaz olarak. Aslında yaşanan bu tedarik sorunları Almanya'daki her bir ferdi mutlu etmeli zira her ne kadar bunların sonucunda zaman zaman kıtlıklar yaşansa da, bu, halkımızın hayatın zevklerinin tadına varan kesiminin giderek daha da genişlediği anlamına da geliyor aynı zamanda.

Şayet kahve tüketimine sınır koymamızın ve daha fazla kahve ithal edemememizin nedenlerine şöyle bir göz atacak olursak, herkesin bildiği üzere karşımıza çok daha hayati ihtiyaçlarımız için de muhtaç olduğumuz döviz rezervinin azalması meselesi çıkacaktır. Sorun şüphesiz "önce silah, sonra kahve" şeklinde bir anlayış benimsemiş olmamız değil, ancak dünyanın hâlihazırdaki durumuna bakacak olursak bizler, askeri güçlerimizi daha donanımlı kılmaya, kahveci teyzelerimize istedikleri kadar kahve tedarik etmekten daha çok önem veriyoruz. Elbette, yurtdışından temin ettiğimiz kahveyi de nakit olarak ödemek gibi bir lüksümüzün ve tabii arzumuzun da olmadığını söylemeye gerek yoktur. İthal ettiğimiz ürünlerin ödemelerini Alman üretimi mallarla değiş tokuş yaparak karşılamak istiyoruz ki böyle yapmaya da mecburuz aslında.

Kahve, Almanya için keyif veren bir tüketim maddesi ancak gelir düzeylerine kıyasla çok pahalı olduğu için işçi

kesimi açısından öyle her gün tüketilecek bir içecek de değil. Yine de ekonomik barometreler, savaş öncesi döneme göre kahve tüketiminin dramatik bir yükseliş gösterdiğini gözler önüne seriyor. 1913'te kişi başı 2 kilogram olan tüketim oranı, 1932'de 1.6 kilogram ve 1938'de de 2.3 kilogram civarında. Yani her şey aslında kusursuz.

Gelgelelim son birkaç haftadır büyük şehirlerdeki kahvecilerin önünde kahve sevdalıları uzun kuyruklar oluşturuyorlar. Bunları bir kısmı daha önce hiç kahve içmezken, bir anda kahvesiz yapamayan kimselere dönüşmüş durumda. Bu sadece yakışıksız bir hareket değil, rezil de bir durum.

Birkaç hafta önce Nasyonal Sosyalizme sempatiyle bakan bir yabancı, bugün Berlin sokaklarındaki dükkânların önlerinde kuyruklar görüyor. Kuyrukların, patates yahut ekmek için olduğunu düşünüyor ancak sonrasında tüm bu kalabalığın kahve almak uğruna o kadar beklediğini öğrenince yalnızca başını iki yana sallamakla yetiniyor. Elbette kilolarca kahve istiflemekten keyif alan insanlar da var aramızda. Bunu, bir yandan kendi stoklarının yeterli olacağından –kahve hayatın devamı için çok gerekli bir gıdaymışçasına– emin olmak diğer yandan da Nasyonal Sosyalist devletimizi zor duruma düşürmek için yapıyorlar. Örneğin; Berlin'in varlıklı semtlerinden olan Wilmersdorf civarından bir kadın, farklı kahvecilerden aldığı dört kilo kahveyle yakalandı. Sorgusu sırasında da durumu, elinde yeterince kahve olduğundan emin olmak istediğini söyleyerek açıkladı. Bu da bir bakış açısı elbette!

Şüphesiz böyle insanlar saçma bir azınlıktan ibaret ancak halkımızın ününe leke sürebilecek konumdadır aynı zamanda. Üstelik bunu yapanlar hep aynı kişiler. Kış yardımlarına isteksizce katılan, Nasyonal Sosyalist devletimizi taciz eden ve yaptığımız onca şeye rağmen yaşanan her krizde Nasyonal Sosyalist Hareket'e sırtını dönmeye meyilli insanlar bunlar. Hepsi, yaşadıkları yerde partiden bekçilerin olmasını sinir bozucu buluyor, günah çıkarma hareketleri-

ne sempatiyle bakıyor, politik espriler yapan tipleri seviyor ve yabancı basın ile muhalif radyolarda verilen haberleri dinliyorlar. Doğal olarak da nasyonal sosyalist bir devletin sağladığı avantajların tadını çıkarmayı beceremiyorlar. Minnetlerini, Avusturya'nın Reich'a katılması için yapılan referandumda hayır oyu kullanarak sunuyorlar çünkü hiç birinin ulusal disiplinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikirleri dahi yok. Politik davranışlarıysa son derece yakışkısız zira yurt dışından gelen her şeyi son derece harika ama ülkemizde yetiştirdiğimiz ya da ürettiğimiz her şey rahatsız edici buluyorlar.

Elbette ki tüm bunlar, parti üyelerimiz için, Almanya sınırları içerisinde az bulunan yiyecek ve lüks tüketim mallarının kullanımının kısıtlanması dışında aynı zamanda elimine edilmeleri noktasında örnek teşkil ediyor. Yaşlı üyelerimiz, insanların sağlığına dikkat çekmek için yıllar boyunca verdikleri mücadeleler sırasında çok şey öğrendiler ancak bu noktada, onların yaptığı onca fedakârlıktan faydalanan kimselerin, Nasyonal Sosyalizm Hareket'in yükselişinde hiçbir katkısı olmayıp sadece kendi keyfine bakan böylesi düşüncesiz ve duyarsız insanlar olması yaşlı üyelerimizi bir hayli öfkeliyor. Bu insanlar, Almanya'nın bugün içinde bulunduğu ekonomik varoluş savaşının ülkenin geleceğini belirleyeceğini görmelerini sağlayacak kadar bir zekâ kırıntısından dahi yoksunlar. Şayet bu savaşta rahatsız edici birkaç gelişme daha olursa, bu tipler Nasyonal Sosyalizm Hareket'in önceki başarılarını unutup bir fincan kahve için yaygara koparacak ve kendilerinde, devleti hiç çekinmeden eleştirme hakkı bulacaklardır. Düşman basın da elbette bu tiryakilerin kahve için değil, ekmek ya da patates için kuyruklarda beklediğini duyuracak ve Almanya'da kıtlığın başladığını iddia ettikleri saçma hikâyelerini tüm dünyaya yayacaktır.

Dürüst olmak gerekirse, eylemleri Almanya'nın uluslararası saygınlığına zarar vermediği müddetçe, bu aptal ve

düşüncesiz insanları ciddiye alma eğiliminde değiliz asla. Ancak şu anda içinde bulunduğumuz koşullarda yaptıklarıyla bize zarar veriyorlar. Bu arada bahsettiğim bu tiplerin, Almanya'nın yüz yüze kaldığı ekonomik güçlüklerden şikâyet etmeye asla hakları yoktur zira kendileri, 1919'da tüm dünya, Versay Diktası'yla bizi sömürgelerimizden feragat etmeye zorladığı zaman en ufak bir ses çıkarmaya cesaret edemeyenlerden başkası değil. O anlaşılmaya karşı çıkanlar sadece bizlerdik. Elimizdeki son ekonomik rezervleri de söke söke alan Dawes Planı¹ yahut Young Planı'na² da hiçbir şekilde itiraz etmediler. Hatta bizler, bu planların karşısına dikilerek heyetlere itiraz ettiğimizde hepimizi vatan haini ilan etmekten geri durmadılar.

Şu anda Almanya'nın tek bir kolonisinin dahi kalmamış olması ve bu sebeple de kendi ihtiyaçlarını kendi kaynaklarıyla karşılamakta zorlanması aslında doğrudan bu insanların, düşmanlarımıza korkakça boyun eğmelerinin bir sonucudur. Almanya'nın sömürgelerini geri alma meselesinin bir anda halledilmesi elzem bir konuya dönüşmesi durumunda bu insanların bağırıp çağıracağı, itiraz edeceği, bizi eleştireceği ve yeni bir dünya savaşının kapıda olduğu kehanetlerinde bulunacaklarına şüphe yok. Bu sözde entelektüel ruhlu

¹ 1. Dünya Savaşı sonrasında Almanya'nın verdiği sözde hasarları telafi etmek için ödemesi gereken tazminatları düzenleyen, Charles G. Dawes başkanlığında kurulmuş Dawes Komitesi'nin hazırladığı plandır. Savaşın ve Versay Anlaşması'nın ardından Avrupa'da patlak veren diplomatik krize de bir son vermiştir. Bu sebeple Dawes, dünya barışına katkılarından dolayı Nobel Barış Ödülü'ne layık görülmüştür. Dawes Planı'nda Almanya'nın borcunu mark olarak ödemesine karar verilmişti zira o tarihte ödenecek paranın döviz transferinin kolayca yapılacağı tahmin ediliyordu. Ayrıca Almanya'ya kredi verilmesinin de yolu açılmıştı. Heyeti planına yapılan bazı itirazlarda ise bu yüklü transfer işlemlerinin yapılamayacağını ve Almanya'nın da dışarıdan aldığı kredilerle ilk birkaç taksiti ödedikten sonra sıfırı tüketeceği konusunda uyarılarda bulunanlar olmuştu. Nitekim 1929 yılında plan yürürlükten kaldırıldı ve yerine Young Planı hazırlandı.

² Dawes Planı'nın ardından bu kez Owan D. Young tarafından 1930'da hazırlanan ve Almanya'nın borcunu, yılda 391 milyon dolar olmak üzere yirmi iki taksitte ödemesini ön gören Young Planı hazırlandı ancak yine aynı yıl patlak veren Büyük Buhran sebebiyle Almanya'nın borcunu ödeyemeyeceği anlaşıldı ve plan rafa kaldırıldı.

insanlara şunu söyleme ihtiyacı duyuyorum: Tüm Alman halkının, özellikle de işçi sınıfının ihtiyaç ve ilgilerine hizmet eden ekonomi politikamızı, sırf bu keyfine düşkün tiplerin hassasiyetlerini gözetmek uğruna değiştirmeye niyetimiz yok. Bu yüzden, söz konusu nazik insanlar, şartlara uyum sağlamayı ve sabretmeyi bir şekilde öğrenmek zorunda kalacaklar. Onlar için en kötüsü de, partimizi ve devletimizi eleştirdikleri kahve seanslarını o kadar sık gerçekleştiremeyecek ve bir fincan kahve eşliğinde şu türden sohbetler edemeyecek olmaları: "Bayan Meyer, apartman görevlisi yeni bekçimiz olacakmış, bunu biliyor muydunuz? Ne diyebiliriz ki? Kocam bu türden bir yönetimin Bolşevizm'den bir farkı olmadığını söylüyor. Ancak yine de bundan şikâyet etmiyoruz. Huzursuzluk çıksın istemeyiz!"

Eski Nasyonal Sosyalistler olarak bizler asla böyle konuşup zırvalayan kimselere prim vermeyiz. Ancak yine de, bu kahveci teyzelerin, duyarlı halkımızın hiçbir zaman sorun etmediği bu saçma kahve kıtlığını kullanarak dükkânların kapı önlerinde, Almanya'da kıtlık varmış gibi bir imaj yaratacak kuyruklar oluşturmalarını da görmezden gelmemiz mümkün değil. Bu kuyruklar hem gerginlik yaratan bir manzara yaratıyor hem de ülkemizin imajını zedeliyor. Bizim, gelecekte bu türden manzaralar oluşmasına izin vermek gibi bir niyetimiz yok.

Son zamanlarda Alman şehirlerinde kahve kuyukları giderek azalıyor zira duyarlı insanlarımız –bugün olduğu gibi– bir kahve krizi olduğunda, bu içeceği tüketmeyi ya azaltmayı ya da tamamen kesmeyi tercih edebiliyorlar. Maalum kahveci teyzeler de elimizde yeteri kadar kahve olacağı günleri bekleyebilir ve stokları yenilendiğinde kahve partilerine dönerek, "Evet, Bayan Meyer, ne düşünüyorsunuz? Ah, kötü zamanlardayız, kötü zamanlarda!" şeklindeki parolalarını tekrar edebilirler.

HARİKA BİR DÖNEMDEYİZ!

18 Mart 1939

Tarihi bir haftanın ruhunu deneyimledik yine: Geçtiğimiz cumartesi günü burada, yaşadığımız bu harika dönemin ayırdına varamayan ve başımıza gelen her kötülükte kontrolünü kaybedip hem iç dünyalarında hem de etraflarına karşı soğukkanlılığını koruyamayan dar görüşlü ve sağduyudan yoksun insanların yarattığı o bilindik klişelere şahitlik ettik. Şu anda söz konusu olan meselede de manzara pek de farklı olmadı. Esas sorun ise, bahsi geçen insanların, çağımızın gerektirdiği açık fikirlilikten yoksun olmaları ve bu gerçeklik içerisinde yaşadıkları için durumumuzu çok daha zinde hislerle takip edenlerin yoksul ve zavallı insanlar olduklarını düşünmeleri...

Geçtiğimiz Pazar günü, bu insanlara kahve tedarik sorunu hakkındaki düşüncelerimizi ve memnuniyetsizliklerimizi açıklama fırsatı bulduk. İnsan gerçekten böyle varlıkların bizim zamanımızda yaşıyor olmasından elem duyuyor zira böylesi harika bir çağda bulunmayı asla hak etmiyorlar aslında.

Çekoslovakya'dan ÷lkemiz aleyhine yükselen sesler git-tikçe artarken ve tüm bunlar Avrupa'yı da gerginlik ve be-lirsizliğe sürüklerken, yaptığımız milli disiplin çağrılarına uyulması da giderek daha çok önem kazanıyor.

Geçtiğimiz pazar ve pazartesi günlerinde farklı politik anlaşmazlıklar bu düzlemde yoğunlaşmaya başladı. Alman halkı da bu meseleye dikkat kesilmiş durumda. Biz Almanlar, geçtiğimiz altı senede yabancı ÷lkelerde yaşananlara karşı özel bir hassasiyet göstermeye başladık. Uluslararası arenada ortaya çıkan en ufak bir tepkide dahi halkımız, yabancı ÷l-kelerle aramızdaki ilişkilere özel bir ilgi göstermeye başlıyor. Burada yaşanan da aynı şey aslında. Pazartesi günü insanlar, Wilhelmplatz'da ve Reich Şansölyelik Binası önünde toplan-dı ve gecenin karanlığına kadar gelişmeleri öğrenmek için beklediler. Fırtına uyarısı yapılmış da bu yüzden sokaklara dök÷lmüşler gibi bir halleri vardı ve bu izlenim bir açıdan da doğruyd u aslında. Her zaman olduğu gibi ulusumuz, Führer'inin kararını ve bundan çıkacak sonucu disiplinli bir biçimde sessizlik içerisinde bekledi.

Salı günü, Reich'in başkentindeki bütün resmî ofislerde sinirleri harap eden bir gün yaşandı. Saatler birbirini ko-valarken Çekoslovakya, kendi içerisinde giderek birbirin-den farklı gruplara ayrılmaya başladı. Almanya karşısında askeri bir karşı güç yaratmak dışında herhangi bir politik hedefi olmayan Versay Anlaşması'nın hatalı yapısı artık çöküyordu. 1938 yılının sonbaharında Batılı demokratik devletler tarafından kendisine atfedilen görevleri yerine getirebilecek durumda değildi kurulan yapı. Örneğin; Bo-hemya'da niyetleri "Alman bloğunun karşısında duracak gelişmiş bir dışlanmış insanlar topluluğu" yaratmaktı. Hat-ta 27 Eylül 1938'de Paris merkezli 'Epoque' gazetesinde şu satırlar vardı: "Fransa'nın oyun haritasında, özellikle hava kuvvetleri bakımından hatırı sayılır bir değeri olan Çe-koslovakya kesinlikle çok önemli bir stratejik konumda.

Bohemya'nın geniş arazileri hava kuvvetleri için kusursuz üsler sunmaya son derece elverişli. Şayet Bohemya, hareket merkezi olarak Fransa'nın egemenliği altında kalmaz da Rusya tarafından işgal edilirse, müttefik hava kuvvetleri Almanya'nın kalbine saldırmaya hazır durumda olacaktır." Bu askeri görev aslında son zamanlarda geri planda kalmaya başlayan Prag şovenizmini hedef alıyor. Ancak Çekoslovakya'nın da vakti gelmiş durumda. Avrupa'da yeni güçler doğuyor ve onlar da konulan yeni yasalara göre bahsi geçen alandaki yaşamı domine edip düzenleme hazırlığındalar. Yani bu durumun iç mantığı sonucunda, Versay'la eğreti bir biçimde şekillendirilerek ortaya konan o kokuşmuş yapı çökecektir. Yine de yıkıntıların arasından çoktan yeni yaşam formları yükselmeye başladı bile. Eski çağ yerini çok daha genç ve dinamik olana bırakıyor. Salı günü, gece yarısını geçeli çok kısa bir süre olmuşken Çekoslovakya cumhurbaşkanı Hácha¹, tarihi bir konuşma için Führer'in yanına gelmiş ve bu konuşmanın sonunda kadim zamanlardan beri Alman toprağı olan Bohemya ve Moravya'nın geleceğı tayin edilmiş; bunda da, her daim net ve asla yanıltma payı olmayan sözler eden tarih belirleyici olmuştu. Böylece gece boyu süren gerginlik de sona ermişti artık. Führer, sabaha karşı beşte Alman halkına sonucu deklare ettiğinde tarihi bir karar alınmıştı.

Bu deklarasyondan kısa süre sonra radyo istasyonlarından tüm dünyaya, tarihi Bohemya ve Moravya topraklarının yeniden Büyük Alman Reich'ına katıldığını duyurdu. Başkan Hácha Führer'den, ülkelerinin güvenliğini ele almasını bizzat istemiş ve "Çek ulusunun kaderini güvenle Alman Reich'ının Führer'inin ellerine bıraktığını" belirtmişti. Böylelikle sözde 'Çekoslovakya' devletinin varlığı son bulmuş oldu.

¹ Emil Hácha: Çekoslovakya'nın son cumhurbaşkanıyken topraklarının 16 Mart 1939'da tamamen işgal edilşinin ardından Bohemya ve Moravya Protektorası'nın seçilmiş başkanı olarak yemin etmek durumunda kaldı.

Sadece bir gecede, aslında hiç var olmayan bir ulus yok olup gitmişti işte. Bu aynı zamanda, Londra ve Paris hükümetlerinin, 1938 yılının sonbaharında, Avrupa'yı ciddi bir uluslararası krize ve hatta askeri bir çıkmaza sürüklemeyi dahi göze alarak yaratmayı kafalarına koyup üzerine ortaklık kurdukları bir sözde ulustu. 4 Eylül 1938'de, Londra gazetesi *Observer*'da şu haber geçildi: Britanya halkı "gerekirse etten duvar örerek" bu yeniden düzenlemenin karşısında dimdik duracak ve "yapılan son savaşta olduğu gibi dünya halklarının ezici çoğunluğu da onların yanında olacaktı". Paris'ten de benzer sesler yükseliyordu, bu yüzden İngiltere ve Fransa'nın zerre öngöründe bulunamayan, mantıktan ve akılcılıktan uzak sözde demokrat politikacıları ile devlet adamları, şimdi kartlardan inşa edilmiş bir iskambil evi misali yıkılan bu sözde ulus üzerinden uydu-ruk felaket senaryoları üreterek hedeflerine ulaştılar. Ancak planları artık tuzla buz oldu. Salı gününü Çarşamba'ya bağlayan gece, Chamberlain¹ ve Daladier'in² Çek meselesi konusunda izledikleri politikanın ne kadar doğru olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Bu yüzden Batılı devletlerin şu sıralar resmî Çekoslovakya'nın yaşadığı çözülme karşısında hiçbir tepki vermemeleri oldukça anlaşılır bir durum. Doğal olarak Alman düşmanı uluslararası basında yer alan profesyonel savaş yanlılarında bazıları ufak tefek acınası yazılar yazıp Almanya'yı aşağılamaya çalıştılar ancak hiçbirinin politik

¹ Neville Chamberlain: 1937-1940 yılları arasında Britanya başbakanlığı görevini üstlenmiştir. Nazi Almanyası'nın Çekoslovakya'yı işgaline göz yumarak Hitler ile Münih Anlaşması'nı (Çekoslovakya'nın Südet bölgesinin Almanya'ya verilmesini görüşmek üzere Hitler, Mussolini, Chamberlain ve Daladier'nin Münih'te toplanarak yaptıkları konferansın sonunda Çekoslovakya'nın Naziler tarafından bütünüyle ele geçirilmesinin önünü açan 29 Eylül 1938 tarihli anlaşmadır) imzaladığı için eleştirilmiştir ancak destekçileri, bu hamlesi sayesinde İngiltere'nin 2. Dünya Savaşı'na hazırlanmak için zaman kazandığını öne sürmektedir. Yine de Hitler'e karşı mücadelecisi değil barışçıl bir siyaset izlediği için eleştirilerin hedefi olmuştur.

² Edouard Daladier: 1933 yılında Fransa'nın başbakanı olarak görev yapmaya başladı ve Çekoslovakya'nın çöküşünü ilan eden Münih Konferansı'na katılarak dönemin diktatörleriyle birlikte Münih Anlaşması'nı imzaladı.

arenada herhangi bir önemi bulunmuyor. Gerçekleri hiçbir şey değiştiremez ve değiştirmeyecek de. Bu olay bir yandan da Batılı demokrasilerin, kimsenin yaşananlara sesini çıkarmadığını ve hatta bu sessizliğin bir şekilde aslında onlara muhalif insanların da var olduğunu anlamalarını sağlayacak bir işaret niteliğindeydi. Almanya'nın yasal olarak bulunduğu konum tartışmaya mahal vermeyecek kadar net.

Çarşamba günü Führer, Bohemya ve Moravya'ya girmekte olan askeri birliklerine katılmak üzere derhal harekete geçerek o hareketli günün akşamında Prag'a ulaştı ve Hradčany'deki kalenin üzerinde zafer uçuşunu gerçekleştirdi. Alman halkının her bir ferdi heyecanla nefesini tutmuştu. Ulusumuz, son ferdine kadar, tarih yazılan bir ana; sonu savaşa yahut barışa varacak bir gelişmenin tarihi bir eylem sonucunda nihayete erdirildiğine ve Führer'in kararlılığı, cesareti ve azminin savaşa değil barışa giden yolu açtığına şahitlik ettiğinin farkındaydı. Böylece Bohemya ve Moravya eyaletlerinin Reich'in hâkimiyeti altına girdiği resmî olarak tüm dünyaya ilan edildi. Bu sayede daha 1000'li yıllarda, Bohemya'nın en eski tarihçilerinden Slav Cosmas'ın Bohemya'yı Almanya'nın bir parçası olarak kabul ettiği zamanlarda başlayan tarihsel süreç tamamlanmış ve Bohemya ile Moravya'nın 1000'li yıllardan bu yana Eski Alman Reich'inin önemli üyeleri ve feodal devletlerinden biri oldukları kanıtlanmış oldu. Hatta en eski Alman üniversitesi de Prag'da bulunuyor, ülkenin en güzel yapılarının tamamı esasen Alman eserleri: St. Vitus Katedrali, Charles Köprüsü, Teyn ve Niklas Kiliseleri... Bu halklar ve eyaletler, Reich'in koruması altında oldukları dönemde, varlık ve ekonomi bakımından en dikkat çekici ve en güçlü zamanlarını yaşadı.

İşte, kalkınma şimdi yeniden başlıyor. Bölgenin yan yana yaşayan iki sakininden daha güçlü olanı, yarattığı yeni düzende yalnızca barışı amaçladığı ve zayıf olan güçlüden koruma talep ettiği için, Orta Avrupa yeniden huzura kavuş-

muş oldu. Bu iki halk arasındaki ilişkilerde her daim mantıklı ve akılcı bir düzende seyretmiştir. Şayet zayıf olanın eline güç vermeye kalkarsanız, güçlü olanı baskılamaya ve ulus mantığını yok etmeye çalışacaktır zira varlığını sürdürmesinin tek yolu budur. Ancak güçlü olan ulusun böyle şeylere ihtiyacı yoktur. Zira güçlü devletler, cömert olmanın da her iki ulusa birden adalet sağlayacak bir sistemi kurmanın da yükünü taşıyabilecek kudrete sahiptir. Bugün şahit olduklarımız da bunun sonucudur aslında. Verilecek karar tarihi bir karardır ve Alman halkı da bunu böyle kabul edecektir.

Bu noktada bizlere, hali hazırda herhangi bir yorum yapmamak gibi akılcı bir tavır takınan o sözde her şeyi bilen kimselere bir çift laf etme fırsatı doğuyor. Bu her şeyi bilen kimseler, ulusumuz, ne zaman bir güçlkle karşılaşsa yahut sınırlarımız dâhilinde bir ürünün tedarik edilmesinde bir aksaklık yaşansa vakit kaybetmeden sokaklara dökülmektedir ama böylesi tarihi başarılar elde ettiğimizde derhal inlerine çekiliyorlar zira başarı; Nasyonal Sosyalist devletimize yahut da Nasyonal Sosyalist dünya görüşüne köstek olma fırsatı tanımıyor kendilerine. Bu yüzden de biz Nasyonal Sosyalistlerin ve bizimle birlikte tüm Alman halkının, içinde bulunduğumuz bu harika zamanları neden sevdiğini asla anlayamıyorlar. Bu tarihi hadise bizlere, bu şahıslara şu yanıtı verme şansı sunmuş durumda:

İçinde bulunduğumuz dönemi seviyoruz çünkü bu dönemde tarih yazıyoruz. Bu dönem kalbimizin daha hızlı atmasını sağlıyor zira maskülen bir karakteri var ve bu maskülen karakter bizler için, zamanımızın getirdiği ve her olağanüstü dönemde var olabilen geçici zorluklardan çok daha önemli. İşte bu yüzden, kahvenin az bulunması, eleştiri özgürlüğünün sınırlandırılması ya da dogmatik yahut din kaynaklı kılı kırk yarma alışkanlıkları sebebiyle yaşananlara öfkelenen insanları anlamıyoruz. Bize bir takım görevler ve

inanabileceğimiz davalar sunduğu için içinde yaşadığımız bu dönemi seviyoruz. Alman ulusunun tarihinde, onlarca yıl sonra insanlarımızı ayağa kaldırıp işe koyulmalarını sağlayan bir adamın doğmasına vesile olduğu için bu dönemi seviyoruz.

Bu dönemi seviyoruz zira o harika ve kutsanmış anlarında yüzlerce yıldır çözümsüz kalan sorunları ortadan kaldırıyor ki bu sorunlar aslında bir zamanlar sahte refah ortamları yaratılarak çözülmüş gibi gösterilse de en amatör gözlemcinin bile aslında hâlâ ortada olduklarını anlayabileceği meselelerdi.

İçinde yaşadığımız bu dönem, bizlerin zamanı! Bu zamana bütün gücümüzü ve yüreğimizi sunuyoruz zira dönemi-miz, anlaşmazlıkları ortadan kaldırıp katışıksız bir barış ortamı sağlıyor bizlere; erkeksi güç ve hakiki becerilerin gerçek anlamda kendini gösterebilmesi adına bir alan yaratıyor ve Almanya'ya, Führer'in sadık hizmetkârları olarak ona yardım etmek adına büyük bir fırsat sunuyor! Bu dönemi seviyoruz çünkü başarı ve zaferleriyle bizleri, ulusumuzun muzaffer olma ihtimali konusunda tedirgin ve huzursuz olmaktan kurtardı ve hepimize güvenli, sakın ve rahat bir hayat yaşamayı öğretti. Bu dönemin yüceliği bizlere büyük ve çözülmeyecek gibi görünen sorunları bile düşünebilme cesareti verdi. Bizler, Nasyonal Sosyalistler olarak içinde bulunduğumuz bu tarihi dönemin önemini anlayamayan cahil insanlara ancak acıyarak bakabiliriz. Bu insanların yürekleri de zihinleri de kim bilir nasıl bir boşluğun ve cehaletin pençesinde ki dönemimizin önemini kavrayamıyor ve rahatlarını bozan her türlü saçma meselede kazandığımız benzersiz tarihi zaferleri bir anda unutarak en basit örneklerle kahvenin son zamanlarda az bulunmasının bile derdine düşüyorlar. Bizler onların döneminde yaşamıyoruz. Bu kimse-ler ne kendi zamanlarını bu çağa taşıyabilecek ne de bizim zamanımızda herhangi bir hususta erk sahibi olacaklardır.

Bizler, yaşadığımız bu harika günlere sadece yasalarımızla bağlıyız ve Führer yüzünü nereye dönerse, eksiksiz bir sadakatle onun yanında durarak kadere, bizi böyle bir döneme layık gördüğü için minnet duyacağız. Hepimiz çağımızı tüm varlığımızla deneyimliyoruz. Bu dönemin çocukları olarak harikulade hazların yaşandığı her anın tadını sonuna kadar çıkaracağımıza şüphe yok.

ZENGİNLERİN AHLAKI

25 Mart 1939

Ahlaklı olmak, zenginler için fakirlere nazaran çok daha kolaydır, bu tecrübeyle sabit bir durum. Zenginliğin etrafında bir koruma kalkanı varken fakirlik içten içe çürümeye, yıkılmaya meyillidir. Örneğin; zengin bir adamın aklından asla ekmek çalmak geçmez. Sadece parası olmayan ama karnı aç olan insan ekmek çalarlar. Zengin adamın karnı acıkırsa zaten karnını doyuracak ekmeğe ve hatta daha fazlasına sahiptir.

Aynı şekilde arabası olan zengin bir adam asla metroya biletsiz binmeye de çalışmayacaktır. Kolayca bilet alabileceği gerçeği bir yana, harikulade evinin önünde yine harikulade bir arabası vardır zaten.

Toplumsal yönetmelikler söz konusu yoksul insanlar olunca çok daha sert yaptırımlar uygular. Fakirler daracak apartman dairelerine tıkmışken zenginler, her bir aile ferdi gerektiğinde fazladan alan sağlayacak kadar geniş evlerinde yaşarlar. Diğer yandan apartman dairelerindeki ise

neredeyse üst üste yaşamaktadır ve belli bir saatten sonra, komşuları, ertesi gün erken kalkıp işlerine gidebilmek için ihtiyaçları olan uykuyu alabilmeleri adına uyumak istediklerinden dolayı radyolarını erkenden kapatmak zorunda kalırlar. Öte yandan o kocaman evlerde, evlerin aralarındaki mesafe en az otuz, kırk ya da belki yüz metre olduğu için radyolar gece boyu açık kalabilmektedir.

Yoksul insanlar, bir arada rahat yaşayabilmek adına çok daha disiplinli bir hayat sürmek zorundalar. Bu yüzden aslında zengin kesimin, fakirler için uygulanan belli kuralların kendileri için geçerli olmasından şikâyet etmesi gerçekten çok saçma. Zira mesele ahlak ise, en ahlaklı insanlar bu heyecanlı hayatı sürenlerdir. Eski bir deyim vardır, bilirsiniz: Dua ederken en çok bağıranlar, gedikli günahkârlardır. Bu noktada doğa, ahlak dediğimiz kavramı sadeleştirir, vahşi doğada yaşlı olan hayvanların neden kefarete ödediklerini anlamak zor değildir. Zira bolca beslenme fırsatı buldukları gençlik dönemlerini unutmak isterler ve bu yüzden de daha yaşamının yarısına dahi gelmemiş olan yahut henüz yaşamaya bile başlamamış olanlara ahlaklı olmayı salık verirler. Her şey bir anda tersine döner. Yaşlılar, özellikle kendi gençlik dönemlerini tamamladıktan sonra gençlerden ahlaklı olmalarını beklerler. Bu yalnızca bireyler için değil, toplumlar için de geçerlidir. İşte, demokratik ülkelerin, özellikle de İngiltere'nin taleplerine uymamamızın esas nedeni burada yatıyor.

İngilizler bu sıralar politikada ahlaklı olmaktan söz ediyorlar. Kendileri ihtiyaçları olan her şeye sahip. Ahlaklı davranmanın politik arenada pek de önemsenmediği dönemlerde kendi imparatorluklarını kurabildiler zira. Şimdi de o büyük imparatorluklarını ahlak kisvesinin ardına saklayarak korumaya çalışıyorlar.

Karınları tok olduğu için yemek çalmayı akıllarından bile geçirmiyorlar. İstedikleri kadar yiyecek var ellerinde. İm-

paratorluklarının büyük serveti hizmetlerinde olduğu için bizim dört yıllık planlarımızla dalga geçebiliyorlar. Onların ulusal yaşamının sınırları demokratik olmaktan öte, fazla gevşek kalabilir zira ulus olarak geleceklerini tehdit eden herhangi bir şeyle karşılaşmadılar. Ancak biz Almanlar için durum farklı. Bizler, birliğini ancak altı sene evvel kazanabilmiş bir ulusuz. Hâlâ çok genciz ve eski anlaşmazlıklarımızın yaralarını taşıyoruz hâlâ. Bu yüzden o eski yaraların yeniden açılmaması için dikkatli ve hatta bazen sert olmak zorundayız. İngilizler sözde fikir özgürlüğü lüksünü tolere edebiliyor olabilirler. Bunun onlar için bir bedeli olmuyor zira imparatorluklarını tehdit eden herhangi bir şey yok. İngiliz halkı tek bir millet olarak kenetlenmiş durumda. İhtiyaçları olan ve hatta dileyebilecekleri her türlü şeye sahip olduklarından, şaşırtıcı eylemlere ya da bir şeyleri oldubittiye getirmeye gerek duymuyorlar. İngiliz halkı yüzyıllardır tek bir millet olarak var oldu ve bu yüzden dünya üzerinde hiçbir ülke İngilizlerin arasından yeni uluslar çıkarma çabası içerisine girmiyor. Ancak bizler hâlâ böyle şeylere zorlanıyoruz. Başka seçeneğimiz yok. Bizler eylemlerimizi, kendimizi daha üstün gördüğümüzden yapmıyoruz, hayatta kalmak için buna mecbur olduğumuzdan yapıyoruz. Olanların ne İngilizler ne de Almanlar açısından ahlakla ilgisi var. Bu sebeple artık herkes, politikada, özel hayatta olduğundan daha başka anlamlara gelebilecek böylesi terimleri her alanda kullanmaktan vazgeçmeli. İngiltere'nin önde gelen politikacıları son zamanlarda İngiltere'nin koruma altında bulunduğunu ve bunun tek nedeninin, ülkedeki vatandaşların kültürlerini ve özgürlüklerini gözetmek olduğunu söyleyip duruyorlar. Avrupa ise bu sözde bilgece iddiaları gülerek karşılıyor. İngilizler hakikaten de gerçeği ahlaki deyimlerle örtbas etmeyi iyi biliyorlar, hatta bazen bu yolla, başka yerlerde ciddi tepkilerle karşılanabilecek tartışmalı konuları bile hasıraltı etmeyi başarıyorlar.

Artık kendi koyunları ahırlarında güvende olduğu için, ahlaklı olmayı beceriyor ve geçmişlerini asla hatırlamak istemiyorlar. Avrupa'da ülkelerin yoksul ve varlıklı olarak ikiye ayrılmış olmasını bir sorun olarak görmüyorlar. Yoksul ülkelerin içinde bulundukları durumdan memnun olmayabileceklerini düşünmüyorlar. Hatta şartları değiştirmeyi akıllarından bile geçirmiyorlar zira onlara göre dünya, Tanrı nasıl istiyorsa o durumda. Tanrı İngilizlere her şeyi bahşetmiş ve dünyadaki diğer tüm halkları da, İngilizlere bağlı olmaları için fakir bırakmıştır.

Londra'da ilk İngiliz gazetelerinden biri basılıyor: *Times*. Fazlasıyla rafine ve ciddi bir gazetedir, içeriğinde nadiren başka ırkların aşağılandığını görebilirsiniz. Son derece ahlaklı haberler yapar ve dünyanın tamamını azarlamayı Tanrı'nın kendisine verdiği asli bir görev olarak görür. Dünyada olup biten her şeye yorum yapma hakkına sahip olduğunu kanısındadır ve işlerin nasıl yürümesi gerektiğini dikte eden İngiliz mantığının cisimleşmiş halidir. En dikkate değer özelliği ise İngilizlerin, bu gazete yazanlara gerçekten inanıyor oluşudur. Öylesine küstah ve aldatıcı olabiliyorlar ki insan onlara ne diyeceğini dahi bilemiyor. Yalanları ortaya çıkarıldığında bile o riyalara öylesine tutunuyorlar ki mantıklarını asla anlayamıyor ve bunların kendi yalanlarına da inandıklarını düşünmekten kendinizi alamıyorsunuz. Gelgelelim asıl mesele bu değil; mesele, İngiliz basınının aslında İngiltere'nin, tüm o fikir özgürlüğü safsatalarına rağmen, gerçek ulusal disiplini bir yansımasını teşkil ediyor oluşu. Ancak şu sıralar İngiliz basını gerçekten çok ileri gitmiş durumda. Avrupa'nın her yerinde, bir İngiliz, zorlu politik meseleler hakkında konuşmaya kalktığında insanlar birbirlerine bakıp göz kırpmıyorlar. İnsanları, sırf bazı politik meselelerden ve büyükbaş ticaretinden konuşmak için sabah ve akşam dualarına çağırır bunlar. Şayet bizim gibi, ulusal varlıklarını korumak için çabalıyor olsalardı her

yolu mubah sayacaklarından da adımız kadar eminiz. Ancak kendileri son Fransızlar, Ruslar ya da Amerikalılarla savaşmanın daha iyi olduğunu düşünüyorlar her zamanki gibi.

Londra'nın yalanlarının boyutunu aslında uydurdukları son hikayeden anlayabiliriz: Almanların Romanya'ya verdiği sözde ültimatom. Dünya halklarını yine Reich'in karşısına dikmek için Londra'nın uydurduğu bir yalandan ibaret bu da. Berlin ve Bükreş hükümetleri bu haberi derhal yalanlasa da İngilizler bana mısın demedi. Tam tersine, güçlü bir biçimde inkâr edilen bu hikâye hakkında, sanki doğru olup olmadığından hâlâ emin değillermişçesine konuşmaya devam ettiler. Bu İngilizlerin her zamanki tavrı; geçmişte böyleydiler, şu anda da aynı durumdalar ve gelecekte de farklı olmayacaklar. Ancak asla bize ne yapmamızı söylemeye hakları yok. Acaba ne zaman onların ahlak derslerini dinleyecek konuma geldi bizim ülkemiz? Eğer mesele politikada ahlaklı olmaksa, İngiliz basınının yapacağı en mantıklı iş bu konudan uzak durmak olacaktır.

Geçtiğimiz birkaç haftadan beri İngilizler Almanya sınırları dâhilinde de yayın yapıyorlar. Üstelik bunu çok akıllıca hallediyorlar zira insanlara, haberlerini neredeyse bilimsel denebilecek bir objektiflikle ve gerçeği duyurma arzusuyla yaptıkları izlenimi veriyorlar. Burada amaçları, Almanya sınırları içerisinde yeni dinleyici kazanarak, işler daha da sertleştiğinde o insanları kullanabilmek. İşte o zaman şu anki sözde objektifliklerini korumayacaklar, Dünya Savaşı sırasında diğer ülkelerin halklarını Almanya'ya karşı kışkırtmak için kullandıkları o eski otokrasi hikâyelerini servis edecekler.

Şimdilerdeyse Alman radyosunun İngilizce yayın yapmaya başlamasının şaşkınlığı içerisinde ancak çok geçmeden şikâyet etmeye de başlayacaklardır zira Avrupa'da başka bir ulusun, onlarla aynı haklara sahip olmasını hayal dahi edemezler. Geçtiğimiz haftalarda Alman orduları

Bohemya ve Moravya'ya girerken attıkları ahlak naraları işte bu İngiliz mantığının klasik bir örneği. Gelgelelim artık durum farklı: Bu ahlak naraları şimdilerde işe yaramıyor.

Avrupalı devletler artık İngiltere'nin kendi imparatorluğu içerisinde, kanepesine kurulup ahlak dersleri veren bir teyze gibi vaazlar vermesinden, kendi zenginliği içerisinde diğer halklardan şikâyet etmesinden bıkmış durumda çünkü Avrupa, son savaşın ardından çok değişti. Fakir uluslar aynı zamanda en genç olanlar. Yaşamak istiyorlar ve yaşayacaklar da. Canterbury Başpiskoposu onları asla durduramaz zira bu halklar zenginlerin esas yüzünü görmeye başladı. İngiltere bundan böyle ahlaka dair sözlerle yoksul halkların taleplerini görmezden gelemeyecek zira ikiyüzlülüğün işe yaradığı zamanlar artık geride kaldı.

Birileri John Bull'a¹ maskesini çıkarma zamanının geldiğini söylemeli. Çünkü artık o sözde deyimlerin ardına saklanıp dünya halklarının görüşlerini bulanıklaştıran İngiltere'nin gerçek yüzü ortaya çıkıyor. İngiltere de imparatorluğunu savaşların, baskıların, toplama kamplarının, açlığın ve kanın üzerine kurdu.

Biz Almanlar olarak ahlak tavsiyelerini dinlemeye de hazırız, elbette bu tavsiyeler, onları vermeye hakkı olan uluslardan gelecekse! İngiltere'nin buna hakkı yok. İnsanlar ahlaktan bahsederken İngiltere'nin yapabileceği en iyi şey çenesini kapalı tutmak. Elbette Londra'dan bazı arkadaşça öneriler aldığımız da oluyor ancak yine de tavsiyelerini böyle bağıra çağıra sunmamaları gerekiyor. Yalnız değilsiniz. Dünyanın geri kalanı da, toprakları kanla sulanmışken ahlaktan bahsetmeye cüret edenlere katıla katıla gülüyor.

¹ Uluslararası arenada genel olarak Britanya Krallığı'nın ve özellikle de İngiltere'nin kişileştirilmiş halini temsil eden karakter. Genelde orta yaşlı, silindir şapkalı şişmanca bir adam olarak resmedilir.

POLİTİK NEZAKET ÜZERİNE

27 Nisan 1939

İngilizlerin kendilerine özgü bir politik nezaket anlayışı var. Görünüşte öyle gönlü bol ve naifler ki insan, başka milletlere karşı ne kadar savunmacı bir tavır takındıklarını fark edemiyor bir yerden sonra. Elbette yüzlerce yıllık İmparatorluk anlayışları içerisinde yerküreyi uluslarına ait bir mülk olarak görmeye alışmış durumdalar. Bu ulusal mülkün kendilerine miras kaldığına, Tanrı'nın evrenin tamamını kendilerine bahşettiğine inandıkları için de dünyadaki barışı, düzeni ve bütünlüğü sağlamaktan sorumlu olduklarını zannediyorlar.

İngilizlerin görüşüne göre dünyada onların temin edeceği barışı ve düzeni kabul etmeyenler şüphesiz çok tehlikeli provokatörler ve bir an önce etkisiz hale getirilmeleri gerekiyor. Zira böyle insanlar Londra yönetiminin görüşüne göre sadece İngiltere'nin mutluluğu ve refahından ibaret olan 'dünyanın düzenini' tehdit etmekte.

Bu tavır da aslında İngiltere'nin dış politikalarının en temel prensibini ortaya koyuyor ki o da yalnızca Avrupa'da

dengeli bir ortam sağlamak. Bu amacın dahi temelinde aslında bir bencillik yatıyor zira İngiltere, ancak Avrupa'da bir güç dengesi kurulursa kendisini kurtarabileceğini ya da en azından Avrupa'daki anlaşmazlıklardan nemalanabileceğini düşünüyor. Bizim bildiğimiz kadarıyla İngiltere şu anda, Avrupa'daki kendi ilgi alanına girmeyen herhangi bir ciddi anlaşmazlığı ne umursuyor ne de bu anlaşmazlıklar sebebiyle herhangi bir endişe duyuyor. Londra'nın yönetmesi gereken bir imparatorluk var ve İngiltere'nin bu imparatorluğun sağladığı serveti rahatça sindirebilmesini mümkün kılmanın da İngiliz dış işleri politikasının açık bir görevi olduğu herkesçe bilinen bir gerçek. Ayrıca herkesçe bilinen bir başka gerçek de zengin insanların nezakete ihtiyaç duymadıkları. Özellikle de fakir ve ihtiyaç sahibi insanlara karşı... öyle ki keyifleri yerinde olduğunda gittikçe daha çok savunmacı bir tavır takınıyorlar. İnsanların omuzlarına hafifçe vurarak yapmamaları gereken şeyleri dikte ediyor ve sonra da her şeyin yolunda olduğunu söylüyorlar.

Zengin insanlar çoğunlukla fazla ahlakçı olurlar. Ya da en azından öyleymiş gibi yaparlar. Elbette kaderleri, ahlak düşkünü olmalarını da nispeten kolaylaştırır zira onların için her şey yoksul insanların hayatında olduğundan çok daha kolaydır. Barış ve düzen için çabalarlar çünkü ancak böylesi ortamlarda kazanmaya devam edebilirler. İşte bu yüzden var olan ilişkilere zarar verecek her bir hareketi 'ahlaksız' sıfatıyla yaftalayıp genel Bolşevizm konseptine dâhil ediverirler. İnsanlar arasında yaygın olan bu durum halklar için de geçerlidir. Hepimiz biliyoruz ki ellerinde, onlarla ne yapacaklarını bilmeyecekleri kadar çok altın ve değerli maden rezervleri bulunan ülkeler de var; hayati ihtiyaçlarını dahi güçlkle karşılayan ancak akıl, sağduyu ve organizasyon yetenekleri sayesinde varlıklarını sürdürebilen ülkeler de. Aslında yokluk içindeki ulusların şu anki durumdan memnun olmamaları gayet anlaşılır bir şey. İşte bu uluslar; fa-

kir milletler pastadan payını alamazken zenginlerin kendi varlıklarını huzurla koruyabildikleri o kutsal ve uhrevi düzenin nazarında sorun yaratan parazitlerden başka bir şey değildir. Hatta şu dönemde zengin ulusların, fakir insanları dünya barışını tehdit etmekle suçlaması dahi sürpriz olmaz kimse için. Elbette bu türden itirazlar ederken zengin uluslar yalnızca ekonomik ve politik kaygılarını dile getirmekle kalmıyor, bir de ahlak kavramını son derece provokatif bir biçimde kullanıyorlar.

Bu noktada İngilizler herkesin lideri konumunda zira kendileri ahlaksız insanları ahlaklı göstermek konusunda adeta ustalaşmış durumdalar. Üstelik tüm dünya ulusları arasında en zengin millet olduklarından, aynı zamanda en ahlaklı olanlar da elbette ki kendileri. Üstelik tarihi şüpheli hadiselerle dolu bir imparatorlukları olsa da bu tarihi anımsamak konusunda hiç de istekli değiller zira rahatlarının bozulmasını asla istemiyorlar. Altınlarını korumak için, "Öylece uzanıp varlığımı koruyacağım, bırakın uyuyayım!" diyen Fafnir'e¹ benziyorlar bu halleriyle. Üstelik şimdilerde bir de artık öyle rahatça uyuyamadıklarını iddia ediyor ve bunun sorumlusu olarak da Almanları görüyorlar. İşte bu, düpedüz küstahlık!

Aslında sırf bu sebeplerden, İngilizlerin Almanya'nın yükselişinden rahatsızlık duyması çok anlaşılır bir durum. O kirli vicdanlarını rahatsız ediyoruz. Almanya güçsüzken Londra için pek de bir anlamı yoktu varlığının. Öte yandan bugün baktığımızda Almanya büyük bir güç ve İngiltere'nin elinde Almanya'nın gelişimine ket vuracak tek bir ciddi koz olmadığı için kontrolsüzce saldırılara başladılar.

¹ 13. yüzyıldan Völsunga Destanı'nda geçen cüce kral Hreidmar'ın üç oğlundan biri olan Fafnir, açgözlülüğü yüzünden Andvari'nin yüzüğü ve hazinesinin lanetini üzerine çeker ve bir ejderhaya dönüşür. En sonunda, Alman mitolojisinde de efsanevi bir kahraman olarak bilinen Sigurd ya da yüksek Almanca haliyle Siegfried tarafından katledilir.

İngiliz gazeteleri bir anda alışılmışın çok ötesinde kabalıklar etmeye başladı, başka zaman olsa politik meselelerde son derece adil davranmayı seçenler gitti ve yerlerine, bütün nezaket kurallarını unutup pazarın ortasında kavgaya tutuşmuş kadınlara dönmüş gazeteciler geldi. Almanya'nın içinde bulunduğu fakirlikten kurtulmasını hazmedemediler. Bize hâlâ, o yargısız infazlar yaptıkları dönemdeki gibi muamele etmeye çalışıyorlar. Her ne kadar Londra'nın yönetsel çevreleri bu meselelerle bir ilgileri olmadığı izlenimi yaratmaya çalışıyor olsalar da bütün gazetelerin onların emrinde olduğunu elbette ki bilmeyen yoktur.

İngilizlerin basın özgürlüğü konusunda kendilerine has fikirleri de var. Bunlar da elbette ki tam İngilizlere göre ve aptalca denilecek kadar naif fikirler. Argümanları ise şöyle: "Almanya'da basına herhangi bir aşağılama içeren haber yapmayı yasaklayan yasalar var." Yani Almanya devletinin basını etkileme ihtimali olduğunu ima ediyorlar ve buna dayanarak Alman basınının her şeyden önce Londra'ya sadık kalarak haber yapması gerektiğini söylüyorlar. Özellikle de İngiltere'nin iç meselelerine karışmamalarını salık vermekten de geri durmuyorlar. Diğer yandan kendileri de yine o kokuşmuş demokrasi duvağını takınıyorlar derhal. Demokrasinin en temel ilkelerinden biri de basın özgürlüğüdür. İngiliz basını da özgür olduğu için İngiltere yönetimi sözde basını etkilemiyor. Bu yüzden kendileri, işlerine gelen her konuda seslerini çıkarma özgürlüğüne de sahipler; dahası, Almanların her türlü iç meselesine karışmak, en yüksek mertebelerdeki yöneticileri dahi nezaketten yoksun ve teklifsiz kimseler olarak lanse etmek ve hem Alman yönetimi hem de Alman halkının ahlak bekçisiymiş gibi bir havaya girerek onlara mütemadiyen tavsiyelerde bulunmak en önemli ayrıcalıklarıdır. Özellikle İngiltere Büyükelçisi Henderson Berlin'e geri döndüğünden beri bu meseleler çok daha sık dile getirilmeye başlandı. Elbette bunun nede-

nini anlamak da zor değil. Hatta İngiltere Başbakanı Chamberlain de, Avam Kamarası'nda kendisine yöneltilen bir soruyu şu şekilde yanıtladı: "Bay Nevile Henderson'ın geri dönüşünün öyle abartılacak kadar büyük bir anlamı yok. Görevi icabı geri döndü."

Peki, bu noktada İngiliz basını ne yapıyor? şimdi bu durumun tam tersini düşünelim ve şayet aynı şey Almanya için söz konusu olsaydı ve Alman gazeteleri İngiltere'yi diline dolayarak açıkça İngiliz basını'nı küstahça aşağılasaydı, İngiltere'nin önde gelen gazetelerinde nasıl başlıklar atacaklarına dair tahminlerde bulunmaya çalışalım. Örneğin; 'Völkische Beobachter' Almanya Büyükelçisi'nin Londra'ya özel bir görev için yollandığını ve Londra'nın söz konusu teklifi kabul etmekten başka çaresi olmadığını, ancak bu şekilde barışçıl niyetini belli edebileceğini yazsaydı? Ya da Almanya Büyükelçisi İngiltere Kralı'nı tehdit etseydi? Yahut da Almanya Büyükelçisi İngiliz Dışışleri Bakanı'na, İngiltere tarafından, herhangi bir teminat sağlayan ve ciddi bir adım atılmadığı sürece Almanya'nın daha radikal yollara gideceğini söyleseydi? Almanya'nın İngiltere'nin politikalarından geri döneceğine dair yeterli kanıtlar görmek istediğini dile getirseydi? Bu kanıtların da İngiltere'nin, söz gelimi Filistin'den çekilmesiyle, İngiliz basını'nın Almanya aleyhine asla haber yapmamasıyla ve İngiltere'nin azami ölçüde silahsızlanmasıyla elde edilebileceğini söyleseydi mesela? Veya Almanya Büyükelçisi, Chamberlain'in yakın zamanda Avam Kamarası'nda yapacağı deklarasyonu hat safhada etkilemek için bir takım açıklamalarda bulunsaydı? Herkes kabul edecektir ki şayet Alman basını Londra'yı bunlarla vurmaya kalksaydı, İngiliz halkı kaynar kazana dönerdi muhtemelen. Haklı da olurlardı üstelik, çünkü söz konusu büyük güçler ise böyle durumlar pek alışılğeldik hadiseler değildir. Nezaketten yoksun, aptalca ve aşağılayıcıdırlar. Gelgelelim bunu yapan Londra olunca, İngiltere ve Almanya

arasında öyle bir güç dengesi bulunmadığı için herhangi bir sorun olmaması bekleniyor. Yani en azından İngiliz basınının yazdıklarından anlaşılan bu. Biz de bu yüzden onlara parmak sallamak durumunda kalıyoruz. Artık İngilizler de, kendilerine hak gördüklerini bizim de artık ucuz bulduğumuz gerçeğini kabullenmeye başladılar. Almanya'nın, Londra'nın kendisine bu şekilde muamele etmesini kabul etmeye niyeti yok zira Almanya, Londra'ya aynı şekilde karşılık verseydi, haklı olarak Londra da bu muameleyi kabul etmezdi. Bu yüzden İngiliz basınının bu küstahça ve nezaketten yoksun suçlamalarını dikkate almaya dahi gerek duymuyoruz. Bu tip şeyleri dile getirebilecek kadar ahmak ve akıldan yoksun oldukları zaten ortada. Kendileriyle uğraşmaya hiç niyetimiz yok, zira uzun zaman önce bundan vazgeçtiğimiz de bilinen bir gerçek.

ELLERİ KESİLEN ÇOCUKLAR

24 Haziran 1939

İngilizler dünyanın her yerinde politika ahlakından yoksun olmalarıyla tanınıyorlar. Hepsi de kendi günahlarını yanıltıcı bir gerçeklik kisvesi ardına saklamada adeta usta birer sanatçı, birer uzman sayılırlar zira bunu yüzyıllardır yapıyorlar ve bu beceri, artık doğalarının öyle ayrılmaz bir parçası haline gelmiş ki bunu yaptıklarının ayırdına dahi varamıyorlar. Yüzlerine öylesine sahte bir ifade ve ölümcül bir ciddiyet takınıyorlar ki kendileri bile gerçekten politikanın erdeminin savunucuları olduklarına inanıyorlar neredeyse. Yapmacıklıklarını asla kabul etmiyorlar, bir İngiliz'in bir başkasına gülümseyerek yahut göz kırparak, "Pekâlâ, bizler birbirimizi asla kandırmak istemeyiz," diye bir şey söylediğine asla şahit olmazsınız. Dünyadaki erdem ve saygınlığın en yüce timsalleri gibi davranırlar –üstelik gerçekten öyle olduklarına da inandırırılar kendilerini. Bu durum insanı eğlendiriyor ancak bir yandan da dünya için büyük tehlike arz ediyor aslında.

Herkesin bu insanlara karşı tetikte olması icap ediyor çünkü karşılarında gerçekten hatırı sayılır bir düşman çıkmazsa, bütün dünyayı ele geçirebilecek durumdalar.

Biz Almanlar olarak son üç asırdır Avrupa'da hatırı sayılır bir güce sahibiz ancak iş, ulusal ve uluslararası fırsatları değerlendirmeye gelince genel olarak fazla pasif kalıyoruz. İngilizler ise, Büyük Britanya'nın dünya üzerindeki en dominant ülke olmasının Tanrı'nın arzusu olduklarına inandıklarından her şeyi sarsılmaz bir özgüvenle yapıyorlar. Her daim soyluluklarından ve rekabet konusunda ne kadar adaletli olduklarından bahsediyorlar ama her şeyi ancak şartlar kendi arzularına uygun olduğunda yapıyorlar. 1919 ila 1933'te yaşadığımız savaş boyunca bu görüşümüzü kanıtlayacak çok sayıda olaya şahitlik ettik.

Diğer yandan biz Almanlar, politik davranmayı sadece birkaç yıldır nispeten becerebiliyoruz ama İngiltere bu küçük değişimi Avrupa için büyük bir tehdit olarak görmeye başladı bile. Çünkü savaştan evvel durum çok farklıydı, İngiltere ne isterse Almanya sorgusuz sualsiz onu yapıyordu. Diğer halkların bizi yerle bir etmek için fırsat kolladığını hiç fark etmeksizin, ürettiklerimizin yanında bir de şairlerimizi, müzisyenlerimizi, filozoflarımızı dünyanın dört bir yanına gönderen zararsız insanlardık. Bütün bunların merkezinde de yine İngiltere vardı. Olayları, yöntemleri şekillendirerek sonuca ulaştırabilen yalnızca oydu ve savaş, bizim için beklenmedik bir sondu, bunu asla öngörememiştik. İngiltere bir anda harekete geçti ve yaptıkları onca propagandayla bütün dünyayı bize düşman etti. Ancak kimse aslında bunu başarabileceklerini düşünmemişti. Uzmanlar ise, sadece birkaç güçlü slogandan oluşan bu propaganda programının son derece planlı bir biçimde işlendiğini ve kusursuzca uygulandığını düşünüyordu. Şeytani bir çabayla propaganda, sistematik olarak bütün dünyaya yayıldı ve

milyonlarca insanın beyni bu şekilde yıkandı. Nihayetinde hepsi, kitlesel bir hipnozun zavallı kurbanlarına dönüştüler.

İngilizlerin dünyanın her yerine yaydıkları çok az sloganları vardı. Çocukların ellerinin kesildiğini, gözlerinin çıkarıldığını, kadınlara tecavüz edildiğini ve yaşlılara işkence edildiğini söylediler. İşte uzun yıllar sürdürülen bu propaganda, dünyanın her yanında insanları Almanların vahşi, medeniyetten ve insanlıktan uzak bir ulus olduğuna inandırdı. En nihayetinde de Almanya'yı yok etmek yahut gücünü elinden almak tüm uluslar için ahlaki ve kültürel bir görev olarak lanse edildi zira ancak o zaman dünyada barış ve dostluk hüküm sürebilirdi. İşte bu propaganda, dünyanın gerikalanının, Almanya ile savaşında İngiltere'nin safına geçmesini sağladı. Biz Almanlar ise buna nasıl karşılık vereceğimizi dahi bilmiyorduk. İngiltere'nin tüm yaptıklarını aptallık denebilecek kadar büyük bir saflıkla izledik uzun süre, hatta bazı iyi huylu Alman vatandaşlar yalnızca başlarını iki yana sallayıp İngilizlerin böyle yalanlar söylediklerine inanamadıklarını dile getirdiler sadece. İşte savaşın sonunda tüm bunların acısını hepimiz çektik.

Savaşın son aylarındaysa, savaştıkları şeyin aslında Alman ulusu değil, yalnızca Alman hükümet olduğu fikrini yayarak vatandaşlarımızın zihinlerine de girmeye çalıştılar. Sözümona Alman halkına asla zarar vermek istemiyorlardı, savaş propagandaları buydu. Tek istedikleri kralın yönetimi terk etmesi ve bu sayede Avrupa halklarının savaşının sona ermesiydi.

Amerikan başkanı Wilson'ın o çok bilindik on dört ilkesi de aynı dönemde ortaya atıldı.¹ İlkeler kısaca şunu öne

¹ Wilson İlkeleri: Birinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru kazanan ve mağlup olan ülkeler netleşmeye başladığında Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Woodrow Wilson tarafından 8 Ocak 1918 günü ilan edilen ve savaşın taraflarının uzlaşmaları için gerekli koşulları sınırlayan ilkelerdir. On dört ilkedен oluşan açıklamada halkların barış içerisinde yaşayabilecekleri koşulların nasıl oluşturulabileceğine ve başka bir dünya savaşının daha yaşanmaması için ne tip önlemler alınabileceğine dair bilgiler verilmiştir. Ancak savaş sonrasında yapılan ganimet ve toprak paylaşımına Amerika Birleşik Devletleri de dâhil edilince ilkeler uygulanmadan rafa kaldırılmıştır.

sürüyordu; İttifak devletleri ne Almanlara zoraki bir barış uygulamak ne de muhalif ülkelerden herhangi birini tazminat ödemeye mahkûm etmek istiyorlardı, ne onlara zarar verecek ne de onurlarını ya da topraklarını kaybetmelerine neden olacaktı. Tek istedikleri krallıkla yönetilen ülkelere demokrasiyi getirmektir, sonrasında zaten herkes için onurlu bir barış ortamı sağlanacaktı.

Bu aptalca yalanlar İngiltere tarafından da bir güzel körüklendi. Wilson resmen İngiltere'nin yabancı basın elçiliğini yapmıştı ama zavallı Almanlar o dönemde İngiltere'nin Amerika'ya söylediği yalanlara safça inandılar. Tuzağa düştük ve İngiltere'nin istediği her şeyi yaptığımız için sonunda ağır bir bedel ödemek zorunda kaldık.

1918 yılının kasım ayında Alman devriminin gerçekleşeceği haberi Londra'ya ulaşınca yetkililer buna pek ihtimal vermemişti. Hatta en üst düzey kişiler dahi bundan şüphe ettiler. Zamanında İngiltere'nin önde gelen yöneticilerinden biri, gizlice, Almanların bu kumpasa düşeceklerine ihtimal dahi vermediğini söylemişti.

Elbette bunun sonuçları da felaket oldu. Almanya hem onurunu hem de topraklarını kaybetti. Ordularımız ve deniz kuvvetlerimiz lağvedildi, sömürgelerimiz elimizden alındı. Korkunç bir tazminat yükü omuzlarımıza yüklendi, tüm bunların amacı Alman ekonomisini çökertmektir.

Yine de tüm bunların iyi bir sonucu da oldu; yaşayanlar Alman halkına önemli bir ders verdi. Almanya bir yandan fakirleşirken öte yandan Nasyonal Sosyalist Devrim'in de temeli atılıyordu. Almanya, öncelikle Versay Anlaşması'na ve bu anlaşmadan çıkarı olan içte ve dıştaki düşmanlarına karşı büyük bir savaş başlattı. Versay Anlaşması'nın imzalayanları da; bu utanç verici anlaşmayı imzalamakla bir kez daha güçlü olabilecek Almanya adına fayda sağlayacak gerçeklerle yüzleşmek arasında seçim yapabilecek insanları destekleyenleri de gözden çıkardı. Ardından da Nasyonal Sosyalizm-

le birlikte hem değişmeye hem de gelişmeye başladı. 1914'de ve daha önemlisi 1918'de olduğundan çok daha başka bir ulusa dönüşerek adını güçlü ülkeler arasına yazdırdı. Alman halkı da artık daha politik insanlara dönüştü. Bugün olsaydı bu halk, savaş zamanı olduğu gibi asla İngiltere'nin yemini yutma tehlikesi altında olmazdı. Gerçi İngiltere bugün de aynı yöntemi uygulayarak savaş zamanında elde ettiği başarıya erişebilmeyi umuyor. Üstelik günümüzdeki yemleri çok daha bayağı, kirli ve yüz­süzce, çünkü bizlerin eskisi kadar aptal olduğunu düşünüyorlar. Londra'dakiler Almanların hâlâ 1914 ve 1918'de kandırdıkları ahmak insanlar olduklarını sanıyorlar. İşte en büyük yanılgıları da tam olarak bu.

Bugün İngiliz gazeteleri açıkça, ülkelerinin propaganda-sının halk ile hükümet arasında anlaşmazlık yaratma amacı güttüğünü yazıyor ancak tüm bunları biz de öğreniyoruz böylece, Alman halkı bu açıklamalardan özel bir anlam çıkarıyor. İngiliz propagandalarının da amacı bu zaten! Hitler ve halkını birbirinden ayırmak! Kayzer zamanında olduğu gibi yine riyakâr ve insanların kulağına hoş gelen süslü cümlelerin ardına saklıyorlar gerçek amaçlarını. Almanya'nın medeni devletler arasındaki yerine geri dönmesi gerektiğini söylüyorlar mesela! Demek öyle? Son yirmi beş yıldır çok yakından tanıma şansı edindiğimiz şu sözde medeni devlerin arasına mı dönmeliyiz? Savaş sona erdiğinde milyonlarca anneyi ve evladını aklıktan ölmeye terk eden, siyahi halkları Ren Nehri'nde boğan, Schlageter'i¹ katleden, sömürgelerimizi elimizden alıp Almanya'nın kendisini bir sömürgeye dönüştürmeye çalışan ve halkımızı kandırmak uğruna verdikleri her türlü sözü küstahça, soğukkanlılıkla yok sayan o pek medeni devletlerin arasına mı? Geçmişte Alman halkını kandırmak kolay oldu, evet, ancak bugün, Almanlar olarak bizler, bu girişimlere daha farklı karşılıklar

¹ Albert Leo Schlageter: Birinci Dünya Savaşı sonrasında Fransız işgali altındaki bir demiryolu hattına saldırı düzenlediği gerekçesiyle Fransızlar tarafından tutuklandı ve idam edildi. Bunun ardından Almanlar tarafından kahraman ilan edildi.

veriyoruz. Artık, İngiltere'nin propaganda makinesi fazla yüksekten uçtuğunda Londra'nın yalanlarına karşı kendimizi koruyacak güce sahibiz. Yüzsüzce halkın arasına karışıp yalan üstüne yalan söyleyerek korku yayıyorlar. Alman askerleri arasında isyan çıktığını, işçi sınıfında grevler ilan edildiğini, sınıflar arasında çatışmalar çıktığının ve hükümet içerisinde anarşinin hüküm sürdüğünü iddia ediyorlar. Ruhban sınıfından ufacak bir çevreye yakınlık gösterip bu kimseleri de durmadan şikâyet eden birkaç entelle özdeşleştirerek İngiltere ile birlikte sözde dünyanın geri kalanına dâhil ediyorlar.

Ancak bu yöntemler artık çalışmıyor. İnsanlarımız, Nasyonal Sosyalizm okulunda harikulade bir eğitim aldı ve İngiltere'nin utanmazlıklarını naifçe sineye çektiğimiz günler geride kaldı. Kendimizi savunuyor ve hatta Nasyonal Sosyalizme ters düşmeyecek şekilde karşı atağımızı da yapıyoruz. Peki nasıl? Güçlü bir biçimde ve hedefi tam on ikiden vurarak! Artık üzerimize çamur atıldığında otuz metre geri kaçarak minik kılıçlarımızı sallamakla yetinmiyoruz. Derimizi kalınlaştırıyoruz. Artık o politik tartışmaların ortasında kalınca rahatsız olan naif insanlar değiliz. Bu da düşmanımızı rahatsız ediyor. Deneyimli İngiliz propaganda uzmanları ilk kez, daha önce endişelenmek durumunda kalmadıkları bir rakiple karşı karşıya kalmış durumdalar. Daha önce tartışmasız yönettikleri alanda artık bastırılıyorlar. Nasyonal Sosyalist Hareket, Alman halkına yalnızca propagandalara karşı sağlam durmayı değil, onları tersine çevirerek kullanmayı da öğretti. Biz Almanlar da artık propagandanın ne olduğunu biliyoruz. Güç için savaştığımız zamanlarda düşmanımız bütün gücü tekelinde barındırıyordu ancak artık onu yere serdik. Önceden olduğu gibi savunmasız bir ulus değiliz, aksine bugün dünyanın en güçlü ordusuna sahibiz. İçimizi kutsal bir inançla dolduran bir fikri savunuyor ve hedefi on ikiden vuran, savaşla deneyim kazanıp daha da

sertleşen bir propagandayı kuşanıyoruz. İşte bu ruhani silahı büyük bir zevk ve memnuniyetle kullanıyoruz.

Elleri kesilen çocuklar yalanının yeni hâli, ne artık Alman halkı üzerinde işe yarıyor ne de dünyanın geri kalanı bu yalana inanıyor. İnsanlar artık John Bull'un ardındakini görebiliyor. Dünya halkları neler döndüğünü anlayabiliyor. İşte bu yüzden, İngiltere istediği yerde yandaş arayabilir ama Almanya'da umduğunu bulamayacağı kesin. Yeri göğü inleten kahkahalar dışında herhangi bir tepki alamayacaklar ulusumuzdan. Bu sebeple yabancı basındaki propaganda uzmanlarına tavsiyemiz, eski yalanları bir kenara bırakarak zaman harcamamıza degecek yeni yalanlar bulmaları olacaktır!

Eğer İngiltere Almanya'yla kapışmak istiyorsa, karşısında yalnızca Führer'i yahut küçük bir grup insan değil; seksen milyonluk büyük Alman ulusunu bulacağını asla unutmamalı. Muhtemelen bu durumda da askeri yöntemlerden daha farklı bir yol izlemeyi tercih edebilirler. Ancak bunun da faydası olmaz, aksine İngiltere kendi imparatorluğunu kaybetme riskine girmiş olur. Önerim, etrafındakilerin Londra hükümetini gerçekçi olmaya ve Almanya'yı gerçekten anlayıp Alman halkına boş tehditler savurmaktan vazgeçmeye teşvik etmesidir. Aksi takdirde acı ve asla değişmeyecek gerçeklerle sert bir biçimde yüzleşmek zorunda kalacaklar!

1940

EŞİ BENZERİ OLMAYAN BİR DÖNEM

25 Mayıs 1940

Tarih kendini tekrar etmez; yaratıcı olan her şeyde olduğu gibi tarihin de hayal gücü ve barındırdığı ihtimaller sınırsızdır. Ancak aynı zamanda sonsuza dek geçerli olacak bazı kanunları vardır ve insanlar bu kuralları görmezden geldiği ya da çarpıttığı için hep aynı olaylar yaşanır durur. Bu sebeple de içinde bulunduğumuz savaşı, Dünya Savaşı'yla kıyaslamak yahut aralarında paralellikler bulmaya çalışmak tamamen yanlıştır. İçinde bulunduğumuz dönem ve verdiğimiz bu savaşın, doğası ve ilerleyişi bakımından tarihte eşi benzeri yok. Bunları geçmişle kıyaslamaya kalkan kişi de muhakkak ki akla gelebilecek en kötü askeri ve politik hamleyi yapma riskini göze almış demektir.

Şu anda içinde bulunduğumuz durum, hem ulusal hem de uluslararası arenada, 1914 yılında olduğundan çok daha farklı, zira o dönemki steril dış politikamız yüzünden tolere edilemeyecek askeri yükler altındayken iki cephede savaş vermeye zorlanmıştık. Dahası, insanlarımız savaşa psikolojik olarak da hazır değildi. Kimse neden yahut ne için sa-

vaştığını dahi bilmiyor, dönemin hükümeti de ne insanlara durumun ne olduğunu açıklama, ne de geleceğin ne getireceğini söyleme zahmetine giriyordu. Alman hükümeti, Londra'nın abluka planlarını alt üst etmek için eline geçen her türlü politik fırsatı kaçırıyor ve hatta resmen düşmanın eline, ihtiyacı olan kozları bizzat veriyordu. Savaşın başlarında yalnızca tolere edebilecekleri şeyler için hazırladılar kendilerini ve tolere edilemeyecek gelişmeler olunca da ne yapacaklarını şaşırdılar. Son raddede kaçınılmaz olan savaşı en başında durdurmak için de ellerine çok sağlam ve iyi fırsatlar geçmişti aslında ama daha sonra olabilecek en kötü zamanda bizzat kendileri savaş ilanını vermek zorunda kaldılar. Bu da aslında psikolojik anlamda son derece önemli bir detaydı.

Bugün ise durum tam tersi. Führer'in harikulade yönetim ilkeleri sayesinde bahsi geçen abluka denemeleri bitmek bilmez çabalarla, hem siyasi hem askeri alanda başarısız kılındı. Tarafsızlık iddiası ise tam bir safsataydı ve elbette düşmanın Almanya'ya yürüme planlarına hizmet edecekti ancak tüm planlar suya düştü, yine bir iki cephede savaşma tehlikesi daha bu şekilde atlatılmış oldu Bu sayede Almanya, kaderinde var olan bir savaştan daha azat edildi. Ayrıca hem yurt içinde hem de yurt dışında sürdürdüğümüz psikolojik savaştan da büyük bir başarı kazanarak alnımızın akıyla çıkmasını bildik. Artık ulusumuz meselenin ne olduğunu, kendisini neye adadığını, savaşı kaybederse başına ne geleceğini ve kazanırsa nasıl bir şans yakalayacağını biliyor.

Bu büyük mücadele içerisinde elde var olan her türlü imkân kullanılıyor. Düşman art arda kaybediyor elindeki kozları ve üstelik daha savaş başlamadı bile! Führer bu tarihi mücadeleye büyük bir dikkat ve ön görüyle hazırlanırken en kötü senaryoyu planlıyor ancak bir yandan da en iyi senaryonun gerçekleşmesini bekliyor. İşte bu kritik zamanda

savaş ilan eden Batılı varsılerkler kendilerini gerçekten zor duruma sokuyor aslında.

Dünya Savaşı sırasında ulusumuz ölümcül bir ablukayla karşı karşıya kaldı ve Almanya buna yalnızca askeri anlamda hazırlıklıydı –üstelik bu hazırlıkların da pek yeterli olduğu söylenemezdi. Bu abluka karşısında ülkemiz savunmasız kalmıştı zira ne bu konuda bir deneyimi ne de hazırlığı vardı, bu sebeple evdeki hesap ya çarşıya uymadı ya da hesaplar o kadar geç yapıldı ki ulusumuza fayda sağlamaktan ziyade daha çok zarar verdi. İnsanlar için zaten büyük bir psikolojik yük olan ve aynı zamanda gerekli ekonomik önlemlerin alınmasına da bir faydası olmayan karne sistemi bir anda çöktü. İşte bütün bunlar birleşince de 1918 yılının Kasım ayında Reich'ın düşmanlarına karşı koyamayarak yenilmesi kimse için sürpriz olmadı.

Bugün durumumuzun, geçtiğimiz savaş dönemiyle uzaktan yakından ilgisi yok. Evet, İngiliz ve Fransız plütokrasilerinin, Reich'ımızı ekonomik ablukaya almak için eski yöntemleri deneyeceği aşikâr ancak ne bu yöntemler eskisi kadar etkili ne de biz böyle ablukalara hazırlıksız yakalanacak durumdayız artık. Dünya Savaşı'nda bunun nasıl ölümcül sonuçlar doğurduğunu bizzat deneyimledik ve artık başımıza gelebilecek her türlü şeye hazırlıklıyız, buna savaş finans etmek de dâhil. Dünya Savaşı'nda edindiğimiz deneyimlerin çok yardımı dokundu. Her ne kadar düşmanlarımız şu anda Dört Yıllık Plan'ımızla dalga geçiyor olsa da çalışmalarımız en sıkı ablukadan dahi sağ çıkmamızı sağlayacak kadar detaylı. Reich, tam zamanında hem ekonomik hem de tarımsal kaynaklarını güvence altına aldı, böylece her türlü kötü sürprize hazırlıklı olacağız. En acımasız cezalar karşısında bile çöküş, artık ihtimal dâhilinde bile değil. Reich topraklarında artık, ne kadar gerekiyorsa o kadar uzun süre yetecek kadar hammadde rezervi mevcut durumda.

Dünya Savaşı başladığında yoğun nüfusumuzu askeri anlamda bir avantaj olarak kullanmayı da başaramamıştık. O zamanlar dünyadaki en güçlü askeri kaynağa sahip olduğumuz halde tüm dünyanın üzerimize çullanmasına karşı koymayı beceremedik. O devasa savaşın tarihi önem arz eden ilk haftalarında yaşanan trajedi; asıl tehdit altında olan cephelerde asker eksliğimizin olmasıydı, üstelik asker olarak görev yapabilecek çokça gencimiz varken... Yani sonradan yapılan hesapların bir faydası olmadı.

Bugün Alman askeri kuvvetleri hayal edilebilecek en modern teçhizata sahip ve nüfusumuzu daha etkili kullanmayı da artık öğrenmiş durumdayız. Alman ordusu her türlü savunmaya hazır, zaten her şey planladığımız gibi, sıkı bir sisteme göre ilerliyor. Ordumuzun başarısı hayal edilenin de ötesine geçmiş durumda. Tüm dünya silahlı kuvvetlerimizin ilerlemesini hayranlıkla izliyor.

1914'te psikolojik anlamda tamamen savunmasız durumdaydık ve Reich, her türlü hileye ve kışkırtmaya başvurmayı göze alan bir dünya düşmanla karşı karşıya olduğundan habersiz, savaşı orta sınıf insanların bakış açısıyla uzaktan izlemekteydi. Alman liderlerinin halk için savaşın ne anlamı geldiği hakkında en ufak fikirleri yoktu. Savaş aslında insanların dinamizmiyle alakalı değildi. Aksine, halkı tek başına zafere götürebilecek hakiki özgüven ve etkili fikirlerden ziyade, bağıra çağıra ortaya konan sözde vatanseverlikti. Nasyonal sosyalistler olarak, Reich yönetimini her anlamda kötü görünmesini sağlamayı çok iyi bilen, nefret dolu, art niyetli ve iftiracı uluslararası düşmanlarla karşı karşıyaydık.

Şimdiki durumumuz bundan ne kadar da farklı! Elbette şu anda da Almanyaya saldıran düşmanlarımız mevcut. Ancak artık gerçeklik silahını sağlam bir güvence olarak kullanmayı biliyoruz. Almanyanın haber ağı artık hızlı, deneyimli, net ve güçlü! Hem yurt içi hem de yurt dışındayken genel kanıyla alakalı her bir detayla ilgilenebilecek kadar

hazırlıklıyız. Alman ulusu bu savaşa, şenlik ateşinin etrafında toplanmışçasına anlık bir hevesle girmede, bilakis kararlılık ve azimle mücadelesini sürdürmeye devam ediyor. Bu yüzden artık, Dünya Savaşı sırasında Reich'a büyük zarar veren o zalimce kurgulanmış, son derece tehlikeli uluslararası senaryoların uygulanması da mümkün değil. Ayrıca Alman Silahlı Kuvvetleri de yenilmezliğin ve her şeyden önemli gördüğümüz yüce devrimin büyüğü aurasına sahip artık. Evet, dünya belki hâlâ, bu 'sözde' Alman mucizesinin gelişimi karşısında sonsuz bir hayranlık duymak ile ondan ölümüne nefret etmek arasında gidip gelmekte. Ancak olanlar bizim için mucize filan değil. Tarihi bir dehanın elleriyle yönlendirilen Nasyonal Sosyalist sistemin zaferidir bu yalnızca. Führer'imizin halka ilham veren etkisi, eski Alman değerlerinden yepyeni bir ideal yaratılmasını sağladı. Düşünce ve iş gücünün keskinliği, sistematik hazırlıklara olan düşkünlük, fedakârlık etmeye her daim hazır olmak, yaratıcılık ve hayal gücüyle harmanlanmış olağanüstü bir zekâ, kıymetli ve zengin bir bilgi hazinesi, bitmek bilmez bir haz ve genç ruhun saldırı azmi –yani kısacası, düşmanlarımız tarafından üzerimize zorla geçirilen o 'zavallı Alman ulusu' giysisini bu değerlerle birlikte erdemli, kusursuz bir gömleğe çevirdik. Peki, Alman ordusunun bu savaşta katılacağı her muharebeden zaferle çıkmasını garanti eden şey neydi? Tarihte ilk kez, yaratıcı Alman dehası bütün o bürokratik ve yönetsel yüklerden azat edilerek tam anlamıyla özgür kılındı. Almanya geçmişte de şimdiki kadar güçlüydü ancak bunun bilincinde değildik. Almanya, tarihinde hiçbir dönemde kendini disipline ederek gücünü son damlasına kadar kullanmaya ve hem politik hem de askeri her türlü fırsatı değerlendirmesine olanak sağlayacak bir devlet düzeni kurmaya muktedir olamadı. İşte bu da, içinde bulunduğumuz dönemin 1914 ile karşılaştırılamayacak olmasının bir başka nedenidir. Alman halkı o dört yıl bo-

yunca, içlerindeki güç sayesinde her türlü zorluğa göğüs germeyi başardı ve devletlerinin hataları ile gösterdiği zayıflıkların bedelini ödese de hayatta kaldı. Artık ulusumuz, milli gücünün tamamını kullanmayı biliyor. Bugünün kazananı, işte tam da bu yüzden, on dört yıllık bir mücadele ile yedi yıllık uygulamanın bir sonu olan sistemimizdir. Sistemimiz varlığını, yaratıcı ruhunu kusursuz bir politik ve askeri dehadan alarak kendi gücüyle sürdürmeye devam ediyor.

Yabancılar için elbette bu politik ve askeri başarılarımızı yalnızca şansa bağlamak kolay. Bu, bir zamanlar Moltke'nin¹ de dediği gibi, ancak uzun vadede azimli olabilenlerin elde edeceği türden bir talihtir. Bu savaşta çok ciddi askeri ya da politik gelişmelere imza atabilmiş olmamızın nedeni de budur. Bu noktada aslında düşmanlarımız, o çok nefret ettikleri yöntemlerimizi uygulamak durumunda kalabilirler. Örneğin; kendi kamplarında sıklıkla, Nasyonal Sosyalizmin, ancak yine kendi nasyonal sosyalist yöntemleriyle yahut çok benzerleriyle vurulursa yenilebileceğini söylediklerini biliyoruz. Ancak, elde edilebilecek ilk başarı için bile bu yolda ne kadar ter dökülmesi, ne kadar çaba sarf edilmesi, ne kadar deneyim kazanılması ve hepsinden öte ne kadar zaman harcanması gerektiğini en iyi bilenler de yine bizleriz. Bugün düşmanlarımız askeri kamplarda çılglık çılgılığa, "Daha fazla silah! Daha fazla uçak! Daha fazla tank!" diye bağırıyorlar. İşte, buna kör cahillik denir! Öte yandan bizler, hedeflerimize ulaşmak adına onlardan çok daha yüce bir ulusal uyumla enerjimizi yükseltmiş durumdayız, halkımız da rahatlığı ve ihtiyaçlarından fedakârlık ederek bizlere destek oluyor. Geçtiğimiz yedi yılda ordumuzu geliştirmek için

¹ Helmuth Karl Bernhard von Moltke: Birinci Dünya Savaşı'nda Alman ordusunun Genelkurmay Başkanı olarak görev yapan Moltke, konfederasyonun dağınık askeri güçlerinin bir ordu haline getirilmesinde önemli rol oynayan bir isimdir. Alman İmparatorluğu'nun kuruluşundan önce 1866 ve 1870 yıllarında Avusturya ve Fransa'ya karşı yönettiği harekâtlar sayesinde büyük saygınlık kazanan bir askeri dehadır.

çokça fedakârlıkta bulunduk; şimdilerde ise düşmanımız bizim mottomuzu kullanıyor: “Önce silah, sonra yemeklik yağ!” Bugün herkes, yağın havan toplarını yenemeyeceğinin ancak havan topunun yağı bir güzel ezebileceğinin farkında. Şimdiki durumumuza bakılınca aslında, 1918’de eski silahlarımızı ellerimizden zorla çekip alanlar hepimize iyilik etmiş oldular. Bu sayede ordumuzu en temelinden yeniden kurmak zorunda kaldık ve yalnızca dünyanın en büyük değil, aynı zamanda en modern ordusunu yoktan var ettik. Bu yolda, şayet savaş çıkarsa, mutlaka ama mutlaka, ne pahasına olursa olsun kazanmak zorunda olduğumuzu, aksi takdirde ulus olarak tarih sahnesinden bütünüyle silineceğimizi bilerek hiçbir fedakârlıktan, hiçbir tasarruftan, hiçbir çabadan kaçmadık.

Bay Churchill ve Bay Reynaud, Fransa ve İngiltere’nin, karşılaştıkları ilk saldırıları kolayca savuşturacaklarına dünyayı ikna etmeyi başaramayacaklar bu kez. Gazetelerde çarşaf çarşaf yayınladıkları sözde 1914’le bu savaş arasındaki paralellikleri açıkladıkları yazıların –ki hepsi ne kadar endişeli ve kötü durumda olduklarını gösteren işaretler taşıyor– tamamı hatalı. 1914’te, düşmanımızın kolayca tuzla buz edebileceği, son derece zayıf bir ulusal savunmamız vardı ancak bugün, böyle bir durum söz konusu dahi değil. Hatta düşmanlarımız, ikinci bir Marne Mucizesi¹ yaratma-

¹ *Le Miracle de la Marne* olarak bilinen Marne Muharebesi, 6-10 Eylül 1914 arasında verilen bir savaştı. Batı cephesinde müttefiklerle savaşan Alman ordusu yenilgiye uğradı. Birinci Dünya Savaşı’nın ilk ve en önemli muharebelerden biridir. Alfred von Schelliffen’in Fransa ve Rusya’yı kuşatmak için geliştirdiği Schleiffen kapsamında Alsace-Lorraine’e saldırı düzenliyormuş gibi görünerek sonrasında Belçika üzerinden Paris’e doğru ilerlemekte olan Alman birinci ve ikinci orduları, Fransız birliklerini arkadan kuşatarak ezip geçmek üzere harekete geçmiş ancak yapılan taktiksel bir hata sebebiyle birbirlerinden çok ayrılınca Batı yönünde kalan kolordu Marne Nehri kıyılarına kadar ilerlemiştir ancak doğuda kalan birlikler İngiliz keşif birlikleri aşarak diğer bölükle bir araya gelmeyi başaramayınca iki ordu kuzeye doğru geri çekilir. Yapılan bu taktik hata sonucunda planladıkları şaşırtmayı gerçekleştiremeyen Alman orduları, Fransız ve İngiliz birlikleriyle siper savaşı yapmak durumunda kalır ve Marne Muharebesi Almanların yenilgisiyle sonuçlanır, Schleiffen Planı da daha ilk aşamasında başarısız olarak rafa kalkar.

ları umuduyla yetmişlerinin ortalarında olan ya da çoktan seksenli yaşlarına gelmiş eski emekli generalleri göreve çağırarak kadar düştüler. Onlara şunu söyleyebiliriz: Tarih tekerrür etmez. Yıllarca tüm dünyayı tehditler savurarak terörize ettikten sonra bundan medet ummak gerçekten çok acınası. Evet, bu noktada düşmanlarını hak etmedikleri bir mucizeyle yenmeyi umuyorlar.

Gelgelelim mucizeleri de hak etmek gerekir, bahsi geçen varsılarkin artık kaçacak yeri kalmadı, tuzağa düşmüş durumda hepsi. Aslında bu savaşa, ekonomik ambargolar uygulayarak ve asla kan dökmeden bir zafer kazanabileceklerine inanarak girdiler. Şimdiyse savaşmak zorunda oldukları gerçeğiyle yüzleşiyorlar. Tanrı'ya şükür ki sayelerinde eğer kaybedersek başımıza neler geleceğini artık çok iyi biliyoruz: Reich'ımız ve ulusumuz parçalarına ayrılacak, her şeyden yoksun kalacak ve sonunda Alman ulusu son ferdine kadar yok olacak. Her Alman bunu biliyor artık ve her birimiz o uzun ve zorlu kış aylarında bunun yarattığı sonuçları bizzat deneyimledik –Alman askerleri, çiftçileri ve işçileri olarak hepimiz neler çektiğimizi çok iyi biliyoruz.

Batılı varsılarkin efendileri şimdilerde işte bu bahsettiğimiz güçlü askerlerle savaşıyorlar. Çiftçilerimiz ise her gün bu askerlere ekmek verebilmek için ekip biçiyor; işçilerimiz onlar kullansın diye silah üretiyorlar. Hepsi şunu biliyor ki bu günler, haftalar ve aylar içerisinde Alman ulusunun belki bin yıllık kaderi belirlenecek. Bütün bu insanlar, eşi benzeri olmayan bir dönemde yaşadıklarının farkında ve hepsi, bunun değerini bilerek kendilerinin de aynı şekilde eşi benzeri olmayan insanlar olduğunu tüm dünyaya göstermek istiyorlar!

KAÇIRILAN FIRSATLAR

2 Haziran 1940

Almanya da karşılaştığınız herkes, 'Führer daima haklıdır,' derken yurtdışında onun yalnızca şanslı olduğunu söylerler. Gerçi bu da kısmen doğru sayılır zira Führer kendi şansını kendisi yaratan bir adamdır. Kendi fırsatını kendisi yaratmayı beceremeyen bir devlet adamı acınası durumdadır. Führer'in düşmanları da işte bu şekilde avcunun içine düşüyorlar ve bu da kaderin onların yok olmasını istediğinin bir kanıtı aslında. Yorgun düşmüş bir toplum, yalnızca zayıflığı yüzünden çöküşü deneyimlemez; hataları, yanlışları, gerçeği görmekteki başarısızlığı ve kaçırdığı fırsatlar yüzünden bu kadere mahkûm olur. Bizim durumumuz da şu deymi kanıtlar nitelikte: "Tanrı, cezalandırmak istediklerini gerçeğe kör kılar." Nasyonal Sosyalizmin bütün tarihi boyunca ona düşman olan herkes, bu deyimini doğruluğunu kanıtlıyor.

Örneğin; 14 Eylül 1930'da, Führer ilk büyük seçim zafelerini kazandı ve Nasyonal Sosyalist Parti Reichstag'ta yüz yedi koltuk kazandı. Demokratik cumhuriyetin bu nokta-

da iki seçeneği vardı: Ya Führer'in varlığını kabul edecek ya da onu ortadan kaldıracaktı. İlk seçenek elbette ki makul ve mantıklı olandı, ikincisi ise zordu ancak imkânsız değildi. Gelgelelim cumhuriyet yönetimi ikisini de yapmadı ve yalnızca yılanın ilerleyişini izleyen bir tavşan misali pusuda bekleyip olanları takip ederek kendilerini kadere teslim ettiler. Her şey için çok geç olana kadar hiçbir hamlede bulunmadılar, harekete geçmeye karar verdiklerinde de Nasyonal Sosyalist Parti, cumhuriyetin kullandığı yöntemlerle yıkılamayacak kadar güç kazanmıştı. Hitler günün adamı olduğunda da kibirli bir tavır takınıp onu ciddiye almaktan kaçındılar. 13 Ağustos 1932'de ellerine bir şans daha geçti ancak o fırsatı da değerlendiremeyip Führer'e, parlamento-nun direnişine karşı Nasyonal Sosyalist Partinin nihai zaferini kazanması için ihtiyacı olan zamanı tanımış oldular. İşte kaçırılan bu son fırsat, demokratik cumhuriyetin hayatına mal oldu.

Partimiz hükümetin başına geçtiğinde aynı süreç uluslararası arenada da tekrarlandı. Fransa ve Almanya hükümetlerinin Nasyonal Sosyalist Hareketi ve onun ardından gelen Nasyonal Sosyalist Devleti durdurmak için harekete geçebilecekleri tarih 30 Ocak ya da en geç 31 Ocak 1933'tü. Batı Avrupa'daki plutokratların iki seçeneği vardı: Kurulan yeni Almanya'yı ya hemen yok edeceklerdi ya da onunla barış sağlamanın bir yolunu bulacaklardı. O günlerde ilk seçeneği gerçekleştirmek hâlâ mümkündü ama ikinci seçenek için bazı fedakârlıklarda bulunmaları gerekiyordu. Gelgelelim elbette hiçbir bedel ödemeyi göze alamadı. İkinci seçenek aslında daha makul ve mantıklı olandı ancak Batı da iki seçeneğin sunduğu fırsatları da değerlendirmeyi başaramadı. Düşmanlarımız bir kez daha, yaşanacakların Almanya'ya hiçbir şekilde zarar vermeyeceği yanılgısına kapılıp sessiz kalmayı tercih ettiler.

Uluslar Ligi'ne çıktığımızda artık yurt dışındaki düşmanlarımız için çok daha zorlu bir seçenek kalmıştı geriye: Ya bize savaş ilan edeceklerdi ya da bizimle barışmanın yolunu bulacaklardı. Yine iki seçeneği de değerlendiremediler. Yılan görmüş tavşan gibi kalakaldılar bir kez daha. Almanya'da bir devrim olmasını umuyorlardı ancak Avrupa'daki dengeleri tamamen değiştirmek istediğimizi bildikleri halde Nasyonal Sosyalist Hareketin neler planladığını derinlemesine araştırmayı bir türlü beceremediler.

Uluslararası askerlik hizmeti fikri konusunda şikâyet edip durdular ancak yine kıllarını dahi kıpırdatmadılar. Rhineland'ın işgaline boş tehditlerle karşılık verdiler fakat tek bir hamlede bulunma zahmetine girmediler. Düşmanın orta vadeli olarak bulduğu tek bir çözüm vardı: İngiltere'yle savaş gemisi anlaşması yapmak. Bu bile, bizzat Londra'nın kendisinin yaptığı gelen iğrenç savaş kışkırtmalarının gölgesinde kaldı ve anlaşmanın yaratabileceği her türlü pozitif etkiyi daha en başından yok etti.

Mesela Schuschnigg,¹ Avusturya'nın kurtarıcısı ve *Anschluss*'un² babası olabilmek için bir fırsat yakalamıştı –Führer bizzat onun yol göstericisi olmuştu ancak o da bu fırsatı kaçırdı ve İngiltere'nin kendisini koruyacağını sandı. Kritik bir döneme girildiğinde ise tek başına kaldı. Führer'in düşmanlarının her daim böyle yanlış seçimler yapması gerçekten trajikomik. Örneğin; Beneš³ de, Reich'in işgal etme ihtimali olan her yeri kapsayacak şekilde güneyli Almanlara kısmi özerklik tanıyarak yaşanan krizi çok uzun zaman önce çözebilecek bir pozisyondaydı. Fakat çok uzun süre

¹ Kurt Schuschnigg: Dönemin Avusturya şansölyesi. Hitler'in işgalden önceki taleplerini kabul ettiği halde birleşme konusunda en son yapılan referandum talebine direnmiş ve nihayetinde Naziler Avusturya'yı işgal etmiştir.

² Nazilerin Avusturya'yı işgali.

³ Edvard Beneš ya da Edward Benesch: Dönemin Çekoslovakya Cumhurbaşkanı olan Çek politikacı Münih Anlaşması'yla birlikte Nazilerin ülkesini işgalinden sonra İngiltere'ye iltica etmiştir.

bekledi, bazı sözleri çok geç verdi ve kendinden öncekiler gibi o da en sonunda bu hatanın bedelini ödedi. Beck¹ ve Rydz-Smigly² de Almanya ile anlaşabilirdi; tek yapmaları gereken Danzig'i Almanya'ya geri vermek ve arada ufak bir koridor bırakmaktı. Şimdilerde böyle bir adımın Polonya'yı işgalden kurtarabileceğini hayal etmek zor gelebilir ancak Varşova'da sözü geçen kimseler durumu önemsemeyip yine İngiltere'ye güvendiler ve en nihayetinde geçici Polonya hükümeti on sekiz gün içinde düşmekten kurtulamadı.

İnsanlar tarihten bazı dersler çıkardığımızı söyleyebilir, gelgelelim bu üç yılda yaşananlardan sonra bundan şüphe etmek de mümkün zira Nasyonal Sosyalist Hareketin ya da Nasyonal Sosyalist Devletin karşısında duran herkes aynı şeyleri tekrar tekrar deneme hırsına kapıldı ve her biri bunun sonucunda büyük bedeller ödedi. Bizler ise düşmanın utanç verici propagandalarını dile getirme gereği bile duymadık çünkü her biri o kadar aptalcaydı ki onlara herhangi bir paye vermenin yalnızca bizim itibarımıza zarar vereceğini düşündük. Tabii düşmanımız olan ülkelerin devlet adamları, asıl görevleri bir şeyleri daha etraflıca düşünüp durumu gerçekçi bir biçimde değerlendirmek ve bilgilerini yalnızca güvenilir gazetelerle paylaşmak iken bunu yapmayı bir türlü beceremediler. Hatta geçtiğimiz yılın Ekim ayında, Polonya kampanyasının askeri başarısının ardından Führer, Reichstag'taki o ünlü konuşmasında Londra ve Paris hükümetlerine makul ve kendilerine pek de pahalıya patlamayacak bir barış teklifinde bulunmuştu ama yine, Batı Avrupalı plutokratları artık ne tür bir şeytan yönlendiriyorsa, hevesle bu teklifi kabul edeceklerine aptallık ederek teklifi düşünmeden Führer'e sırtlarını döndüler. Birkaç gün sonrasında

¹ Józef Beck: Polonyalı devlet adamı. 1930larda Polonya'nın dışişleri bakanlığını yapmış ancak Polonya'nın işgali sırasında hükümetiyle birlikte Romanya'ya kaçmıştır.

² Edward Rydz-Smigly: Polonyalı mareşal ve başkomutan. Görevde bulunduğu dönemde Adolf Hitler'in Nazi Almanyası'nın artan baskılarına direnerek 'Polonya'nın en büyük askeri' unvanı alan devlet adamı.

da yabancı bir gazetede, teklifin orijinal formuyla tekrar iletilmesi durumunda Londra'daki para avcılarının bunu büyük bir hevesle kabul edecekleri yazıldı. Peki, bu liderler, savaş çıkarmak için böyle var güçleriyle çalışırken, savaşa da bir o kadar güçlü bir biçimde hazırlanmamışlar mıydı acaba?

İnsanlar sıklıkla şunu soruyorlar: Churchill, Chamberlain ve Reynaud gerçekten ne düşünmüştü? Benim cevabım şu: Hiçbir şey! Kendi zamanlarında Schneidemann, Braun ve Briming ne kadar az şey düşündüyse, onlar da o kadar az düşündüler. Öylesine bir gurura ve üstünlük kompleksinden kaynaklanan bir kibre kapılmışlardı ki bu teklifi düşünmelerine gerek dahi olmadığına karar verdiler. Şayet ben bir İngiliz ya da Fransız olsaydım, zorlu geçen kış mevsiminin o beş ayı boyunca hükümet yetkililerinin ne yaptığını sorgulardım. Onların varacağı sonuç da şu olacaktır yine: Gazetelere sahte zafer demeçleri vermek, yalanlar uydurup iftiralar atmak ve öfkeli Almanları devrim başlatmaları için kışkırtmak dışında hiçbir şey! Başarısızlıkla sonuçlanıp Reich'in dağılmasına neden olacağını sandıkları bir devrim yaşanacak ve sonucunda da Otto Hapsburg gibi bir politik kukla Avusturya'nın Kralı olacak, Rhine ve Ruhr Fransa'ya kalacak ve Pomeranya, Silezya ve Branderburg'u da Polonya'ya verilecekti. Almanlar ise süngülerin ucunda, Fransız tarlalarında mütevazî yemeklerini yemeye razı olmak zorunda kalacaklardı.

Ne hayal ama! Artık batıdaki bu plutokratlardan kurtuluyoruz. Askerlerine Maginot Hattı'nda¹ beklemeleri gerektiğini ve sonrasında Siefried Hattı'nı² geçeceklerini söylüyor-

¹ Birinci Dünya Savaşı'ndaki işgalinden sonra tekrar benzer bir sorun yaşanmaması adına Fransa'nın kuzey ve doğu sınırına inşa edilen ve geçilmesinin imkânsız olduğu iddia edilse de Naziler tarafından etkisizliği kanıtlanan savunma hattı. Andre Maginot tarafından inşa edilmiştir.

² Almanya'nın, Fransa'nın kuzeyinde inşa ettiği Hindenburg Hattı'nın bir bölümüydü ancak İkinci Dünya Savaşı'nda daha doğuya uzatılarak Fransa'nın Maginot Hattı'nın hemen karşısında kadar getirilen savunma hattıdır. Westwall yani Batı Duvarı olarak da adlandırılır.

lardı ancak şimdi bütün birliklerini çok daha zor ve kanlı bir mücadeleye sürüklemek zorundalar.

Geçmişte bu devlet adamlarının söylemlerinden bir tanesine dahi inanan varsa, şu anda yaşananlar kendilerini mutlu etmiş olmalı zira istedikleri savaşı söke söke aldılar. Ancak yine de bir anda, asıl bizim onlara saldırdığımızı söyleyerek sızlanmaya başlayan da yine kendileri oldu. Elbette istedikleri tam olarak bu değildi; Alman askerlerinin hiç savaşmadan kadınlarının ve çocuklarının açlıktan ölmesine izin verecekleri kansız bir savaş olmasını umuyorlardı bu mücadelenin ancak planları suya düştü. Şimdilerde ise kiliselere gidip gece gündüz dua ediyorlar.

Riyakârlık ederek Tanrı onların müttefikiymişçesine rol yapıyor ve dünyanın geri kalanının da yangına körükle gitmek yerine bizzat başlattıkları ateşi söndürmelerini bekliyorlar. Kendi kendilerine şekillendirdikleri bu kaderden riyakârca şikâyet etmekle kalmıyor, başkalarını da bu kadere ortak olmaya çağırıyorlar.

Peki, bu sözde entelektüel tiplere ve tam anlamıyla çıldırmışçasına haykırdıkları zırvalıklara ne gibi bir karşılık verilebilir? Göğü imdat çağrılarıyla doldurmaktan bir türlü bıkmıyorlar. Şu halde bile, öncesinde karşısına böyle yetersiz rakipler çıkardığı için kaderi asla affetmeyeceğini söyleyen tarihe geçecek bir dehaya savaş açacak kadar aptalca eylemlerde bulunan bir avuç ahmak, korkak ve tutarsız tüccar politikacı olarak kalmakta diretiyorlar.

Hâlâ etrafta Londra'nın korumasına bel bağlamayı isteyen kaldı mı acaba? Pusulalarını nereye çevirseler kapılar yüzlerine çarpılarak kapanıyor. Peki, bu durumda bizler Londra ve Paris'teki, daha önce ülke içindeki muhalifler gibi her fırsatı kaçıran ve bir anda daha kısık sesle konuşmaya başlayan pek geveze yaşlı beyefendilerle ilgili ne yapmalıyız? Yapılacak en iyi şey, kendilerini adil bir biçimde ödüllendirmeleri için onları halkalarının eline teslim etmek olacak-

tır. Onlar da yaklaşan fırtınanın farkına vardıklarında buna sebep olan devlet adamlarına ne yapacakları konusunda en doğru kararı vereceklerdir elbette.

Tarih bu insanların kokuşmuş eski dünyanın mezarcıları olarak anacaktır. Devrilmeleri için de hafifçe itilmeleri yeterli olacaktır.

SAVAŞ VE SANAT

27 Temmuz 1940

Münih'te Düzenlenen Büyük Alman Sanat Fuarı Açılış Konuşması

Fransa'ya karşı yürüttüğümüz kampanya, tarihimizdeki en büyük zaferle sonuçlandı. Askeri kuvvetlerimizin büyük bölümü vatanlarına geri döndü. Hitler ise Reichstag'ın önünde, hem halkımıza hem de tüm dünyaya bu savaşın etkileri, nedenleri ve kazanılan zafer konusunda bilgi verdi. Geriye sadece tek bir düşmanımız kaldı. Alman halkı, ulusal varlığını ve vatanını elindeki tüm imkânları kullanarak sonuna dek savunacaktır. Hiç kimse nihai zaferin bizim olacağından şüphe etmiyor.

Dünyanın şu anda içinde bulunduğu tarihsel süreçte, Münih'te Almanya'nın en büyük sanat sergisini açıyoruz. Peki, savaş ile sanatın ilgisi nedir? Aslında her şey kelimenin en geniş anlamıyla ulusumuzun kaderiyle alakalı. Öte yandan, geri kalan her şey önemsiz ve anlamsız aslında. Askerlerimiz, ulusumuzun nadiren deneyimlediği başarılı

bir sürecin sonunda Reich'ımızın düşmanlarını bozguna uğrattı. Şimdi ise bütün ulusumuz, zafer acıkmış gözlerini Almanya'nın varlığını sürdürmesini sağlayacak ve Avrupa'nın geleceğini tayin edecek mücadeleye çevirmiş durumda. Savaş artık tek gerçeğimiz. Askerinden köylüsüne, işçisine kadar herkes Reich'i korumaya, ona ekmek vermeye ve gerekirse ülkemizin koruması için silahlı kuvvetlerimizin ihtiyaç duyacağı silahları dahi dövmeye hazır. Alman ulusunun yaşamı şu sıralar her alanda savaş ideasına adanmış durumda. Her bir vatandaşımız kendi kişisel ilgilerini ve isteklerini toplumun bekasının gerisinde tutuyor. Önemli olan tek şey halkımızın yaşam mücadelesi; -işte tam da bu yüzden!- savaşı kazanacak ve geleceğimizi garanti altına alacağız.

Şimdi bana, tüm bunların bir sanat fuarının açılışıyla ne ilgisi olduğunu soracaksınız muhtemelen. Genelde sanatın yaşamı güzelleştirmek için var olduğu ancak yaşamsal bir gereklilik olmadığını söylerler. Bu yüzden sanat, barış zamanında faydalı ve kabul edilebilir olsa da savaş zamanında var olmaya hakkının dahi olmadığı söylenebilir. Bu sebeple de bahsettiğim deyim, silahların sesi notalarinkini bastırır, şeklinde devam ediyor.

Ancak bizler, Nasyonal Sosyalistler olarak bu meseleye çok daha farklı bakıyoruz. Bir dünya görüşü ve bir ideal olarak Nasyonal Sosyalizm, toplumsal yaşamımızı bir bütün olarak ele alır; bu bütüncül hayat ve dünya görüşü içerisinde de kendisine hayatın her alanında başarılı olma şansı veren bir sistem oluşturmuş durumda. İşte günümüzde, yurt dışında da Alman mucizesi diye adlandırdıkları sistem bu bakış açısıyla şekillendi. İşin sırrı; Alman ulusunun, bütün güçlerini, kendi ulusal yaşamının her alanını korumak ve geliştirmek için yorulmak bilmeden çalışmasında.

İşte bu yüzden sanatı da insanlarımızın hizmetine sunuyoruz zira sanat bizim için ne geçmişte ne de içinde

bulunduğumuz savaş döneminde bir zaman kaybı olmamış, bilakis yaşamsal bir gereklilik arz etmiştir. Savaştan savaşa koşan Alman askerimiz; yalnızca şehirlerimizi, fabrikalarımızı, topraklarımızı ve insanlarımızı değil, aynı zamanda Avrupa'nın en kültürlü devletini, Beethoven ve Wagner'in, Goethe ve Schiller'in, Dürer ve Grünewald'in vatanını da koruyor. Sanat asla zamanın şartlarına göre düzenlenen ya da kullanılan bir araç olmamıştır. Her zaman vardır ve ulusumuzun varlığının da bir göstergesidir daima. Politika ve ekonomi gibi sanatımız da toplumsal yaşamımızın bir parçasıdır.

İşte bugün de bu sebeple buradayız. Savaşın başından beri, rahatsız edici hamleler ve kusursuz saldırılar en çok Almanya'nın kültürel yaşamını hedef almakta. Düşman plütokrasilerin aksine Almanya'da savaş boyunca tiyatrolarımız, sinemalarımız, okullarımız, üniversitelerimiz ve pek çok müzemiz açık kaldı. Amaçları ise bu zor günlerde insanımıza destek olmak ve güç katmaktır. Halkımızın moralinin yüksek olmasını ve ulus bilincinin daha da güçlenmesini sağladılar.

Evet, cephede askerlerimizin yanına da gittiler; savundukları ve zafere ulaşıp da barış ortamı sağlanınca geri dönecekleri yaşamın anılarını Batı Duvarı'nın sığınaklarına taşıdılar. Biz, Almanlar olarak hiçbir zaman bunu bir zayıflık olarak görmedik, bilakis duyulmamış bir güç ve değerli bir güven duygusunun işaretidir. Ölümsüz Prusya ruhu da ulusal olarak en stresli ve en muhtaç oldukları dönemde yepyeni üniversiteler kurmuştur. Bizler de bugün, Alman kültürünün değerlerini koruyarak askerlerimizin kahramanlıklarını görmezden geldiğimizi asla düşünmüyoruz. Şayet Almanya'nın sanatsal etkinlikleri bugün, Nasional Sosyalizmin bayrağı altında, sözde varlıklı ve eğitilmiş kesimin tekelinde olsaydı, böyle bir umursamazlıktan söz edilebilirdi ancak artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Bugün,

Nasyonal Sosyalist devlet bünyesinde sanat tüm halk için var olmaya devam ediyor. Bu yüzden, eğer Münih'te, Alman Sanat Evi'nde "1940 - Büyük Alman Sanat Fuarı" kapılarını coşkuyla açabiliyorsa, bu salonlar askerlerimizin çocukları, kardeşleri, anneleri ve eşleriyle dolup taşmalı; evet, bizzat onlar, silahlı kuvvetlerimizin yaralı ve göçebe mensupları olarak bu sanat fuarında asılı duran resimlerin ve heykellerin önünde durup zamanın nasıl değiştiğini görmelidir.

Bu eserlerde öyle estetik oyunlar yerine, sanatın içerisinde insanlarımızın yaşam şekillerinin ifadesini görürler. Özellikle içinde bulunduğumuz böylesi çetin bir savaş zamanında bu, çok önemli bir meseledir. Führer'in üç yıl kadar önce Alman sanatının sürekliliği konusunda giriştiği çabaların ne kadar faydalı ve gerekli olduğunu bizler daha şimdi şimdi anlamaya başladık. Eğer Hitler geçmişte bunu yapmasaydı, bugün Almanya'da sanat, cephelerimizdeki kahramanlıkların tam tersini yansıtan, askerlerimizle gurur duymak şöyle dursun onları yeren ve vatan için dahi olsa hayatlarını böylesi bir amaç için ortaya koymalarının ne kadar acınası olduğunu belirten dejenere bir alandan ibaret olurdu. Ancak bugün durum çok farklı. Münih'te açılışını yaptığımız '1940 Büyük Alman Sanat Fuarı'nda Almanlar olarak yaşantımızın değişmez ve sonsuz ifadesi güzel sanatlarda hayat buluyor.

Bu şenlikli şehirde üç büyük sergide halka sunulan resim ve heykelleri gördük. Bugün de dördüncü sergimizi açıyoruz. Sergiye katılan sanatçılar bu yıl yedi yüz elli bir; evet, belki bu sayı 1939'da yedi yüz altmış yedi idi ancak sergilenen eser sayısı 1939'da bin üç yüz yirmi üç iken bugün bin üç yüz doksan yediye çıkmış durumda. Sergide bir salon resimlere, bir salon heykellere ve üç salon da savaşla bağlantılı eserlere ayrılmış durumda, ayrıca bir oda da Polonya kampanyası için kullanılıyor ve bir duvarında Alman Hava Kuvvetleri'nin konuşlandığı bölgelerden ve Norveç'ten

manzaralar sunuluyor. 1937'den itibaren sergilenecek eserler konusunda daha sıkı elemeler yapılmaya başlandı. Bu yıl da başvuran tüm katılımcılar bizimle olamadı zira pek çoğu silahlı kuvvetlerde askerlik görevlerini icra ediyorlar, ellerinde silahlarla liderlerini ve vatandaşlarını savunurken sanata hizmet ettikleri gibi bu kez de liderlerine ve halklarına hizmet ediyorlar.

Aslında bugün fuarı bizzat açacak olan Führer de aramızda olamadı ve açılış konuşmasını yapma onurunu bana bağışladı. Normalde Münih'teki bu fuarla birlikte başlayan diğer sanat festivalleri bu yıl yapılamıyor. Zira bu dönemde yalnızca, savaş döneminde de sonrasında da sonsuza dek varlığını sürdürmeye hakkı olan Alman sanatının ve Alman yaşamını yansıtan eserlerin sergilenmesi gerekiyor. Sanat da insanları bilgilendirme ve onlara destek olma amacı gütmeli. Endişelerin yükseldiği ve güçlüklerin giderek arttığı bu dönemde sanat insanlara güç vermeli ve en çok da onları gururlandırmalı.

Buna olan güvenimiz ve bitmek bilmez inancımızla Führer'imizi selamlayarak ona ve halkımıza, hepimizin uğruna çalışıp yaşadığı nihai zafer için en içten dualarımızı gönderiyoruz.

Bu dileklerle Münih Alman Sanat Evi'nde, '1940 Büyük Alman Sanat Fuarı'nı açıyorum.

AVRUPA GELİYOR!

11 Eylül 1940

Çek Kültür Elçileri ve Gazetecilere Yaptığı Konuşma

Sizin karşınızda, Reich ve himayesindeki devletler arasındaki ilişkiye netlik kazandırmak adına yanıtlamam gereken bazı soruları kendi açımdan tartışma fırsatını bulduğum için çok memnunum. Her ne kadar şu anda içinde bulunduğumuz savaş döneminde bu soruları yanıtlamanın elzem olduğunu düşünmüyorum olsam da gelecek için de önem arz eden meseleler bunlar zira savaş sona erdikten sonra bu sorular artık büyük meseleler olarak görülmeyeceğinden objektif olarak yanıtlanmayacaklarından endişe ediyor herkes. Maneviyata değer veren insanlar olarak eminim ki şunu fark edeceksinizdir; şu sıralar Avrupa'nın insanlık tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir tarihi drama sahneleniyor. Gerçi bu dramanın bizim lehimize bir neticeyle son bulacağından eminim –aksi mümkün değil zira!

İngiltere'nin gücü yerle bir olduğu anda bizler, Avrupa'yı yirminci yüzyılın sosyal, ekonomik ve teknik potansiyeli

bakımından yeniden düzenleyebilme fırsatını yakalamış olacağız. Reich'ımız da yaklaşık yüz yıl önce benzer bir süreçten geçti. O zamanlar büyüklü küçüklü pek çok parçaya ayrılmış durumdaydık; bugün ise Avrupa aynı durumda. Bu ufak burjuvazi; teknik araçlar, özellikle de taşıtlar gelişip de bir küçük devletten diğerine gitmek daha da kolaylaşınca-ya kadar tahammül edilebilir durumdaydı. Ancak buharlı trenlerin icat edilmesinin ardından eski devlet yönetimleri çağı yakalamayı başaramadı ve yetersiz kalmaya başladı. Zira eskiden bir ülkeden diğerine giderken yirmi dört saat yol çekilmek zorunda kalan insanlar artık trenlerle bu yolun aslında iki üç saatlik bir mesafe olduğunu açıkça görüyorlar. En nihayetinde buharlı trenlerin icadından önce eğer bir devletten diğerine gitmek için yirmi dört saate ihtiyacınız olduysa ve sonrasında da bu zaman önce beş, sonra üç ve sonunda da neredeyse yarım saate inebilecekseniz, federal devleti en çok destekleyen fanatikler bile bu durumun ne kadar saçma olduğunu anlayacaktır.

Bir dönem Reich'i birtakım müzakerelerle alt etmeye çalışan bazı güçler olmuştu. Her biri tarihsel değeri olan gelişmeler yaşanınca tarih sahnesinden silinip gitti. Sonuçta tarihin, pazarlık masalarındaki kurallardan çok daha katı yasaları vardır. O yıllarda Bismarck'ın söylediklerini hatırlarsınız, Alman birliğinin alınan kararlar ve öyle boş konuşmalarla değil, kanla ve demirle kazanılacağını söylemiştir. Bu sözler o dönem çokça infial yaratmıştır ancak daha sonra tarih, Bismarck'ın ne kadar haklı olduğunu göstermiştir.

Aslında Reich'in birliği, savaşarak kazanılmış bir birlik. Bu yüzden de bazı ülkelerin benimsediği bireysellikten, sığılıktan, kilise odaklı politik fikirler gibi özelliklerden büyük ölçüde sıyrılmış durumda. Bunu yapması da gerekiyordu, aksi takdirde Reich'ımız, Avrupa'nın diğer güçleri ile yarışacak olan birliğini korumayı başaramazdı. Devlet olarak bütünüyle tek bir politik fikir benimseyebiliyor oluşumuz,

o zamanlar bu kısıtlayıcı bariyerleri yıkmış olmamızdan kaynaklanıyor. Elbette o dönemde Bavyeralılar, Sachseliler, Wüttembergililer, Badenliler ya da Schaumburg-Lippeliler bir şekilde aldatıldıklarını düşünmüş olabilirler ancak her şey nihayete erince, bu yeni devlet düzeninin dinamikleri giderek daha sağlam bir biçimde yerli yerine oturunca insanlar önyargılarından giderek daha çok sıyrıldı ve Reich'in büyük hedeflerine odaklanmaya başladılar.

Bu noktada Bavyeralı vatandaşın da, Saksonyalının da, Prusyalının da; bizden önce her ne ise o olmaya devam edeceğini söylememize gerek kalmadı. Ancak bu koloni kısıtlamalarının çok ötesinde bir ortak noktada buluşarak on yıllar sonra, yalnızca birlik olursak bütün o ekonomik ve finansal sorunlar ile dış politika ve orduyla alakalı meseleleri çözebileceğimizi idrak ettiler.

Reich'in kudretini koruması tamamen bu sürece bağlıydı –bugün neredeyse bir örnek teşkil eden ancak karşıtlarımızın asla anlamak istemediği bir süreçti bu. Kendi dönemlerine ve önyargılarına öyle takılıp kalmışlar ki zamanın ötesini görecek ve yaratabileceğimiz devleti tasavvur edecek güçleri yok. Yalnızca hazırlıklı oldukları ve öngörülebilir şeylere odaklanabiliyorlar.

Örneğin bugün demiryolu, çağımızın modern taşıtlarından sayılmıyor zira artık trenlerin yerini uçaklar almış durumda. Trenle eskiden on iki saatte aldığımız yolu, bugün modern bir uçağa binerek bir buçuk saatte aşabiliyoruz. Teknoloji yalnızca kolonileri birbirine bağlamakla kalmadı, insanları da eskiden hayal edebileceğimizden çok daha fazla yaklaştırdı. Geçmişte Berlin ve Prag arasındaki konuşmalar basın yoluyla ancak yirmi dört saatte gerçekleştirilirken bugün bunu yapmak için bir saniye bile beklememize gerek kalmıyor. Şu mikrofona konuştuğumda, sözlerimi aynı anda Prag'dan, Slovakya'dan, Varşova'dan, Brüksel'den ve Lahey'den bile duyabilirsiniz. Geçmişte Prag'a trenle gitmek için yolda on

iki saat geçirmek zorunda kalırken, bugün uçakla bir saat içinde orada olabiliyorum. Bunun anlamı da şu: Teknoloji, ulusları da birbirine bir yüzyıl öncesine göre çok daha fazla yakınlaştırdı. Bu teknik ekipmanın tam da bizim dönemi-mizde böylesine hızlı gelişmesi kesinlikle tesadüf değil. Bu teknik gelişmeler sayesinde Avrupa'nın daha çok içine girdik ve insanların yoğunluğu da Avrupa halklarını için yeni sorunlar yaratmaya başladı –beslenmede, ekonomik anlamda, finans alanında ve doğal olarak orduda. Bu teknolojik gelişmelerin yardımıyla elbette bir kıtadan diğerine ulaşmak da kolaylaştı. Ancak Avrupa halkları arasında da giderek yayılan, birbirimizi tanımlarken aslında, bugün kıtaların birbirinden ayrılmasına neden olacak büyük sorunlardan ziyade yalnızca ailevi meseleler sayılabilecek kadar basit sorunları temel aldığımızın ayırdına vardıkları algı gün geçtikçe daha fazla insanı etkiliyor.

Şimdilerde, geçmişin o kilise kurallarına baktığımızda yalnızca gülümseyebildiğimizden eminim –bizlerin bugün, geçtiğimiz yüzyılın kırklı ve ellili yıllarında Alman kolonile-rinin çatışmalarına baktığımızda olduğu gibi, bizden elli yıl sonra gelecek nesiller de bugün Avrupa'da yaşanan politik çatışmaları aynı şekilde eğlenerek değerlendirecekler. Bazı ufak tefek Avrupa devletlerinin 'dramatik ulus çatışmaları' olarak gördükleri şeyin aslında yalnızca birer aile kavgası olduğunu düşünecekler. Şuna eminim ki elli yıl içinde ülke kavramı da tamamen değişecek –günümüzde sorun olarak gördüğümüz her şey silinip gidecek ve insanlar sınır olarak yalnızca kıtaları baz alacaklar. Avrupalıların kafalarını da böylece daha farklı, belki biraz daha büyük sorunlar meşgul edecek.

Avrupa'daki düzenin bilinen sürecini takip ederek belli toplumların yok olmasını sağlayacağımızı düşünmemelisiniz. Bana göre bir halkın özgürlüğü fikri, günümüz koşullarına ve pratik birkaç basit sorunun yanıtına göre yeniden değer-

lendirilmeli. Nasıl ki bir aile içerisinde, ailenin tek bir ferdi-
nin kendi korkularıyla bir diğ erinin iç huzurunu kaçırmaya
hakkı olmazsa, Avrupa'da yaşayan tek bir ulusun da genel
düzene uzun vadede karşı çıkmasına izin verilmemelidir.

Bizler, Avrupa'nın yeniden düzenlenmesini ya da bahset-
tiğimiz düzeni sağlamak için güç kullanmak niyetinde de-
ğ iliz. Büyük Alman ulusunu düşünen insanlar olarak bizler,
ne Bavyera ne Saksonya kolonilerinin ekonomik, kültürel
ya da sosyal karakterini bozmak istiyoruz; örneğ in, Çek
halkının ekonomik, sosyal ya da kültürel çeşitliliğ ine zarar
vermek de ilgi alanımıza girmiyor. Ancak yine de her iki
halk için de net bir fikir edinmek zorundayız. Onlarla is-
terlerse düşman, isterlerse de dostları olarak bir araya gele-
biliriz. Şayet geçmişimizi yeterince derinden incellerseniz,
Alman ulusunun hem azılı bir düşman hem de çok iyi dost
olabildiğ ini göreceksiniz. Bir dostla samimi bir biçimde el
sıkışıp ona yürekten sadık olabilir ancak aynı zamanda bir
düşmanla da ölümüne savaşılabiriz.

Hali hazırda bu sürece dâhil olmuş olan ya da hâlâ uyum
sağlamaya çalışan uluslar şimdi, Reich'a katılmayı gönüllü
olarak mı yoksa zorla mı, sadakatle mi yoksa direnerek mi
kabul edecekleri sorusuyla karşı karşıyalar. Olacakları de-
ğ iştirme şansları yok. Artık İngiltere'nin nakavt olduğunu
ve Avrupa'nın ekonomi, politika ve sosyal bazda yeniden
düzenleneceğ i gerçeğ i karşısında silahların hiçbir fayda
sağlamayacağını herkes artık kabul etmek zorundadır. Şayet
bu konuda İngiltere bir şey yapamadıysa, Çekler de bir şey
yapamayacaklarını kabullenmeli. Şayet yakın geçmişten bir
ders çıkarmayı başarırlarsa, güç politikalarının günümüzde-
ki durumunu hiçbir şeyin değ iştiremeyeceğ ini, hiçbir şeyin
değ iştiremeyeceğ ini anlayacaklardır.

İşte bu yüzden, baylar –şu anda hiçbir duygusal etkiye
kapılmadan tamamen politik kimliğimle konuşuyorum– bu
durumu ister kabul edin ister etmeyin, fark etmez; durumu

ister yürekten kabullenin ya da kabullenmeyin, hiçbir önemi yok zira değiştirebileceğiniz bir şey de yok. Benim görüşüme göre; eğer bir durumu değiştiremiyorsanız, bu durumun gayet aşikâr olan dezavantajlarını ciddiye almanız ahmaklık olur zira bu, o durumun size sağlayacağı avantajları da bir kenara atmanıza neden olacaktır. Her hâlükârda Reich'a katılacakları böylesine açıkken, Çek halkının neden Reich'ın karşısında durmayı seçip onun kendilerine sağlayacağı avantajları bir kenara atmayı göze aldıklarını anlamıyorum. Bunun için bir takım politik bedeller ödemeniz gerektiğini biliyorsunuz. Sizin için pek hoş olmayacağını biliyorum ve kimse sizi bu konuda benden daha iyi anlayamaz. Geçmişte sevdiğiniz ve tadının çıkardığınız bazı şeylerden feragat etmeniz gerektiğinin ve yeni duruma sözelimi bir gecede alışamayacağınızın da farkındayım. Sizlere, Reich'ın perspektifinden gördüğümüz hallerinden çok daha sert ya da keskin gelebilecek belli anlaşmazlıklar olacak. Ancak tekrar ediyorum: Eğer ortada bazı dezavantajlar varsa, ben onları avantaja çevirmeyi tercih ederim. Bunu bir örnekle açıklayayım size: 1933'te Yahudi sorununu çözmemize yardımcı olacak bir soru çıktı karşımıza. Yahudi karşıtı olduğumuz daha 1933'te tüm dünya tarafından biliniyordu. Dünya propagandasında antisemitizmin dezavantajları vardı, ancak biz bundan avantaj sağlamayı bildik ve Yahudileri bir şekilde saf dışı bıraktık. Tüm dünyanın karşısında onlarla mücadele edip de adımıza bir şekilde kara çalınacaksa -bu durumda neden Yahudi karşıtı olmanın yalnızca dezavantajlarını kabul ederek Yahudileri tiyatrodan, sinemadan, toplumsal yaşamdan ve her türlü yönetim kademesinden uzak tutmak gibi avantajları bir kenara itecektik ki? Her ne kadar o dönemde çok üzerimize gelmiş olsa da en azından şunu söyleyebiliyoruz bugün: Buna değdi, bir şekilde yaptıklarımızdan çıkar sağladık.

Sizler, baylar, Reich'a vizyon katmış insanlarsınız ve ben de bu yolculuğa çıkmadan evvel size gelerek hepinize büyük bir önem atfettiğimi göstermiş olduğumu düşünüyorum. Sizler Reich'ı savaşıırken gördünüz, bu yüzden barışın bizim için ne anlama geldiğini az çok kestirebilirsiniz. Geniş bir alana yayılan Reich'ımız, İtalya ile birlikte tüm Avrupa'nın yönetimini ele alacaktır. Artık yapılacak ya da söylenecek başka bir şey kalmadı. İşte bu da sizin için şu anlama geliyor: Her biriniz, Avrupa'ya yeni bir düzen getirecek olan büyük bir imparatorluğun üyelerisiniz artık. Reich olarak, Avrupalı insanları birbirinden ayırıp onları birbirinden uzaklaştıran bariyerleri yıkmak niyetindeyiz. İnsanlığı uzun süredir asla tatmin etmeyen devlet düzenine bir son vermek istiyoruz. Bu noktada Avrupa tarihine büyük puntolarla yazılacağından emin olduğum bazı reformlar yapmamız gerekiyor. Reich'ın savaş sonrasında nasıl bir misyon yükleneceğini hayal edebiliyor musunuz?

Reich'ın yükselişi sırasında kültür alanında olduğu kadar ekonomi konusunda da bir takım gelişmeler kaydetmek arzusundayız. Herkes, bizzat halkın da bu sürece dâhil olmasını ve kaydedilecek gelişmelerden faydalanmasını istediğimizi biliyor ve bize bu anlamda sonsuz güven duyuyor. İzninizle bir örnek vermek isterim: Bugün kendi seksen altı milyonluk Alman popülasyonumuzun tamamına Alman filmleri izletemezken gelecekte, devasa bir pazarımız olacak. Bunun bir parçası olup olmamak elbette size kalmış, isterseniz geniş Reich topraklarında kendinizi pasif bir role de adayabilirsiniz. Ancak bu noktada, yani ikinci seçeneği tercih ederseniz yeterli kaynak ve imkân yaratma konusunda bizim her şeyi –örneğin Çek sinemasını baskılamak gibi şeyler– yapabileceğimizi düşüneceksinizdir. Ancak biz bunu yapmak istemiyoruz. Tam tersine, şayet bizim yarattığımız geniş pazarın bir parçası olmak isterlerse Çekleri de memnuniyetle aramıza kabul ederiz. Asla başkalarının kül-

türel yaşamını baskılamak gibi bir derdimiz olmadı. Bilakis zengin bir alışverişin gerçekleştiği türden bir pazar hayal ediyoruz. Elbette bu da ancak sadakatin hâkim olduğu bir zeminde gerçekleşebilir. Şu anda içinde bulunduğunuz ortamı bizim kuracağımız ortama uydurmalı ve asla gizliden gizliye şunu düşünmemelisiniz; "Ters giden bir şey olursa, hemen tabanları yağlarım." Bu konuda Nasyonal Sosyalist Hareketin geçmişine bakarak dersler çıkarabilirsiniz: Partimizin bazı üyelerinin kollarında, üzerinde altın rengi çelenkler vardır ve şu anlama gelirler: 'Ben, daha ortada hiçbir şeyi yokken Nasyonal Sosyalist Harekete katıldım ve partimiz daha iktidarın zerresine sahip değilken bile onun için savaştım.' Onlar, hareketimizin zafer kazanacağı ihtimal dâhilinde bile değilken bizlere sadakatle bağlandılar. Zira bir eylemin nereye varacağı az çok ortaya çıktıktan sonra ona katılmak marifet değildir. Yani, baylar, eğer zafer ufukta göründükten sonra bize sadakatinizi sunmaya niyetlenirseniz, o sadakat zerrece umurumuzda olmaz.

İşte sizin ilgilenmeniz gereken sorunun da tam olarak bu olduğu kanaatindeyim. Ben de aynısını yapacağım. Mesela son zamanlarda bol miktarda Çekçe eser okudum, Çek yapımı filmler izledim ve Çekçe kültürel eserlere dair yazılmış raporları inceledim ancak onları bu kültürel etkinliklerinin sonuçlarını Alman halkının çoğunluğuna gösterememiş olmaktan pişmanlık duyuyorum. Zira öncesinde bir temizlik yapmak gerekiyor. Örneğin, o filmlerin bir kısmını kendi halkıma izletmek isterdim ancak Çekler, filmlerinin yalnızca Çek halkı tarafından izlenmesini mi isterler, yoksa Reich'ın dört bir yanına yayılmasından mutlu olurlar mı? Peki ya Hamburg'a gelip de, "Burası bizim liman şehrimiz!" diyebilmek onları gururlandırır mı? Yahut da bir Alman filosu gördüğünüzde, "Bu filo bizim hayatlarımızı kurtardı," demek isterler mi? Ya da Alman Silahlı Kuvvetlerinin kahramanlıklarını anarak, "Bizim halkımızı koruyup etrafı-

mızda demirden bir koruma kalkanı ören silahlı kuvvetler onlar!" derler mi? Bence bu sözler, "Eh, çaresiz alışıcağız!" demekten çok daha tatmin edici ve faydalı olurdu. Ancak en azından kalplerinin derinliklerinde bize ayrılmış ufak bir yer var.

Bu yüzden sizler ve aynı zamanda Çek halkı bu konuda bir karar vermeli. Sakın bana Çek halkının şunu veya bunu beklediğini söylemeyin. Zannediyorum popüler liderlik konusunda yeterince deneyim edindim ve bu noktada şunu söyleyebilirim ki bir halk, ancak entelektüel tabaka ona ne öğrettiyse onu düşünebilir, rehberleri onlara neyi gösterdiyse muhakkak ona inanır. Peki, sizlerin rehberlik etme becerileri Çek halkına, artık bir karar vermek zorunda olduklarını açıkça gösterecek kadar gelişmiş değil mi? Çeklere iyi olan tarafı seçmeleri gerektiğini gösteremez misiniz? -Rotterdam'ı gördünüz!¹ Artık devletin başında olması gereken kişiyi seçerken verilene benzer tarihi kararların nerelere varacağını tartabilecek durumdasınız.

Kimse, "Evet, bizler tüm bunlardan uzak durmalıyız!" diyememeli. Eylemlerimiz asla geçici birer heves olarak görülmemeli. Her ne kadar tarihin bizlere uygun göreceği kaderin hizmetkârları olsak da, olduğumuzdan farklı davranmayız asla. Bizler yalnızca tarihin verdiği emirleri yerine getiren emir erleriyiz. Kimsenin aklından, "Nasyonal Sosyalistler olmasaydı, Avrupa'da barış hüküm sürerdi," diye bir düşünce geçmesin. Hayır, biz olmasaydık da bizim yaptıklarımızı yapacak kimseler çıkardı. Şartlar olgunlaştığında, görevler yerine getirilmelidir, tıpkı olgunlaşan elmanın muhakkak dalında düşeceği gibi! Bizler kadere karşı çıkamayız, ancak onun peşinden gidebiliriz.

¹ Goebbels, Rotterdam'ın 14 Mayıs 1940'ta bombalanmasına gönderme yapıyor. Karadan süren savaşta ateşkes görüşmeleri yapılırken Rotterdam şehri havadan bombalanmış ve Hollanda halkına, Nazi güçlerine teslim olmaları için gözdağı verilmiştir. Burada o dönem hatırlatılarak Çekler tehdit edilmektedir.

Diğer bir deyişle, ne durumda olduğunuzu halkınızın anlamasını sağlamak, onlara Avrupa'nın hali hazırda karşı karşıya olduğu tarihsel görev konusunda daha geniş bir perspektif sunmak sizin seçiminiz olacaktır. Savaşın son yılında yaşanan gelişmeleri hatırladığınızda şüphesiz şu sonuca varacaksınız: "Belki de Çek halkı için en iyisini seçmeli ve eskiden olduğumuz yere dönmeliyiz, Almanya yerle bir edilmediği sürece bundan daha iyi bir seçenek olmayacak ki bu da çok uzak bir ihtimal."

Bugün, Büyük Alman Reich'ının size sunduğu imkânlardan faydalanma şansına sahipsiniz. Sizi koruyacağımıza dair garanti veriyoruz. Hiç kimse size saldırmayacak. Ayrıca Reich'in sınırları dâhilinde kendi milliyetinizi koruma fırsatı da sunuyoruz sizlere. Reich'ta kendi müziğinizi icra edip kendi filmlerinizi çekebilir, edebiyatınızı canlı tutabilirsiniz, kendi basın organlarınıza ve kendi radyonuza sahip olabilirsiniz. Alman halkının kültürel anlamda ne kadar açık fikirli olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Bizler bu özelliği ne değiştirebilir ne de değiştirmek isteriz. Zira bizler diktatör değil, halkımızın arzularını yerine getiren emir erleriyiz.

Dediğim gibi, size bir işbirliği teklif ediyorum. Burada sizinle sağlıklı bir iletişim kurabileceğimiz bir platform sunuyorum. Sizden asla halkınızın onurunu zedeleyecek bir şey yapmanızı yahut da sizleri yalaka, yaltakçı ya da sonradan görme veyahut adına her ne denirse o tip insanlar olarak sınıflandırılmanıza neden olacak şeyleri kabul etmenizi beklemiyoruz.

Uzun süredir kimse halklarımızın arasındaki ilişkiden keyif almıyor ancak ben, Avrupa'daki cepheleşmenin böyle dramatik bir biçimde yoğunlaştığı ve nihayetinde halkların ya dost ya da düşman olarak iletişim kuracağı yepyeni yönetim biçimlerinin ortaya çıkacağı bir zamanda çok fazla pazarlık edilecek ve değerlendirilecek şeyin olduğunu düşünmüyorum. İster dost ister düşman olarak görülelim,

bizler yalnızca halkların ortak aklına sesleniyoruz. Geçtiğimiz yıllarda bizi düşman olarak görmenin nasıl sonuçları olabileceğini gözlemlediniz. Şayet bu iki soylu koloni arasında, Alman ve Çek halkı arasında sadakate dayalı, pozitif bir ilişki kurulabilirse, dost olarak da neler yapabileceğimizi göreceksiniz.

Bugün, durumu sizler için daha da netleştirme görevimi yerine getirdim; eminim ki bu anlayışla iletişim kurmayı başarabiliriz. Şundan hiç şüphem yok, şayet bugün bu sadakatin temelleri atılabilirse, bize büyük bir iyilik yapmış olacaksınız ancak diğer yandan Çek halkına da tarihi bir hizmette bulunmuş olacaksınız. İnsanlar başkalarını, yalnızca ağızdan çıkan sözlerle yargılamamalı, ortalama kimseler kendilerine söylenenin ötesini göremezler ancak bu daracık ufku genişleterek şu anda var olmasa da gelecekte kurulacak büyük imparatorluğu hayal edip daha büyük bir pencereden bakabilmek ancak ve ancak entelektüel kesimin görevidir. Entelektüel anlamda gelişmiş insanlar, bugünün zayıf devletinin kör hizmetkârları olmaktansa geleceğin büyük devletinin öncülerinden olmayı yeğler.

Bu yüzden sizlerden, Çek halkıyla bu minvalde ivedilikle konuşmanızı talep ediyorum. Eğer bunu biz yaparsak, Çek halkı bizleri tanımadığı için sözlerimize inanmayacaktır zira Nasyonal Sosyalistlerin kim olduğunu bilmiyor ve içimizde büyük bir milli ego olduğuna inanıyorlar ancak bizim tek amacımız bu iki halk arasındaki iletişimi sağlayarak hepimizin birbirini anlayabileceği bir ortam yaratmak. Onlar orada, bizler de burada sürdürüyoruz yaşamımız. Halkımızı yok olmamın eşiğine getiren o devasa felaket ancak tek yönlü bir çözüm sunabilir. Böyle bir felaketin olmaması için bir şekilde iletişim kurmak zorundayız. Bizi sevin ya da sevmeyin, mesele asla bu değil. Önemli olan Avrupa'da milyonlarca insana bir yaşam alanı ve ortak bir yaşam ideali sunuyor olmamız. Şimdiye dek bu ideal yalnızca İngiltere ta-

rafından kısmen sekteye uğratıldı zira İngilizler Avrupa'nın karmakarışık kalmasını istiyorlar zira varlıklarını ancak bu şekilde sürdürebileceklerini biliyorlar. Ancak yarattıkları o kaos ortamı bizim silahlı kuvvetlerimizin büyük darbesiyle yerle bir olacak. Sonrasında Avrupa'ya barış getirme fırsatını elde edeceğiz. İşte sizi buna ortak olmaya davet ediyoruz.

GENÇLER VE SAVAŞ

29 Eylül 1940

Berlin Gençlik Film Gösterimleri Açılış Konuşması

Bu Pazar günü öğleden sonra, NSDP Reich Propaganda Bakanlığı ve HJ.¹ ile BDM.² Ortak çalışmasıyla organize edilen gençlik film gösterimlerinin 1940-41 kış dönemi resmî olarak başlıyor. Bu gösterim günleri, geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi, önümüzdeki aylarda bizler için çok daha önem kazanan olan gençlerin pratik eğitimlerinin mihenk taşlarından biri. Gençlere yönelik bu film gösterim günleri ilk olarak 1934-35 öğretim yılında başladı ve ilk yılında toplam üç yüz yetmiş bir etkinlikte iki yüz on yedi bin üç yüz elli dört

¹ Hitler Jugend – Hitler Gençliği. Baldur von Schirach tarafından 1922 yılında kurulan ve genç Alman erkeklere Nasyonal Sosyalizmin ilkelerini öğretip onları bu görüşe uygun şekilde yetiştirme amacı güden örgüttü. HJ grubu, geleceğin Aryan ırkının öncüleri olma görevi üstleneceği için son baskıcı bir ortamda yetiştiriliyordu. En ünlü komutanlarından Axmann örgütün başına geçtiğinde savaşa destek kuvvet olabilecek şekilde eğitime başlandılar. Nazi Almanyası alt edilene kadar da faaliyetlerine devam ettiler.

² Bund Deutscher Mädel – Alman Kız Birliği. Hitler Gençliği grubuna bağlı olarak Trude Mohr başkanlığında kurulmuş, Alman genç kızları Nazi görüşlerine uygun şekilde yetiştirme amacıyla faaliyet göstermişti.

ziyaretçiye ev sahipliği yaptı. Takip eden yıllarda gençlerin film gösterimlerine katılımı arttı ve 1939-40 dönemine yani savaşın patlak verdiği döneme kadar toplam sekiz bin iki yüz kırk dört etkinliğe tam üç milyon beş yüz otuz sekiz bin iki yüz yirmi dört ziyaretçi katıldı. 1934 yılında 1940'a kadar kış etkinliklerinin bir parçası olarak gerçekleştirilen gösterim günleri dokuz milyon dört yüz on bir bin üç yüz on sekiz ziyaretçinin katıldığı on dokuz bin altı yüz doksan dört etkinliğe ulaştı. Nasyonal Sosyalist Hareketin başlattığı ve organize ettiği her şeyde olduğu gibi etkinliklerin oldukça etkileyici sonuçları daha ilk yıldan görülmeye başlandı ve giderek daha da geniş kitlelere yayıldı.

İlk gençlik film gösterimleri 1934 yılının baharında, Köln'de düzenlendi. 1936-36 eğitim dönemindeki ikinci gösterimlerin başlamasıyla birlikte Almanya'nın batısında sinema alanında kazanılan deneyimleri Reich'in dört bir yanına yayma fırsatı bulduk. Her geçen yıl etkinliğin kapsamı genişledi ve önemi arttı, şimdilerde filmin ne olduğunun bilinmediği en küçük köylere dahi ulaşabiliyoruz. Etkinliklerin başladığı tarihten günümüze kadar bu film gösterimlerinin esas amacı Alman film endüstrisine katkı sağlamak ve gençlerin sinema konusunda bilgilenmelerine olanak tanımaktı.

Diğer yandan gençlerimizin ek bir oryantasyona ve bu alanda ayrı bir eğitime de ihtiyaçları olduğunu gözlemliyoruz. Bu yüzden de gençler için planlanan bu büyük etkinliğin gelecek sezonunda Alman film endüstrisinde var olan tüm dallarda dersler verilecek. Bunun için bütün sene boyunca çekilen yapımlardan oluşan bir seçki de sergilenecek. Devletin seçtiği yapımların yanında eğlence amacı güden ya da kültürel değeri olan filmler de gösterilecek.

Gençlere yönelik film gösterimi etkinlikleri Reich'in Basın ve Propaganda Ofisi'nin gençlik kolu tarafından yönetiliyor ve NSDAP'nin Propaganda Bakanlığı ve Film Yayını

Daire Başkanlığı tarafından da yakından takip ediliyor. Film gösterimi yapılan her bölgede bir HJ. üyesi, gençlere yönelik film eğitimi organizasyonunu yönetme görevini üstleniyor.

İşte bu sayede, özellikle de savaş zamanında gençlerin yaşadığı her türlü sorunun çözümü konusunda kayda değer katkılarda bulunuyoruz. Gençlerin sorunları, zor dönemlerde çok daha çekilmez bir hal alabiliyor. Savaş da, bütün ulusumuzun sırtına zorlu talepler yüklemiş durumda ve gençlerin de bu taleplerden kaçma şansı yok. Bu yüzden karşılaşılan sorunları yönetebilmek ya da yasa koruyuculara yardımcı olup daha da artan problemleri göğüslemek için özel bir muamele ve güçlü bir karakter gerekiyor. Babalar çoğunlukla cephede olduğundan ya da askeriye'nin mühim işlerine koşulduklarından, çocuklarının eğitimiyle barış zamanı için arzu edilecek düzeye gelebilmelerini sağlayacak kadar çok ilgilenemiyor. Bu noktada tüm yük, ev işleri ve çocukların geleceklerinden kaygı duyma görevi annenin omuzlarına yükleniyor, bazen anne de cephede savaşanlara yardımcı olmak için çalışıp cephedeki askerimizin mühimmat sıkıntısı çekmemesi adına silah fabrikalarında görev yapabiliyorlar. Kızıl Haç, annelere, Nasyonal Sosyalistler arasındaki yardıma muhtaçlar için ya da kış yardımı organizasyonlarında çalışıyorlar. Böyle zamanlarda gençlerin eğitimleri de normalde olduğu kadar güvenli ve kusursuz bir biçimde sürdürülemiyor. İşte bu noktada HJ. ve BDM. devreye girerek ebeveynin omuzlarında var olan, bu koşullarda taşıma çok zor ve hatta imkansız olan yükleri olabildiğince alıp onları mümkün olduğunca rahatlatmayı amaçlıyor. Her ne kadar HJ. ve BDM.'nin eğitim ve oryantasyon görevi savaş zamanları için tasarlanmış olsa da, barış dönemlerinde de nadiren akla gelen binlerce güçlkle karşı karşıya kalabiliyor insanlar.

Gençlerin eğitimi için kullanılan salonlar artık depo olarak hizmet veriyor ya da askeri malzemelerle tıka basa dolu

oluyor örneğin. Yahut karartma zamanlarında akşamların tamamında herhangi bir aktivite yapmak mümkün olmuyor ve bu da aslında gençlerin eğitimi konusunda önemli bir yer teşkil ediyor. Hava saldırısı tehdidinin olduğu alanlarda da –ki bunların çoğunluğu gençlerin eğitimi için gerekli olan sistematik düzenlemelerin yapıldığı alanlar oluyor– herhangi bir etkinlik yapmak imkânsızlaşıyor. İşte böyle durumlarda, diğer görevlerine ek olarak HJ. ve BDM., hem liderlerine hem de halklarına karşı bunları telafi etmekten sorumlu kılınıyor. Savaş zamanlarında gençlerin eğitimi ancak onlarla kusursuz bir biçimde işbirliği yapılarak sürdürülebilir. Eğitimde gençler yalnızca obje değil, aynı zamanda subjenin ta kendisini temsil ediyor. Barış zamanlarında organizasyonlar bünyesinde, ebeveyn ya da okul tarafından sürdürülen etkinlikler, savaş zamanında büyük ölçüde göz ardı ediliyor. Bilhassa bu nedenden gençler, barış zamanında eğitimleri konusunda, bu iş için görevlendirilmiş kimseler tarafından halledilen işlerin sorumluluğunu, hem tavırları hem de yaşam tarzlarını düzenleyerek bizzat üzerlerine almak durumundalar. Savaş yalnızca dengeleyici unsur değil, aynı zamanda olağanüstü bir öğretmendir. Her türlü sözü ya da sloganı geçersiz kılar. Savaşın yasaları karşısında uzun vadede ancak gerçeklik hayatta kalabilir. Savaş her türlü değeri düzelten yüce bir unsurdur aslında. Barış zamanında hayati sandığımız ve hatta asla vazgeçemeyeceğimizi düşündüğümüz şeylerden savaş zamanında feragat eder ve böylece toplumun faydası için mücadele etmeyi öğreniriz. Bugün olduğu gibi savaşa yalnızca nüfusun ufak bir bölümü dâhil olsa bile, toplumun tamamının kahramanca işler yapması gerekir. Bugün düşmanımız çocukları bile hedef gösterebildiği için onların da kendi rollerini oynaması şart. Birinci Dünya Savaşı boyunca İngilizlerin ablukalarının bir kısmı Alman kadınlara ve çocuklara yönelikti ve İngilizler ile Fransızların tehditleri karşısında daha fazla dayanacak

gücümüz kalmadığı o kritik saatlerde, bu ablukaların çok büyük etkileri olmuştu.

İşte şu anda içinde bulunduğumuz savaşta da düşmanımız aynı yöntemi uygulayıp benzer sonuçlar alabilmeyi umuyor. Ancak Almanya yönetimi bu kez İngiltere'nin ablukalarını başarısız kılmak adına gereken her türlü önlemi almış durumda. Hatta bu savaş aslında doğrudan Almanya'nın gelecek neslini hedef alıyor ve o nesil de, sembolik olarak savaşa katılmak yerine muharebe meydanlarında Alman bayrağını savunmaya hazır. Halk savaşta yaralanan ya da ölen gençlerin sayısını, özellikle de kaçının HJ'nin liderlerinden olduğunu biliyor. Bunu burada tekrarlayanın bir anlamı yok elbette; zaten her şey, gençlerin bu savaşı nasıl benimsediklerinin bir göstergesi.

Gelecek nesil, yalnızca cephede değil vatan toprağında da savaşmak zorunda kalacak. Bu yüzden taraf olmak zorundalar. Güçlü karakterleri ve dik duruşlarıyla düşmanın karşısına dikilmeliler. Eğer bütün bir ulus, kendi varlığı ve çocuklarının geleceği için savaşıyorsa, genç nesil bu savaşı bütün gücüyle desteklemek zorundadır. İçinde bulunduğu döneme ve onlar için hayatlarını tehlikeye atan Alman halkına layık olduklarını disiplinleri, tavırları, tertip ve düzenleriyle göstermeliler. Çokbilmiş tipler ve boş konuşanlar ancak ve ancak ahmaklık ederler. Özellikle de milyonlarca askerin, ulusları için canları pahasına çarpıştıkları bir savaşın ortasındayken gençler, hayatını feda edenlere saygı duymayı öğrenmek durumundadır. Her biri, uluslarının geleceği için mücadele eden kadınları ve anneleri yüceltmeyi bilmelidir. Elbette bunu yaparken, "Şapkan elinde oldukça vatani boydan boya dolanırsın!" atasözünü izlemeleri gerektiğini söylemiyorum. Bu çok eskide kalmış bir vecize. Nasıl ki iyi bakılmış, sağlıklı bir erkek, bir anda piç ilan edilemezse, mütevazı olmanız da her şeye boyun eğeceğiniz anlamına gelmez. İşte bu yüzden bugün

milyonlarca genç erkek, sadakat ve bağlılıkla halkı için canı pahasına çarpışıyor. Memnuniyetle ve gururla askeriye katılarak vatanlarına gönüllü olarak hizmet ediyorlar. Böyle bir savaş ortamında bir Alman gencinden ya da Alman bir genç kızdan daha ne kadar fazlası beklenebilir ki!? Nihayetinde onlar da büyüüp yetişkin olduklarında gururlu ve büyük ulusumuzun bir parçası olacak ve her biri kendi hayatının idaresini eline alacak. İşte bu yüzden şimdi yönetime itaat etmeyi öğrenmek zorundalar. Özellikle de göreve bağlılığın ve sadakatin her şeyi belirleyebileceği böyle bir zamanda!

İşte HJ. ve BDM., aile ile okulun verdiği ve özellikle böyle bir dönemde kusursuz bir biçimde devam edilemeyen eğitimin eksiklerini kapatmak adına ek bir eğitim vermek üzere burada. Cephede savaşan her baba ile evde ya da bir işte çalışmaya devam eden her anne, çocuklarını kendi iyilikleri için HJ. ya da BDM.'nin güvenli ellerine teslim etmelidir. Şundan emin olunmalıdır ki bu eğitimle çocukları güçlü birer birey olarak yetiştirilecektir.

Eşi benzeri olmayan bir dönemde yaşamaktayız her birimiz. Bu dönem beraberinde gençler de dâhil olmak üzere herkes için daha fazla sorumluluk getirip hepimizin omuzlarına eskisinden daha fazla görev yüklüyor. Belki birileri ara sıra bu kadarının fazla olduğunu düşünüyordur ancak sonrasında, savaş bitip de zafer tacını kuşandığımızda, bu devrin omzumuza yüklediği yükleri gurur ve keyifle anacağız. Bugün bize yük olan onca endişe yok olup gidecek; inançla ve cesaretle atlattığımız bu ayların ödülü büyük bir parıltıyla içimizi aydınlatacak. Nasyonal Sosyalist Hareketin ilk zamanlarındaki mücadeleden sonra da bunlar oldu. Mücadelemiz sona erip de Führer yönetimi ele aldığı anda, eski kurtlar güç için savaştığımız zamanları özler oldular. Mücadelemiz uğruna emeğimizi ve bazen de hayatımızı ortaya koyduğumuz zamanları hepimiz özlemle andık. 14, 15

ve 16 yaşlarındayken Nasyonal Sosyalist Harekete katılmak için bize gelen gençler de o zamanları mutlulukla anımsıyordur. Bugün, o dönemde yaşamış erkek ve kızlar, geriye bakıp da o zamanları nasıl bilinçli bir biçimde ve kıymetini bilerek deneyimlediklerini hatırladıklarında kim bilir nasıl mutlu oluyordur! Bugün geçmişten gelen en güzel anılar onlar! İşte bu savaş da gelecekte bizim için öyle olacak. Savaş sona erdiğinde zaferin tadını çıkaracak ve bu zamanları hem duygulanarak hem de gururlanarak anacağız zira zafer için tüm gücümüz ve karakterimizle savaşmış olacağız.

İşte bu yüzden Alman gençliğine bu zamanları duyuları tamamen açık bir biçimde deneyimlemelerini öğütlüyoruz. Neyi var neyi yoksa bu savaşa ve görevlerine adanmışlar: güçlerini, cesaretlerini, idealist yanlarını ve inançlarını. Bugün başlayacak olan film gösterimi etkinliklerinin yanında bu amaca da hizmet etmeliler. Reich'ın dört bir yanında gelen gençler bugün 1940-41 yılının en büyük film gösterimi için toplandılar. Etkinlikler düzenli aralıklarla devam edecek ve Alman sinemasının en iyi örnekleri olan yapımlar Alman gençliğini hem eğitecek hem de geliştirecek. Alman gençleri ve genç kızlarımız da heyecanla etkinlikleri takip edecekler.

Bizler gençlerimize, İngiliz plutokratlar gibi smokin giymeyi ya da şapka takmayı öğretmiyoruz. Şayet yaşamınızın ileriki dönemlerinde bunlara ihtiyacınız olursa, zaten öğrenirsiniz. Bizler gençlerimize, yaşamlarının sonraki dönemlerinde öğrenmelerinin zor olduğu bir şeyi öğretmeyi vadediyoruz: Karakterli olmayı ve soylu davranmayı. Bunun olabilmesi için erkenden tohum ekmek gerek. Führer'in bizlere öğrettiği gibi bizler de gençlerimize yeni idealimizi aşıyoruz. Zira HJ. adını Hitler'den aldı. Bütün Reich'ta Führer'in adını taşıyabilen tek topluluk onlar ve bu da her birine büyük bir sorumluluk yüklüyor: Adını taşıdıkları adam için yaşayıp onun için mücadele etme zorunluluğu!

Alman gençliğinin önündeki en parlak örnek bizzat Führer'imizdir! O da savaşın en zor zamanlarında gençliğimizden irade, sağlam karakter, itaat ve disiplin beklemektedir. Alman gençliği bu ruhla ve Führer'in emirlerine uyarak çalışacak, üretecek ve yaşayacaktır!

Reich'in dört bir yanındaki sinemalarda toplanan Alman gençliğine en sıcak ve içten selamlarımı göndererek 1940-41 dönemi Alman Gençlik Film Gösterimi günlerini başlatıyorum!

BAŞKA BİR DÜNYA

22 Aralık 1940

Son zamanlarda İngiliz beyefendiler çok iyi durumda değiller. Bu durum, neredeyse bulundukları her yerde böyle. Hedefleri aslında savaşa öncülük edip onu kazanmaktı. Reich'in sınırları dâhilinde, 1918'de insanları iki gruba ayırarak yaptıklarına benzer bir devrim başlatmak istediler ancak geçmişte de söylediğimiz gibi bunu başaramadılar. Sonra 1917/18 modelindeki gibi sağlam bir ablukayla Almanya'nın askeri gücünü tüketip yiyecek ekonomisini çökertebileceklerini umdular ancak attığımız ölçülü adımlar sayesinde bu ablukayı tam tersine çevirmesini bildik; birkaç gün önce İngiliz Gıda Bakanı, ülkelerindeki et ve tereyağı stoklarının, savaş zamanında Almanya'nın stokunun çok daha altında olduğunu açıkladı. Aç bırakanlar, aç kalanların yerine geçmeye başladı böylece.

Şayet İngiltere yüz yıllardır topraklarında tek bir düşman görmemişse, Alman ordusunun günden güne, her geçen geceyle birlikte ülkelerinin endüstri merkezleri, liman kentleri ve cephanelerine yıkımı ve ölümü getirmesini

deneyimlemeye hazırlanmalılar. Yapacağı her türlü ortak eylem planında Avrupa'nın kapıları yüzüne kapanacak ve şöyle bir karşılık bulacak: "Kabul edilmesi çok riskli olur!" Bütün dünya ya yardım çağrılarına sağır kalacak ya da en iyi ihtimalle kendilerine, hiçbir bağlayıcılığı olmayan basmakalıp sözlerle karşılık verecek.

Bütün bu gerçeklerin ışığında Büyük Britanya'nın böylesi umutsuz bir durumda bile verdiği tepkiler sahiden hayret verici. İngilizlerle bağlantımızı da tamamen kopardık zira Britanya'da artık, hüküm süren plütokrasinin bir parçası olarak hizmet ettiğini bildiğimiz sözde demokrasi çerçevesinde öğrenmemiz gereken pek önemli şeyler yok. Şayet kendi fikirlerine sahip çıkarak normal şartlarda onları dile getirebilselerdi, bugün bu beyefendi sınıfın acımasız sansürlerine maruz kalmazlardı ki aynı grup, büyük bir hiddetle savaş macerasına dalıverirken kendilerini rahatlatan ancak sonradan yanlışlığı anlaşılabacak fikirlere kapıldılar.

Şimdilerde hem kendilerini, hem halklarını ve hepsinden öte tüm dünyayı kandırmaya çalışıyorlar. Hepsi, savaşın başlarında Lord Derby'nin¹ kendi topraklarına gelen Avusturyalı birlikleri şöyle selamlamasıyla başladı: "Çok hoş bir savaşa gireceksiniz!" Sonrasında, İngiliz ve Fransız birliklerinin Flanders Muharebelerinde² korkunç bir biçimde yenilmelerinin yerini olağanüstü Dunkirk³ geri çekilmesi zaferi aldı! İngiltere'nin ünlü İstihbarat Bakanı Duff Cooper ise, ilk Paris bombardımanı sırasında şans eseri Fransız başkentinde bulunması vesilesiyle anında mikrofon başına geçme

¹ Esas adı, Edward George Villiers Stanley, 1. Dünya Savaşı sırasında Britanya'nın Savaş Bakanlığı görevini üstlenmişti.

² Kuzey Fransa ile Belçika arasında kalan Flanders bölgesinde Ypres Savaşları olarak da anılan beş muharebe gerçekleşmiştir.

³ Dunkerque Muharebesi: Fransa, Dunkerque'te, Fransa Savaşı'nın bir parçası olarak müttefik kuvvetler ile İngilizlerin Avrupa'dan tahliye edilmesi amacıyla yapılmış bir savunma muharebesidir. Sonucunda Dunkerque tahliyesi gerçekleştirilmiş ve geri çekilme bölgesi olarak belirlenen limandan binlerce müttefik kuvvetler askeri Avrupa'dan kaçırılmış, ordunun pek çok mühimmatı geride, Almanlara bırakılmıştır.

cesareti göstermiş ve dikkatle kendisini dinleyen dünyaya, yalnızca kendisinin kahvaltısı yaparken rahatsız etmekle kalmadığımızı ve başka yerleri de bombalamaya devam ettiğimizi duyurmuştu. Peki ya bizim böyle bir bakanımız olsaydı ne yapardık?

Şimdi İngilizler fırsat bulduklarında Avrupa'ya gireceklerine dair birkaç saçma söz mırıldanarak Avrupa kamuoyunu etkileme çabası içindeler ancak elbette herkes, tek amaçlarının Dunkerque'te ordularının arkalarından bıraktıkları kalıntıları kurtarmak olduğunu biliyor. Peki, efsaneler anlatan bu İngilizlerin amacı ne? Bu tiplerin eylemlerinin, İngiliz plutokrat üst sınıfın halklarını ve dünyayı kandırmak için yaptıklarıyla gösterdiği benzerlikleri gerçekten etkileyici. Aynı zamanda, en az İngilizlerin kendini beğenmişlikleri kadar güçlü bir naiflikle kendi numaralarına sırtını dönmekten ve hatta gazetelerde modern politik ve askeri sorularla kendi tuhaflığını tartışmaktan da asla geri durmaz. Mesela bir keresinde, aylarca İngiliz radyosunda yayın yapan Priestly adında ünlü bir radyocu, bir gün aniden İngiliz halkını şaşırtacak bir açıklamada bulundu: Dinleyicilerini sıkıştırdığına dair bir izlenime katıldığını ve bu yüzden sohbetlerini geleceğe saklama kararı aldığını söyledi. Büyük Britanya'nın bir hava mareşali vardır, adı Joubert, diğer bir deyişle, Royal Hava Kuvvetleri'ndeki Oldenburg-Januschau¹ idi! Geçtiğimiz haftalarda sık sık halka açıklamalarda bulunuyor. İlk olarak ahmakça, Britanya Hava Kuvvetleri'nin Alman sivil hedeflere saldırmasının zamanının geldiğini söyledi. Almanya'nın misilleme olarak yaptığı saldırılarla bu açıklamaya uygun bir karşılık verildiğinde, bir anda hava savaşlarından nefret ettiğini, bu saldırıların korku salmak amacıyla Almanlar tarafından uydurulduğunu söyledi ve

¹ Elard von Oldenburg-Januschau, muhafazakar politikacı ve Alman asilzadesi. Arkadaşı olan Cumhurbaşkanı Hindenburg'a şansölye olarak Adolf Hitler'i ataması konusunda tavsiye verdiği bilinmektedir. Burada mareşalin ne kadar nüfuzlu bir kimse olduğunu anlatmak için bu benzetme kullanılmıştır.

birkaç gün sonra tekrar mikrofon başına geçtiğinde Londra'daki yıkıcı, halkı umutsuzluğa sevk eden ortama karşılık teskin edici tavsiyelerde bulundu. Noel için alışverişe çıktığından bahsetti mesela. Bu sözler, Fransız Devrimi patlak verdiğinde halk kraliyet sarayının önünde toplandığında, yanında bekleyen bir leydiye bu insanların ne istediğini sorup da, "Ekmek istiyorlar!" yanıtını aldığına naifçe, "Ekmek bulamıyorlarsa, pasta yesinler," diye karşılık veren Fransız prensesini hatırlatıyor insana.

İngiliz müsteşar Cranborne da bugünlerde hava savaşlarından bahsediyor. Bu açıklamalarını, amacına uygun şekilde, rahip kılığına girip bir kilisenin mihrabına çıkarak yaptı. Bizler böyle bir şeyi hayal dahi etmeyiz. Hatta kıyaslama yapabileceğimiz bir şey de yok. Almanya'da Bay Cranbome gibi yalancı politikacılara ancak gülüp geçer bizim halkımız. Ancak görünüşe göre aynı şey İngiltere halkı için geçerli değil. Yalancılık, yönetici sınıfının iliklerine işlemiş adeta. Yüzyıllardır alışkın oldukları bir tür ulusal tutkuya dönüşmüş ancak bugün onları hayal kırıklığına uğrattıyor. Sizler, İngiliz soylu sınıfını tam olarak anlamak için bir çaba sarf etmeyin zira bunu asla başaramazsınız. Onlar bambaşka bir dünyada yaşıyorlar ve şimdiye dek suların asla durulmadığı adalarının güvenliği içerisinde Avrupa'yı yalnızca bir tür koloni bölgesi olarak görmeye devam ediyorlar ve bire on bahse girerim ki şimdiye dek kıtamızda farklı dinlere inanan, söz gelimi Hindistan gibi yerleri, yalnızca akıllıca yaklaşarak içten içe yönetebileceği sömürgeler olarak görmekten öteye gidemediler.

Ancak bu kez bizzat kaderin kendisi, Britanya adalarında ki yaşamı karşı konulmaz şiddetiyle vurdu. İngiltere'yi içine çektiği savaş yalnızca bir sömürge değil, Britanya için adeta bir var olma mücadelesi ve zafere dair en ufak bir umutları yok. Bunun sonucu olarak da İngiliz halkının kafası son derece karışmış durumda. Ortalama bir zekâyâ sahip İngiliz,

eski dünyasının çöküşünü kendi gözleriyle izliyor. Plutokratlar bu konuda bir şeyler yapmaları gerektiğini düşünüyor. Ancak yeni ve özgün çözümler üretemeyecek kadar hayal gücünden yoksun oldukları için de eski Dünya Savaşı kartlarını ileri sürüp kokuşmuş sloganlarla ortaya çıkıyorlar. Örneğin, Fransa'nın savaş kampanyasını başlattığı dönemde test edilip onaylanmış Dünya Savaşı vahşet propagandasını yeniden öne sürmeye yeltendiler. Ancak güzel hedef aldıkları birkaç atıştan sonra bu silahı da ellerinden almayı başardık. Derken İngiltere'nin endüstriyel ve askeri merkezlerini hedef alan taciz uçuşları başladığında da zararsız bir ülke rolüne bürünerek yıkıcı darbelerini geri çektiler, en azından darbeleri göze batmadan indirdiler ve hâlâ hayatta olduklarını, her şeyin en kısa sürede yeniden hale yola koyulacağını duyurdular dünyaya. Sonrasında Hamburg gazetelerini ele geçirerek kamuoyunun görüşlerini tuzla buz etti, resmî bildirilerle Berlin radyolarını birer birer yok etti ve sonrasında unutulmuş eski hükümdarlarla ve armaları yalnızca Londra'daki otellerin süslemelerinde dekoratif amaçlı kullanılan o unutulmuş uygarlıklarla oyunlar oynadılar; Avrupa onlar için kendilerine özel bir kum havuzu gibiydi, dört yıldan fazla bir süredir diktatörlükle yönetilen Yunanistan bir anda demokrasinin anavatanına dönüştü. Gezici kiliseler, Yahudiler, entelektüeller ve dünyanın dört bir yanındaki kapitalistler; sırf İngiltere'nin umutsuz durumunu kamuoyundan gizlemek için çalıştı durdular. Şimdi ise yepyeni bir amaç için çalışıyorlar. Bağıra çağıra ilan ettikleri savaştaki esas amaçlarına dünyanın gözü önünde ihanet ediyorlar. Churchill birkaç hafta önce İngiltere'nin hayatta kalma mücadelesi verdiğini söylemişti ancak bugün fikirlerini değiştirmiş gibiler. Gazetelerinde, açıkça ve kıskanılası derecede ahmaklığa varan bir inatçılıkla Dünya Savaşı sırasında Wilson'ın yaptıklarına benzer şeyler yaparlarsa kazanma ihtimalleri olup olmayacağını, Alman halkını liderlerine

karşı doldurabilme ihtimalleri olup olmadığını, İngiltere'nin sözde savaşa girme amacını onlara anlatarak Reich'i bölüp bölemeyeceklerini tartışıyorlar.

Gördüğünüz üzere, 1918'den beri dünyanın ve hepsinden öte Almanya'nın nasıl gelişmeler kaydettiğinden haberleri dahi yok. 1917 ve 1918'de olduğu gibi, 1940 yılında da yine savaşın sonunda yapacaklarına dair vaatlerde bulunuyorlar ama aslında Dünya Savaşı sona erdiğinde yapacaklarını söylediklerini tekrar ediyorlar zira görünüşe bakılırsa o dönemde zafer telaşından hepsini unutmuşlardı. Bugün de, 1932'de yurt içinde, Nasyonal Sosyalizmi bitirmek ya da en azından bastırmak için –sanki başka hiçbir çareleri yokmuşçasına– bizim sloganlarımızı çalan rakiplerimizin yaptıklarını yapıyorlar. Churchill ve çevresindekiler artık dünyada kredilerinin kalmadığını pekâlâ bildikleri için, savaştan sonra Avrupa'da kuracakları sözde sosyal düzenden bahsedip İşçi Partisi'nin parayla besledikleri çığırtkanlarını kullanıyorlar. Bu arada ordunun giderleri için hazineden yüzde otuz ya da kırklardan başlayarak neredeyse yüzde yüz otuzlara varan oranda harcamalar yapıyorlar. Ancak bunlar da sonuçsuz kalacak. Her şey zaten olmasını istedikleri düzende, demokrasi de ardındaki plutokratlar da düzenin böyle devam etmesini istiyor. Ve halk, İngiltere'de asgari söz hakkına sahip olan fakir halk, sözde dünyanın en özgür ülkesinde, diğer ülkelerin halklarından çok daha sefil durumdalar; her gün metrolara binip işlerine gidiyor, on dört saat boyunca kan ter, sefalet ve salgın hastalıkların sınırında yaşıyor, Churchill'in kendilerine vadettiği mucizeyi bekliyor ya da başlarına kendiliğinden bir dam yerleşecek, avuçlarına bir parça ekmek düşecekmiş gibi Bristol'de, Coventry'de, Birmingham ya da Sheffield'da dolanıp duruyorlar.

Daha önce de söylediğim gibi, her şeyi kendi standartlarımıza ya da alışkanlıklarımıza göre tartıp algılamayı bırakmamız gerekiyor. Gözlerinizin önüne serilen bu dünya

bambaşka, tuhaf ve şeytani bir âlem. Aniden sarsılıp yerle bir olacağı günün ne zaman geleceğini bilmiyoruz ama gelecek, bundan eminiz.        bu âlem çürümüş, o kadar çürümüş ki düşmeye mahkûm. şimdi, Avrupa'nın eski mutlu günlerine ve insanlarımızın da huzura kavuşacağı o an için savaşıp çalışmaya devam edelim. O gün geldiğinde, zafer bizim olacak.

1940-1941 YENİ YIL ARİFESİ ALMAN HALKINA SESLENİŞ

31 Aralık 1940

Alman tarihinde yaşanılacagelmış en kritik yıllardan birinin sonuna geldik bugün. Bu süreçte yalnızca Reich'in değil, tüm Avrupâ'nın çehresi değişti. Devletler, ülkeler ve halklar deprem kadar şiddetli değişim süreçlerinden geçtiler ve bırakın geçtiğimiz seneyi, birkaç on yıl içinde dahi gerçekleşeceğini öngöremediğimiz politik çözümler yaşandı. Muhtemelen 1939 yılının Noel arifesinde, yine buradan Alman halkına seslendiğimizde, 1940 yılının sonuna geldiğimizde Alman cephesinin Kirkenes'e¹ ve Biskay'a² kadar genişleyeceğini, cephenin beş bin kilometreye kadar uzayacağını, Reich'i korumak için Alman ordusunun daima nöbette olacağını, Norveç topraklarının Kutup Dairesi'nin başlangıcına kadar Alman himayesine gireceğini, Fransa'nın askeri olarak bü-

¹ Norveç'te bir şehir.

² Biskay, İspanya'da bir şehirdir. Şehre adını veren Biskay Körfezi, Fransa ile İspanya arasında kalan, Atlas Okyanusunun bir kolu olan oldukça büyük bir su kütesidir. Kelt Denizi'nin de güneyinde kalır.

tünüyle çökertileceğini, İngiltere'nin Almanların karşı boykotu ve merkezlerine gece gündüz yapılan hava saldırılarıyla giderek güçsüzleşerek sonucunda ordumuzun ağır darbeleriyle sendelemeye başlayınca Londra'nın tüm dünyadan, sırf uluslarının yok olmaması için yardım dilemek zorunda kalacağını söyleseydim, beni ciddi bir politikacı olarak değil, daha ziyade bir ahmak olarak görürlerdi. Olasılıkla elinizi göğsünüze koyarak bana şöyle derdiniz: "Kirkenes'e kadar nasıl gidebiliriz ki? Nerede o gemiler, nerede ulaşım olanakları?!" Konu Fransa'ya gelince de şunu eklerdiniz: "Fransızlar sağlam ve cesur askerlerdir, orduları da oldukça eğitilmiş ve donanımlıdır; ülkenin zenginliğine gelince ellerinde bitmek bilmez kaynaklar olduğunu ve en son Maginot Şeridi'nde neler yaşandığını unutmamak gerekir!"

Yarım kilometrelik toprak için haftalarca savaştığımız ve Fransız topraklarını Alman kanıyla suladığımız Dünya Savaşı'nın o acı hatıraları hâlâ aklımızda. Bu söylediklerime itiraz edenler de olabilir ancak bütün bu itirazlar artık geçmişin meselesidir sadece. Onları dikkate dahi almayız. Bunları söyleyenlerin nasıl yetiştirildiklerini düşünmek bile istemiyoruz. Zamanın hızla akıp gittiği bir çağdayız ve bu dönemde, tarih boyunca kazanılan zaferleri ve başarıları, tarihin o nefes kesen dinamiği içerisinde kayıtlar geçmişler gibi kabullenip kendi üzerimize almakta oldukça cesur ve cömert insanlarız.

Bu yüzden peygamber rolü oynamak bu noktada nankörlük sayılır. Zaman, bizim hayal edebileceğimizin çok ötesinde bir olgu. İçimde bulunduğumuz anda ilerliyor ancak o sert olduğu kadar düzene de yatkın eliyle bu tarihi anı yakalayarak geçmişin ölümcül karmaşaları, bozuklukları ve önyargılarıyla harmanlayabiliyor. Daha bugünü tam olarak algılayamayan hayal gücümüzle geleceğin ne getireceğini söylemek haddimize mi gerçekten?!

İşte bu; geçmişî anlayıp geleceği tasavvur edebilmek, bugüne takılıp kalarak günün ötesini cesaretle düşünmek, tartmak ve harekete geçmek açık bir politik yargıya sahip olabilmenin en önemli koşuludur. Yalnızca geçmişe saygı duyanlar, geleceğin getireceklerini fark edecek ve onu yeniden şekillendirecek güce erişebilir. Yavru karaca, başarıları ve zaferleri cesaretini baltaladığında genellikle eyleme geçmekten korkar. Kazandığı mücadeleleri ve başarıları kolaylıkla unuttur zira tüm bunlara aslında belli bir hazırlık aşamasından geçmeden dâhil oluvermiştir sadece. Eyleme geçmeden önce, eyleme geçtikten sonra içine dolan korkudan ve cesarettten eser olmaz asla.

Bizler de 1939 yılının Noel arifesinde şöyle bir geleceğe baktığımızda bu devasa savaşın ilk dört ayında Alman ordusunun gurur verici, büyük ve eşine ender rastlanan zaferlerini öngöremedik. Eski Polonya yerle bir oldu. Alman ordusu günümüz büyük devletlerinin sınırlarına kadar dayandı. Doğuda Reich'i tehdit eden unsurlar ortadan kalktı ve iki cepheli savaşların artık geçmişte kaldığını herkes kabullendi. Ancak askeri çatışmaların ana sorunu hâlâ çözülmedi. Halklar, bunaltıcı bir sessizlik içerisinde, uzak bir fırtına misali ağır ağır yaklaşmakta olan bazı hadiselerin gerçekleşmesini beklemekteler. Reich'i kendi kaderiyle savaşması için ileri taşıyan Batı, şimdilerde bize doğrultulmuş silahları, tehditkâr söz ve hareketleriyle karşımızda duruyor. O zamanlar Fransa'yı yöneten devlet adamlarının sözlerine inananlar, Reich'in birkaç hafta içerisinde parçalanacağını düşündü. Paris gazeteleri, Fransa'nın kurduğu açık mutfakların önünde sıraya geçerek yemek alabilmek için yalvarmamızı salık veriyordu. Peki ya bugün Bay Churchill ve çevresindekilerin söyledikleri çok mu farklı? Dehşet verici umutsuzlukları ve çaresizlikleri içerisinde, yaşanacaklara dair korkularını maskeleyerek adına onlar da aynı akıldan yoksun jargonu kullanmaktan kaçınmıyor ve

bayatlayan ümitlerine kapılarak bir gün sonra yanıp kül olacak aynı rüyanın dalına tutunmuyorlar mı? Düşmanlarımız her zaman bizden daha fazla konuşmuştur. Her daim gerçekleştirecekleri eylemlerden bahsederler ancak iş, onları hayata geçirmeye gelince suspus olurlar. Özellikle de pek bir şey elde edemedikleri zamanlarda alelacele halkın huzuruna çıkar ve bizlere ağız dolusu tehditler savururlar. Führer'i ciddiye almayanlar –partimizin iktidara gelmek için mücadele ettiği dönem de dâhil olmak üzere– onun uyarılarını dikkate almayan ve geçici sessizliğinden, söyleyecek ya da yapacak bir şeyi olmadığı sonucuna varanlar hep aynı trajik kaderi paylaştılar. Reich'ta iktidara gelişimizden üç hafta önce, dönemin şansölyesi Hitler'in geçmişte yaşadığını söylemişti ve Schuschnigg, Viyana'daki Şansölyelik makamından kovulmadan iki saat öncesine kadar hükümetiyle övünüyordu. O, halkın karşısında, ulusu o umutsuz durumdan kurtaracak bir planı olduğunu anlatırken Benesch çoktan valizlerini toparlamıştı. Polonyalı devlet adamları Berlin'in kapılarında zafer hayaliyle beklerken Almanlar, silahlarını Varşova'ya doğrultmuştu bile. Fransa'nın düşüşünden iki ay önce de Monsieur Reynaud, umursamaz tavrılar takınarak diplomatik çevrelerle yeni Avrupa haritası taslağını paylaşıyor ve Almanya'nın eyaletlerinin birbirinden ayrılması gerektiğini gayet lakayt ve saçma sapan gerekçelerle açıklıyordu. Peki ya bugün Bay Churchill farklı bir yöntem mi izliyor? Konuşmalarında ve gazetelere verdiği demeçlerde yalnızca, kendisi savaşı kazandıktan sonra Reich'a dayatacağı sözde barış koşullarından bahsediyor ancak gerçek dünyada Britanya Adaları kan kaybediyor ve nefes alabilmek için savaş veriyor. Nasyonal Sosyalist Hareketin başladığı günden bu yana karşımızda duran herkes hırslarıyla şu deyimini kanıtlar nitelikte hareket ediyor: "Tanrı cezalandırmak istediği kişiyi, körlükle imtihan eder."

Bugün, şayet Monsieur Reynaud, 1940 yılında Fransa'nın başına gelecekleri biliyor olsaydı, on iki ay önce ne yapardı ya da Bay Churchill, 1941 yılında İngiltere'nin kaderinin ne olacağını bilse bugün ne yapar diye sormak çok da abeste iş-tigal sayılmaz. Bizler, Nasyonal Sosyalistler olarak geleceği nadiren yanlış tahmin ederiz. Şayet Führer'i vaktinde dinleyip ona inansalardı, bugün dünya çok daha az acı çekerti. Ancak yine de, bugünkü gibi büyük değişimlerin yaşanacağı yeni düzen ancak ve ancak acıdan geçerek kurulabilir ve Batılı demokrasilerin tarihi günahları da tarihi kefaretlerini ödemek durumundadır. Bu yüzden istedikleri gibi olsun: Yeni Almanya bu tarihi kaderin uygulayıcısı olmaya hazır. Bir cephe ve bir ulus olarak, her türlü tehlike ya da tehdit karşısında dimdik durabilecek doksan milyonluk büyük ve güçlü bir toplumuz biz. En başından beri bizi en doğruya sevk eden bir yol göstericimiz olduğu için de son derece şanslıyız. Führer'imiz; askerlerine, işçilerine, çiftçilerine, sivil hizmetkârlarına ve toplumun entelektüel sınıfına sonuna kadar güvenebilir. O bizi nasıl anlıyorsa, bizler de onu anlıyoruz. Savaşın bu zor yıllarında toplumumuzun aklında tek bir şey var: Zafer! Son düşmanı da yeneceğimiz güne değin bu uğurda savaşmaya devam edeceğiz.

Yeni yıla girmemize az bir zamanın kaldığı bu hareketli saatlerde bir kez daha şunu hatırlatmak isteriz ki geçtiğimiz yıllarda kaderin bizlere bahsettiği olağanüstü başarıların fevkalade anılarının ışığında dünyaya şunu haykırmalıyız: Bizler asla yılmayacak, asla umutsuzluğa kapılmayacağız. Savaş sırasındaki fedakârlıklarımızı, yüreğimizi vatanımızın yoluna sererek yaptık. Dünyada hiçbir güç bizi, görevimizi inkâr etmeye de halkımızı özgürlüğüne kavuşturacak yüce ve tarihi amacımızı bir an olsun unutmaya da zorlayamaz. Alman halkını, böylesi büyük ve tarihi bir yılın son anlarında bu düşüncelerle selamlıyorum. Savaşta ulusuna yardım etmek için çalışanları, güvertelerde ve silah fabrikalarında

görev yapanları selamlıyorum. Savaşın getirdiği tüm güçlükleri gönüllü olarak kabul eden, eşleri hangi cepheye gitse orada olan ve eşsiz bir kahramanlık örneği göstererek bu zor zamanlarında ulusumuza çocuklar doğuran eşleri selamlıyorum. Savaşın acımasız eline dokunan ve daha genç yaşta anne ve babalarından ayrılmak zorunda kalan sayısız Alman çocuğu selamlıyorum. İşçilerimizi, çiftçilerimizi, aydınlarımızı ve yaşadığımız dönemin kıymetini bilen herkesi selamlıyorum.

En özel selamlarımı da, Reich'in sınırlarının ötesine Reich'i düşünüp onun için çalışarak gurbette, farklı kıtalarda ve hatta okyanus ötesinde acı çeken Alman dostlarıma gönderiyorum.

En içten ve en samimi selamlarımızı da an itibariyle bizim için savaşan askerlerimize yolluyoruz. Bugün burada seslendiğim koca bir ulusun duaları sizlerle. Kalbimizin en derinliklerinden gelen iyi dileklerimizi cesur ordumuza, hava kuvvetlerimize ve muzaffer Alman donanmasına yolluyoruz.

Yurtta ve cephede olan bütün vatandaşlarımız, hem endişeyle hem de onlarca zaferle dolup taşan eski yıla veda ettiğimiz şu anda kocaman bir aile olmuş durumda. Alman halkı olarak, bu yıl bizi açıkça kutsayan ve her türlü mücadelemizde bizi kollayıp ordumuzu zaferle taçlandıran Yüce Tanrı'nın huzurunda en derin saygılarımızla eğiliyoruz. O, bu savaşları barış uğruna verdiğimizizi, insanların -genelde hükümdarlar tarafından ellerinden alınan- mutluluğu için mücadele ettiğimizi biliyor.

Gerek cephede gerekse vatan toprağında olsun, bütün Alman ulusu şu anda en derin şükranlarını Führer'e gönderiyor. Doksan milyon kalp onu sevgiyle selamlıyor. Halkımız, o bizlere yol göstermek istediği sürece güzel günlerde de zor anlarda da her zaman Führer'imizin yanında. Alman halkı olarak yeni yılda kendisine şans ve bereket diliyor, güç, ba-

şarı, sağlık ve çalışmalarında kudret diliyoruz. Çok yaşasın ve Reich'in koruyucusu ve lideri olarak halkımızın başında olsun! Halkının gururu, onuru ve mutluluğu için savaşan ilk barış elçisi olarak çok yaşasın! Dünya ona imreniyor ancak onu sevme ayrıcalığına sahip olanlar bizleriz. Sıkıca el ele tutuşalım ve Führer'in etrafında etten duvar oluşturalım.

Eski yıl bitiyor ve yenisi başlıyor. Şans, bereket ve gurur veren zaferler bu yıl da bizimle olsun!

1941

CHURCHILL'İN YALAN FABRİKASI

12 Ocak 1941

Bay Churchill'le, Alman hava saldırılarının İngiliz gemileri üzerinde yarattıkları hasarları ya da kayıpları tartışmanın bir anlamı yok. Kendisi İngiltere'nin herkesçe bilinen, içinde bulunduğu koşullar altında yalnızca inkâr edilemez olanı kabul edip geri kalanı kendine saklayarak düşmanın zararını ikiye ya da üçe katlama politikasını uyguluyor. Bu da koşulları eşitleyebiliyor. Ancak asıl şaşırtıcı olan, Bay Churchill'in, John Bull'un¹ ete kemiğe bürünmüş haliymişçesine kendi yalanlarına tutunması ve onları, kendisi de inanana kadar her yerde tekrar etmesi. Bu eski bir İngiliz numarasıdır ve İngiltere politikasında dünyanın en iyi bildiği taktiklerden biri olduğu için de Bay Churchill bu yöntemi kusursuzlaştırmaya gerek duymuyor. Dünya Savaşı'nda tüm ulusların görüşlerini değiştirmek için bu taktik-

¹ Kaynaklarda 'tipik İngiliz' insanını ya da İngiltere halkının tamamını kapsayan bir ifade olarak kullanılır. İlk kez John Arbuthnot'ın *Law is a Bottomless Pit* adlı kitabında bir İngiliz karakter olarak geçmiş ve John Tenniel tarafından karikatürize edilmiş ve orta yaşlı, şişman bir adam olarak görülen John Bull, Birinci Dünya Savaşı'na katılmaları için halkı teşvik eden afişlerde kullanılmıştır.

ten çokça faydalandılar ancak durum bugün çok farklı. Zira Dünya Savaşı'nın sonunda İngiliz plutokrasisi Almanya'nın bir daha asla ayağa kalkamayacağına inanıyordu. Kısmen kendini beğenmişlikten, kısmen de kayıtsızlıktan Reich'i devirme yöntemlerini tüm dünyayla paylaştılar. İngiliz devlet adamlarının kaleme aldığı anılarda, özellikle de Bay Churchill'inkilerde herkes, İngiliz plutokrasisinin göğün yedi kat üstüne erişecek kadar çok yalan söyleyebildiğini gördü. Hatta Almanya'yı bu kadar kolayca ve akıllıca kandırabilmiş olmalarıyla dahi övündüler. Yöntemlerini herkese açıkça gösterdiler. Bu yüzden artık inandırıcılıklarını kaybetmiş durumdalar. Tek yapmamız gereken; geri dönüp Dünya Savaşı'nda yaşananlara şöyle bir göz atmak ve bugün İngiliz politikalarını yöneten devlet adamlarının 1914 ila 1918 arasındaki yalanlara başvurduklarını gözlemlemek; gerisi zaten kendiliğinden çözülüyor. Elbette bu işe dâhil olanlar için zor bir durum. Şayet insan, onlara tekrar nerede ve ne zaman ihtiyaç duyabileceğini bilmiyorsa, sırlarını asla açığa vurmamalıdır. İngiliz liderlerin sırlarının özel bir aklın ürünü olduğunu söylemek bu noktada zor. Daha ziyade hatırı sayılır derecede kalın kafalı tiplerin şekillendiği sırlar bunlar. İngilizler hala, yalan söyleyeceksen sonuna kadar git ve yalanını asla itiraf etme, prensibini izliyorlar. Yalanlarına da öyle sıkı sıkıya tutunuyorlar ki sık sık aptal duruma düşüyorlar.

Bu durumu şu sıralar hava ve deniz saldırılarında da gözlemleyebiliriz. Kendisinin de çok iyi bildiği gerçeklere rağmen Bay Churchill, İngiltere'nin durumunun iyi olduğunu söyleyip duruyor ve bunun tam aksini işaret eden gerçeklerle asla ilgilenmiyor. Kraliyet Hava Kuvvetleri Hamburg'u bombalamış, Berlin'de her bir tren garını yerle bir etmiş ve Alman cephanelerini vurmuş ancak sözüm ona tek bir kliniğe, hastaneye, yetiştirme yurdu ya da huzur evine yahut herhangi bir sivil hedefe zarar vermemiş. Alman Hava

Kuvvetleri ise bunun tam aksine, ne üretim merkezlerini ne de askeri üsleri umursamaksızın belli bir hedef gözetmeden kiliseleri, okulları, evsiz çocuklar için açılan enstitüleri ve işçilerin evlerini vurmuş. Özellikle de elçiliklerle Amerikan şirketlerinin binalarını hedef almış. İngiliz şehirleri üzerine öylece uçuyor ve herhangi bir hedef belirleyip dalışa geçerek bombalarını bırakıyormuş. Tek istedikleri de Amerika'yı savaşa sokmakmış.

Şayet Alman Hava Kuvvetleri gidip Cardiff gibi endüstri merkezi bir şehrini vuracak olsa, Reuters yine şöyle bir haber geçirdi: "Bilinmeyen bir hava aracı bir yerde bir şeyleri vurdu. Hasarın ne olduğu henüz bilinmiyor ancak hiçbir endüstriyel ya da askeri alan hasar görmedi." Bu yüzden tüm dünya gerçeği öğrenmek için savaşın bitmesini beklemek zorunda kalıyor. Yine de tarafsız medya, İngilizlerin sansürlerine ve baskılarına rağmen, verilen ciddi hasarı bir şekilde herkese duyurabilse de bu kez Kral sözde devletin çıkarlarını koruyarak bundan da nemalanmasını bilir ve dünyanın vicdanına oynamak üzere vurulan şehri ziyarette gider. Elbette İngiliz işçiler onu alkışlamak üzere şehirde hazır bekletilir; hâlâ dumanı tüten yıkıntılar arasına *Union Jack*'ı¹ dikmekten ya da kapkara kesilen duvarların arasında dans etmekten ve Kralı selamlamaktan daha önemli işleri yokmuş gibi... Sanıyorum bu durum, İngiltere'de taş taş üstünde kalmayınca ve pek şanlı İngiliz savunması şeytan Almanlara karşı ülkesini savunmaya karar verene kadar böyle devam edecek. Elbette olanlar Majestelerini o kadar üzecek ki hazinesinden iki yüz sterlini –ki bu rakam şu anda iki bin marka denk geliyor– alıp ordunun kasasına koyacak. Majestelerinin ziyareti, bir savaş gemisinin yüklenişini izlediği rıhtımda sona erecek. Ardından Reuters keyifle yüklenen geminin Amerika'ya donmuş et taşıyacağını bildirecek ki böylece Atlantik'te deniz trafiğinin normale döndüğünü

¹ İngiltere'de İngiliz bayrağı bu isimle anılır.

ve aynı zamanda Majestelerinin de –durumun ciddiyetine rağmen– hem fiziksel hem de moral olarak gayet iyi durumda olduğunu tüm dünyaya bildirmiş olacak.

Biz Almanlar söz konusu olduğunda durum ne kadar da farklı oluyor! Führer'imiz eğer demeç vermiyorsa bu –onlara göre– kendinden emin olmadığı ve bir çıkış yolu bulamadığı anlamına geliyor. Konuşuyorsa da kolayca şu sonuca varılıyor: Reich'in durumu son derece kritik ve insanlar çaresizce ondan gelecek bir teminat bekliyor. Eğer hızlı bir zafer elde edileceğini söylemiyorsa bu, kazanacağına inanmadığı anlamına geliyor. Bunu söylerse de aslında dünyayı kandırmaya çalışıyor. Şayet komutanıyla görüşürse orduda bir sorun olduğu anlamına geliyor. Eğer görüşmezse de sorun, çözülemeyecek kadar derinde demek oluyor. Şayet birlikleri ziyarete giderse, vatan topraklarındaki durumdan kaçmaya çalışıyor ve eğer etmezse, hiç şüphesiz ki kendi askerinden korkuyor.

İngiltere'de yağ ve et sıkıntısı yaşanırsa, insanlar şerefe kadeh tokuştururken Almanya'da böyle bir şey hiç şüphesiz bir isyana neden oluyor. İngiltere'de kar ve buzlanma sürücülerin daha rahat hızlanmasını sağlarken Almanya'da aynı koşullarda tam anlamıyla kaos yaşanıyor. Alman ordusunun yöntemleri ahmakça ve saçma ancak onları uygulamaktan da çekinmiyorlar. Buna karşılık İngilizlerin yöntemleri örnek teşkil edecek cinsten, insancıl, liberal ve son derece gelişmiş ancak bir türlü işe yaramıyorlar, başarı getirmeyen yöntemler de usulca terk ediliyor. Birkaç yıl önce tereyağımız olmasından ziyade toplarımızın olmasını tercih edeceğimizi söylediğimizde bütün İngiltere bizi protesto etmişti. İşte şimdi İngiltere'nin tereyağı varken bizim toplarımız var. Şu anda ordularını toparlamak için, bizim kendi silahlı kuvvetlerimizi derleyip toplarken yaptıklarımızı referans alıyorlar ama yine de yöntemlerimizin, sırf Nasyonal Sosyalist görüşe göre şekillendirildikleri için saç-

ma, öngörüsüz, dar görüşlü ve sığ olduğunu iddia ediyorlar. Bu yüzden İngilizlerle konuşmanın anlamı yok. Dümenin başında Bay Churchill oldukça John Bull daima kazandığını zannedecek. Saldırıların hepsinde mağlup olması ne üzücü!

Alman Hava Kuvvetleri'nin yaptığı en güçlü hava saldırılarından birinin ardından Bay Churchill, Londra'nın yıkıntıları arasında dolaşmaya gitmiş. Elbette Reuters'ın haberine göre halk yine liderini neşeyle karşılayıp şöyle tezahüratta bulunmuş: "Bizim emektar Winston'ımız! Böyle devam et!" İçlerinden biri kendisine barış ne zaman diye sorduğunda da Bay Churchill, "Biz kazandığımızda," diye cevap vermiş. Şayet Churchill'i iyi tanımıyorsanız bunu etkileyici bulabilirsiniz. Ancak bizler onu çok iyi tanıyoruz. Hepsinin senaryo olduğunu, aslında bir çıkar yol bulamadığını, savaş suçlarına içinden çıkamayacak kadar fazla gömüldüğünü, onun için geri dönüş olmadığını, çelik gibi bir ifadeyle oyununu oynamak zorunda olduğunu ve güçlü görünmeye çalışsa da aslında elinde, bir mucize olmasını ummaktan başka bir şey kalmadığını biliyoruz.

Ancak böyle bir mucize asla gerçekleşmeyecek. Şans her daim onu hak edenin tarafında olmuştur ve tarih, daima yüksek idealleri uğruna hiç pes etmeden savaşanların yanındadır. Bay Churchill idealist bir lider değil. O yalnızca içten içe çürümüş ve kokuşmuş bir dünyayı temsil ediyor. On dokuzuncu yüzyılın sembolleriyle kendini tanımlayarak yirminci yüzyılın savaşını kazanmaya çalışan bir on sekizinci yüzyıl insanı o. Bu dünya, diğer halkların ve ulusların varlığına karşılık bireysel hırsı koşulsuzca destekleyen bir dünya; ancak Avrupa'da artık yepyeni bir devlet yapısı şekilleniyor. İşte gelecek bu yapıya sahip olan halkların olacak. Fedakâr ve sadık gençlik, ulusunun bayrağı etrafında toplanıyor. Bu gençlik, yalnızca son teknoloji ekipmanla donandığı, yeni teknoloji onun emrinde olduğu için değil; genç olduğu, devrimi ve hiçbir şeyin durdurmayı başaramayacağı

mobilize güçleri temsil ettiği için kazanacak. Tarihin çarkı asla tersine çevrilemez, bunu Bay Churchill bile başaramaz. Kendiyle baş başa kaldığında hiç şüphesiz kendisi de nafile yere savaştığını, kendi zamanının artık bittiğini, gelişmeye liderlik etmek yerine çoktan arkasından koşmaya başladığını ve ona bir daha asla yetişemeyeceğini idrak ediyor. Aslında kendisi de her daim kötülük isteyen ama yine de iyilik yapan bir sistemin parçası. Bizimle ilgili yapabildiği tek şey; hareketimize itici güç olarak yardımcı olmak oldu. O olmasaydı belki de Nasyonal Sosyalizmin bu hale çok daha uzun bir zaman sonra gelecekti. Bu yüzden aslında kendisine minnettar olmalıyız. Onun varlığı ve yaptıkları sayesinde yüce hedefimize ulaşmak için yıllarca, hatta belki on yıllarca çabalamamız gerekecekken, aylar içerisinde büyük gelişmeler kaydettik. Bunu ona anlatmaya çalışmak elbette anlamsız olacaktır, zira kendisi, yalnızca kendi gözleriyle gördüğü gerçeklere inanan inatçı insanlardan. O halde biz de ona bu gerçeği açıkça gösterelim!

SÖZDE SOSYALİSTLER

26 Ocak 1941

Şunu bütün kalbimizle kabul etmemiz gerekiyor: Normalde yalnızca malları mülkleriyle ilgilenen ve sözde perimasallarından fırlayıp gelen zengin kadınlarla evlenen İngiliz lordların her biri şimdilerde birer toplumsal ahlak uzmanına dönüşmüş durumda. *The Times*'a verdikleri demeçlerde kapitalistlerin damarlarındaki kanları çekiyorlar neredeyse. Savaşın sonunda İngiltere'de ve engin koloni bölgelerinde yükselecek olan sosyalizmin altın çağını öve öve bitiremiyorlar. Diğer yandan, bu akımın öncüleri olarak bizler, gelecekte dünyanın görecekları karşısında giderek daha fazla şaşıracağına eminiz. Örneğin tüm mal varlıklarını fakirlere dağıtabilirler!

Eski bir deyimde de olduğu gibi, gömleğin yattığın yere paçandan daha yakın durur ve savaş zamanında bir tas sıcak yemek ile başını sokabileceğin bir çatın olmasının verdiği rahatlık, barış zamanında yediğin istiridye ve havyardan çok daha değerlidir. Biri çıkıp da dünyayı silip süpürecek sosyal devrimler yapmak için sabırsızlıkla savaşın sona ermesini bekleyen bu plutokrat beyefendilere neden şimdiden bir

şeyler yapmaya başlamadıklarını, örneğin insanca amaçlarının nesnesi olarak gördükleri fakirlerin yararına, savaş vergilerinden aldıkları yüzde yüz yirmilik payı en azından yüzde seksenlere düşürmediklerini sorabilir haklı olarak. Belki büyük bir adım olmayacaktır bu ancak yine de bir şeydir nihayetinde. En azından iyi niyetlerinin bir göstergesi olur ve bu da azımsanacak bir konu değil. Ancak bu beyefendiler, ikamet ettikleri zengin palmiye ağacının kendi bindikleri dalını kesiyormuş gibi bir hava yaratma derdindeler. Yaşadıkları korku ve panik yüzünden Karl Marx'çılık oynamaya çalışıyor, radikal sosyalist söylemlerde birbirleriyle yarışıyor ve yalnızca kendilerini düşünüyorlar aslında. Dünyaları sendeliyor. Yeni bir çağ açılırken kendilerinin hüküm sürdüğü dönem giderek çökmeye başlıyor, işte bu yüzden –yaptıkları yalnızca birkaç güzel söz söyleyip nazik jestlerde bulunmaktan ibaret dahi olsa– bir şeyleri feda etmek zorunda kalıyorlar. Önde gelen İngiliz Bakanlar Londra'nın lüks restoranlarında oturup midelerini akla gelebilecek en leziz yemeklerle doldururken İngiliz gazetelerin halka, et azlığını patates ve havuç tüketerek kotarmalarını önermelerine halk, ancak gülerek karşılık veriyor. Zira işler İngiltere için iyi gitmiyor aslında. Bu yüzden Bay Churchill geçtiğimiz günlerde Savoy'un restoranına giderek üç şiline soslu bir tavuk budu ve üç parça fasulye sipariş etti. Elbette böylesi tarihi bir olayı tüm dünyaya ve gelecek nesillere aktarabilmek için kayda alan film yapımcıları ve gazeteciler de orada hazır beklemekteydi. *Reuters* bu sahneyi allayıp pullayarak farklı kıtalardaki ülkelere ivediklikle ulaştırdı ve beş kıtanın pek yüce plutokratları da böylesi bir kadim yüceliğin karşısında yerlere kadar eğildiler.

Elbette bu noktada Londra radyosu da lümpenlikte geri kalmadı. Bu tumturaklı sahneyi, hava saldırısı uyarısı veren sirenlerin susmasını çatı aralarında ya da yeraltı tünellerinde bekleyen şaşkın dinleyicilerine anlatırken İngil-

tere'de yaşam standartlarının geçen yüzyıla göre ne kadar geliştiğinden bahsetti. Ailelerin ortalama kazançları dikkate değer ölçüde artmıştı. Dünya Savaşı'ndan sonra da yaptıkları gibi bu savaşın ardından da sosyal yaşama düzen getirilecek ve Çalışma Bakanı Greenwood'un da dediği gibi bütün toplumsal hastalıklar birer birer tedavi edilecekti. İngiltere'nin, diye açıklıyordu Bay Woodworth, yeniden yapılanma için beş yıllık bir plan hazırladığından çok kişi haberdar. Profesör Harold Daskin ise, İngiltere'nin bir gün mutlaka sosyalist olması gerektiğine dair ortaya atılan belli belirsiz kehanetlerden yakınıyordu. Zira bu kadarı yeterli olmazdı: Yalnızca İngiltere anakarası değil, bütün sömürgeleri de İngiliz plütokrasisinin sosyal desteğinden faydalanabilen yurtlara dönüşmeliydi. Britanya Sömürge Bakanı ve krallığın bilinen en zengin adamlarından biri olan Lord Lloyd ise, İngiliz sömürgelerinin yönetimi konusunda yerine getirilmesi gereken esas görevin fakir halkın yaşamdan keyif almasını sağlamak olduğunu düşünüyordu. Britanya artık ülkenin göbeğinde yaşanan sefaleti tolere edebilecek durumda değildi. Kralın kendisi de, İngiltere'nin bundan sonra kendinden ziyade komşularını düşünmeye devam edeceğini belirtirken yaptığı sert tespitleriyle bu demeçleri pekiştirdi. İşte tüm bunlar İngiliz plütokrasisinin yatağında biten rengârenk sosyal çiçeklerden küçük bir seçkiyi oluşturuyor. Ancak yine de gerçeği gizleyemiyorlar zira aslında yalnızca keçiyi bir anda bahçivana çevirmeye çalışıyorlar. Bay Churchill'in üç şiline kahvaltı yapıyor olması, esasında Coventry'de, Bristol'de ve Birmingham'da yaşayan işsiz proletere, aç kalmanın aslında o kadar da katlanılamaz bir şey olmadığını gösterme çabasından başka bir şey değil. Ayrıca İngiltere'de yaşam standardının geçtiğimiz yüzyıla göre hatırı sayılır derecede yükselmiş olmasını, İngiliz soylu sınıfının toplum bilinci kazanmış olduğunun bir kanıtı olarak görmek de mümkün değildir. Yine de eğer bu savaştan

sonra uygulamayı planladıkları sosyal düzen dedikleri şey, Dünya Savaşı'ndan sonra kurmaya çalıştıkları uluslararası düzene benziyorsa, Tanrı hepimizi korusun! Bay Greenwood'un bu noktada sosyal hastalıklar diye adlandırdıkları şeyleri nasıl ortadan kaldıracığını, İngiltere'nin yeniden yapılanma konusunda yaptığı ve bir çekmeceye kilitlediği beş yıllık planının ne olduğunu hayal dahi edemeyiz.

Fransızların bir deyiimi vardır: Başpiskoposu yanınıza çekmeden devrim yapamazsınız, derler. Bu noktada İngilizlerin bu kurala uymaya çalıştıkları aşikâr. Lordlar yeni çağa herhangi bir katkıda bulunamamakla kalmıyor, bir katkıda bulunmayı zerre kadar istemiyorlar zaten. Şu anda yalnızca korkuyorlar; Almanlardan, kendi halklarından ve hatta kendilerinden bile korkuyorlar. İngiltere'nin başına, boyutu hakkında en ufak bir fikirlerinin olmadığı bir bela sardılar. Başta bu savaşın rahat bir süre avı olacağı yanılgısına kapılmışlardı. Krallığı, halklarını ve önde gelen politikacılarını tanımak konusunda her zaman çok tembelce ve aptalca davrandılar. Bir kez daha uğruna anıtlar dikmek zorunda kalacakları Yahudi göçmenlerin kulaklarına fısıldadıklarına inandılar yalnızca. Hepsi rahatlatıcı ve güzel sözler söylüyordu: Almanya beyni olmayan bir savaş robotu gibi bir şey olmalıydı onlara göre. İnsanlar, Nasyonal Sosyalizm tiranlığının ağırlığı altında güçlkle nefes alacak ve İngiliz lordların gelip kendilerini kurtarmalarından başka bir şey dilemeyeceklerdi. Zaten askerlerimizin üniformaları kâğıttan ve tanklarımız da kartondandı. Uçaklarımız olsa da onları kullanmamıza olanak sağlayacak kadar yakıtımız yoktu. Ne zaman bir süre düşünmek için durup dinlensek, hemen kafamızın allak bullak olduğuna dair söylentiler çıkarıp çığırtkanlık yaptılar ve sonrasında onları vurduğumuzda bunu, içinden nasıl çıkamayacağımızı bilmediğimiz hastalıklı umutsuzluğumuzdan dolayı yaptığımızı dört bir yana haykırdılar. Önce bize savaş açıp sonra kendilerine

saldırdığımız için yine bizi suçladılar. Sömürgelerinde yaşayan ve aslında ülkelerini bir arada tutan yerlileri hırpaladıkları halde bizleri, sözde insanlıktan zerrece nasibimizi almadığımız için sömürgeci, koloni mantığından uzak olmakla suçladılar. Führer kendilerine cömert bir barış teklifinde bulunduğunda, aslında onları kandırmaya çalıştığından yakındılar. Onları defalarca yendiğimiz halde her seferinde yenilgilerini dünyaya, aslında zafer kazanmışlar gibi lanse ederek bizim savaşı kaybetmekte olduğumuzu iddia ettiler.

Ancak artık başları iyiden iyiye derde girmiş durumda. Adalarının etrafını saran o boğucu çember giderek daralıyor. Bizi nefessiz bırakmak adına yaptıkları her şey kendi boğazlarına dolandı. Gece saldırılarıyla kendi başlattıkları hava muharebesinin ardından bugün İngiliz anakarası bombalarımızın darbeleriyle her geçen gün daha da şiddetle sarsılıyor. Bu noktada, kandırılan ve ihanete uğrayan halkın, yöneticilerini zorlayacak sorular sormak suretiyle bu savaşın asıl nedenini ve her şeyden önce İngiltere'nin başına gelen bu felaketten sorumlu olan plütokrasinin yaşamıyla savaş mağdurlarının durumu kıyaslamaya başlamasında bir anormallik var mı? Ancak bu durum, elbette savaşın günahını boynunda taşıyanları rahatsız ediyor. Bu konuda bir şeyler yapmaları gerektiğini düşünüyorlar ancak içinde bulundukları durumda da karamsarlıktan öte bir şey olmadığından, geleceğe dair ateşli fanteziler anlatarak halkı kandırıyorlar: İngiltere artık tam göbeğinde yaşanan trajik sefaleti tolore edebilecek durumda değil! Kulağa nasıl geliyor? Başlatılan propagandanın lirik melodisini duyan masum halk da İngiltere'nin göbeğinde yaşanan bu trajik sefaletten kimin sorumluluğu olduğunu ve Bräsig Amca'nın¹

¹ Devrimci Alman yazar Fritz Reuter'in yarattığı devrimci ve komik karakter Onkel Bräsig'in yer aldığı *Ut Mine Stromtid* adlı eserden uyarlanan, 1936 tarihli komedi filmi, aynı zamanda Almanya'da dizi versiyonu da çekilmiştir. Oradan oraya gezmekte olan Bräsig, ekonomik sorunlarla boğulan kenar mahallelerdeki insanların yaşamlarını gözlemler ve yer yer toprak sahipleri ile yoksul halk arasındaki oldukça tutucu bir sosyal dokusu olan ilişkiyi inceler ve sorunların olası çözümlerini düşünür.

keşfettiği üzere bu sefaletin kaynağının sefahat düşkünlüğü olup olmadığını sormayı akıl edemediler. Ancak böyle tip-lerin İngiliz halkını aptal yerine koymaya çalışması bizi ne şaşırtıyor ne de öyle çok ilgilendiriyor.

Ancak birinin bu konuyla bize gelmesi gerçekten oldukça büyük bir olay. Birkaç gün önce bir İngiliz gazetesi, Almanya'nın militer bir devlet olduğunu ancak feodal bir devlet olma yolunda ilerlediğini; bunun yanında feodal bir devlet olan İngiltere'nin de giderek militer bir devlete dönüştüğünü yazdı. Sonrasında bize karşı kullanılan bu ciddi argüman şöyle geliştirildi: *Siz, arkanızda bir erdemle ilerliyorsunuz –biz de sizin daha öncesinde yararlandığınız avantajı kullanıyoruz.* Bu, yaptıklarının kefaletini ödemek zorunda kalmamak adına son anda kiliseye koşturan kuzenlerin mantığından farklı değil. Kendileri her daim cesur olmayı değil, sinsiliği tercih etti; tabii bunu yapmak için nedenleri de vardı. Ancak sözde dindarlıkları, yalanlarının arkasında kalarak kokuştı. Sürekli dini kelimeler ediyorlar çünkü bunlarla eğleniyorlar ancak gizliden gizliye, sonrasında bunun bedelini ödemek zorunda kalmaktan da korkuyorlar. Kolay iş değil. Lordlar geleceği bırakıp bugünü konuşmaya başlamalı. Gelecekte neler yapacaklarını bize anlatmalarına gerek yok, bizler şimdiye kadar neler yaptıklarını merak ediyoruz. O günler geçti! Tembelce bahanelere yer yok artık. Halk; netlik istiyor, açıklık bekliyor. Koca bir kıta depremlerle sarsılıyor. İngiltere plutokrasisi tarafından kandırılan milyonlarca insan, yaşamlarının ve mutluluklarının ellerinden alındığını görüyor artık. Londra'dan tek kelime dahi duymak da geçiden devşirme bahçıvanı topraklarına sokmak da istemiyorlar. Bu yüzden bizler, Londra'nın, kendilerini sözde hümanist olarak gösteren sahte sosyalistlerinin maskelerini düşürmekten bıkmıyor ve kokuşmuşluklarını tüm dünyanın gözlerinin önüne sermekten geri durmuyoruz: Bakın, işte İngiltere'yi sefalete sürükleyenler bunlar ve şimdi de tavşan misali ormana kaçıp olan bitenden haberleri yokmuşçasına rol yapıyorlar!

DAĞLARA BAHAR GELDİĞİNDE!

9 Mart 1941

Führer'imiz ve başkomutanımız, yaptıkları son konuşmada baharın gelişinden dem vurarak sert kışın kısa süre sonra biteceğini ve savaşta da giderek daha güzel ve verimli bir havanın hâkim olmaya başlayacağını belirttiler. İşte o anda İngiltere'nin canavarı ininden çıktı. İlk şok anında, zararsız insanlarmışçasına rol yaptıkları yerlerde düşmanın sözcüsünün yaptığı bu konuşmanın kendilerini bağlamadığını göstermek istercesine, sanki bu tip haberleri verecek olan kanalları onlar yönetmiyormuş ve istemedikleri en ufak bir yayın yapılması durumunda herkesi nasıl cezalandıracakları bilinmiyormuş gibi üç maymunu oynadılar. Ancak bu durum yalnızca birkaç saat sürdü zira sonrasında riyakâr gözeneklerinden akan soğuk terleri herkes kendi gözleriyle gördü. Aldatıcı özgüvenlerinden eser kalmamıştı. İngiltere yönetiminin hoparlöründen tek ses duyulmadı ve ardından bir şok dalgası eşliğinde acı verici çığlıklar yükselmeye başladı. Sisler dağılmış ve İngiltere, bir an için de olsa acı ve hata affetmeyen gerçekleri tüm çıplaklığıyla görmüştü. Bu

kez üzerlerine bir perde çekme gereği de duymadılar. Gemi-
lerindeki alanlar askeri mühimmat ve yaşamsal gıdaların ta-
şınması için yeterli değildi. Denizaltılar ve hava araçları yük
kapasitesini çoktan aşmıştı. İşte yenilmez İngiltere artık bu
durumdaydı. Denizcilik Bakanlığı yaklaşan ve muhtemelen
faciaya neden olacak gelişmeler konusunda hiçbir önlem
almamıştı. Şimdiye kadar çoktan bir yöneticinin gelip de
alanın tamamen kapanmasına neden olan kaosu çözmesi ve
kendi kendine yetebilmenin asaleti hakkında vaazlar veri-
yor olması gerekirdi. Ancak –daha önce savaşın çıkmasının
nedeni olarak işaret ettikleri Afrika’da elde edilen büyük ba-
şarılardan söz eden olmadı örneğin. Bu kez açıkça, Britan-
ya adalarında zafer kazanılması gerektiğini ve eğer adalar
kaybedilirse, imparatorluğun yıkılacağını dürüstçe deklare
ettiler.

Gelgelelim, söz konusu İngilizler ve Büyük Britanya’nın
başındaki Churchill adlı adam ise, Londra’da böyle aklıse-
lim çıkışların uzun soluklu olmasını bekleyemezsiniz. Bir
ya da iki gün sonra elbette hepsi geçti. Tepeden gelen emirle
hemen düğmeye basıldı ve kamuoyu görüşü bir kez daha
yoğun yayınlarla değiştirilip aynı illüzyonla gölgelendi. Ge-
riye yalnızca iç görünümün incecik perdesi kaldı. O zamandan
beri İngilizlerin bütün demeçlerinin üzerini incecik bir me-
lankoli ve umutsuzluk örtüsü örtmüş gibi. Eskiden olduğu
üzere o heybetli atlarının sırtında bakmıyorlar dünyaya.
Kolayca galeyana geliyorlar. Almanya’nın yıkılacağından da
dem vurmuyorlar artık. Daha ziyade nefes almaya ve tüm
güçleriyle var olmaya çalışıyorlar. İşte bizler de bu manza-
ranın tadını çıkarıyoruz!

Elbette Londra’nın acı gerçekleri kabullenip ona göre
davranacağı yüce zamanlar da gelecek. Uzun kış artık sona
eriyor. Yalanların, ormanda biten yabanmersini misali orta-
lığa ucuzca saçıldığı ve Kış, Sis ve Devrim adlı generallerin
İngiltere’nin gelecekteki zaferinin şahitleri ve ortakçıları sa-

yıldığı aylar geride kalıyor. Bu bizim için çok iyi bir haber-
ken İngiltere'nin illüzyon üreticileri için felaket çanlarının
çaldığı anlamına geliyor. Bugün ortaya saçtıkları şımarıkça
ve abartılı iddiaların yarın koca birer yalan dönüşme riskine
giriyorlar. Yarın Alman donanması Atlantik Okyanusu'nda
sıralanıp kurbanlarını korunaksız sözde gıda konvoylarında
aradığında kim yaklaşan zaferin lafını etme cesareti gös-
terecek? Elbette yine içlerinden birileri burnunun dikine
giderek Almanların gözüne güvenilmeyeceğini –yalan söy-
lediğimizi ve endişeleri giderek büyüyen İngiltere halkı ve
özellikle de asla yatışmayan uzman çevrelerin artık bunlara
kulak asmadığını– iddia edebilirler ancak Poseidon, işte tam
da bu yüzden açgözlülerin ağızlarında un ufak olan kurban-
larını asla geri vermez, böylece her geçen gün azalan yiye-
cek ve hammadde stoğu da yok olup gider. Kışın da buna
benzer bir şey kullanıldı: Herkes en azından haftada bir kere
nispeten küçük denebilecek yük gemilerinin battığı ya da
kazara depolarda çürüdüğü haberinin geldiğini fark etmiş-
tir. Ancak artık hepsi bitti ve Schmalhans mutfak şefi olarak
geri döndü¹.

Geriye bir tek Amerika kaldı. Lord Halifax², öncüllerinin
izinden sadakatle ilerliyor, kendisini başlarında şapkaları
ve ağızlarında sigaralarıyla karşılayan bakanlarla nazikçe
el sıkışıyor ve Anglo-Sakson kuzenini telaşlandırmak için
hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Ancak salt iyi muamele ve sahte
dayanışma hissiyle amacına ulaşması mümkün değil. Bu
alandaki uzman olan Führer bile Münih'teki son konuşmasın-
da Londra'nın, son zamanlarda alelacele harlanarak Ame-

¹ Almanca bir deyim. (bei hemandem ist Schmalhans Küchenmeister). Fakirleri yemek
yemeye layık görmediği ya da sırf cimri olduğu için halka yiyecek için yeterince para
vermeyen yöneticiler için kullanılır. Burada kıtlığın artık türlü bahanelerle gizlene-
meyeceğini belirtmek için kullanılmış.

² I. Halifax Lordu Edward Frederick Lindley Wood. 1930'lu yılların önde gelen muha-
fazakar siyasetçilerinden biridir ve 1938'den 1940'a kadar İngiltere Dışişleri Bakanı
olarak görev yaptığı sırada İkinci Dünya Savaşı öncesinde izlediği yatıştırma politi-
kasıyla tanınır.

rika'nın materyalist yardımlarıyla yükselen umutlarını bir kez daha yerle bir etti. Amerika'dan gelecek on uçaktansa İngiltere'nin tek bir uçağa sahip olmasının ve onun da yerli üretim olmasının çok daha iyi olacağını söyledi. Yalnızca böyle bir alışverişi düşünmek bile ulus olarak prestijinizi ve uluslararası etkinliğinizi kaybetmenize neden olur ancak gözlerini bu kafası karışık ülkeye diken Amerikalı reklamcılar, bunun utanç verici bir eylem olacağını bildikleri halde susuyorlar. Dürüstçe söyledikleri şey ise şu; İngiltere savaşta sessiz sedasız çekilmeli ve Amerika onun yerine geçerek imparatorluğu sömürmeli. Hiç abartısız olarak şunu söyleyebiliriz ki İngiltere'nin kazanma olasılığı çok düşük. Üstelik yaşananlar daha başlangıç. Henüz başlamadık bile hatta. Bahar yolda, ancak henüz gelmedi. Halkımız baharı öncelikle biraz keyif biraz da karmaşık duygular hissederek duyumsayacaklar ruhlarında. Ancak her durumda İngiltere'nin bütün umutlarını bağladığı kış artık bitti. Kendisine hizmet eden doğanın generalleri Açlık, Sis, Soğuk ve Devrim de teslim olmak için bekliyor. Geriye sadece beklemek ve saklanmak kaldı. Radyo yayınlarında ve gazetelerde varsayımsal polemiklerin azaldığını ve gerçeklerin daha net anlatıldığını göreceğimiz günler de uzak değil. Bu konuda herhangi bir endişemiz yok. Bizler de aylardır bekliyoruz ve İngiliz propagandacıların ekmeğin üzerindeki tereyağını sıyırmasına asla izin vermeyeceğiz. Yeterince yaklaştığımızda kara propagandacılarımızı salıvereceğiz. Balçıkta dolanmaktan bizler de sıkıldık. Darbe almadıkça, kısa süre içerisinde kendinizi aşmayı hedeflediğinizi söylemenizde bir sakınca yoktur. Ancak bir kez daha silahlar konuşmaya başlarsa, tüm konuşmacılar susar ve yalnızca silahlar, karşılıklı olarak konuşurlar.

İngilizler, Alman Denizaltı ve Hava Kuvvetleri'nin indirdikleri ve Büyük Britanya'nın tamamının da gelecekte tadeacağı darbeleri az da olsa deneyimlemek durumunda kaldılar.

Bu da anakarayı çoktan harekete geçirdi bile. Gazetelerde bir tür öfke ve panik dalgası yayılmaya başladı ve en çok korkan lordlar, halkı sakinleştirmek için mikrofonların başına geçmek zorunda kaldı. Eğer şimdiden bunları yapma gereği duyuyorsanız, gerçekten saldırıya geçtiğimizde ne yapacaksınız? Belki de Londra'dakiler, kış aylarında saldırıların azalmış olmasını alaya almanın ve asıl büyük espriyi sona, Alman hücum botlarının kumandanları ve mürettebatı İngiliz gemilerini denizin derinliklerine yolladığı zamana saklamanın ucuz zevkini tatmak istiyorlardır. Ama elbette İngilizlerle böyle şeyleri konuşmanın bir anlamı yok. Zira doğaçlama yaşamak onların kişisel zevki ve dünya üzerinde onların kaderlerini belirleyecek bir takım planlar yapan insanlar olduğunu hayal ederek olabileceklere hazırlanıp en azından o an geldiğinde darbenin yıkıcılığını azaltabilecek önlemler almayı düşünmekten acizler. Kendileri, yaptığımız uyarıları yalnızca Alman ukalalığı olarak görmeyi tercih ediyorlar. Eh, bu durumda önümüzdeki baharda ve yaz mevsiminde 'ukalalık' dedikleri şeyin başarısına saygıyla ve şaşkınlıkla şahit olma fırsatı bulacaklar. Belki kış bitmeden evvel daha az gevezelik edip daha çok çalışmanın, kendilerince bir takım espriler üretmek yerine uçak üretmenin daha iyi olacağının farkına varırlar.

Esprilerden bahsetmişken! İngilizlerin günlük radyo yayınlarını dinleyip dalga geçmenin keyfine de varıyoruz. Yayınlarda toy Eton¹ öğrencileri kendi aralarında Almanyadan göçen Yahudiler hakkında şakalar yapıyorlar. Her seferinde yanlış yerlerinde güldüğünüz ezik bir komedi filmi izlemeye benziyor onları takip etmek. O kadar kötüler ki kendilerini dinlemenin size en ufak bir faydası olmuyor. Şöyle şeyler söylüyorlar: Almanyadan sıkılan biri İngiltere'ye üçüncü

¹ Eton College. 1441'de VI. Henry tarafından kurulan ve diğer devlet okullarına göre öğrencilerine büyük ayrıcalıklar sunan okul. Mezunları arasında çok sayıda başbakan, aristokrat, prens ve bilim insanı vardır.

sınıf bir bilet alıp buraya gelebiliyor ancak Almanya'ya dönüş biletini asla alamıyor. Herkes bunda gülünecek bir şey olmadığını takdir edecektir elbette. Böyle bir şaka yapan kişiye ancak omzuna dostane bir biçimde vurarak Berlin'e özgü bir deyimle, "Fena değil! Seni ahmak!" denebilir. Bir yıl kadar önce Paris radyosunda bir başka soytarı da bizi ahmak şakalarına malzeme ederek aklınca azarlamış, kendine fazlasıyla güven duyduğu için bize saldırarak yeteneksizliğinin zirvesine çıkıp bizi eleştirmeye ve hatta nutuk çekmeye kalkmış; sonra da kendisiyle faydalı bir tartışma içerisine gireceğimizi sanmıştı ancak bizler kendisini sessizliğimizle cezalandırdığımız halde zerre zekâ kırıntısı göstermeyen bu ahmak, sessizliğimizi, ona verecek bir cevabımızın olmadığı şeklinde değerlendirmişti. Şimdilerde aynı ahmak, pantolonunu indirip ayakkabılarını bir köşeye fırlatmış, öylece yayılıyor ve yaptıkları karşılığında kazandığı üç kuruşun keyfini çıkarmaya çalışıyor. Belki birkaç Londralı Grock' çıkıp da kendisine işlerin nasıl bu kadar hızlı ilerlediğini ve yaptığı politik şakaların nihayetinde eline ne geçtiğini soruyor olabilirler. Politikanın içine bulunduğumuz onlarca yıl boyunca bunun gibi çok sayıda soytarıyla ve şovmenle karşılaştık ancak neredeyse hiçbiri bizim canımızı sıkmayı başaramadı. Elimizin tersiyle ittik hepsini, yine de bazılarının, böyle soytarılarla kısa süre için de olsa nasıl baş edeceklerini bilmemesi üzücü.

Bu kadarı yeterli! Yakın zamanda İngiltere'nin çok başka endişeleri olacak. Yaşanacak hadiselerin gölgesi üzerlerine düşmeye başladı bile. Radyolarımız, net mesajlarımızı herkese yaymaya başladı. Hem anavatan hem de cephelerde hepimiz harekete geçmeye hazırız. Herkes Führer'in tek bir komutunu bekliyor.

¹ İsviçreli ünlü palyaço Charles Adrien Wettach'ın kısa adı. Palyaçoların kralı ya da Avrupa'nın en büyük palyaçosu olarak da anılır. Kendi döneminde eğlence dünyasının en çok para kazanan ismi olmuştur.

Çok kısa bir süre sonra çocuklar, vadinin derinliklerinde açan çiçeklerin şarkılarını söyleyecek ve bütün acıları unutacaklar.

Şairin de dediği gibi, o zaman her şeyin ama her şeyin kökü kazınacak!

HABER POLİTİKASI

6 Temmuz 1941

Savaşta askeri güç, diğer her türlü vicdani meselenin önündedir. Askerler, yaptıkları merhametsiz saldırılarla en hızlı ve en güvenli zaferi getirirler size. Bu yüzden en belirleyici anlarda her şeyin onlara göre ayarlanması şarttır, haber politikaları dâhil! Uzun vadede savaş propagandalarının yalnızca gerçeğe hizmet ediyor olması en iyisi olacaktır ancak yine de düşmanın kafasını karıştırarak anlık bir başarı kazanmak uğruna akıllıca yalanlar söylemenin ve aldatıcı manevralar yapmanın da işe yaradığı doğrudur. Yine de uzun vadede bir propaganda ancak gerçeğin silahını kullanırsa başarıya erişebilir. Alman haber politikaları da savaş süresince bu prensibe göre şekillendirildi. Her şeyden önce OKW'nin¹ kendi raporlarında ve diğer resmî iletişim kanallarının belgelerinde bilgiler sakince ve net bir dille aktarılır, rahatsız edici ve kafa karıştırıcı her türlü ifadeden kaçınılarak büyük başarıların yolu açılır. Kelimenin tam anlamıyla

¹ Oberkommando der Wehrmacht. Alman silahlı kuvvetler komutanlığı. Türkiye'deki dengi Genelkurmay Başkanlığı olan kurum.

iyi propaganda budur ve hakiki bilginin kusursuzluğuyla en derin ve en güçlü etkiyi yaratır. Geri çekilmeleri ya da kayıpları hasıraltı etmeyi ya da zaferleri ezikçe bir tavırla büyütüp onlarla böbürlenmeyi reddeder. Yalnızca olanları, bir askerin net diliyle açıklar; ne bir şey ekler ne de bilgiyi süsler, hatta çoğu zaman olaylar hakkında açıklamada dahi bulunmaz. Gerçekleri bu şekilde aktarmak –ki bu Alman silahlı kuvvetlerinin haberleşme biçimidir– Alman OKW raporlarının –dosta ya da düşman– dünyanın her yerinde en güvenilir kaynaklardan biri olarak görülmesinin esas nedenidir. Raporlarda asla şüpheye yer yoktur. Başarı amacı güdülmez. Şayet OKW rapor ediyorsa mesele netlemiştir, sonrasında herkes neler olduğunu öğrenir, bunun aksi düşünülemez.

OKW, savaş boyunca gerçeği yansıtmayan hiçbir bilgiyi paylaşmamış ve orduyu tehdit edebilecek hiçbir şeyi de açıkça dile getirmemiştir. Bazen gerçek bilgileri de sırf emin olmak için geç açıkladığı olmuştur ancak bunu da yalnızca bizim iyiliğimiz için yapar ve bilgiyi de en fazla birkaç gün gizli tutar. Aksi takdirde Alman ordusuna verilecek erken bir bilgi bize zarar verebilir ya da düşmanın ordusuna fayda sağlayabilir. Şayet batıya ilerleyişimiz sırasında ordumuzun Kanal kıyısında kaydettiği büyük ilerleme, olması gereken birkaç gün sonra haber yapıldıysa, bunun nedeni düşmanın bu olağanüstü bilgiden etkilenme ve sonraki operasyonların riske girmesi ihtimalinin doğmuş olmasıydı, bu noktada OKW'nin görevi düşman ordusuna, karşı operasyon planları kurabilmeleri için doküman sağlamak olamazdı. Zira birkaç gün sonra Fransız generalin eşyaları arasında bulunan dosya ve dokümanlar bu tahminlerin doğruluğunu kanıtlayarak Franko - İngiliz ordularının Flander kıyıları'nın ötesinde birbirleriyle bağlantılarını neredeyse bütünüyle kaybettiklerini ve lidersiz kalarak kendi başlarına operasyonlar yürütmeye başladıklarını gösterdi. Alman halkının

bu operasyondan birkaç gün sonra haberdar olması, askerlerimizimizin canlarını kurtardı ve bize bir zafer daha kazandırdı.

Girit Adası'na yapılan çıkarma da aynı şekilde halka duyurulduğunda, çıkarma başlayalı beş gün olmuştu, elbette bunun geç haber yapılmasının nedeni Alman ordusunun, bu özel askeri harekâtın başarılı olacağından şüphe duyması değildi. Bu harekât için de aynı özenle hazırlandı ve bu sebeple başarılı olmasına daha en başından kesin gözüyle bakılıyordu. Ancak bu noktada da yine düşmanın bizi takip ediyor olma ihtimali dikkate alınarak harekâtın kapsamı, genişliği ve amacına dair detaylı bir OKW raporuyla bizzat bizden bilgi almaması için çıkarmanın halka açıklanması ertelendi. Zira verilen raporlar aynı zamanda salt askeri mühimmatlar da dâhil olmak üzere harekâta kullanılacak malzemelerin bilgisi ve değerlendirmelerini de kapsıyor. Bu noktada hepsi olmasa da bazı başarılarımızda haber politikalarımızın beceriyle yönetilmesinin de katkısı olduğu inkâr edilemez. Haber politikamız, söz gelimi İngiltere'nin militer amaçlardan uzak olan, yalnızca rapor etmekten ibaret haber politikasından fayda bakımından çok farklı. Savaş boyunca çıkarlarımızı, eylemlerin selameti için bir kenara bırakıp da en sonunda, başlangıçta söylediklerimizin tam tersini kabul etmek gibi utanç verici bir durumdan kendimizi kurtarmış olduk. Geçtiğimiz yılın Mayıs ayında, Batı kendini savunmaya başladığında, her ne kadar gelişme kaydediyor olsak da OKW raporları ilk birkaç gün için, operasyonların durumunun netleşmesi bakımından kısıtlandı ama bu arada İngiliz basını, gelecek operasyonların olağanüstü derecede şişirilmiş varyasyonlarını açıklayıp durduktan sonra en nihayetinde göz alıcı Dunkerque Tahliyesi başarıyla gerçekten komik duruma düştü. Bizler ise savaşın başından beri mütevazılığımızı koruduk ve en nihayetinde zafere ulaştık. İngilizler savaşın başında çok yoğun raporlamalar yaparken en sonunda tüm dünyanın alaycı kahkaha-

ları karşısında kendi köşelerine çekilmek zorunda kaldılar. İşte, Girit Çıkarması'nda da aynı şey oldu. Bizler kelimenin tam anlamıyla her şeye kulak tıkarken Bay Churchill halkın karşısına çıkıp Girit'in İngilizler için bir prestij meselesine dönüştüğünü ve adanın savunmasının, bir tür 'hayat memat meselesi' olduğunu söyledi ama nihayetinde adayı biz aldık ve Bay Churchill, kendini yine dezavantajlı bir konuma düşürmüştü. Savaşta haber politikamızın en doğru yöntem olduğunu kimse inkâr etmeyecektir. Genelde çok ufak sözler verdik, hiçbir harekâta abartıya kaçmadık. Şimdiye dek hiç, aşağılayıcı bir geri çekilme, tahminlerimizin gerçeklerle ters düşmesi ya da halkımızı ve dünyayı yanlış yönlendirdiğimizin ortaya çıkması gibi durumlar yaşamadık. Bildiğimiz tek şey şu; açıkça şunu teyit edebiliriz ki OKW raporlarının tarihleri, içerikleri ve verdiği bilgiler, Reich'in diğer medya araçlarında olduğu gibi Alman haber politikasının gerçeğe olan sevdasıyla pekiştirilen üst düzey bir bilinçle harmanlanmıştır ve Tanrı'ya şükür ki haber içeriklerinde en ufak bir değişiklik yapma ya da bir şeyler ekleme gereği duyulmamıştır. Herkes, ister açıkça ister gizlice operasyonlar kapsamında uyguladığımız haber politikasının ciddiyetini test etmekte özgürdür. Politikamızı İngilizlerin haber politikasıyla da karşılaştırdığınızda bugün bile verdiği bilgilerin doğruluğunun tarafsız kimselerce kanıtlanamadığını, kimin doğruyu seçip kimin yalan söylediğini kolayca anlayabilirsiniz.

Batı harekâtlarının başladığı dönemde Alman savaş haberleri politikası konusunda bir okul örneği yaşandı. Bir hafta boyunca OKW, her geçen gün halkın tansiyonu yükseldiği ve ara sıra Moskova ve Londra'dan neredeyse acımasızca denecek kadar yanlış bilgiler verildiği halde, yalnızca operasyonların genel durumu hakkında bilgilerin yer aldığı tek bir rapor yayınlandı. Alman halkı, operasyonların selameti açısından sabırlı olmalıydı; yanlış yönlendirilen ulus-

lararası kamuoyu ise, yalnızca haber politikamızın kredibilitesini artırmaya hizmet edecek şekilde gerçekte yaşananlardan bihaber kalıyordu. Böyle durumlarda halkın, lakayt, düşmanca ve yalan yanlış kampanyalara sabırla direnerek, düşmanın işine yararken kendi ordusuna zarar verecek olan erken paylaşılan operasyon planlarına dair abartılı ve yalan haberler karşısında metanetini korumalıdır. Batı harekâtlarının ilk haftasında her şey bizim lehimizeydi. Daha harekâtların ilk gününde elimize, halkla paylaşılması durumunda hepsini çok mutlu edecek ve dünya kamuoyunun dikkatini fazlasıyla çekecek raporlar verildi. Hepsinin açıklanmasına izin verdik çünkü bunu tolere edebildik. Savaş süresince o kadar harikulade askeri başarılar elde ettik ki her seferinde, aldığımız her güzel haberde İngilizler gibi mikrofon başına geçme gereği duymadık. Durup bekledik. Bizler gibi halkımız da yeni operasyonların daha en başında İngilizler gibi korkulara kapılmadılar. Bu yüzden uydurma zafer konuşmalarıyla halkı avutup sonrasında utanç verici bir geri çekilmeyi bir kahramanlık hikâyesine dönüştürmek zorunda kalmadık. Alman halkı, ordusuna ve liderine öyle sarsılmaz bir güven duyuyor ki bir hafta boyunca durumla alakalı tek bir haber dahi verilmese bile kimsenin cesareti kırılmaz. Hiçbir tehlike halkın ideallerinden daha güçlü olmaz. Her koşulda Alman yönetimi; Alman haber politikasını iyi uygulayabilmek ilk ve öncelikli olarak orduya hizmet etmesini sağlamak ve gerektiğinde tarihi zaferlerin kayıtlarını tutarak herkesin bir şekilde muharebelerin hakiki yıkıcılığına aşina kılmak için halkıyla tam bir koordinasyon içinde çalışması gerektiğine inanıyor.

Bugün bir İngiliz bunu asla anlayamaz. Zira onlarda savaşın sevk ve idaresi, kol gücüyle değil çene gücüyle yapılıyor. Bay Churchill, yenilgilerinin çorak topraklarında ufacak bir başarı filizlendiğinde, derhal onu koparıp açlıktan ölmeye yüz tutmuş canavarlarının önüne atmak zorunda kalıyor.

İngiltere'den ve kendisinden bunları bekleyenler olmasaydı da Churchill'in başarıların nihayete ermesini bekleyecek zamanı olmayabilirdi. Zira kapının önünde pusuya yatmış bekleyenler aslında ona sadık olanlar değil, kendi çıkarını gözetenler ve zorunluluklarının yükünden kurtulmak isteyenlerdir. Ne eline bir şey geçer ne de kendisine destekçi bulabilir. Eline bir ganimet geçtiğinde, sahte olsa dahi onu derhal İngilizlerin kara delik misali her şeyi yutan kredilerine aktarmak zorunda kalıyor.

Diğer yandan bizler, dedikleri gibi sükûnetimizi koruyoruz. Almanya'nın savaş sevk ve idare politikası gibi haber politikası da iki kez düşünmeyi ve genel plana uygun şekilde hareket etmeyi tolere edebilecek bir sistem. Arkasında, her türlü sessizlikten anında şüphelenen kötücül insanlar yok. Alman ulusu bu savaşla birlikte büyüdü ve olgunlaştı. Artık öyle yapay cesaretlendirmelere ihtiyacı yok zira başarının doğrudan kendi gücünden geldiğine yürekten inanıyor. Adalet anlayışı ve günlük görevleri konusundaki farkındalığı ulusumuza, savaş karşısındaki tutum ve yarattığı ihtiyaçlar konusunda çok değerli bir tutum olan şevkle çalışma becerisi kazandırıyor. Hepimiz biliyoruz ki ulus olarak bu savaşı kazanmak zorundayız. Görevlerimizi yerine getireceğiz ve her bir görev, kazanma arzusunu yaratan bütün parametrelerin ortak çalışmasına katkıda bulunacak. Hizmetlerimiz ve yerine getirdiğimiz günlük görevler, çalışma şevkimizin göstergesi. Halkımızın tamamı, özellikle de kritik ve gergin zamanlarda sakinliğini koruyarak yüzünü yalnızca Führer'e dönüyor. Şayet Führer sessiz kalırsa, bunun için haklı nedenleri olduğunu biliyor ve aynı zamanda tekrar konuştuğunda, dudaklarından muzaffer cümleler döküleceğine inanıyorlar.

PEÇE NİHAYET KALKIYOR

6 Haziran 1941

Yüz binlerce genç Alman askeri, doğu sınırimızdan geçip 'işçi ve çiftçi cenneti' olarak ünlenen yere giriş yapıyor. Şayet Nasyonal Sosyalist Hareket başarılı olmamış olsaydı, şimdi hepsi Kızıl Savaşçılara katılır, Kızıl Bayrağı taşır ve 'işçilerin anavatanı' için hayranlık uyandıran ilahiler söylerlerdi. Bir araya geldikleri her toplantının sonunda 'bilge Stalin'i, 'dünya devriminin lideri' ve 'dünyaya barış getiren adam' olarak anıp överlerdi. Birkaç gün önce bir Londra gazetesinde batı cephesinin açılmasının Almanya için tehlikeli olabileceğini zira genç askerlerimizin, Bolşevizmle doğrudan tanıştıklarında ondan etkilenebileceklerine dair bir şeyler yazmıştı. Bahsettiğimiz gazetenin hayal kırıklığına uğrayacağını şimdiden söyleyelim. Zira askerlerimiz, insanların Bolşevizm dediği şeyi daha cepheye gitmeden öğreniyorlar. İlk olarak Nasyonal Sosyalistler, Moskova'dan yayılacak her türlü entelektüel ya da ruhsal 'hastalığa' karşı bağışıklık kazanmış durumdadır. İkincisi ise askerlerimiz Bolşevizmi yalnızca teorik olarak görmekle kalmaz, uygulamasını da

deneyimlerler. Bu yüzden dayanıklılıkları hem Londra'yı hem de Moskova'yı rahatsız edecektir.

Sovyetler Birliği, daha ilk günden kendini dünyanın geri kalanından ayırırken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Her ne kadar programlarında ve açıklamalarında kendilerini sosyalist olarak adlandırsalar da ne Nasyonal Sosyalist Almanya'nın yaptıklarını yapmaya cesaretleri var ki buna binlerce kez yaptığımız bir uygulamayı örnek verebiliriz: Kendi çiftçilerini ve işçilerini kendi gemileriyle uzak ülkelere gönderip hem oraların güzelliklerinin tadını çıkarmalarını hem de kendi ülkelerindeki şartlarla oranın şartlarını kıyaslamalarını sağlamıştır hükümetimiz. Çiftçi ve işçilerimiz böylece halklarını ve ülkelerini, düzenlerini, hükümetlerinin açıklığını ve adaletini sevmeyi öğreniyorlar. Bolşevizmin yarattığı sosyal illüzyonu koruyabilmesinin tek nedeni; aldatılmış halkın içinde bulunduğu şartları kıyaslayabileceği herhangi bir düzen tanımamasıdır. Kişi yirmi beş sene boyunca karanlık bir hücrede kalınca ufacık bir gaz lambasını bile güneş zannedebilir ve yirmi beş yıl boyunca sözde Sovyetler Birliği denen ülkenin vatandaşı olan bir kişi ise korkunç bir kulübeyi bir saray, bir parça ekmeği tanrıların yemeği olarak görebilir zira yıllar boyu, Bolşevik olmayan ülkelerdeki insanların hiçbir yiyecek bulamadığına dair masallar dinlemiştir. Moskova'nın kendine has bir dünyası var. Dogmatik parti doktrini, kurnaz Yahudiler ve aç gözlü kapitalistlerden oluşan bir güruh, Sovyetler Birliği'ni oluşturan mazlum halkı kullanmaya devam ediyor. Bolşevizmden önceki zamanları hatırlayanlar, hatta yalnızca birilerinden o dönemleri dinleyenler bile tek tek katledildi. Halk, başka ülkeleri göremediği, oraları ziyaret dahi edemediği için, uyuşturulmuş insanları, gerçekte cehennemden farksız olan Sovyetler Birliği'nin bir cennet olduğuna inandırmak çok da zor olmasa gerek. Sovyetler Birliği'nde yapılan, koca insan-

lık tarihindeki en büyük ve en kurnaz toplumsal aldatmacanın ta kendisidir.

Nasyonal Sosyalist Devrimi gerçekleştirmemizden kısa süre sonra politik suçlar işledikleri için Almanya'dan kaçan bir grup komünist, Almanya'da hapishanede olmanın sözde Sovyetler Birliği'nin özgür bir vatandaşı olmaktan çok daha iyi olacağını söyleyerek ülkelerine geri döndüler. İşte bugün, Doğu sınırına yürüyen askerlerimiz Bolşevik aldatmacanın kurbanlarının neler yaşadığını kendi gözleriyle görecekler. Maskeler düşüyor. Bolşevizmin başarıyla –ve haklı olarak– kendi etrafına sardığı sır perdesi aralanıyor. Moskova'nın gerçek yüzü ortaya çıkıyor.

Tüm bunları, bir günlüğüne cepheden Berlin'e gelen subaylarımızın hikâyelerinden dinliyor, anavatana ulaşan asker mektuplarından okuyoruz. Çok az ordu, düşman topraklarına böyle büyük bir merakla girip beklediği en kötü şeyden bile daha kötüsüne şahit olmuştur. Yaşananları anlatmak için kelimeler yetersiz kalır. Sayemizde Bolşevizmin aslında yoksulluk, inatçı bir doktrin olduğu ve yapıcı düşünceden yoksun olmak şöyle dursun bütünüyle, göz alıcı sosyalist söylemlerin aksine akla gelebilecek en baskıcı sosyal çürümenin beşiği bir rejim olduğu anlaşıldı. O topraklarda, kelimenin tam anlamıyla devasa bir ihanet söz konusu.

Bazılarının, askerlerimizi etkileyeceğini düşündüğü şey tam tersi etki yarattı. Belki daha önce askerlerimizden bazıları Nasyonal Sosyalistlerin kendilerine Bolşevizm hakkında anlattıklarının biraz abartılı olduğunu düşünüyordu ancak kendi gözleriyle gördüklerinde durumun çok daha kötü olduğunu anladılar. Polonya'nın Litzmannstadt, Krakow ve Varşova gibi gettolarına giren komutanlarımız için de aynı şey söz konusu olmuştu; onlar da antisemitist görüşlerimizi insanımıza böyle baskıyla dayatıyor olmakta ne kadar haklı olduğumuz gördüler. Vatana geri döndüklerinde hep

anlattığımız tehlikenin gerçekten ne kadar ciddi olduğunu anlamışlardı. Bugün doğuya ilerleyen askerlerimiz de Bolşevizm konusunda aynı şeyleri yaşayarak geri dönecekler kendi topraklarına.

Böylesi bir hastalıklı görüşün tüm Avrupa'ya ve hatta tüm dünyaya yayılmak istemesi ne kadar saçma; kolera hastası birinin, kendisi dışında herkesin hasta olduğunu ve sağlıklı insanları, sözde kendisi kadar 'sağlıklı' kılmak için onlara hastalık bulaştırmanın kendi görevi ve hakkı olduğunu düşünmesinden farksız.

Aslında ne olduğu ortaya çıktıktan sonra Bolşevizmin özünün sorgulanmaya başlaması tesadüf değil. Tüm Avrupa'da bu konuda bir uyanış yaşanıyor. Sağlıklı bir merkezi olan toplumlar farklılıklarını bir kenara koyarak bir araya gelip Doğu Cephesi'ne doğru yola çıkıyor. Bu arada Bay Churchill ise demokrasi ve plutokrasi arasındaki uluslararası iş birliğini pekiştirmek için koşturuyor; geçtiğimiz yirmi beş yıl boyunca aynı yerleri sözde işçi cenneti olarak parlatan kendileri değilmiş gibi...

Bir arada olmak için yaratılanlar bir arada olmak zorundadır. Bay Churchill'in kendini sarıp sarmaladığı Yahudi bağları sayesinde Kremlin'e erişmesinin çok kolay olacağından şüphemiz yok. Bilge Stalin gururlanabilir: Sovyetler Birliği'nin halkları, kurduğu rejimin korkunçluğunun ayırdına vardıkça Fleet Street'de¹ dağıtılan plutokrat gazeteler kendisine giderek daha fazla hayranlık duyacak. Hepsi, Stalin'i Bay Churchill'le kıyaslayarak onun cesaretine ve metanetine imrenip kendisine övgüler yağıdırıyor. Bizimse söyleyecek bir şeyimiz yok. Tek umudumuz, Bolşevizme ufacık da olsa bir şüpheyle yaklaşan son insana da ulaşarak ona gerçekleri tüm çıplaklığıyla anlatana kadar var gücümüzle çabalamak.

¹ Londra'nın merkezi caddelerinden biri.

OKW'nin son raporunda, Minsk bölgesinde yirmi bin kadar Bolşevik askerin, komutanlarını öldürdükten sonra alanı Alman askerlerine bıraktığı bildirildi. Bugün ise elli iki bin askerin daha çekildiği duyuruldu. Bu, bir işareten daha fazlası. Bolşevizmin Yahudi terörünü destekleyen yönetici sınıfının sonunun yaklaştığının işareti. Hepsî çaresizce akıntının tersine dönmesini bekliyor. Alman radyosundan yapılan Rusça yayınları dinleyenler ve hatta ellerine ufacık bir Alman broşürü geçenler bile katlediliyor. Kremlin'deki bir grup korkak yalancı da sonlarının geldiğini hissediyor. Moskova gazeteleri, panik ve dedikodu yayanlara, kendilerine karşı çıkanlara ve muhalif gazetecilere kana susamışçasına saldırıyor. Yaptıkları bize, Reich'in yönetimini devralmadan önceki durumu, sınıf bilinci olan proleterlerin bizim toplantılarımıza katıldıkları için uyarı aldıkları zamanları hatırlatıyor. O zaman da gerçeklerden, şimdiki kadar çok korkuyorlardı. Yalanlardan ördükleri ağın çözülmesini ve üzerinde durdukları zeminin sarsılmasını korku içerisinde izliyorlar. Her birini bizim yerimize tarih yargılayacak!

Lemberg'e doktorlar, hukukçular, gazeteciler ve radyo programcılarından oluşan bir heyet yolladık ve döndüklerinde hepsinin yüzleri asıktı, şahit olduklarını tasvir dahi edemiyorlardı. Gazetelerimiz, Bolşeviklerin yönetimi altında yaşananların yalnızca ufak bir kısmını yazdılar. Öldürülen Ukraynalıların fotoğraflarını halkla paylaşmak istemedik zira görenlerin insanlığa olan inançlarını kaybedeceklerinden korktuk. Şeytandan farksız bir askerin, Ukraynalı bir kadının karnını yarıp dışarı çıkardığı embriyoyu duvara çivilediği görüntülerle kıyaslanınca bilinen infaz yöntemleri gerçekten zarif birer eylem gibi kalıyor. İnsan gözü, böyle görüntülerden onlarcasına bakacak kadar güçlü değil. Orası dünyanın cehennemi. Böyle şeylere vesile olan bir görüşün, bizlerin yaratmak istediği dünyada yeri yok. Böylesi bir görüşün kökü derhal kurutulmalı.

Bay Churchill'in ve parayla tuttuğu korkak gazetecilerinin, gösterdiğimiz onlarca kanıtı görmezden geleceğini ya da çarpıtacağını pekâlâ biliyoruz. Onlar neyi görmek istiyorlarsa onu görüyor; kendilerini tatmin etmeyecek şeyleri ise görmezden geliyorlar. Ancak tüm bunlar, bizim tüm dünyanın gözü önünde yapılması gerekeni yapmamıza engel olamayacak. Bolşevizme karşı verdiğimiz savaş, ahlaklı insanlığın ruhani çürümüşlüğü, toplumsal erdemlerin çöküşüne, ruhsal ve fiziksel teröre ve bir sonraki kurbanını seçmek için cesetlerden oluşan bir dağın tepesinde oturanların kötü politikalarına karşı verdiği bir mücadeledir.

Zira kendileri, Avrupa'nın tam kalbine bir hançer saplamaya hazırlanıyorlar. Şayet o hayvani orduları Almanya'nın ve batının sınırlarından geçmeyi başarırsa neler olabileceğini kimse hayal dahi edemez. 22 Haziran¹ gecesi Führer'in orduya verdiği emir, tarihi bir güç eylemiydi. Muhtemelen savaşın kaderini değiştirecek kritik bir karar olduğu da çok sonraları ortaya çıkacak. Führer'in emrine uyan askerlerimizin her biri, Avrupa kültürü ve medeniyetini, politik bir baktıkla dönüşme tehlikesinden koruyan kurtarıcılardır. Almanya'nın çocukları yalnızca kendi topraklarını korumaklar kalmıyor, tüm medeniyetleri kurtarıyorlar. Nasyonal Sosyalist öğretilerle eğitilen çocuklarımız hızla doğuya ilerlerken tarihin en büyük aldatmacasının maskesini düşürüyor ve kendi halkları ile tüm dünyaya aslında ne olduğunu ve başlarına neler gelebileceğini açıkça gösteriyorlar!

Tüm insanlığa çıkış yolunu gösterecek olan feneri ellerinde tutuyorlar!

¹ Nazi Almanya'sının, savaş ilanı olmaksızın Sovyetler Birliği'ne saldırdığı gün.

TAKLİTÇİLİK

20 Temmuz 1941

Yahudiler, kendi doğalarında herhangi bir değişiklik yapmaksızın etraflarına uyum sağlamak konusunda uzmandır. Tehlikeyi algılamalarını sağlayan doğal içgüdülere sahipler ve kendilerini korumaya yönelik eğilimleri genelde, tehli keden kendi yaşamlarını riske atmadan ve herhangi bir gereksiz cesaret örneği göstermeden kaçmalarını sağlayacak yollar bulmalarına vesile oluyor. İşte bu kaypak ve sinsî yöntemleri fark etmek gerçekten zordur. Neler olduğunu anlamak için kişinin Yahudiler konusunda deneyim kazanmış olması gerekir. Fark edildiklerinde size verdikleri karşılıklar çok basit ve primitif oluyor örneğin. Başkaları, bir insanın o denli utanmaz olabilmesine ihtimal veremediği için eşî görülmemiş bir utanmazlık sergileyerek paçayı kurtarıyorlar. Bir zamanlar Schopenhauer'ın dediği gibi, Yahudiler yalanın ustalarıdır. Gerçeği çarpıtma konusunda o kadar uzmandırlar ki karşısındaki masum insana, hakikatin tam tersini inanılmaz basit yöntemlerle anlatır ve bunu da olağanüstü bir inandırıcılıkla yaptıkları için masum dinleyicilerinin

kafaları karıştır ki bu, tam da Yahudilerin kazandığı andır genelde.

Yahudi dilinde buna *chutzpah* denir. *Chutzpah*, yalnızca Yahudilikte böyle şeyler olduğu için başka milletler bu kelimenin karşıladığı şeyi anlayamadığından başka herhangi bir dile çevrilemeyen tipik bir Yahudi deyimidir. Başka dilleri konuşan insanlar, bu kelimenin karşıladığı eylemi belirtecek bir ifade bulmaya gerek görmemişlerdir zira bu deyimle anlatılan şeye çok yakın olan eylemler dahi kabul edilemez. Temel olarak anlamı; sınır tanımaz, akıl almaz ve küstah bir arsızlık ve utanmazlıktır.

Yahudilerle polemige girmenin çarpık zevkini tattığımız sürece, Yahudilerin karakterlerinin tipik yanlarını oluşturan *chutzpah* dedikleri eylemlerin pek çok örneğiyle karşılaşma şansı buluruz. Korkaklar cesur; samimi olanlar yapay ve cesur insanlar da iflah olmaz ahmaklara dönüşür. Şişko ve terli stokçular kendilerini dünyayı kurtaran komünistlermiş gibi gösterirken iyi yürekli askerleri canavarmış gibi tasvir ederler. Normal aileler aşağılanırken çok eşlilik, insanlığın gelişim idealiymişçesine yüceltilir.

Mide bulandıran, insan zihninin ürettiği tüm pisliğin kaynağı olan baştan savma iş yapma özelliği, kusursuz bir sanatmış gibi tanımlanırken gerçek zanaatlar aşağılanıp yok sayılır. Katil değil, maktulde suç bulunur. Koca bir toplum üzerinde yeterince uzun süre uygulandığında hem mental hem de duygusal anlamda paralyze olmanıza neden olacak bir toplumsal aldatma sistemidir bu, o uzun sürenin sonunda her türlü doğal savunmayı baskılar. NASYONAL SOSYALİZM gelmeden evvel Almanya da buna benzer bir sistemin kurbanı olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Şayet onları alt etmemiş olsaydık, halkımız son anda sağduyuyla hareket etmeseydi, Yahudiliğin bir toplumun başına sarabileceği en şeytani hastalık olan Bolşevizm ülkemizi ele geçirecekti.

Bolşevizm aynı zamanda Yahudilerin *chutzpah* dedikleri şeyin bir ifadesidir. Vahşi Yahudi parti liderleri ve kurnaz Yahudi kapitalistler, hayal edilebilecek en utanmaz eylemi gerçekleştirmeyi başardılar. Sözde proleterleri, gerçek ya da uydurma sorunları daha da büyüterek sınıf çatışmalarının içine çektiler. Tek amaçları, Yahudilerin baskın çıkmasını sağlamaktı. Plutokratlar, sosyalizmi büyük bir finansal diktatörlük kurmak için kullandılar. Bir tür evrensel devrim yaparak bu deneyi Sovyetler Birliği'nden dünyanın geri kalanına yaymak istiyorlardı. En nihayetinde de dünya, Yahudiler tarafından yönetilecek duruma gelecekti.

Ancak Nasyonal Sosyalist devrim bu girişime ölümcül bir darbe indirdi. Dünya çapında tüm Yahudiler, artık yaptıkları ajitasyonların Avrupalı toplumları alaşağı etmek için yeterli olmayacağını anlayınca da savaşın çıkmasını beklemeye karar verdiler. Savaşın mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyorlardı zira bu sayede Bolşevizm terörünü giderek körükleyecek ve zayıf düşen, yorulan, yetersiz kalan Avrupa'nın üzerine salacaklardı. Moskova'daki Bolşeviklerin amacı, savaşın başından beri buydu. Zafer kazanmalarının kolay ve kaçınılmaz olacağı bir anda savaşa girecekler ve o arada da Almanları, batı cephesinde kritik bir başarı kazanmalarına engel olmak adına mümkün olduğunca oyalayacaklardı. Bir Pazar Sabahı Führer'in kılıcı, yalan ve entrikalarla ördükleri ağı ikiye böldüğünde Kremlin'de ne şiddetli öfke çılgınlıklarının yankılanmış olabileceğini hayal edebilirsiniz.

O zamana kadar Yahudi Bolşevik liderler akıllı davranarak geri planda kalmayı başarmıştı, bu yüzden muhtemelen bizi kandırmış olabileceklerine dair bir yanılgıya düştüler. Litwinow ve Kaganowitsch nadiren ortalıkta görünüyordu. Ancak sahne arkasında sinsî eylemlerine devam etmekteydiler. Bizleri, Moskova'daki Bolşevikler ile Londra ve Washington'daki Yahudi plutokratların düşman olduklarına

inandırmaya çalıştılar ancak gizliden gizliye bizi köşeye sıkıştırmayı planlıyorlardı hep birlikte. Şeytani oyunları ortaya çıktığı anda birbirlerine arka çıkmaları da bunu kanıtlamış oldu. Her iki tarafta da var olan her şeyden habersiz kimseler, gördükleri manzaraya inanamayarak gözlerini ovuştururken taktiksel hamlelerle bir kez daha ikna edildiler.

Örneğin; Moskova'da Yahudiler ATEİZM DERNEĞİ kurdular ve onursal üyelerinden biri de Sovyetlerin önde gelen isimlerinden biri oldu. Böylece Sovyetler Birliği'nin tamamında inanç özgürlüğü garanti altına alınmış oldu. Yalan haber yayma organları derhal dünya basınına artık kiliselerde ibadet etmenin serbest olduğu haberini yaydılar. Her gece radyoda Enternasyonal Marşı çalarak yayın yapan Bay Eden, ilginç bir tespitte bulunarak Bolşeviklerin aslında düşman değil, tam tersine müttefikleri olduğunu söyledikten sonra da İngilizleri sakinleştirmek mümkün olmadı. O sırada anlatılan her şey o günlerde İngilizlere biraz ağır gelmişti ancak ünlü radyocu iddiasını sebatla sürdürerek Stalin'in büyük bir devlet adamı ve ancak Churchill'le kıyaslanabilecek kadar büyük bir reformist olduğunu belirtti. Sonrasında Moskova ve Londra'da hüküm süren olağanüstü demokratik rejimler arasında benzerlikler bulmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

Dikkat çekicidir ki bu noktada aslında gerçeklikten çok da uzaklaşmış sayılmazlardı. Kendilerini tanımayan insanlar, onların gerçekten birbirinden çok farklı olduğunu söyleyebilirdi ancak uzmanlar, bir elmanın iki yarısı gibi olduklarını hemen anlıyordu. İster iş üstünde ister sahnede isterlerse de sahne arkasında olsunlar, Yahudilerden bir farkları yoktu. Moskova'da dua ederken de Enternasyonal'i söylerken de Yahudilerin her zaman yaptığı şeyi yapıyorlardı. Bir şeyleri taklit ediyorlardı yalnızca. Genelde yavaşça, adım adım, diğerlerini uyandırmadan ya da rahatsız etmeden etraflarına

uyum sağlıyorlardı. Ancak şimdilerde bizler onları deşifre ettiğimiz için bize çok öfkeli. Ne olduklarını bildiğimizin farkındalar. Yahudiler ancak gizlenebildiklerinde kendilerini güvende hissederler. Birinin kendilerini fark ettiğini sezdiklerinde ise kontrollerini kaybederler. Deneyimli Yahudi uzmanları, onların savurdıkları hakaretler ve ettikleri şikâyetlerde anında Eski Ahit'ten nefret söylemlerini hemen seçebilirler. Bize o kadar çok saldırdılar ki artık orijinalliklerini de yitirmiş durumdalar gözümüzde. Yalnızca psikolojik bir ilgiyle yaklaşıyoruz hepsine. Yahudinin öfkesi en uç noktasına ulaşana değin bekliyoruz, sonrasında parçalanma başlıyor. Mantıksız laflar ederek bir anda kendilerine de ihanet ediyorlar.

Moskova ve Londra radyolarında söylenenler ve Bolşevik ya da plutokrat basın yayın organlarında çıkan makaleler gerçekten anlatılabilecek gibi değil. Londra, iyi halini koruyup çevresine uyumlu görünmesi için Moskova'ya öncelik tanıyor. Bu sırada Moskova'daki Yahudiler de bol bol yalan üretiyor ve nihayetinde Londralı Yahudiler bu yalanları alıp masum burjuvazinin inanacağı hikâyelere dönüştürüyorlar. Bunu da son derece profesyonelce yapıyorlar. Lember'te işlenen ve geçmişte tüm dünyayı dehşete düşüren korkunç suçlar elbette ki Bolşevikler tarafından işlenmemiştir, bunlar ancak Propaganda Bakanlığı'nın uydurduğu saçmalıklardı. Alman habercilerin sözde kanıtlarını tüm dünyayla paylaşmaları da hiç uygun değildi. Bizler, sanatı ve bilimi baskılarken Bolşevizmin hüküm sürdüğü yerler kültürün, medeniyetin ve insanlığın hakiki merkezine dönüşmüştü. Hepimiz aslında Moskova Radyosundan yapılan yayınları keyifle dinliyorduk. Anlatılanlar o kadar saçma ve mantıksızdı ki neredeyse koltuklarımızı kabarttı zira Yahudi konuşmacıların Berlin'deki eski güzel günlerini anımsadıklarını tahmin ettik. Şayet çok kısa süreli bir hafızaları yoksa yaptıkları bütün aşağılamaların ne kadar berbat ol-

duğunu hatırlayacaklardır mutlaka. Her gece, suratlarımıza birer yumruk indireceklerini, hem bizleri hem de diğer küçük Nazi 'domuzları' döveceklerini söylüyorlardı. Elbette bunu yapmak isteyebilirsiniz ancak istediğiniz şeyi eyleme dökmek çok başka bir şeydir, Baylar! Olanların trajikomik bir yanı da var. Yahudiler gerçekten çok güçlüymüş gibi konuşuyor ancak ilerleyen Alman askerilerini görünce tavşan misali kaçarak çadırlarına saklanıyorlar. *Qui mange du juif, en meurt!*¹

Bu noktada, Yahudilerin tarafında olanların kaybetmeye mahkûm olduklarını söylemek yanlış olmaz. Bekleyebilecekleri tek şey, hızla yaklaşan yenilgileri olacaktır. Elllerinde yıkımın tohumlarını taşıyorlar. Bu savaşın, Nasyonal Sosyalist Almanya'ya ve uyanmakta olan Avrupa'ya son darbeyi indireceğini düşünmüşlerdi ancak yıkılan bu kez kendileri olacak. Şimdiden dünyanın dört bir yanında aldatılan umutsuz insanların çığlıklarını duymaya başladık bile:

"Bu Yahudilerin suçu! Onların suçu!"

Adaleti sağlayacak olan mahkemenin kararı korkunç olacak. Bizim bir şey yapmamıza gerek bile kalmayacak. Her şey zaten olacağına varacak.

Uyanan Almanya'nın yumruğu bu ırkçı pisliği dağıtırken, uyanan Avrupa'nın yumruğu da elbet arkasından gelecek. İşte o zaman taklitçilikle bulundukları ortama uyum sağlamak Yahudileri kurtarmayacak. Kendilerini suçlayanlarla bu kez doğrudan yüzleşmek zorunda kalacaklar ve ulusların mahkemesi utanmazlıklarını acımasızca yargılayacak.

Sonra da zerre acımadan, asla merhamet etmeden son darbeyi indirecek. Dünyanın düşmanı düşecek ve Avrupa'ya barış gelecek!

¹ (Fr.) Yahudiyi yiyen, ölür.

YENİ BİR ÇAĞA GİRERKEN

28 Eylül 1941

“Geçmişte kafam karışık ve yüceliği olan hiçbir şeye inanamayı başaramıyordum. Ancak artık her şeyi gördüm ve eğer yaşarsam beni yüce Alman İşçi Partisi'nin bir üyesi olarak kabul etmenizi istiyorum. Ölersem de, Almanya uğruna seve seve ölürüm, bu uğurda her şeye varım.”

Bu sözler, Donawitz'te görev yapan Joseph Zezetka adındaki bir askerin, kasabasındaki grup liderine yolladığı mektuptan alıntılandı. Son üç ayda Doğu Cephesi'nden buna benzer milyonlarca mektup aldık. Her biri, Alman halkına Doğu Cephesi'nde yaşanan zorluklar, tehlikeler, fiziksel ve ruhsal güçlükler hakkında bir fikir veriyor ancak aynı zamanda askerlerimizin zafer kazanacağına dair sarsılmaz bir güven de aşıyor yüreklerine. Hiçbir propaganda, hiçbir haber raporu ya da hiçbir fotoğraf bundan daha iyisini başaramazdı. Düşmanın, Alman halkına savaş hakkında yanlış ya da eksik bilgi verdiğimizize dair bitmek bilmez yalan propagandalarına en güzel cevabı askerlerimizin mektupları veriyor. Doğrudan deneyimledikleri şeyleri en yakınlarına,

yani gerçeği gizlemek zorunda kalmadıkları insanlara yazıyorlar. Yıkıcı gerçekleri ne bir eksik ne de bir fazla anlatıyorlar. Doğuda, Avrupa ve onun en tehlikeli ve en şeytani düşmanı arasında verilen bu devasa savaşta iddialarımızın doğruluğuna şahit olan en güvenilir insanlar onlar.

Elbette bu askeri operasyonların boyutunu anlayamayan insanlar da var. Olaylara alışık oldukları pencereden bakıp aşına oldukları standartları baz alıyorlar yalnızca. Böyle insanlar hâlihazırda eşi benzeri görülmemiş bir dünya savaşı verildiğini algılayamıyorlar. Bolşevizm kendini yok olmaktan kurtarmak için ulaşabildiği her türlü olanağı kullanıyor. Bu, bir hayat memmat meselesi. İçimizden yalnızca biri hayatta kalacak. Herkesin, şayet Führer Sovyet tehlikesine karşı harekete geçmeseydi neler olabileceğini bir düşünmesi gerekir. Ancak o zaman kapıda bekleyen felaketin boyutlarını sağlıklı bir biçimde idrak edebilirler. Askerlerimiz Moskova'nın planlarına bizzat şahit oldu ve önce Almanya'nın sonra da Avrupa'nın yıkımı için yapılan hazırlıkları kendi gözleriyle gördüler. Sovyetlerin sistemini ilk elden deneyimleyip sözde işçi ve köylü cenneti olan ülkenin gerçek şartlarını arada hiçbir perde olmaksızın, tüm açıklığıyla gözlemlediler. Bunun geleceğe etkisi gerçekten büyük olacak. Nasıl ki Polonya harekâtından sonra Almanya'da Yahudi sorunuyla ilgili herhangi bir tartışma kalmadıysa, Doğu harekâtı tamamlandığında Bolşevizm hakkında da kimse herhangi bir itirazda bulunmayacak. Bu bir harekâttan, hatta bir savaştan çok daha fazlası. Bu, kelimenin en geniş anlamıyla kıtaların kaderini belirleyecek tarihi bir mücadele.

Mücadelenin boyutları konusunda da aynı şeyler geçerli; yaptıklarımızın, herhangi bir kıyaslamada bulunulamayacak kadar geniş ve güçlü olduğunu anlıyoruz ancak yabancı, hatta tamamen tarafsız gözlemcilerin mücadelemizi kendi dar pencerelerinden değerlendirmeye çalışmaları tam anlamıyla saçmalık. Örneğin; Zürih ya da Bern'deki ancak bir

ilkokul üçüncü sınıf öğrencisinin bilgeliğine sahip olan sözde militer yazarlar, doğudaki operasyonların boyutunun, fethedilmesi beklenen alanla kıyaslanamayacağını ve yok etme mücadelesinin verildiği alanın İsviçre'den daha geniş bir alanı kapsadığını yazdı. Rakamlar ya da bölgeler konusundaki değerlendirmelerimizi tartışmanın kime ne faydası olacak peki? Dünya Savaşı sırasında yüz bin kişiyi tutsak ettiğimizde, okullar kapatılmış, fabrikalarda bayraklar yarıya indirilmiş ve sekiz gün boyunca kilise çanları çalınmıştı. Bugün bunlar bize çok sıradan görünüyor. Zira geçmişte olduğu gibi bugün de önemli olan zafer kazanmak. Bugün de askeri başarılar askerlerin ruhsal ve bedensel çabalarıyla kazanılıyor ve askerlik nedir bilmeyenlerin bunu anlaması kolay değil. Önemli zafer ancak ve ancak kan akıtıp ter dökülerek kazanılır, biz anavatan toprağında gün be gün, her saat kendi işlerimizle uğraşırken cephede kelimelerle anlatılamayacak bir kahramanlık destanı yazılıyor. Haber gösterimlerinde Alman askerlerinin çamur ve balçık içindeki arazilerden geçtiklerini izliyoruz. Pilotların pike yapıp düşmanın üzerine dalışa geçişini ve kara birliklerini desteklediğini görüyoruz. Tüfekli birlikler yol kenarında, tek bir fısıltıyla verilecek olan yirmi metreye kadar seri ateş açma emrini bekliyorlar. Mühendislerimiz, düşmanın top ateşinin tam ortasında, üzerine köprü kuracakları nehrin kıyısında duruyorlar. Topçu birlikleri göğüslerini siper etmiş, düşmanın üzerine ölüm ve yıkım yağdırıyorlar. Bir siperin ortasına neredeyse ölü gibi uzanmış ya da on beş dakikalık rüyasız bir uyku uyumak için bir duvara dayanmış topçuların, tüfekli askerlerin, mühendislerin ve pilotların fotoğrafları geçiyor elimize. On beş dakikalık dinlenmeden sonra tekrar görev başına geçiyor, uçuyor, uygun adım ilerliyor, köprü inşasına devam ediyor, silahlarını ateşliyorlar, hem de onca yorgunluğa rağmen düşmanın kendini toparlamasına izin vermeden saldırıyorlar.

OKW raporlarında ise yalnızca operasyonların planlara uygun şekilde ilerlediği belirtiliyor. Ara sıra yine radyolar-dan zafer duyuruları yapılıyor ancak biz yalnızca nefesle-rimizi tutup bekliyoruz. Geçmişte de benzer zaferler kaza-nıldı.

Tarafsız eleştirmenlerimiz istediklerini söyleyebilirler. Tüm edebi ve sosyal becerilerini kullansalar dahi tek bir Sovyet köyünü bile kuşatamayacakları aşıkâr. Kahraman Al-man ordusu hem Avrupa'yı hem de onları savunurken otur-dukları tehlikeden uzak köşelerden çok bilmişlik taslayarak yazdıkları makalelerin pek de bir önemi yok. Alman ordusu bir köşeye çekilip de Bolşeviklerin ilerlemesine izin versey-di böyle militer eleştiriler yazma fırsatları da olmayacaktı. Bu insanlar çok fazla şey biliyor olabilirler ya da söyleyecek çok akıllıca şeyleri olabilir ancak Sovyetler geldiği takdirde onları sesini bir çırpıda keserdi. Doğudaki entelektüeller ya da onlardan geriye ne kadarı kaldıysa bir noktaya kadar ko-nuşabiliyor. Kendi deneyimlerinden biliyorlar Bolşevizmin ne olduğunu. Ancak Bern, Zürih ve Stockholm'deki sözde entelektüellerin pek de bir şey öğrendiği yok. Objektiflikten çok uzaklar ve kibarca ifade etmek gerekirse düpedüz peşin hüküm veriyorlar. Alman askerleri doğuda Avrupa kültürü ve medeniyeti için mücadele ederken onlar, bu konuda mü-temadiyen atıp tutuyorlar ancak bunu yapabilmelerinin tek nedeni aynı Alman askerlerinin onları koruyan kılıçlarını düşmanın üzerinden çekmemesi. İşte durum bundan ibaret.

Bunları söylemek arı kovanına çomak sokmaya benziyor olsa da bunu yapmak gerekiyor. Bu sözde tarafsız entelek-tüelleri iyi biliriz biz. Asla taşıdıkları sıfatı hak etmeyen tiplerdir hepsi. Neler olduğunu anlamaktan dahi acizler. İleriye bakmak yerine geçmişe takılıp kalırlar. Ne neler ol-duğundan ne de neler olacağından haberleri var. Bir şeyleri, savaşın en başında bıraktıkları yerden alıp onların üzerine konuşmayı seviyorlar yalnızca. Ancak o steril hayalleri gele-

ceği inşa etmek için yeterli değil. Neyin imkânsız olduğundan bahsetmeksizin mümkün olan imkânsızmışçasına lanse etmeyi seviyorlar. Dokuz sene önce partimizin politikada başarılı olmasını imkânsız görüyorlardı. Bunu bile beceremeyenler dış politikada gelecek başarılarımızı ya da askeri ilişkilerimizin yönünü nasıl öngörebilirler! Böyle insanlar ancak gerçekler yüzlerine çarpıldığında neler olduğunu anlıyor. İki hafta boyunca herhangi bir gerçeği kanlı canlı karşılarında görmezlerse, yeni çağı gözden çıkarmaya bile hazır bulunuyorlar. Geçmiş, bir bilim adamı hassasiyetiyle irdelerken içinde bulundukları döneme yedi mühürlü kitap muamelesi yapıyorlar.

Almanya'da iki haftalık bir patates stoku sıkıntısı yaşanır-
sa örneğin, Alman halkının isyana hazırlanması gerektiğini
salık veriyorlar. Kahve, sigara ya da biranın temininde kısa
sürelili aksaklıklar yaşandığında Alman halkının çoğunluğu
bunu protesto etmezse hemen psikolojileri bozuluyor. Bay
Churchill ahmakça, saçma ve son derece abartılı demeçler
verirken Almanya'nın buna nasıl bir karşılık vereceğini he-
vesle bekliyorlar ancak bizler ona yanıt dahi vermiyoruz.
Zira Bay Churchill'in ve plutokrat çevresinin bizim yok ol-
mamızı istediği pekâlâ biliyoruz. Söyleyecekleri hiçbir şeyi
umursamıyor, yalnızca Führer'e mücadelesinde başarılı ol-
ması için yardımcı olmak amacıyla çalışmaya devam ediyor-
ruz.

Çağın büyüklüğünü görmemizi sağlayan pencereyi
kimsenin çamura bulamasına izin vermeyeceğiz. Nefret ve
hasetle kıvranan düşmanımızın sinsi tehditlerini bertaraf et-
mek için fedakârlık yapıp önlem alarak yorulmak bilmeden
çaba sarf etmemiz gerektiğini çok iyi biliyoruz. Her şeye ha-
zırlıklıyız. Elbette günlük yaşamda da ilgilenilmesi gereken
şeyler ve taşınması gereken yükler var. Bunu kim inkar ede-
bilir ki? Hepimizin savaş yerine barışı tercih edeceği ve sa-
kin zamanlarda hepimizin daha mutlu bir gelecek için plan-

lar yaptığı da bir gerçek. Tehlikelerin tam ortasındaiken hayatı sevmeyi öğrendik ve ara sıra hayal ettiklerimiz bizi mutlu eden barış, güvende olma, kutlama ve mutlu yaşama düşünceleriyle hedefimizden uzaklaştırabiliyor.

Ancak bunlar, Bay Churchill'in; kurnaz tahriklerine kapılmamıza ve giderek zayıf düşüp korkuya kapılmamıza dair umutlarını gerçeğe dönüştürür mü? Asla. Churchill her daim ulusumuzun yıkımını ve felaketini istiyor. Şayet eline düşersek bize, ailelerimize ve çocuklarımıza neler yapabileceğini çok iyi biliyoruz. Himayesindeki Yahudiler, bize öfkelenedikleri her an, gelecekte neler olabileceğine dair işaretler veriyorlar bize. Bizi kandıramazlar. Dar görüşlü İsviçreli politikacılar ise bizlere, Reichstag'daki Ekonomik Parti ya da Hıristiyan Yardımlaşma Vakfı'ndaki temsilcileri anımsatıyor. Reich'in geleceği için Marksizmle savaştığımız dönemde bizimle alay ediyorlardı. Ancak Kızıl Cephe çöktüğünde her biri unutulup gitti.

Bizler benzersiz ve kudretli bir çağda olduğumuzun bilincindeyiz. Zaman durmaksızın akıyor. Geleceğe devasa adımlarla ilerliyoruz ve zamanın izinden gidenler ne şanslı ki yepyeni bir çağın kapılarının açılışına şahitlik ediyorlar.

NE ZAMAN VE NASIL?

9 Kasım 1941

Dünya Savaşı sonrası Avrupa'nın ne kadar hastalıklı bir yapıya büründüğünü ve yeniden sağlığına kavuşması için de ne tür kapsamlı değişikliklere ihtiyacı olduğu bu savaş sürecinde iyice netlik kazanmış durumda. Bazen zararsız bir soğuk hava dalgası bir dizi hastalığın ortaya çıkmasına zemin hazırlarken, belirgin bir önem arz etmeyen ufacık bir eylem ise dünyanın bir bölümünü kafa karışıklığına sevk edebiliyor. Tarihin bir parçasını oluşturan politikayı anlamayanlar, bahsi geçen olayın başlangıcının insanlığa büyük felaketler getirdiğine ve ulusların değişimine neden olduğuna inanabiliyorlar. Örneğin; Saraybosna'da atılan kurşun, Dünya Savaşı'nı başlattı ancak savaşın esas nedeni o kurşun değildi. Avrupa zaten yıllardır böyle bir savaşa hazırlanıyordu. Alman hükümeti yaklaşan tehlikeyi görmek istemedi ve bu yüzden de kendini, daha önceden hazırlık yapmış olsaydı daha etkili bir biçimde mücadele edebileceği ancak bunu yapamadığı için olabilecek en kötü zamanda yakalandığı bir savaşın içinde buldu. Kişi, acımasız bir düşmanın ilk kur-

şunu sıkamak için mümkün olan en iyi pozisyonu bulmayı bekleyeceğini bilmeli ve gerekirse ilk kurşunu kendisi sıkmalıdır. Dönemin sorumluluktan kaçan hükümeti, tehlikeyi görmezden gelerek işlerin daha da büyümesine neden oldu ve ancak iş işten geçtiği zaman ordularını harekete geçme emri verebildi.

Bütün bir ulusun hayat memmat mücadelesi içerisinde, bu mücadeleyi başlatan esas olayın insanların hafızalarından silinmesi doğal. Bugün verdiğimiz savaşın devasa boyutları göz önüne alınınca savaşı başlatan olayın 1939 yılının Ağustos ayında gerçekleştiğinin düşünülmesi ise tam bir saçmalık. Danzig şehrinin yeniden Reich'a katılması ve bu vesileyle bir koridor oluşturulması gerekiyordu. Almanya'nın bu mütevazı talebi dahi düşman tarafından reddedildi ve savaş bahanesi olarak kullanılarak bu kötücül mücadelenin başlamasıyla kıtamızın tamamında deprem üstüne deprem yaşandı. Ardından da Avrupa'nın bütün o eski, asla çözülmemiş ya da kısmen halledilmiş sorunlarının her biri tekrar su yüzüne çıkarıldı. Versay Anlaşması'yla, yaşamımızı sürdürdüğümüz bölgedeki herkes bir nevi zincire vurularak sosyalist Almanya'yı büyüyen popülasyonu, ölmeye yüz tutmuş plutokrasiler tarafından boğulduğu, genç Mihver Devletler'in¹ dünyanın hiçbir kaynağına ya da zenginliğine erişiminin olmadığı, sadık dalkavukları yardımıyla İngiltere'nin her istediğinde onu rahatsız edebileceği; doğuda Sovyetler Birliği'nin yüz yetmiş milyon insanı, ancak barbar insanların besleyebilecekleri kadar vahşi niyetlerle büyük bir kriz yaratacak şekilde bütün kıtaya saldırmak üzere Bolşevik ordusu oluşturmak için sefalet mahkûm ettiği ve ekonomik ve sosyal yaşamın son temellerinin de bu şekil-

¹ İkinci Dünya Savaşı, ulusların bir araya gelerek oluşturduğu iki büyük grup arasında gerçekleşmişti; Mihver Devletler aralarında anlaşılan Almanya, İtalya ve Japonya tarafından kurulan ve Müttefik Devletler bloğuna karşı savaşan gruptu.

de yıkılacağı ufacık bir alana sıkıştırdı; bahsettiğimiz bunca mesele de tartışmaya açık halde, öylece kaldı.

İşte bu savaşa birlikte, hoşumuza gitse de gitmese de, tüm bu sorunlar tek tek çözülmek zorunda. En başından itibaren de yasalara uygun davranmalıyız. Artık hiçbirimizin kaçıışı yok. Hiçbir şeyi erteleyemeyiz. Savaşa katılacak her bireye ihtiyaç var. Bugün düşmanla mücadele edemezsek yarın, muhtemelen çok daha zor şartlar altında savaşmak zorunda kalacağız. Kimse artık, Polonya Danzig'i verip istediğimiz koridoru açmamıza izin verirse ya da Polonya operasyonlarının sonunda Fransa ve İngiltere Führer'in barış teklifini kabul ederse Avrupa'nın bütün sorunlarının çözüleceğini düşünmemeliler. İngiltere'nin uslu duracağına ya da Sovyetler Birliği'nin kurduğu devrim ordusunun aslında işe yaramaz bir oyuncak olduğunun ortaya çıkacağına kim inanır? Hayır, şu anda durursak, savaş birkaç yıl sonra geri döner ve şu anki halinden tek bir farkı olur; düşmanımız Polonya operasyonlarımızdan sonra savaş konusunda dersini almış ve bizim kapasitemizi aşacak silahlar geliştirmiş olurlar.

Kader bize acımasız ve amansız davrandıysa da iyiliğimizi istedi. Bizi, şayet düşmanımız –şüphesiz sonradan çok daha büyük bir tehdit yaratmak koşuluyla– bizimle anlaşabilirmiş gibi rol yapsaydı asla alamayacağımız kararlar almaya zorladı. Bulduğumuz bölgenin sorunları giderek daha fazla netleşirken, çözümlerin ertelenmesi artık mümkün değil. Mesele artık bölgesel sorunlara bir çözüm bulmaktan daha fazlası; mesele artık herkesin meselesi. İşte içinde bulunduğumuz savaşın boyutlarını ancak böyle tanımlayabiliriz: Herkesin meselesi. Bu savaş sürecinde yaşanan –er ya da geç, muhakkak bir savaşa yol açacak olan– farklı olayların arasında, şartların ne olduğu önemli olmaksızın bir bağlantı var. Her şeyden önce, diğer tüm savaşlardaki gibi bu savaşın da hem ruhsal hem de fiziksel yükleri olacağını asla inkâr edemeyiz. Bu noktada asıl önemli soru, savaşın ne zaman

biteceği değil, nasıl biteceğidir. Eğer biz kazanırsak, akıllara gelen her türlü sorun çözülecek: Hammaddeler, yiyecek stokları, yaşam alanları, devletimizin sosyal dönüşümünün temellerinin atılması ve Mihver Devletler'e dâhil her milletin ulusal bağımsızlığı. Eğer kaybedersek, çok daha fazlası elimizden kayıp gidecek: Ulusumuzun tam anlamıyla yok olacak.

İşte düşmanlarımızın asıl meselesi de bu: Ulusal varlığımız. Reich'in ve onun müttefikleri olan ulusları, nasıl en etkili ve kalıcı biçimde yok edecekleri konusunda fikir ayrılığına düşüyor olabilirler; biri askeri ve ekonomik birliğimizin çözülmesi gerektiğini söylerken bir diğeri ulusumuzu ufak eyaletlere bölmeyi; üçüncü bir kimse, doğum kontrolü ve kürtajla nüfusumuzu on milyona kadar düşürmeyi ve dördüncüsü de altmış yaşın altındaki bütün Almanların kısırlaştırılmasını teklif ediyor. Ancak hepsi tek bir payda buluşuyor: Almanya'yı bir kez daha yendiklerinde bu kez bizi tamamen yok etmek, tarihten silmek, ortadan tamamen kaldırmak istiyorlar. Bu kez, bize ufacak da olsa bir var olma umudu verecek bir Versay Anlaşması da beklememiz mümkün değil. Düşmanlarımız, askeri operasyonlar konusunda ne kadar çok umutsuzluğa düşerse kana susamışlık kokan Eski Ahit hayallerine o kadar büyük bir kinle tutunuyorlar. Attıkları sloganlar cahillere çekici geliyor olsa da sözde hümanist sözlerinin ardındaki yakıp yıkma arzusunu bütün çıplaklığıyla görebiliyoruz bizler. Mihver Devletler şu anda kendi varoluşları için savaş veriyorlar ve eğer kaybedersek kendimizi içinde bulacağımız cehennemin yanında savaşın getirdiği sorunlar ve güçlükler sönük kalıyor.

Gerçeği saklamaya çalışmanın bu noktada hiçbir anlamı yok. Açık olmak hiçbir zaman bir zayıflık göstergesi olarak değerlendirilmemeli, bilakis sahip olduğunuz gücün hakiki bir kanıtı olmalıdır. Şayet 1917'de ulusumuza yüce bir elçi gönderilerek halka 1918 Kasım ayında verilen kapitülasyon-

lardan sonra olacaklar açıkça anlatılmış olsaydı, son anda soluğumuzun kesilmesine asla izin vermez ve ne yapıp edip o savaşı kazanırdık. Yirmi yıllık bir mücadelenin ardından 1918 yılının Kasım ayında ulusumuza verilen zararın telafi edilmesi için Adolf Hitler gibi bir politik dehanın gücüne ihtiyacımız vardı. Ancak daha en başından onun çabalarını bile sekteye uğratmaya çalışanlar oldu. Ancak artık ikinci bir şansımız yok. Bugün elimize geçen bu fırsat hem en büyük hem de son şansımız. Her gün bu gerçeği bütün çıplaklığıyla hatırlamak zorundayız. Askerlerimiz cephede mücadele ederken, işçilerimiz iş yerlerine giderken, çiftçilerimiz ulusumuzun ekmeği olacağı buğdayı hasat ederken; mühendislerimizi, bilim adamlarımız, sivil çalışanlarımız, doktorlarımız ve sanatçılarımız, ulusa her nerede hizmet veriyor olursa olsunlar bu gerçeği akıllarından çıkarmamalı. Her sabah uyanınca, her gece uyumadan önce bu uğurda dua etmeli herkes. Yaptığımız her şeyde bu motivasyonla çalışmalıyız.

Kazanabiliriz ve kazanacağız! Ancak bu zafer için halkımızın tamamının var gücüyle çabalamasına ihtiyacımız var. Tek bir ferdin dahi kenara çekilmemesi, bu mücadeleye bir şekilde katılması gerekiyor. Nasıl ki savaşı kazanmak hepimizin faydasına olacaksa, kaybetmek de aynı anda hepimizi yok edecek. Tarihimizdeki her belirleyici anda olduğu üzere halkımızın kaderi bugün de yine kendi ellerinde. Bizler geleceğimizin nalbantlarıyız, bugün ise üzerimize her zamankinden daha çok görev düşüyor. Diğer uluslara liderlik ederek onlara Avrupa'nın genelinin mustarip olduğu kafa karışıklığından nasıl kurtulacaklarını göstermek zorundayız. Kaderi, son zaferimizi kazanmamıza izin vermeden önce bizi böylesine zorlu bir mücadeleye soktuğu için suçlayabilir miyiz? Kıtayı yeniden şekillendirmek gibi böylesi tarihi bir görevin, hiçbir çaba sarf etmeden öylece kucağı-mıza düşeceğine inanan var mıdır aramızda? Tarih kimseye

hediyeler sunmaz, fırsat verir ve o fırsatı nasıl elde edeceğini bilmeyen en sonunda her şeyini kaybeder.

İçinde bulunduğumuz durum bundan ibaret, hepimiz de bu durumu olduğu gibi kabul etmek zorundayız. Savaşların hemen herkesten çok büyük fedakârlıklar istediğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Peki, her ne kadar artık savaşa katılamayacak durumda olsalar da yenilgiye uğrayan ulusların feda ettikleri bizim feda ettiklerimize kıyasla çok daha büyük değil midir? Her ne kadar şu anda savaşın en ağır yüklerini ulus olarak sırtımızda taşıyor olsak da, hâlâ Avrupa kıtasındaki diğer tüm uluslardan daha yüksek standartlara sahibiz. Bu sebeple yaşamın hangi alanında olursa olsun karşımıza çıkan kısıtlamaları kabul etmeliyiz zira hiçbir katlanamayacağımız şeyler değil. Daha önce hiç olmadığı kadar çok çalışmalıyız. Ulusumuzun kaderi için verdiğimiz bu savaş bizlerden; bütün enerjimizi, sadakatimizi ve adanmışlığımızı talep ediyor. Ne kadar zor durumda olsak da etrafımıza bakıp bizden çok daha zor durumda olan uluslar görme ihtimalimiz var. Bu savaş yalnızca askerlerin meselesi değil; bütün ulusumuzun kanları ve terleriyle katılması gereken zor ve acı bir mücadele. Geçmişte düştüğümüz umutsuz duruma rağmen ulus olarak bu savaşı bizler istemedik; bu savaş bizlere zorla dayatıldı. Ancak artık buradayız ve en kötü kısmını da geride bıraktık bile. Şimdi topraklarımızda yaşayan en son erkeğe, en son kadına kadar her birimizin görevi, büyük bir kararlılıkla bu savaşı, bir daha tekrarlanmayacak şekilde nihayete erdirmek için çalışmaktır. Bunu hem kendimize hem de gelecek nesle borçluyuz!

Şimdi gelin, zafer bizim olana dek çalışalım ve mücadele edelim! Zafere giden yolda gereken her şeyi yapalım ve bu uğurda önümüze çıkacak her türlü engeli aşalım. Zaferin ne zaman geleceğinden ziyade eninde sonunda bizim olmasını sağlamak için elimizden ne geliyorsa yapalım. Kaderin ulusumuza ve onun uğrunda çalışan herkese zafer meyvesini

tattıracağı günler gelecektir. İşte o zaman insanımızın yüzündeki her bir çizgi, içinde bulunduğumuz bu yüzyılın gücüyle parlayacaktır!

SUÇLU, YAHUDİLERDİR!

16 Kasım 1941

Dünyadaki bütün Yahudilerin, bu savaşın patlak vermesi ve büyümesindeki tarihsel sorumlulukları öyle aleni bir biçimde kanıtlandı ki artık bunun tekrar tekrar konuşulmasına gerek dahi yok.

Savaşı Yahudiler istedi, şimdi istedikleri savaşta mücadele ediyorlar. Führer'in 30 Ocak 1939'da Reichstag'ta yaptığı konuşmada söyledikleri de bir bir gerçekleşti: *Eğer Yahudilerin idare ettiği uluslararası ekonomik güçler dünyayı bir kez daha savaşımaya sevk etmeyi başarırsa bu savaş, dünyanın Bolşevizmi kabul etmesi ve Yahudilerin zafer kazanmasına değil, Avrupa'da Yahudi ırkının tükenmesine vesile olacaktır.*

İşte şimdilerde bu kehanetin gerçekleşmesine şahit oluyoruz. Yahudiler, her ne kadar sert olsa da sonuna kadar hak ettikleri karşılığı buldular. Evrensel Yahudilik ulaşılabildiği bütün güçleri bu savaşa dâhil etti ancak şimdilerde bizim için planladığı ve şayet eline fırsat geçseydi bir an bile düşünmeden hayata geçireceği her şeyin çöküşünü de-

neyimliyor. Kendi benimsedikleri yasaya uygun şekilde yok oluyorlar: "Göze göz, dişe diş!"

Bu tarihi mücadelede; ister Polonya'nın bir gettosunda yaşıyor olsun, ister parazit olarak varlığını Hamburg ya da Berlin'de sürdürüyor olsun, isterse de Washington ya da New York'ta savaş tamtamları çalıyor olsun, bu dünya üzerinde yaşayan her Yahudi bizim düşmanımızdır. Doğduğu andan itibaren o ırka mensup olan bütün Yahudiler, Nasional Sosyalist Almanya'ya karşı yürütülen uluslararası bir komplonun parçasıdır. Her biri bizi yenmeyi ve ırkımızın yok olmasını, böylece tüm gücü tekellerine almayı hedefliyorlar yalnızca. Artık Reich sınırları dâhilinde bizlere olan bağlılıklarını kanıtlayabilecekleri hiçbir şey kalmadı; onlara karşı, gereken bütün önlemleri almaya devam edeceğiz.

Bu önlemlerden biri de her Yahudi'nin üzerinde bulundurması gereken sarı yıldızlar. Özellikle Alman halkına zarar verecek en ufak bir harekette bulunmaları durumunda Yahudi olduklarının derhal anlaşılabilmesini istiyoruz. Bu, bizim açımızdan oldukça insani ve Yahudilerin aramıza karışarak ihtilaf yaratmayacağından emin olmak için alabileceğimiz en hijyenik ve koruyucu önlem.

Birkaç hafta önce Berlin'de Yahudiler ilk kez bu Yahudi yıldızlarıyla sokaklara çıktığında Reich'in başkentinin sakinlerinin ilk tepkileri oldukça şaşırtıcı oldu zira hiçbiri Berlin'de hâlâ bu kadar çok Yahudi olduğundan bile habersizdi. Herkes yakınlarında, önceleri zararsız bir vatandaş gibi görünen, belki hükümeti normalde olması gerekenden sadece biraz daha fazla eleştiren ve asla Yahudi olduğunu aklına getirmeyeceği birinin yıldız takmış olduğunu gördü bir anda. Zira bu Yahudiler kendilerini kusursuzca gizleyip etraflarına uyum sağlayıp arka planda ne renk varsa onu kuşanarak bulundukları ortamla bütünleşip uygun zamanı bekliyorlar sabırla. İçimizde kim, düşmanın hemen yanımızda olduğundan, sokakta, metroda ya da sigara kuyruğunda

beklerken yapılan konuşmalara sessiz ya da akıllı bir izleyici olarak katıldığından haberdar olabilirdi başka türlü? Yüzeysel işaretlerle ne olduğu anlaşılmayan çokça Yahudi var ve en tehlikeli olanlar da onlar. Gelenekselleştiği üzere bizler ne zaman Yahudiler konusunda bir önlem alsak, İngiliz ya da Amerikan gazeteleri ertesi gün çığırtkanlığa başlıyorlar. Bugün bile yurt dışındaki düşmanlarımızla doğrudan gizli bağlantıları olan Yahudiler var ve bu bağlantıları yalnızca kendi çıkarları için değil, Reich'in bütün askeri operasyonlarını baltalamak için de kullanıyorlar. Düşman içimizde. Peki, bu noktada bizim bu potansiyel düşmanları halkımıza görünür kılmamızdan daha mantıklı ne olabilir?

Yahudi yıldızı önlemimizi duyurduğumuz ilk günlerde Berlin'de gazete satışları tavan yaptı. Caddelerde dolaşırken yıldızlarını saklamak isteyen Yahudiler gazeteleri kapış kapış satın aldı. Bu eylem de yasaklandığında bu kez Yahudileri Berlin'in batı yakasında ikamet eden ve Yahudi olmayan yabancılarla dolaşmaya başladıklarını gördük. Bu tipler Yahudiliğe hizmet etmekten başka bir şey yapmıyor ancak bu provokatif eylemleri konusunda ise hemen aynı argümanı ileri sürüyorlar: Yahudiler de insan! –sanki bizler aksini iddia ediyormuşuz gibi! Katiller, çocuk tecavüzcüleri, hırsızlar ve kadın pazarlayan adamların da insan olduklarını kabul ediyor ancak onlarla Kurfüstendamm'da gururla yürüme gereği duymuyoruz! Her Yahudi, kendisinin iyi olduğunu düşünen insanlara aptal ya da sağduyudan yoksun bir Goy¹ muamelesi yapıyor ve her ne kadar yıllardır bir arada olsalar da o kimseye rehberlik etmesi gerektiğine inanıyor. İşte bu saçmalık!

Sırf bunun için bile bu savaşı kazanmak zorundayız. Zira kaybedersek, şu bahsettiğimiz zararsız görünen Yahudilerin hepsi bir anda kurt kesilecek, intikam almak için kadın-

¹ İbranicede 'ulus' anlamına gelen kelime. Yahudi olmayan halkları tanımlamak için kullanılır.

larımıza ve çocuklarımıza saldıracaklar! Tarihte buna dair pek çok örnek gördük! Bolşevizm'i getirdikleri, ne halk ne de yönetimler kendilerine en ufak bir kötülük yapmadığı halde Baltık ülkelerinde de Besarabya'da da yaptıklarına şahit olduk. Yahudilere karşı verdiğimiz bu savaştan artık geri dönüş yok -istese de, istemesek de devam edeceğiz ki bunu yapmayı zaten istiyoruz! Ulusal birliğimizi tehdit eden Yahudiler, Alman halkının arasından bir bir temizlenecek!

Ulusal, sosyal ve ırksal temizliğin en temel prensiplerinden biri budur. Yahudiler aramızda kalırlarsa bizlere asla huzur vermeyecekler. Elleri de olsa dünya üzerinde var olan bütün ulusları birer birer bize karşı savaşa sokarlar. Tüm dünyayı kendi kanlı finansal üstünlüklerini kabul etmeye zorlamak dışında bir şey istemeyen bir ulusun çektiği zorlukları neden umursayalım? Yahudiler, sağlıklı ancak cahil olan halkların kültüründen ahlak bir mantar misali beslenen parazit bir ırktır. Onlara karşı alınacak tek bir önlem var: O mantarı yerinden söküp atmak.

Bu yüzyılda insan ırkını meşgul eden böylesi bir sorun karşısında Yahudilerin safını tutan halkların argümanlarının ne kadar aptalca ve düşüncesizce olduğu ortada! Pek sevgili Yahudileri istediklerini elde etse, olacaklar karşısında hayretler içinde kalırlar ancak o zaman da iş işten geçmiş olur. İşte bu yüzden, böyle bir şeyi gerçekleşmesine engel olmak için gereken her türlü önlemi almak bir ulusa liderlik eden grubun başlıca görevlerindendir. İnsanlar arasında da hayvanlar âlemindeki gibi farklar vardır. Bazı insanlar iyi huylu, bazıları kötü huyludur. Hayvanlar için de aynı şey geçerlidir. Nasıl ki bir sinek, girdiği evin ev sahibi değil yalnızca geçici bir misafir oluyorsa, Yahudilerin hâlâ aramızda yaşıyor olmaları, bizim toplumumuza ait oldukları anlamına gelmiyor. Bay Bramsig ya da Bayan Knöterich, Yahudi yıldızı takan bir yaşlı kadına acıdıklarında şunu da akıllarından çıkarmamalı: O kadının uzak bir kuzeni olan Nathan Kauf-

mann New York'ta ofisinde oturmuş, altmış yaş altı bütün Almanların kısırlaştırılması üzerine planlar yapıyor! Aynı kadının, uzak bir akrabasının Baruch ya da Morgenthau yahut da Untermayer adındaki evladı Bay Roosevelt'in arkasına sığınarak savaş çığırtkanlığı yapıyor ve onu da savaşa sokmaya çaballıyor; şayet bunu başarır, iyi ancak cahil bir Amerikan askeri bir gün gelip Bay Bramsig ya da Bayan Knöterich'in tek oğlunu vurarak öldürebilir belki de. Böylece tüm bunlar, her ne kadar kırılğan ve acınası görünse de bahsi geçen yaşlı kadının da dâhil olduğı Yahudiliğın çıkarları uğruna yaşanacak.

Şayet Almanlar olarak ulusal karakterimizde tek bir kusur varsa, o da unutkanlığımızdır. Bu kusurumuz insani hassasiyetimizin ve cömertliğimizin bir kanıtıdır ancak politik bilgeliğimiz ve zekâmızı da gölgelemez. Yine de herkesi bizler kadar iyi olduğunu düşünürüz. Fransızlar 1939/1940 yıllarının kış döneminde Reich'i parçalamakla tehdit etmiş ve insanlarımızın aileleriyle birlikte kurulan yardım çadırlarından bir yudum sıcak yemek alabilmek için kuyrukta beklemek zorunda kalacağını haykırmışlardı. Ancak ordumuz Fransa'yı altı hafta içinde yenilgiye uğrattı ve bu bozgundan sonra askerlerimizin aç Fransız kadınlarına ve çocuklarına ekmek ve sosis verdiklerini, Paris'teki mültecilerin mümkün olduğunca çabuk ülkelerine geri dönebilmeleri için petrol yardımı yaptıklarına şahit olduk.

İşte, biz Almanlar böyleyiz. Erdemli oluşumuz ulus olarak en zayıf noktamız ancak yine de bunu değiştirmek istemiyoruz, dünyaca bilinen iyi huylu doğamız bize büyük bir zarar vermedikçe neden bunu yapmak isteyelim ki? Ancak yine de Klopstock¹ bize güzel bir nasihat veriyor: Fazla iyi huylu olmayın zira düşmanlarımız kusurlarımızı görmezden gelecek kadar soylu değiller.

¹ Friedrich Gottlieb Klopstock. Alman şair. Alman edebiyatına en önemli katkısı, edebiyatı Fransız kalıplarının dışına çıkaracak çalışmalar yapmış olmasıdır.

Şayet bu nasihati hayatın her noktasına uygularsak, Yahudilerle aramızdaki ilişkileri de bu bakış açısıyla şekillendirebiliriz; dikkatsizlik bu noktada yalnızca bir zayıflık değil, aynı zamanda görevlerin kötüye kullanıldığını gösterecek ve devlet güvenliğini tehlikeye atacak bir suç olarak değerlendirilecektir. Yahudiler bu günlerde tek bir şeyin özlemini çekiyorlar: Sağlığını kan ve korkuyla ödüllendirmek! Ancak bizler buna asla izin vermemeliyiz. Bu noktada etkili savunma yöntemlerinden biri affetmemek, halkımızı yok etmeye ant içmiş insanlara, savaş çıkırtkanlığı yapanlara, kaybetmemiz durumunda bizden faydalananak olanlara ve kazanmamız durumunda da mağdur olacak olanlara asla acımamaktır.

Bu yüzden şunları bir kez daha tekrar etmekte fayda görüyorum:

1. Yahudiler ulusumuzun yıkımıdır. Bu savaşı onlar başlattı ve onlar yönlendiriyor. Tek istedikleri Reich'ı ve halkımızı yok etmek. Bu yüzden onların planlarına engel olmalıyız.

2. Yahudiler arasında hiçbir ayırım gözetmemeliyiz. Her Yahudi, Alman halkının ezeli düşmanıdır. Şayet açıkça düşmanlık göstermiyorsa bunun nedeni bizleri sevmesi değil, korkaklığı ve sinsiliğidir.

3. Yahudiler bu savaş süresince ölen bütün Alman askerlerini suçlu gösteriyor zira onların anlayışına göre Yahudilere karşı gelen herkes bunun bedelini ödemek zorunda.

4. Şayet biri Yahudi yıldızı taşıyorsa bu, Alman halkının düşmanı olduğu anlamına gelir. Onunla iletişim kuran herkesi Yahudi kabul edip aynı şekilde muamele etmek gerekir.

5. Yahudiler düşmanlarımızı korumaktan hoşlanırlar ve bu da insanlarımıza, her birinin ne kadar zararlı olduğunu ispatlamamız için göstermemiz gereken en büyük kanıttır.

6. Yahudiler aramızda düşmanlarımızın casusluğunu yapmakta. Onların yanında olan herkes düşmanlarımıza yardım etmektedir.

7. Yahudilerin bizimle eşit olduklarını iddia etmeye hakları yoktur. Sokaklarda, dükkânların önlerindeki kuyruklarda ya da toplu taşıtım araçlarında sizlerle konuşmak isterlerse, yalnızca yalan söyleyecekleri için değil aynı zamanda toplum içinde konuşmaya hakları olmadığı için onları duymazdan gelmelisiniz.

8. Eğer Yahudiler duygularınıza oynarlarsa, aslında yalnızca sizin unutkanlığınızdan faydalanmak istediklerini aklınızdan çıkarmayın ve onlara, akıllarına ne olduğunu bildiğinizi ve onlara asla fırsat vermeyeceğinizi gösterin.

9. Samimi bir düşman, zaferden sonra göstereceğimiz cömertliği hak eder ancak Yahudiler, her ne kadar öyle görünmeye çalışsalar da asla mert birer düşman olamazlar.

10. Savaşın sorumlusu onlar. Bu yüzden bizden görecekle-ri her türlü muameleyi hak ediyorlar.

Devletin görevi işte bu insanları hizaya getirmek. Kimse- nin başına buyruk hareket etmeye hakkı yoktur. Devletin Yahudilere karşı aldığı önlemleri desteklemek, diğerlerine karşı bu önlemleri savunmak ve Yahudilerin oyunlarına kanmadan hepsini uygulamak bütün vatandaşların asli gö- revidir.

Devletin güvenliği için hepimizin yapması gerekenlerdir bunlar.

KENDİNİ BEĞENMİŞ BİR DEV

23 Kasım 1941

İngiltere Başbakanı Winston Churchill'in en yakın dostlarından birinin alkol olduğu herkesin malumu. Gerçekle arasındaki ilişki de pek öyle saf ve temiz sayılmaz. Politikaya atıldığı günden bu yana savaş yanlısı tavrını ortaya koyuyor. Ayrıca kendisi dünyaca ünlü bir yalancı, bildiğiniz gibi. Ağzından çıkan her bir lafla yalnızca düşman ya da tarafsız ülkelerdeki politikacıları güldürmekle kalmıyor, İngiltere'nin hatırı sayılır çevrelerinde de çoğu insan gülümsemeden edemiyor. Hiçbir şey yapamasa bile gerçeklere ya bir şeyler eklediği ya da bir şeyleri eksik anlattığını herkes biliyor. Şimdilerde İngiltere için faydası olmayan şeylerde vergi oranları üçle çarpılırken, İngiltere'nin ihtiyaç duyduğu şeylerde üçte birine düşürülüyor. Bu noktada çarpma bölme işlemleri de savaşın gidişatına göre değişiyor. Son zamanlarda Bay Churchill, Avam Kamarası'nı Atlantik'teki muharebe için bütçe ayırmaya zorlamak için son dört ayda yalnızca yaklaşık bir milyon İngiliz sterlini değerinde malzemenin battığını söylediğinde gerçek rakam aslında iki milyonu.

Gerçi kendisinin Stalin'den daha kötü bir yalancı olduğunu iddia edebilir zira o da son zamanlarda üç yüz yetmiş sekiz bin Sovyet askerinin kayıp olduğunu iddia etti ancak bizim elimizde üç milyon altı yüz bin kadar Bolşevik tutsak var. Yani kendisi rakamların ancak onda birini açıklayabiliyor halkına.

Özetle, düşmanlarımızın, elimizde inkâr edilemez kanıtlar varken bile rakamlar konusunda çok büyük yalanlar söylemekten çekinmedikleri aşikâr. Artık bizleri rakamlarla etkilemeye çalışmak gibi bir dertleri de yok. Tek amaçları, ister kısa ister uzun vadede olsun dünya kamuoyunun görüşünü etkileyebilmek. Zira artık kendileri de kendi halklarının gözünde yaşananların bir şok etkisi yaratacağının farkında oldukları için gerçekleri tüm çıplaklığıyla anlatmaya cesaret edemiyorlar. Bizim bildiklerimizi zerre kadar umursamadan gerçeği örtbas ediyorlar sadece. İşte şimdilerde Moskova-Londra ve Washington koalisyonunun yapabildikleri bundan ibaret.

Londra'da ise, şu şartlar altında İngiltere'nin nasıl olup da gerçekleri hâlâ saklamaya çalıştığını soran kişilerin sesi giderek yükseliyor. Bu noktada Bay Churchill verdiği son demeçlerden birinde hastalıklı bir imaj çizerek, eğer Japonya Amerika'yla anlaşmazlığa düşerse İngiltere'nin saatler içinde savaş ilan etmesinin kaçınılmaz olduğunu belirtti. Herkes bunun blöf olduğunun farkında elbette. Peki İngiltere, Atlantik'teki mücadelesinde her gün yardım çıgıkları atarken Amerika'yı desteklemek için ne yapabilir ki? Büyük Britanya şu anda öyle umutsuz bir durumda ki onu ancak bir mucize kurtarabilir. Bay Churchill'in öngörülerinden hiçbirisi gerçekleşmedi. Sovyetler Birliği sözlerini tutamadı. Atlantik'teki mücadele giderek büyüyor ve uzun vadede İngiltere'nin kayıplarının sayısı da artıyor. Mihver Devletler'e yönelik ambargo tehditleri de artık bir işe yaramıyor. Şayet

Bay Roosevelt, yedi fersah botlarıyla¹ savaşa girse dahi ayak uydurabilmesi mümkün müdür ya da mümkün olsa dahi bu gerçekten İngiltere'nin durumundan bir iyileşmeye neden olur mu?

İngiltere hükümetinin her şeye rağmen, bu umutsuz durumda bile yüz ifadesini korumak için elinden gelen her şeyi yapmak zorunda olduğu ortada. İngiltere'nin durumu, bırakın geçtiğimiz Haziran ayının son günleriyle kıyaslamayı, dünle bugünü kıyaslasanız dahi Londra'nın şansının yükseldiğini kanıtlayacak ufacık bir şey dahi bulamazsınız. İngiltere'nin öngörülerini dibi gördü. Sırf Sovyetleri rahatlatmak için planlanan ve dört ay öncesine kadar Londra'da dünyanın en normal planı olarak lanse edilen Avrupa kıtasının sözde işgaline değinmek bile istemiyoruz. Kısa süre öncesine kadar kiralık gazetecilerini bu planı desteklemeleri için yüreklendiren İngiliz Başbakanı, Kanal'ın diğer tarafında planı strateji masasından kaldırdı bile.

Führer, Münih'teki son konuşmasında bu boş tehditleri alaya alırken İngilizler bu utanç verici olayı hasıraltı ederek Führer'in konuşmasında yeni herhangi bir şey olmadığını ve bu yüzden de gazetelerde detaylı olarak yer almayı hak etmediğini söylediler. Tam da o günün akşamında İngiliz Hava Kuvvetleri, Reich'in topraklarında ya da işgal ettiğimiz bölgelerin üzerinde uçan altmış uçağını ve mürettebatıyla birlikte iki yüz elli pilotunu kaybetti. Sonraki yirmi dört saat içinde ise bizim yalnızca yedi sivil kaybımız oldu, hiçbir teçhizatımız da herhangi bir zarar görmedi. Kaybedilen insan sayısı ancak 1'e 36 olurken teknik ekipman kaybını kıyaslamaya bile gerek kalmadı. Bay Churchill ise Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin bu kadar kayıp vermesinden hava şartlarını sorumlu tuttu ki satılık haber ajansları da hemen son

¹ (İng.) Seven League Boots. Avrupada halk efsanelerinde geçen botlardır. Giyen kişinin her bir adımının yedi fersah genişliğinde olacağına ve böylece bir yerden bir yere hızla gidebileceğine inanılıyor. Genellikle de masallardaki kahramanlar önemli bir görevi yerine getirmeleri gerektiğinde bu büyülu botları giyerek güç kazanırlar.

doksan sekiz yılın en kötü hava koşullarında savaşıldığını haber yaptı ki bu da sanırım İngiltere'nin son doksan sekiz yıldır Almanya'nın hava şartlarının kaydını tuttuğunu anlamına geliyor –hem de düzenli olarak. Sonrasında yetmiş iki saatlik bir süre zarfında savaşa katılan hava araçlarının sayısını, kayıp oranını azaltmak için yüz elliden iki bine kadar çıkardı ancak ne yazık ki Amerikan basını ertesi gün Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin, göreve katılan hava araçlarından neredeyse yarısını kaybettiğini duyurdu. Kim ne yaparsa yapsın, artık İngiltere'nin ağzındaki acı tatla beklemekten başka çaresi yok. Her konuda yanlış hesap yaptılar. Ne Almanya'da halk isyana kalkıştı ne de herhangi bir bölgemizi işgal edebildiler. Almanya'nın karşı ambargo konusunda yaptıkları ise sözde ambargoda işe yaramadı. İngiltere için kıtanın işgali gibi bir durum söz konusu dahi değil artık. Sözde 'durmaksızın savunma' istenen etkiyi yaratmadı. Amerikan yardımları bizim açımızdan bütün tehlikesini kaybetti. Canterbury'deki Başpiskoposun dualarına rağmen Bolşevik birlikler savunma güçlerini kaybettiler. Londra tarafından Mihver Devletler'in savaştığı bütün cephelerde uygulanan psikolojik çökertme manevraları etkisiz kaldı. İngilizlerin Almanya'yı demoralize etme teşebbüsleri de başarısız oldu. Peki, bu noktada İngiltere nasıl muvaffak olacak ya da daha ziyade yenilmekten nasıl kurtulabilecek?

Bizler, Britanya İmparatorluğu'nun bir iki gün içinde çökmesini hayal edenlerden değiliz. Bütün iyi gelişmeler zaman alır ve inşa etmesi yüzyıllar alan bir yapı öyle birkaç ay içinde çökertilemez. Biz olaylara daha gerçekçi yaklaşıyor ve bu kendini beğenmiş devin yıkılması için çok daha fazla darbe alması gerektiğini çok iyi biliyoruz. Ancak esas önemli olan nokta bu değil. Önemli olan, İngiltere'nin artık kazanmak gibi bir şansının olması ve hatta yenilmek üzere oluşu.

Bunun tam olarak ne zaman gerçekleşeceğini kimse bilemiyor elbette. Bizler de savaşı elimizde bir kronomet-

reyle yönetmiyoruz. Bay Churchill ise propaganda servisi aracılığıyla her gün çocukça iddialarda bulunuyor ve yakın zamanda bu savaşı kazanmayı başaramazsak nihayetinde kaybedeceğimizi söylüyor. Evet, İngiliz ve Amerikan savaş endüstrisi tam kapasite çalışıyor ancak Bay Churchill acaba bizim ve müttefiklerimizin fabrikalarının öyle boş boş beklediğini mi zannediyor? Bizler zamanın İngiltere'nin lehine işlediğini pek zannetmiyoruz ve İngilizlerin ne yapıp ne yapamayacağını da gayet iyi biliyoruz. Keza kendimizi de tanıyor ve ne yapıp ne yapamayacağımızın da pekâlâ farkındayız. Kendi ülkemizin teçhizatının ve de düşmanınkinin kapasitesi konusunda elimizde güvenilir veriler de var. Bay Churchill etrafındaki paralı kuklalarını kendi verdiği rakamlarla kandırabilir ancak bizler, onun verdiği rakamların hangilerini çarpıp hangilerini böleceğimizi iyi biliyoruz.

Şanslıyız ki hem yakın hem de uzak geçmişte, İngiltere'nin iddialarıyla gerçeği birbirinden ayırmak gerektiğine dair çok sağlam örnekler bulabiliyoruz. Genellikle açıkladıkları ya da bizi tehdit ettikleri her şey boş çıktı. Bu yüzden esip gürlemeleri bizi asla etkilemiyor ve Bay Churchill'in beklediği gibi bizi korkutmuyor. Yalnızca boş tehditlerine gülüp geçiyoruz. Londra artık hiçbirimizi aptal yerine ko-yamaz zira Britanya Krallığı'nın da Bay Churchill'in de ne kadar umutsuz bir durumda olduğunu çok iyi –belki de Churchill'in kendisinden bile daha iyi– biliyoruz.

Geriye ise yalnızca şu soru kalıyor: Bay Churchill neden İngiltere'ye bu kadar zarar veren bir pozisyonda kalmayı inatla ve ısrarla sürdürüyor? Geçtiğimiz haftalarda birkaç kez Almanya'nın barış talebinde bulunduğuna dair dedikodular üretti örneğin. Görünüşe göre bu arzunun kaynağı yine kendisi. Zira halkına, vatandaşların iç huzurlarını koruyabilmeleri için bir şeyler verebilmek zorunda. Her ne kadar her yerde bağıra çağıra asla Almanya ile barış masasına oturmayacağını deklare etse –ki elbette Almanya'nın da za-

ten böyle bir talebi yok- ve bu talep aslında tamamen kendi uydurması olsa da içinde bulunduğu koşulların bu şekilde halkına daha iyi görünmesini sağlamaya ihtiyaç duyuyor. Kendisini, kişisel ya da politik sağduyusu olan bir insan olarak değerlendirmiyoruz asla. Bilakis Bay Churchill son derece ahlaksız ve derisi de neredeyse bir hipopotamınki kadar kalın. Kandırarak sefalete sürüklediği ulusları zerrece umursamıyor. Verdiği bütün demeçlerin düzenli olarak kanıtladığı üzere tarihsel düşünce yetisinden de tamamen yoksun. Avrupa'yı yok etmek için Bolşeviklerle güçlerini birleştiren bir adam ancak Avrupa'nın düşmanı olan karaktersiz biri olabilir.

Ancak hiçbirisi Bay Churchill'in umurunda değil. Her şeyi yalnızca kendisine sağlayacağı çıkar noktasında değerlendiriyor. Bu savaşa bizzat zemin hazırladı ve savaşı da yine bizzat kendisi başlattı. Kelimenin tam anlamıyla aslında bu savaş onun eseri. Şayet İngiltere savaşı kaybederse, o da koltuğundan olacak ve belki de bugün bunu her zamankinden daha net olarak idrak ediyor. Bu yüzden de her konuşmasında savaşın sorumluluğunu yükleyecek birilerini ya da bir şeyleri arayıp duruyor kendince. Muhtemelen daha mantıklı olabildiği anlarda yaklaşan kaderini açıkça görebiliyor ancak bunu asla kabul etmeyerek çaresizce bir mucize olsun diye mücadele ediyor.

Acınası bir halde beklese de tarihin kendine has yasaları vardır. Ara sıra yavaşlatılabilir olsa da asla durdurulamaz. Kader kendi yolunda ilerlemeye devam ediyor, İngiltere'nin kapısında da beklemeyeceği kesin. Doğru zamanın geleceği günü bilmiyoruz ve bu yüzden 'ne zaman' diye sormak yerine kaderimizin bizi hazırlıklı bir ulus olarak bulabilmesi için mücadele etmeli ve çok çalışmalıyız!

DEĞİŞEN DÜNYA HARİTASI

21 Aralık 1941

Dünyanın durumunun kısa süre içinde tamamıyla değişebilmesi çok şaşırtıcı ve inanılması oldukça güç... Modern savaş kendi dilini konuşuyor ve yirmi yıl öncesinin standart militer teorileri ve pratiklerini oluşturan prensipler ve fikirler artık tamamen çağdışı kalmış durumda. Her kim ki dünyanın durumunu 7 Aralık Pazar günüyle, yani Japonya'nın Başka Roosevelt'e, hadsiz provokasyonları ve utanmaz iddialarına uygun bir dille yanıt verdiği günle bugünü kıyaslarsa Mihver Devletlerin durumunun, daha birkaç gün önce uzman asker ve politikacıların neredeyse imkânsız gördüğü bir pozisyona gelerek gelişme kaydettiğini göreceğine şüphe yok. Amerika ve İngiltere'nin özgüven timsali öngörülleri tamamen çökmüş durumda. Görünüşe göre Washington'da bekleyenler Japon arabulucuların sabrını ve sarsılmaz kararlılıklarını bir tür zayıflık göstergesi olarak değerlendirdiler, işte bu yüzden Japon ordusunun ani saldırısı karşısında şaşkınlığa uğradılar ve olanlara mantıklı bir açıklama getirmeyi de başaramadılar haliyle. Ulusal şevk, vatanseverlik tutkusu

ve ordunun sadakati bir kez daha büyük bir zafer kazanırken, liberal demokrat soytarılar kendilerini çarpık hayalleri ve umutlarının enkazı ortasında dikilirken buldu. Ancak bu gelişmeler bizi hiç şaşırtmadı. Bizler Japonya'yı, ordusunu, halkını ve liderlerini asla hafife almadık. Japonya da Almanya ve İtalya gibi çözülemeyen bazı sorunlardan mustarip aslında; artan nüfusunu nasıl kontrol edeceğini bilmediği için doğası, coğrafik konumu ve içinde bulunduğu bölgenin durumu Japonya'yı Uzak Doğu'da yeni bir düzen kurma planları yapmaya zorluyor. Şayet büyük bir güç olmak adına bütün iddialarını bir kenara bırakmayacaksa, kaderin yasalılarını izlemek zorunda.

Bay Roosevelt ve plutokrat çevresinin bunu anlamadığı açık, muhtemelen hiçbir zaman da anlamayacaklar zira kendileri Japonya'nın ulusal isteklerini, temel ihtiyaçlarını karşılayabilmeleri –ki istekleri aslında hayatta kalmalarını sağlayacak şeylerdir– için çalışanlarına ihtiyaçları olan şeyleri vermektense fabrikasını yakmayı tercih edecek açgözlü bir kapitalist mantığıyla değerlendirebiliyorlar ancak. İşçilere ihtiyaçları olanı vermek aslında fabrika sahibi için mesele değildir ama prensiplerine bağlı kalarak en doğrusunu yaptığına inanır açgözlü kapitalist. Büyük güçler arasındaki ilişkilerde de müzakerelerin bir sonuç vermediği ve bir tarafın en sonunda yumruğunu kaldırmak zorunda kaldığı zamanlar olur. Kibirleri tüm dünyaca bilinen Anglosakson savaş çığırtkanlarının ve arsız çevrelerinin karakteristiksel özelliği olduğu üzere Japonya'nın askeri kapasitesini ve yapabileceklerini yine hafife aldılar ve bu kez hatırı sayılır ölçüde ağır bir bedel ödediler. Şimdilerde Londra'da ve Washington'da olasılıkla, iki hafta öncesine kadar bel bağlanan Amerika'nın savaşa girme ihtimali yeniden değerlendiriliyordur. Her durumda insanlar, Bay Roosevelt'in ve Churchill'in halka verdikleri demeçlerin altında nasıl bir umutsuzluğun yattığını sezinleyebiliyorlar ve diktatörlüklerinin

hassas sansürlerine rağmen bir şekilde ortaya çıkan, son derece aptalca davranışlarına yönelik eleştiriler de gösteriyor ki bu hayal kırıklığını kamuoyu da paylaşıyor.

Amerika ve İngiltere'nin arta kalan güçlerini de asla hafife almıyoruz. Sıklıkla dile getirdiğimiz gibi bu iki süper gücün devasa cüsseleri öyle günler, haftalar ve hatta aylar içerisinde alt edilecek cinsten değil asla. Önümüzde iniş ve çıkışlarla dolu, hatta belki ara sıra başarısız muharebelerden dahi kaçınamayacağımız acımasız ve zor bir mücadele olduğunu kabul etmek zorundayız. Ancak kaderi belirleyecek olan şey bu değil. Esas belirleyici olan, Mihver Devletler'in şansının çok daha yüksek olduğu gerçeği ve ülke liderlerinin bu gerçekten faydalanma fırsatını değerlendirmekte asla tereddüt etmeyeceğidir. Müttefiklerimizin askeri potansiyelini elbette kimse hafife almayacaktır. Ancak bu noktada yaşananları, Dünya Savaşı'nın üçüncü yılıyla kıyaslamak büyük hata olur zira o dört yıl boyunca halkımız sonuna kadar direndi ve ülkemizin yenilgisinin tek nedeni de liderlerinin zayıf olmasıydı. Ancak Almanya 1939'da girdiği savaşa 1914 yılındakinden çok çok daha iyi hazırlanmıştı. O zamanlar Britanya'nın ebedi müttefiki Fransa'yı yenmek büyük bir olaydı ancak bizler bunu çoktan başardık. Balkanlarda da artık hatırı sayılır bir tehdit kalmadı ortada. Sovyetler Birliği direnme gücünü kaybetti ve artık savaşta belirleyici bir unsur olarak yer almıyor. Dünya Savaşı'nda bize karşı savaşan iki büyük güç olan İtalya ve Japonya bu kez bizim yanımızda savaşıyor. Bu da gücümüzü ikiye katlıyor ki bize destek olan sayısız psikolojik ve ahlaki etkeni saymıyorum bile. İşte bütün bunlar, hali hazırdaki güç dengesini Dünya Savaşı'ndakinin tam tersine çeviriyor.

Bugün, ulus olarak kırılganlıktan uzak oluşumuza olan inancımıza güvenerek zaferin kesin ve kaçınılmaz olduğuna dair öngöründe bulunmayı gereksiz buluyoruz ama gerçekler de bizi o nihai sonuca götürüyor. Bizim adımıza konuş-

yorlar. Rakamlarımız net, şayet karşı tarafın elindeki veriler farklıysa, bu onların yanlış hesap tutmasından kaynaklanıyor olabilir ancak.

Tarafsız olan uluslar da giderek daha fazla hemfikir oluyor bizimle. Sivil yaşamda, savaşın süresi sebebiyle kaçınılmaz olarak giderek artan güçlüklerin, savaşın sonucu üzerinde pek bir etkisi olmayacak. Her iki taraf için de aynı şey geçerli. Kışın uzun sürmesi nedeniyle bizde patatesin marketlere geç geliyor ancak İngiltere de, sırf Nasyonal Sosyalistler tarafından değil de plutokratlar tarafından yönetiliyor diye bizden farklı durumda değil zira orada da patates bizden daha hızlı yetişmiyor en nihayetinde. Kış ve sonbahar mevsimlerinde, büyük şehirleri ve endüstri bölgelerini etkileyen ulaşım sorunları yaşanıyorsa, düşman için de aynı şey geçerli. İngiltere’de de insanlar, bizde olduğu gibi tütün almak için dükkânların önünde kuyruklar oluşturuyor. Belli ürünlerin ve lüks tüketim mallarının ancak belirli mağazalarda bulunuyor olma nedenleri fahiş fiyatlara satılıyor olmaları, bu yüzden onları yalnızca gelir seviyesi yüksek kimseler satın alabiliyor ancak bu durum, her ne kadar fakirlikten kaynaklanıyor gibi görünse de, aslında gerçek bu değil.

Aklımızda tutmamız gereken tek şey, İngiltere bütün umutlarını bunların üzerine kurmuşken bizim bu faktörleri zafer kazanma şansımızı etkileyecek şeyler olarak görmüyor olduğumuz gerçeği. Bazen, sivil yaşamda karşılaştığımız zorlukların yalnızca bizim ülkemizde yaşandığını sanmak gibi bir yanılgıya düşüyor ve düşmanımızın yaşamının barış zamanındaki gibi güllük gülistanlık devam ettiği sanısına kapılıyoruz. Ancak durum bu değil. Savaşın şu anki doğasına bakılınca; İngiltere’nin bir ada oluşu ona bir avantaj değil, bilakis dezavantaj sağlıyor. Askeri açıdan bakınca Büyük Britanya’yı işgal etmemiz zor görünüyor olabilir ancak bu, en fazla İngiltere’nin Avrupa’yı işgal etmesi kadar zordur. Başka bir açıdan bakarsak biz, güvenli bir demiryolu hattına sahip

olmanın avantajını elimizde bulunduruyoruz. Buna karşılık İngiltere, kendi üretemediği bütün ürünleri deniz yoluyla ülkesine getirmek zorunda. Filoları bugün, Pasifik'teki yenilgisinin de kanıtladığı üzere hiç olmadığı kadar tehlikeli bir güzergâhta ilerlemek zorunda kalıyor. İngiltere için bize doğrudan saldırmak neredeyse imkânsız. Yakınlarımıza saldırması mümkün olsa bile genel durumu etkileyecek bir müdahalede bulunabilmesi mümkün değil. Britanya Adaları kendi izole yaşamlarına mahkûm edilmiş durumda. Londra bunu anlayabildiğinde, zaten savaş da bitmiş olacak. İşte bu olana kadar da Büyük Britanya, son darbeyi alana değin tekrar eden onlarca saldırının acısını çekmeye devam edecek.

Japonya örneği bizlere bir kez daha gösterdi ki halkın ulusal dinamiklerinde devasa bir güç yatıyor. Raporlar, Japonya'nın ölüm uçuşu yapan kamikaze pilotlarının nasıl katıksız bir ulus bilinciyle hareket ettiğini gösteriyor. Almanya ve İtalya gibi Japonya da geleceği için savaştığının, hatta bir var olma savaşı içerisinde olduğunun farkında. Her ne kadar tarihleri birkaç yüzyıl öncesine kadar uzansa da genç ruhlarını korumasını bilen bu üç büyük gücün işbirliği içerisinde olması, tarihsel mantığın karşı konulmaz baskısı altındayken çok doğal bir süreç içerisinde kendiliğinden gelişen bir durum. Bu savaşta bu üç büyük güç de ulusal varlıklarını sürdürebilmek adına büyük bir fırsat yakaladı. Liderleri de halkları da meselenin ne olduğunu biliyor. Her ne kadar üçü de bu savaşa zorla katılmış olsa da pratikte sadece kendilerini savunmak yerine doğrudan saldırıya geçmek zorunda kaldılar. Cephedeki genç askerleri, silahlarıyla uluslarının yaşamsal sorunlarını çözme hırsıyla yanıp tutuşuyor. Daha önce hiç cesaretlerini ve adanmışlıklarını kanıtlamak için böyle bir fırsat geçmemişti ellerine. Düşman liderler tarafından, her türlü teslim olma olasılığını ortadan kaldıracak şekilde aşağılandıklarını ve hor görüldüklerini düşünüyorlar. Bay Churchill ve Bay Roosevelt hâlâ kendilerini neyin

içine çektiklerinden habersiz. Kafalarında, liderleri tarafından sözde kandırılmış ulusların desteğiyle kolayca Berlin'e, Roma'ya ve Tokyo'ya ellerini kollarını sallayarak girebilecekleri güzel bir savaş canlandırmış olabilirler. Ancak şu gerçeği göz ardı ettiler; o ulusların liderleri, halklarının istediği, talep ettiği ve hatta ısrarla emrettiği her ne varsa onu söyleyip yapıyorlar yalnızca. O halklar ile yönetimleri arasında büyük bir boşluk olduğunu düşünerek olabilecek en büyük hatayı yaptılar. Dünya Savaşı, baskılanmış uluslararası yapıldı ve onlar da neye saldıracaklarını bilmeden her cephede mücadele ettiler. Ancak bu savaş, insanların taleplerini iyi analiz eden liderlerce bilinçli olarak veriliyor. Bu savaş yalnızca ulusal onur ve milli prestij için verilen devasa bir mücadele değil, aynı zamanda en yaşamsal ihtiyaçlar için, topraklarımız için, ekmek için, var oluşumuz için, bitmek bilmeyen sorunların çözümü ve ülkelerin büyüyen problemlerini radikal bir biçimde ortadan kaldırarak sınırları içerisinde bir daha ortaya çıkmamalarını sağlamak için verilen haklı bir kavga. Mihver Devletler olarak bizler, bu savaşta kendi varlığımız için mücadele etmek zorunda bırakıldık ve bunu herhangi bir duygusal yaklaşımda bulunmaksızın yapmaya kararlıyız. Karşımıza her kim çıkarsa çıksın mücadele edeceğiz. Bu savaş sözde hümanist söylemlerle idare edemeyeceksiniz. Demokratik oyunbazların hileleri etkisini tamamen kaybetti, artık cepheye gelip savaşmak zorundalar. Bahsettiğimiz etmenlerle şekillenen bir dünya görüşü kalıcıdır ve geçtiğimiz iki haftada yaşananların da kanıtladığı üzere radikal değişikliklerden etkilenir yalnızca. Mücadeleye dâhil olan herkesin bütünüyle hazır ve dikkatli olması gerekiyor. Liderler ve bütün halk, şansları varken harekete geçebilmek için her an hazırlıklı olmak zorundadır. Bir gün vakti geldiğinde, düşman sendelemeye başlayacak. O an geldiğinde belki kimse fark etmeyecek ancak biz beklediğimiz günün geldiğini bileceğiz.

FEDAKÂRLIK NEDİR?

28 Aralık 1941

Yüce hisler ve hassasiyetlerin söz konusu olduğu dönemlerde –savaş da bunlardan biridir– bazen kelimeler bütün anlamlarını yitirir ve dil dediğimiz şey hem gücünü hem de etkinliğini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Böyle hisler ve hassasiyetler, varlıklarını ne kadar uzun süre sürdürürse, insanlar da giderek bu hisler eşliğinde günlük yaşamlarına odaklanmaya meyleder ve bir zamanlar tüm dünyayı harekete geçiren sözler bir anda günlük konuşma dilinin parçası olup sıradanlaşır. Her ne kadar günlük yaşamımızı, anlamını kaybetmemeleri için ulusumuzun kaderi olan sorunlardan ayrı tutmak için çabalasak da, bir şekilde insanlar onlarla fazla sık karşılaştığı için bazı terimler ya da kavramlar anlamlarını kaybedebiliyor. Bu noktada o şeyi gerçekten anlam ifade edecek şekilde vurgulamamız gerektiğinde, ona uygun bir tabir bulma şansımız kalmıyor.

Askerlerin dili genel olarak sivillerinkinden farklıdır. Teknik askeri kelimeler ve deyimler kullanmalarının yanında insanlar cephede daha farklı konuşmaya alışır. Bunun ne-

deni de cephede işlerin sosyal yaşamdan çok daha farklı yürümesi ve askerlerin anavatanda yaşadıkları şartlardan çok daha farklı koşullarda bulunmasıdır. Yani cepheden biri anavatandan biriyle konuşurken ya da tam tersi söz konusu olduğunda, alıştıkları dilden daha farklı konuşmaları gerekir. Özellikle cephede olanların kullanması gereken ya da en azından ancak cephede ya da savaş hizmetinde bulunanların yapabileceği eylemleri karşılayan kelimeler olmalıdır örneğin. Fedakârlık gibi...

1939 yılından bu yana cephede olan bir asker, belki yüzlerce fedakârlık yapmıştır. Polonya'nın topraklarına ayak basmış, Fransa'nın güneşini tatmış, güney doğunun toprak yollarından geçmiş ve doğuda, sırf halkının geleceği için altı aylık barbarca bir muharebede hayatını riske atmıştır. Bugün ise Beyazdeniz'den Karadeniz'e kadar uzanan iki bin kilometrelik cephede, karın ve buzun ortasında, dondurucu soğuğu hissederek, bazen erzaksız bazen de mühimmatsız kalarak, neredeyse yarım yıl boyunca her türlü iletişim aracından, radyodan, gazeteden, filmlerden ve tiyatrodan uzak kaldığı halde dimdik ayakta durup tüm bu koşullara dayanabiliyor. Belki haftalarca tek bir posta gelmesini bekliyor, başının üstünde bir çatı olmadan yaşıyor, bir yatağı olmaksızın uyuyor ve etrafını saran ıssızlıkta düşmanla burun buruna gelerek kendi arzularını ve ihtiyaçlarını bütünüyle bir kenara bırakıp savaşıyor. İşte bu asker, fedakârlık yapmaktadır.

Ancak aynı şey, savaş yüzünden ulaşım araçlarının düzeni sekteye uğradı diye sokakta yarım saat taksi beklemek zorunda kaldığından dolayı evine akşam yedide değil de yedi buçukta varıp eşi ve çocuklarıyla mütevazı bir akşam yemeği yiyecek olan insanlar için söylenemez. Zira bu insanlar gazetelerini okuyup radyoyu açarak bir düzine olmasa bile birkaç frekans ya da en azından çeken bir yayın bulmak için radyonun tuşunu çevirmekten başka bir şey yapmak zorunda kalmıyorlar. Yorulduklarında sıcak yataklarına gidebili-

yor, zor bir iş yapıyor olsalar bile en azından Pazar günleri dinlenip istedikleri kadar uyuyabiliyorlar. Eğer bir aktiviteye ayıracak yarım ya da bir saatleri varsa, sinema ya da tiyatro bileti satın alarak Cumartesi ya da Pazar günleri bir film ya da bir opera izleyebiliyorlar.

Bu noktada ya sivillerin yaptıklarını fedakârlık olarak adlandırmamalı ya da askerlerin yaptıklarını tanımlamak için yeni bir kelime bulmalıyız. Zira bizler bu kelimeyi her ikisi için de kullanmayı kabul edemeyiz. Hava saldırısı altında olan alanlardaki tehlikeler şöyle dursun anavatan toprağında yaşamaya devam eden vatandaşlarımız yalnızca bazı kısıtlamalardan ve az yahut çok can sıkıcı mal tedariki sorunlarından mustaripler. Ancak cephede büyük fedakârlıklar yapılıyor.

Yine de hiçbir birey, savaş zamanı sarf edeceği eforun ne kadar önemli olduğunu azımsama hatasına da düşmemeli. Ayrıca savaşın getirdiği zorlukları da devlete ya da hükümete veyahut da tek bir partiye yüklemek de haksızlık olur. İçimizde, sırf vergilerini verdikleri için hiçbir şey yapmadan istedikleri her şeyi talep etme hakkına sahip olduklarını düşünenler var. Şu günlerde içinde bulunduğumuz savaş yalnızca devletin, silahlı kuvvetlerin ya da tek bir partinin savaşı değil, bütün bir ulusun var oluş mücadelesidir. Hiçbir istisna olmaksızın ulusun tamamı da bu savaşın meyvelerinden faydalanacağından dolayı yine hiçbir istisna olmaksızın ulusumuzun tamamı savaşın getirdiği yükleri hep birlikte göğüslemek zorundadır. Kimse, askerler savaşı hayatlarını vatan için tehlikeye atarken sivil vatandaşların barış zamanındaymışız gibi keyif sürmeye hakkı olduğunu sanmasın.

Kimsenin omuzlarına keyfi olarak taşıyabileceğinden daha fazla bir yük bırakılmıyor ancak en azından askerlerimizimizin sigara içebilmesi için anavatan topraklarında sigara satışına bir sınır getirildi diye birkaç sigara almak için

bir saat kuyrukta beklediği için kimsenin şikâyet etmeye de hakkı yok zira bir annenin oğlunu cepheye gönderirken sırtlandığı yük, kuyrukta bekleyenlerinkinden çok daha ağır. Siz böyle şikâyet ederseniz Dünya Savaşı'nda kocasını ve dört oğlunu kaybettikten sonra bir de doğudaki savaş yüzünden son evladını da feda eden anne ne söylesin? Gecenin bir yarısı hava saldırıları altında üç saat bekledikten sonra iki saatlik uykunun ardından yorgun argın tekrar görev başına geçmekten kimse zevk almaz. Bir bombalı saldırıda iki çocuğunu birden kaybettikten birkaç gün sonra kocasının da doğuda can verdiğini öğrenen anneler var... İşte bu kadınlar, kimsenin ne dayanabileceği ne de dayanmak zorunda olduğu ağır ve berbat bir fedakârlıkta bulunmak zorunda kalıyorlar. Elbette savaşın pek dokunmadığı kimseler günlük hayattaki alelade ve basit sorunlarını fazlaca büyötmeyi alışkanlık haline getirmişler. Aramızda berberi askere alındığından dolayı yeni bir berber bulmak zorunda kalacağı için karalara bürünebilecek insanlar da var, Noel zamanı toplu taşıtım araçlarıyla anavatana patates, sebze ve kömür; cepheye de mühimmat, pamuklu kıyafetler ve yiyecek taşındığı için Oberhof'a ya da Garmisch'e keyif gezisi yapamayacağı için saatlerce sızlanan yurttaşlar da... Sanki bu savaşın onlarla hiçbir ilgisi yokmuş, savaştan kaçınmak en doğal haklarıymış ve askerlerimiz cephede, kendilerinin de kolayca faydalanacakları bir zafer kazanmak için savaşmak zorundaymış gibi davranıyorlar. Berlin'de bir hastanede sabah yediden akşam sekize kadar zor şartlarda çalışan ve sonrasında da gecenin birine kadar ev işleri ve çocuklarıyla uğraşmak zorunda olan bir hemşire ile bütün gün evinde boş boş oturan bir genç kızı kıyaslayamayız dahi. Zira o hemşirenin şikâyet etmek ya da mutsuz olmak için pek çok sebebi olsa da o bunu seçmek yerine mütemadi bir nezaket, dostça bir tavır ve yardımseverlikle işine sarılıyor. Bir yıllık zorlu çalışmasının sonunda Noel için bir

film bileti kazandığında çok mutlu oluyor ve sinemaya gitme üzere giyinip kuşandıktan sonra büyük bir ameliyat için hazır olması istediğinde dahi durumdan şikâyet etmiyor. Başka bir kadın İspanya'da pilot olarak görev yapan kocasını kaybettikten sonra kaybının acısını atlatıp başka bir pilotla evleniyor ve kısa bir süre sonra bu savaşta bu kez ikinci kocasını da kaybediyor. Sonrasında gururla, duygu dolu bir mektup kaleme alarak herkesin yüreğini saygı ve hayranlıkla doldururken Alman kadınının metanetini ve kahraman ruhunu herkese gösterdi.

1939'da birliklerimiz Polonya'ya girdiğinde altmış bin Alman kökenli insanı vahşice katledilmiş halde buldular. Binlerce kişi ebeveynini ve bütün kardeşlerini kaybetmiş; ebeveynler çocuklarının katledişini ya da işkenceden geçirilişini kendi gözleriyle izlemek zorunda kalmıştı. Yaşlı bir anneye, çocuğunun gözlerinin oyuluşunu canlı canlı izlettirler. Aynı kadının eşi kaçırıldı ve bir daha asla geri dönmedi. Bu katliamlardan sağ kurtulanlar bugün hâlâ aramızdalar. Acılarını kendilerine saklıyor ve kendilerini hayatın akışına bırakıyorlar. Bazen, binlerce özür eşliğinden bizden Führer'in bir fotoğrafını ya da ufacık bir radyo isteyen –hatta şayet askerlerimizin ihtiyacı varsa bunu hiç yazmamış olduğunu farz etmemizi ileten insanların yazdığı mektuplar alıyoruz. Cevap vermemize gerek olmadığını ancak vaktimiz olursa kendisine geri dönüş yapmamızı, Führer'in iyi ve sağlıklı olduğunu umduğunu ve zafer kazanacağımıza inandığını zira bu güven üzerine koca dağlar inşa ettiğimizi ekliyorlar. Peki bu noktada, *Deutschlandsender*'in bombardıman altındayken yayını kesmek zorunda kalması yüzünden bütün gece başka bir frekans bulmaya çalıştığından şikayet edenlere ne demeli? Ya da yeterince parası olmadığı için kitapçıdan istediği kitapları alamadığından yakınanlara ya da kâğıt sıkıntısı yaşandığı için dört sayfaya düşürülen bir gazeteyi okurken surat asanlara veyahut dolmuşlar ya da

metrolar tıklım tıklım olduğu için söylenenlere, artık Noel ağaçlarına mum koyamadıkları için Noel'in bir eğlencesi kalmadığından dert yananlara veya kırmızı burunlu karton şapkalı kutlamalar yapılmadığı için yeni yıldan keyif almadığını söyleyenlere ne demeli?

Berlin'de bir hastanede savaşta görme yetilerini kaybeden, çoğunluğunu on sekiz yirmi dört arası genç erkeklerin oluşturduğu yüzden fazla yaralı yatıyor ve her birinin odasına bir radyo koyduğumuzda çocuklar gibi seviniyorlar. Yalnızca ayaklarının üzerinde durmaya başladıklarında bile hayata döndüklerini hissediyorlar. Yeni bir göreve gidebilmek için hazır bekliyorlar o durumda bile. Hatta aralarında daktiloyla yazı yazmayı öğrenen bile var. Başlangıçta öğrenmelerinin imkânsız olduğunu söyleyenlere inat, bitmek bilmez bir enerjiyle çabılıyorlar. Şayet bu hastanede acının ve kederin hüküm sürdüğünü sandıysanız, yanıldınız. Almanya'nın başka hiçbir yerinde zafere ve Führer'e bu kadar büyük bir şevkle inanan, OKW raporlarını hevesle bekleyen ve neredeyse hiçbir şeyden şikâyet etmeyip tevazu ile yaşayan insanlar bulamazsınız.

Bütün bunlar düşünölünce fedakârlık kelimesini daha özenli ve dikkatli kullanmamız gerektiğinde ısrarcı olmakta haksız mıyım? Kim ne diyebilir buna? Kış Yardımları'nda birkaç kuruş bağışlayan kişinin yaptığı fedakârlıkla anavatan için gözlerini feda eden bir askerin fedakârlığını bir tutamazsınız. Üzerimizdeki yükleri dramatize etmek için herhangi bir nedenimiz yok ancak onlara tevazu ve gururla katlanmak, ulusumuz için gerçek anlamda fedakârlıklarda bulunanlara saygı duymak için yüzlerce nedenimiz var. Savaş, hem cephede olanlar hem de anavatanda yaşamını sürdürenler için ortak bir sorumluluk ancak askerlerle siviller asla bir değil. Bu yüzden anavatandaki siviller olarak bizler görev bilincimizi en yüksek seviyede tutarak cepheye destek olmak zorundayız. Bu uğurda maruz

kaldığımız kısıtlamaların hepsi zaruridir, bu yüzden hepsine dayanmamız gerekir. Şayet diğerlerinden daha fazla şikâyet etmeye hakkı olan biri varsa o da en büyük fedakârlıklarda bulunan askerlerimizdir ancak onlarda bunu yapmazlar zira asker olmak bunu gerektirir!

1942

YENİ BİR YIL

4 Ocak 1942

Düşman kamplarında bulunan sayısız insan büyük bir gerginlikle kendilerine, yeni yılın yani 1942'nin onlara ve halklarına neler getireceğini sorup duruyorlar. Hareketsizlik mi, geri çekilme mi yoksa yenilgi mi? 1941 yılı, birkaç deneme turu yaptıktan sonra düşmanlarımızın umduğundan çok daha farklı bir yol izledi. Belki içlerinden biri ya da birkaçı, yıl dönümlerinin her daim en güzel fırsatları beraberinde getireceğine inanmaksızın rahatsız edici bir endişeyle yeni yılda rüzgârın onlardan tarafa eseceğinden, bir felaket olmasa da asla toparlanmalarının mümkün olmayacağı birkaç şiddetli esintiyle sarsılacaklarından korkuyor. Tabii bizler, geri dönüp baktığımızda düşmanlarımıza nazaran daha umutluyuz. Zira hep birlikte gayet adil ve net bir dava uğruna mücadele ediyoruz. Zafere giden bütün yollar bize açık. Destekçimiz olan halkımız genç ve sağlıklı; liderimiz ne pahasına olursa olsun ulusunu bu var oluş mücadelesinde başarıya ulaştırmaya sonuna kadar kararlı.

Yeni yılda bizi nelerin beklediğini ve neler yapmamız gerektiğini çok iyi biliyoruz; açıklık zafere giden yolda atılacak ilk adımdır. Bizler ulusumuz için, çoğunlukla da var oluşumuz için savaştığımızı farkındayız. Bu yolda ne kendimizi kandırıyoruz ne de umutlarımızı yanlış hayallere bağlıyoruz. Zaferin ne tür fedakârlıklar gerektirdiğinin farkındayız ve bunları kabul etmeye de hazırız. Alman halkı, savaşın içinde bulunduğumuz üçüncü yılında politik olarak çok zor bir mevsimden geçiyor. Ancak bunun kötü bir yanı yok zira hiçbirimiz illüzyonlarla kendimizi kandırmıyoruz zaten. Mevsim sertleştikçe, bizim zorlukların üstesinde gelme kararlılığımız da o kadar güçleniyor. Deneyimlerimiz şunu gösterdi ki büyük mücadeleler vermek zorunda kalan insanlar, yorulmak şöyle dursun, giderek daha da güçleniyorlar. Almanlar olarak bizler de, şayet şartlar çok kolay olsaydı bugün bulunduğumuz yere gelemezdik. Bulunduğumuz konumu ve kazandıklarımızı yalnızca kendi çabalarımıza borçluyuz. Tarih boyunca nadiren çaba göstermeden bir şeyler kazanabildik ya da nadiren istemediğimiz nimetler kucağımıza kendiliğinden düşüverdi. Peki, görünürde bizden daha şanslı olan insanlardan daha az değerli ya da daha zayıf bir ulus muyuz? Hayır, içinde bulunduğumuz büyük mücadelede kendi hayatlarımız için savaş veriyoruz. Yaşananlar karşısında şaşkınlığa düşenler bir tek, savaşı bir tür eğlence zannedenler oldu. Sağlam yüreği ve olgun bir zihni olanlar, başımıza gelenlerden çok daha farklı şeyler hayal etmemiştii zaten.

Savaşın üçüncü yılında, normal zamanlarda aklımıza dahi gelmeyecek sorunlarla karşı karşıya kaldığımız ortada. Savaş bu günlerde hepimizi, sivil hayatta ihtiyaç duyulanları giderek daha çok geri plana atmayı gerektirecek ekonomik bir transformasyona zorluyor. Doğal olarak bu ihtiyaç da bu kış mevsiminde, savaşın ilk kışında olduğundan daha fazla hissediliyor. Anavatanda yaşayan halkımız da, 1939'dan beri

savaşın en sert yüzünü deneyimleyen askerlerimizle aynı kaderi paylaşmaya başlıyor. Savaş ne kadar uzun sürerse, sivil halk da cephedeki şartları daha net deneyimleyecek ve askerlerimizle aynı hisleri paylaşacaklar. Bu noktada şikâyet etmek yerine cephede olanlarla empati kurmak gerekiyor.

İnsanlarımızın bizleri de ilgilendiren sorunları özgürce ve rahatça tartışabilmelerine olanak sağlayacak en uygun ortamı sunmaya çalıştık daima ancak bu, demokrasilerde en çok sistemin kendisine zarar verecek eyleme fırsat vererek politik ve askeri sırların halka açık ortamlarda konuşulmasına izin vereceğimiz anlamına gelmiyor. Evet, hâlâ kimse-
nin inkâr edemeyeceği sorunlarla boğuşuyoruz ve her biri bir şekilde bütün vatandaşlarımızı etkiliyor. Çoğunlukla savaşın bir sonucu olarak ortaya çıkan bu sorunlar günlük hayatın her alanında karşımıza çıkıyor ancak bizi etkilediği kadar düşmanlarımıza da zarar veriyor. Savaş sürecinde çözülebilmelerinin tek yolu ise ortaklaşa çaba sarf etmekten ve yardımseverlikten geçiyor. Bunları insanların gözleri önüne sererek tartışmalarına olanak sağlamak bir zayıflık göstergesi değil, bilakis özgüvene ve güce işaret eder. Örneğin; hiç kimse, taşınması gereken patates, kömür, sebze, mühimmat ve silahlar varken trenlerin yolcu taşımacılığı için de kullanılmasını beklemez. Çok az insan Noel’de kullanılan mumların sınırlı sayıda satışa sunulmasından rahatsız olur zira onlara da doğu cephesinde ihtiyaç duyulduğunu bilirler. Böyle şeyleri anlamak ve açıklamak bir inisiyatif meselesi değil, zarurettir. Şüphesiz halkımız, çoğunun babaları ve evlatları cephede olduğundan ve tüm bu önlemlerin, onların yararına alındığını çok iyi anlıyor.

Nihayetinde tüm bu sorunları çözülebilir kılan yine halkımızın anlayışıdır ve onlar da neler olduğunu ve neden olduğunu bildikleri için her şeye hazırlıklı olarak mücadelemize destek vermekteler.

İngiltere'deki beyefendiler, savaşın zorluklarının açıkça tartışılmasına izin verdiğimiz için bizlerin zayıf olduğu sonucuna varmakta artık profesyonelleştiler. Ancak bizler onların yaşadığı zorlukları ortaya dökmekten imtina ediyoruz zira bu sayede bu güçlükler yüzlerine çok daha sert bir biçimde vurulacak! Gerçi kendileri sözde özgür demokratik rejimlerinde her şeyin tartışıldığını iddia ederek pek gururlanıyorlar ancak bizler de İngiliz gazetelerinde tartışılan günlük meselelerden İngiltere'nin durumu konusunda bir çıkarım yapacak olsaydık, imparatorluğun çökmek üzere olduğunu düşünmemiz gerekirdi.

Biz, savaşın acı gerçeklerinin mücadelenin kaderini belirleyeceğine inandığımız için böyle meseleleri dert etmeyiz ki zaten Mister Smith de, beş tane sigara alabilmek için bir saat boyunca, üstelik de yağmur altında beklemek zorunda kalsa dahi böyle gerçekler hakkında *Daily Telegraph*'a dert yanmaz. Biz de yalnızca, Berlin'de olduğu gibi Londra'da da sigaranın az bulunduğu sonucuna varırız ki bu da bizi bir anlamda rahatlatan bir nokta olur. Peki ama İngilizlerin, sırf Noel için ihtiyaç duyulan malzemelerin tedarikinde sorun yaşıyoruz diye halkımızın isyan edeceğine inanmaları, bizim bahsettiğimiz detayı göz önüne alarak Britanya İmparatorluğu'nun çöküşünün yakın olduğu sonucuna varmamız kadar aptalca değil mi?

Bu arada İngilizlerin bundan çıkarı nedir? Yaşadığımız sorunlara burunlarını sokmaktaki amaçlarının bize yardım etmek olmadığı kesin, yalnızca kendi propagandalarına dayanak arıyorlar. Şayet kendileri tedarik sorunu yaşarken vatandaşlarımız sigaraya gayet rahat ulaşabiliyor olsaydı, bunu asla dile getirmezlerdi. Birbirimizle mütemadiyen mücadele ediyoruz. Herkesçe bilindiği üzere, düşmanın canını yaktığı sürece İngilizler için savaşta her yol mubahdır. Peki, o halde bizler neden bu insanların söylediklerini umursayalım? İngilizlerden ancak bir zarar ya da kötülük

gelmesini bekleriz. İşler bizim açımızdan ister iyi ister kötü gitsin, kendileri yine bizim sorunlarımızı hedef almayı tercih edeceklerdir zira yaşadığımız sorunları bağıra çağıra dile getirerek bizleri hedefimizden şaşırtmayı umuyorlar.

Bizi bu kadar az tanıyorlar işte! Partimizin ve Nasyonal Sosyalist Hareket'in geçmişini iyi araştıran biri, bizim nadiren korkuya kapıldığımızı ve sözde dünya kamuoyu görüşü dedikleri şeyi ise asla umursamadığımızı kolayca görebilir. Bizler o dünya kamuoyu görüşü dedikleri şeyin saygın görünmek adına ne tür soysuzluklara ya da kirli amaçlara hizmet ettiğini defalarca gördük. Londralı gazetecilerin ve radyocuların, yayınlanan her makalemizi canlı olarak okurken en basit ve net cümlelerin bile altında bir şeyler arayarak kendi zayıf umutlarını besleyebilecekleri ufacık bir detay bulma umuduyla hareket etmelerini takip etmek bizler için psikolojik açıdan oldukça ilgi çekici bir eylem oluyor. Daha kaç eli kalem tutan adamı harcayacaksınız? Neredeyse bir seneden fazladır aynı şeyi yapıyorsunuz ama durumu değiştiren herhangi bir şey oldu mu şimdiye kadar? Elbette hayır! Hepsi beyhude çabalar. İngiltere'nin kurduğu hayallerin biri bile gerçek olmadı. Ancak yine de vazgeçmeyecekler muhtemelen. Biz de yaşadığımız sorunları mümkün olduğunca açık yüreklilikle tartışacak, İngilizlerin yaltakçılarına prim vermeyeceğiz. Biz kazanacağız, İngilizler ise bizi izlemekle yetinecek. Genel anlamda bir halk, özellikle de Alman ulusu normalde görüldüğünden çok da serttir. Ne pohpohlanmak ne de kösteklenmek ister. Tek yapılması gereken onlara ne yapacaklarını söylemektir, sonrasında canla başla çalışacaktır her biri. Herhangi biri çıkıp da bizim, halkımıza önemli bir meseleyi götürüp de başarıyla çözüme ulaştırmadığımız tek bir örnek verebilir mi? Alman halkı, devletlerinden gelecek en zor ve rahatsız edici talebi dahi, gerekliliği ikna edici bir biçimde açıklandığı sürece gönüllü olarak göğüslemeye hazırdır. Halkımızın

adanmışlığı, başkalarının bekleyebileceğinden çok daha büyüktür. Örneğin; içimizde kimse, neden bu aralar Almanya'da yün ve kürklü kabanların az bulunduğunu ya da savaş süresince neden yenisini alamadıklarını sorgulamaz. İki hafta önce kışlık kıyafet stoklarının cepheye gönderileceğini duyurduk. Daha duyuru yapılabirkaç dakika olmuştu ki telefonlarımız çalmaya başladı, öyle ki bakanlığın telefonları kilitlendi. Sonraki günlerde onlarca mektup ve telgraf aldık; kimse bu duyurudan şikâyet etmiyor, bilakis iyi ve faydalı tekliflerde bulunarak nereye ya da ne zaman bağışta bulunabileceklerini soruyorlardı. Sonraki günlerde İngiliz gazetelerine göz gezdirip radyo yayınlarına şöyle bir kulak kabarttığımızda ise Londra'nın bu talebimizin sonucunda da bir isyan çıkmasını beklediğini ve kış için kıyafet bağışı kampanyasını da bu isyanın ilk işareti olarak gördüğünü ilgiyle fark ettik. Bu yüzden artık İngilizleri kendi hallerine bırakıyoruz. Zira Almanları, ancak bir ineğin nükleer fizik anlayabileceği kadar analiz edebiliyorlar. Yine de kendilerini kaptırdıkları illüzyonların bedelini çok ağır ödeyecekler. Bizler ise serinkanlı olup sağlam duracak, gerçekçi düşünecek, kontrolümüzü asla kaybetmeyerek savaşla alakalı sorunları daha ortaya çıktıkları anda çözüme ulaştırarak bu yeni yılı da, eskisini nasıl ustalıkla yönettiyse aynı kararlılıkla kontrol edeceğiz.

Bizi bekleyen her şeyi göğüslemeye hazırız!

BİR HALKA ANCAK KENDİSİ YARDIM EDEBİLİR

14 Ocak 1942

Cephe için Kışlık Kıyafet Toplama (Kış Yardımları) Kampanyasının Sonunda Radyoda Verdiği Demeç

Cephe için toplanan kış yardımları hakkında henüz bilgi aldım ve 16 Aralık'ta Führer'in bana verdiği görevi başarıyla tamamladığımı bildirebilirim. Führer'in çağrısıyla tüm bölgelerin *Gauleiter*leri¹ önderliğinde tüm Alman halkının ve neredeyse iki milyondan fazla yardımseverin desteği ile cepheye gönderilmek üzere toplanan pamuklu giysi, kürk ve kışlık kıyafet yardımlarının sayısı altmış iki milyon iki yüz otuz iki bin altı yüz seksen altı parçayı buldu. Geçtiğimiz Pazar günü rakamlar elli altı milyon üç yüz yirmi beş bin dokuz yüz otuz iken bir haftada on milyon dokuz yüz altı bin yedi yüz elli altı parça daha toplanmış.

Gerçek anlamda gurur verici, hayranlık uyandıran ve bütün Alman halkının aynı bağlılık ve cömertlikle dâhil ol-

¹ Nazi Almanyasında belli bölgelerden sorumlu olan kişilere verilen unvan. Nazi valisi.

duğu bu toplumsal çaba karşısında tüm yardımseverlere ve bağışçılara yürekten teşekkürlerimi sunuyor ve hepsini en kalbi duygularımla tebrik ediyorum. İlk ve öncelikli olarak Führer'in çağrısına kulak vererek doğu cephesinde savaşan birliklerimizle kendi kışlık kıyafetlerini paylaşanlara teşekkür etmek istiyorum. Onlar için bunun ne kadar zor olduğunun farkındayım ve yardımseverliklerini özellikle takdir ettiğimi bilmelerini istiyorum. Bu çalışmaya destek olan ve haftalarca her boş zamanlarında eşya toplanmasına yardımcı olan iki milyondan fazla gönüllümüze de teşekkürlerimi sunuyorum. Hepsinden öte milyonlarca Alman kadınına, savaş zamanı korudukları sadakatlerinin ve görev bilinçlerinin yanında toplama yapan gruplara yardım ettikleri ve kurduğumuz yirmi dört binden fazla dikiş odasında yorulmak nedir bilmeden askerlerimizin yıpranan üniformalarını onarmak ya da yeniden dikmek için çalıştıklarından dolayı şükranlarımı iletmek istiyorum.

Aynı şekilde, büyük taşımacılık hareketini neredeyse bizden bağımsız olarak gerçekleştirerek kampanyanın başarıyla tamamlanmasını sağlayan Alman gençliğine de bu işe şevkle kendilerini adadıkları için minnettarım.

Partimizin, *Gauleiter* liderlerin yönetimi altında şevkle ve özveriyle çalışarak kampanyanın hızla ilerlemesine yardımcı olan bütün ekiplerine de teşekkür ediyorum.

Aynı şekilde bu kampanyanın başarısına eşsiz propagandalarıyla hatırı sayılır katkılarda bulunan radyolara, basına ve film endüstrisine de teşekkürlerimi sunuyorum. En sıcak teşekkürlerimden birini de Alman kayakçılara gönderiyorum. Çok sevdikleri snowboardlarından ayrılarak askerlerimize yardım için kullanılmalarına izin vermenin ne kadar zor olduğunun farkındayım. Ancak bunu hiç tereddüt etmeden, bu kampanyanın selameti için yaptılar zira böylesi kritik bir dönemde askerlerimizin ihtiyaçlarının her şeyden daha önemli olduğunun bilincindeler.

Bu toplama kampanyasının sonuçları gösterdi ki, diğer bütün kampanyalarımızın ötesinde bağış yapanların hepsi kampanyaya tüm kalpleriyle katıldılar. Anavatanda yaşamaya devam eden halkımızın askerlerimize, onlara ne kadar minnettar olduğumuzu ve onlarla aramızdaki bağın ne kadar kuvvetli olduğunu gösterme fırsatını büyük bir minnetle kabul ettikleri çıkarımını yaparak kendimi kandırdığımı zannetmiyorum. Toplanan bağışların tamamı Alman halkının yüreğinin bir yansıması ve bu yüzden bu kampanyayı başlatmak bizler için de bir propaganda eyleminden ziyade ulusumuzu bütünleştiren bir eylem oldu.

Düşmanlarımıza da bu vesileyle politikalarını değiştirmeleri için bir mesaj vermiş olduk. Birkaç gün önce İngiliz gazeteleri, Alman halkının kendilerini inatla görmezden geldiğini ve ancak sonra üzerlerindeki montlar ve kürkler polis zoruyla üzerlerinden alındığında neler olduğunu anladıklarını ya da Londra radyosunda Berlinli kadınların, orduya gönderilecek kışlık kıyafetlerin yola çıkmasını önlemek için raylara yattıkları iddiası dile getirildiğinde bu yalanlara ufak da olsa bir yanıt vermem gerektiğini düşünmedim bile. Böyle yalanlara ancak onları uyduranlar kadar ahmak olanlar inanabilir. Bu noktada aslında sessizlik verilecek en güzel yanıt. Bu sabah da Moskova radyosundan bir haber geçildi ve kampanya boyunca sadece yirmi iki mont toplanabildiği duyuruldu. Elimde elbette bunu çürütecek, neredeyse dört milyon kürkün toplandığını kanıtlayacak rakamlar mevcut ancak bu noktada düşmanlarımıza bir şey kanıtlamaya çalışmak Alman halkını aşağılamaktan başka bir işe yaramaz. Doğu yakası için yaptığımız kışlık kıyafet toplama kampanyası bütün bu düşmanca yalanlar yüzünden mecburen bir politik meseleye dönüştü; ancak düşmanımız bir kez bu mücadeleyi başlattığına göre Alman halkı en kısa sürede onlara unutamayacakları bir karşılık verecektir zaten. Yalnızca bir yardım kampanyasını politik bir eyleme dönüş-

türerek politika malzemesi yaptılar. Bu yüzden bu mesele bugün, yalnızca toplumun yardımlarıyla gerçekleştirilen bir kampanya olmaktan çıkarak düşmana, Alman ulusunun bu savaşı zaferle taçlandırmaya ne kadar kararlı olduğunu gösterecek bir kanıtla dönüştü. Hiçbirimiz halkımızın azmin-den şüphe etmiyoruz.

Bugün doğu cephesinde askerlerimizin yaptığı gibi kahramanlık destanı yazan, anavatanındaki sivil vatandaşları cepheyi savunmaya hazır ve istekli olan bir ulus her daim var olmalıdır ve var olacaktır da! Führer adına minnettarlığımızı ve takdirlerimizi siz Alman yöneticilere, yurttaşlara, gönüllülerimize ve bağışçılarımıza iletmeyi borç bilirim. Şayet hediyelerimiz yeni yıl bitmeden cepheye ulaşırsa, halkımız Führer'in selamını da askerlerimizeiletmiş olacaktır. Ve şayet bu komün olarak hareket edebilme becerisini savaştan sonra geleceğe de taşıyabilirsek, savaşta ya da sonrasında yaşanacak her türlü güçlüğü aşarak zafere emin adımlarla yürüyeceğimizden şüphemiz yok. Artık cephe için kış yardımlarının toplanma süreci tamamlandı. Böyle harika bir sonuç aldığımız için halkımla gurur duyuyor ve bizi destekleyen bütün yardımseverlere ve bağışçılarımıza, en içten teşekkürlerimi ve takdirlerimi sunuyorum bir kez daha.

CHURCHILL'İN OYUNU

1 Mart 1942

Tarafsız basın yayın organları son zamanlarda Bay Churchill'in İngiliz halkı ve kamuoyu üzerinde nasıl bu kadar etkili olabildiğini sorguluyor. Her türlü berbat geri çekilmeyi ve en moral bozucu yenilgileri yaşadıkları halde, kendisinden şüphe etmeleri gerekirken nihayetinde bu zeki laf cambazının tüm sözlerine kanıyor ve askeri liderliği ile aptal politikalarını bir şekilde kabulleniyorlar. Bu soruyu yanıtlamak hem kolay hem de zor aslında. Bu bilmeceye verilecek yanıt muhtemelen şu olacaktır; her ne kadar Bay Churchill hem politik hem de askeri liderlik konusunda stratejik mantık yürütme becerisinden yoksun olsa da, aslında oldukça yetenekli, sıra dışı bir taktik ustasıdır. Demokrat partinin ve lider basının virtüözü olmakla birlikte İngiltere'nin şu anda var olan ve pek de zeki olmadıkları bilinen politikacıları arasında en iyisidir. Yöntemleri hayal edilebilecek en primitif yöntemler olmakla birlikte fikirleri de pek orijinal sayılmaz ve genel olarak herkes ne yapacağını ya da ne di-

yeceğini daha en başından tahmin edebilir. Zira her zaman aynı yolları izler.

İngiltere Başbakanı olarak göreve başladığında, politik ve askeri hadiselerden bağımsız olarak geri çekilmeler ve yenilgilere odaklanacağını açıkça belirten bir slogan tutturdu. Bu slogan onu her türlü eleştiriden koruyan bir kalkan olmuştu: “Kan, ter ve gözyaşı!” Herkes yanlışlığı asla kanıtlanamayacak böyle bir sloganla savaşın sonuna kadar mücadele edebilir. Nitekim insanlar da bu sloganı zafer kazandıklarında hatırlamadığı için tüm yenilgilerde Bay Churchill’e bir kâhinmişçesine rol yapma olanağı sunuyordu. Bay Churchill, amansız bir hastalığa yakalanmış birinin yatağının başında durup, “Ölecek,” diyen bir doktora benzetilebilir bu konuda. Şayet hasta iyileşme kaydeder ve sağlığına kavuşursa, hastanın yakınları tekrar doktorun yanına gidip neden o kötü durumdan kurtulabildiğini sorar mı?

Böyle bir tutumu akıllıca ya da özgün olarak nitelendirmek mümkün değil ancak bir şekilde kendi kamuoyunu oluşturduğu da ortada. Bay Churchill bu sloganla bugünlere kadar geldi. Bir kimsenin kâhin olmasına lüzum yok, yalnızca Britanya İmparatorluğu’nun son dört haftadır yaşadığı yenilgilere bakarak bunları zaten beklediğini ve hiçbir şeyi kehanet olarak dile getirmediğini söyleyen Churchill’in oyununun ardında yatanı görmeleri yeterli olacaktır. İşte Churchill’in ileri görüşlülüğüne bu yüzden hayranlık duyulmaktadır.

İki ay içinde Bay Churchill’in neler söyleyeceğini tahmin edebileceğimiz gibi bugün ne gibi şeyler söylemek zorunda kalacağını da öngörebiliriz. Yöntemlerinden biri de geçmişte akla gelebilecek en olası karanlık senaryolarla kararttıktan sonra şimdiki zamanda ufacık bir umut ışığı keşfetmiş gibi yapmaktır. Kimse, örneğin geçen Ağustos ayında, durumun aslında ne siyah ne de beyaz olduğu dönem hakkında verdiği herhangi bir demece rastlayamaz. O zamanlar durumu ne kadar umutsuz gördüğünü ancak bugün yaptığı konuşma-

lara bakarak anlayabilirsiniz. Şimdiki zamanı, olduğundan iyi göstermek için geçmişi çok daha kötü anmak en çok kullandığı yöntemlerden biridir. İşlerin çok da iyi gitmediğini itiraf eder ama geçmişte çok daha kötü olduğunu söyleyerek durumu toparlamaya çalışır! Gerçek bu olmasa da Bay Churchill, yalnızca halkın unutkanlığına sırtını yaslamış durumda. Hiçbiri zahmet edip de geçen Ağustos ayında söylediklerini hatırlayıp bugün söyledikleriyle kıyaslamaz zira.

Zamanın, kendisinin her daim en sadık müttefiki olduğunu iddia ediyor. Ancak başka kimse son iki buçuk yıldır zaman dediğimiz mefhumun asla İngilizlerin müttefiki olduğunu öne süremez zira İngiltere'nin bugünkü durumu 1939 ya da 1940'ta olduğundan çok daha vahim. Hatta kimse gelecekte aynı zamanın İngiltere'nin lehine işleyeceğini de hayal dahi edemiyor. İngiltere, her geçen ay, hatta neredeyse her geçen hafta çok önemli varlıklarını kaybederken insanın İngiltere'nin savaş sırasında ya da sonrasında kaybettiği mülklerini geri alacak kadar güçleneceğini düşünmesi için hatırı sayılır derecede aklını yitirmiş olması gerekir.

1939'da Bay Churchill bir an önce 1940 yılının gelmesini bekliyordu. 1940'ta da 1942'nin yolunu gözler oldu. 1942 geldiğinde ise 1945 yılının İngiltere'nin sonunda şaha kalkacağı yol olmasını bekliyordu. Eğer dikkat ederseniz, tarihler değişse de İngiltere Başbakanı'nın aslında ülkesinin elinin kolunun bağlı olduğunun pekâlâ farkında olduğunu kolayca anlayabilirsiniz. Ülkenin artık kalan gücüyle değil, ancak bir mucizenin yardımıyla kurtarılabileceğini biliyor.

Radyoya verdiği son demeçte de karakteristik bir özelliğe dönüştüğü üzere Britanya İmparatorluğu'nun lehine gösterebileceği tek bir kanıt dahi sunamadı kimseye. Amerika'dan, Sovyetler Birliği'nden ve Chiang Kai-shek'ten¹ bahsetti ancak

¹ Çan Kay Şek: Çin doğumlu Tayvanlı asker ve siyasetçidir. Milliyetçi Çin Hükümeti başkanlığı yaptığı sırada bir dönem iş birliği içinde olduğu komünistlerin başlattıkları Güz İsyanını kanlı bir biçimde bastırdı ancak iç savaş sona ermedi. 2. Dünya Savaşı sırasında Japonya'nın saldırılarına rağmen içerideki komünistlerle de mücadeleyle de-

Büyük Britanya'yı neredeyse ağzına dahi almadı. Görünüşe göre artık imparatorluk, her ne kadar bu savaşı kendi varlığı uğruna ve başbakanının içi boş kışkırtmalarıyla, üstelik de hiçbir hazırlık yapmadan başlattığı halde artık kendini koruyamayacak duruma düştü. Hem kan hem de mücadele bakımından Londra'nın savaşa kattıklarına bakılacak olursa durum gayet açık. Yetersiz desteğinden dolayı İngiltere'nin müttefikleri de genel bir tatminsizlik yaşıyorlar. Bu noktada Bay Churchill'in, örneğin Avustralya tarafından yapılan eleştirilere bazı istatistikler göstererek bir yanıt vermek durumunda. Zira kimse ona inanmıyor ve herkes savaşı başlatıp bu şekilde devam etmesine vesile olan düşüncesizliğe –riyakârlıklardan bahsetmeye bile gerek yok– şaşkınlıkla şahitlik ediyor.

Ancak bizim açımızdan mesele yok. Girdiğimiz polemiklerin amacı herhangi bir gelişme kaydetmekten ziyade Churchill'in bulmaca olarak gördükleri oyunlarının aslında bulmaca olmadığını, daha ziyade primitif oyunlardan ibaret olduğunu dünya kamuoyuna açıkça gösterebilmek. Bu talihsiz adamın, böyle bir dönemde İngiltere'nin son umudu olduğunun farkındayız. Lordlar Kamarası'nın açık ya da gizli her türlü itirazına rağmen Churchill koltuğunu kaybetmiyor zira hali hazırda onun yerine geçebilecek kimse yok. Şeytanlığını yapmaya mahkûm edilmiş bir şeytan tohumunun lanetiyle beden bulmuş hali gibi o. Eğer o düşerse, İngiltere'nin mücadele etmek isteyen bir kesimi de düşecektir şüphesiz. İngiltere sokaklarındaki herkes muhtemelen içten içe bunun aslında Churchill'in savaşı olduğunun; savaşı onun başlattığının ve imparatorluğu acı sona yine onun götüreceğinin farkında. İşte ulus olarak ona destek olmalarının nedeni tam olarak bu aslında. Parlamentodan aldığı

vam etti. Çin'in işgal edilişiyile birlikte iki grup anlaşarak birlikte direniş kararı aldıysa da Japonların çekilmesinin ardından iç savaş yeniden patlak verdi ve Çan Kay Şek ile taraftarları Tayvan'a kaçmak zorunda kaldı. Öncesinde sığınmacı olan Şek, burada da savaş başlatıp yönetimi ele geçirdi.

güvenoyunu da kendini korumak için kullandığı bir silaha dönüştürmüş durumda, ne zaman yaşamı tehdit altında olsa aynı silahı kullanıyor. Halkın kendisine, politikalarına ve savaştaki liderliğine karşı memnuniyetsizliğiyle oldukça akıllıca bir yöntemle baş ediyor ve sözde eleştirilerin yayılmasına izin veriyor. İmparatorluk birkaç darbe alıp da sendelerse, bir süre geri planda kalıp insanların şikâyet etmelerine izin veriyor. Deyim yerindeyse, güvenlik valflerini açıp halkın geriliminin boşalmasını sağlıyor. Elbette bazıları Churchill'in aslında bunu istemediğini düşünebilir ancak o, oyununu nasıl oynayacağını çok iyi biliyor. En güçlü seslerin avazı çıktığı kadar bağıracağını tahmin ediyor. Bu sözde Churchill krizi en üst seviyesine ulaştığında da *deux ex machina*¹ imdadına yetişiyor. Dalgaları yatıştırıp şaraba su karıştırıyor, çatışmalar azalıyor ve Churchill yine bunların hepsini aslında tahmin ettiğini söyleyip ekliyor: Aslında çok daha kötülerini tahmin ediyordu ancak şükürler olsun Tanrı o kadarına izin vermedi! Bu yüzden halk, yalnızca yağmurla kurtulduğu, kasırgaya yakalanmadığı için şükretmeli. Örneğin, Singapur da düşebilirdi ancak o yalnızca Hindistan'ı kaybedeceklerini tahmin etmişti. Bunu da Alman gemileri İngiliz Kanalı'nı kullanmak zorunda kalacağı için bir avantaj olarak gördüğünü belirtti. Churchill öyle iyi yalan söylüyor ki Londra, altı yüz Kraliyet uçağının gemilerimizi Alman limanlarına kadar kovaladığını ve bu sırada sadece kırk dokuz kayıp verildiğini iddia etse dahi onlara

¹ (Lat.) Kötü bir durumda meselenin bir anda çözülmesine vesile olan başka bir hadise, nesne ya da kişi. 'Hızır yetişti' şeklinde de Türkçeleştirilebilecek bir deyim.

inanacak ahmaklar var. Churchill'in de tahmin ettiği gibi 1942 gerçekten de zor bir yıl olacak –gerçi aslında tam tersi- ni tahmin ettiğini biliyoruz!– ve 1943'te ya da en geç 1945'te güzel günler gelecek şüphesiz! Ulusal birlik korunmalıdır ve elbette ki bunun garantisi de bizzat Churchill'in hayatta kalmasıdır. Ona saldıran her kim olursa olsun safkan bir İngiliz olmadığını ortaya koymuş demektir!

Buna benzer bir şey dünyanın başka hiçbir ülkesinde görülmüyor. Bu kadar hata yapan, bu kadar yanlış tahminlerde bulunup boş vaatler veren bir başbakan, nerede olsa koltuğundan edilirdi ancak İngiliz halkı bu adamı seviyor. Bu adam İngiltere'nin laneti, şeytani ruhu ve Büyük Britanya'nın mezarını kazacak her türlü beceriye sahip tek adam.

Bizler ise ondan daha iyisini hayal dahi edemezdik. şayet müttefiklerimizle bu savaşı kazanmamızın tek yolu Büyük Britanya'nın yıkılması olacaksa, Bay Churchill çok işimize yarayacak demektir. Savaşın ilk bölümü öyle ani bir öldürücü darbe ile sonlanmadı; gelecek rauntlar var daha. Düşmanımız yorulana kadar yavaş ama emin adımlarla ilerleyeceğiz. O, alacak zilin kendisini kurtaracağını sanacak ancak sonra bir raunt daha gelecek. Nihayetinde son darbeyi yiyip yıkılacağı an da gelecek. Bunun ne zaman olacağını bilmiyoruz ancak olacak, işte bundan eminiz. Kendi imparatorluğunu böyle si ucuz tehlikelere atan bir başbakan ancak düşmanın yarar sağlar.

Bay Churchill burada olduğu için mutluyuz ve asla ondan kurtulmak istemeyiz. Mutlak ve radikal bir zafer kazanmamız için bize yol gösterdiği müddetçe etrafımızda olmasından keyif duyarız ancak!

SADIK DOST

1 Mart 1942

Bugün de hem cephede hem de vatan toprağındaki sayısız dinleyiciye ya da daha doğrusu bütün Alman halkına, Alman radyosu üzerinden sesleniyoruz zira bu savaşın tüm tarafları muhtemelen radyo olmadan hiçbir şey başaramazdı. Şu anda bunu yapmak için öyle önemli bir nedenimiz yok ancak bizler, ara sıra radyo politikamızın genel hatlarını ve kurallarını halkımızla açık bir biçimde konuşmamızın gerekli olduğuna inanıyoruz. İktidara gelmeden önce ve özellikle geldikten sonra radyo yayınlarını yaygın olarak kullanışımız, radyo programları yapmanın teoriden öte bir tür pratik meselesi olduğunu ve hiçbir programın herkesi memnun etmeyi başaramayacağını öğrenmemizi sağladı. Yıllardır halkın farklı kesimlerinden aldığımız geri dönüşler, genel olarak hepsi programların farklı bir yönünü değerlendirdiğı ve çoğunlukla da biri diğerine zıt düştüğü için pek fayda sağlamıyor. Biri programların fazla ciddi olduğunu, bir diğeri ise fazla neşeli olduğunu belirtip rahatlatıcı

müzikler kullanılmasını gereksiz bulurken bir üçüncüsü o müziklerden daha fazlasını istiyor. Diğer yandan bir üçüncüsü programların gece 10'da bitmesini, bir diğeri gecenin asıl 10'dan sonra başladığını söylüyor. Bu noktada size de yapacak bir şey kalmıyor. Şayet barış zamanında olduğu gibi şimdi de elimizin altında on iki ya da on dört verici olsaydı, bu karmaşık sorunun çözülmesi çok daha kolay olurdu ve farklı zevkler için farklı radyolarda başka başka programlar yapılabilirdi ancak bugün tek bir vericinin bile düzgün çalışmasını sağlamak çok zor. Dinleyicilerimizin pek çoğunun, eğlenceli bir yayının ortasında bile bir anda İngilizce yayınladığımız haberler yayını yarıda kestiğinde gerilerek iç geçirdiklerini çok iyi biliyoruz ancak bu konuda ne yazık ki yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Savaş zamanında politik meseleler günlük yaşamın ilgi alanlarından çok daha öncelikli bir hal alıyor. Meraklılardan gelen içli mektuplar ve dilekçeler bize, dedikleri gibi hafif ve daha eğlenceli şarkılar çalmanın artık herkese fazla geldiğini öğretti. Bazıları bunu, halkın var gücüyle kaçınması gereken bir tür kültürel yozlaşmanın işareti olarak gördü. Diğer yandan cephedeki askerler bize şöyle bir geri bildirimde bulundu; her zaman yaptıkları gibi çok zorlu işleri halledip akşam saatlerinde soğuk ve pek de misafirperver sayılmayacak karargâhlarına döndüklerinde en azından Alman radyosunda, kendi deyimleriyle hafif ve keyif veren müzikler dinleyerek rahatlıyorlar.

Bu noktada sizce kim haklı ya da kim haksız? Herkesin kendine göre bir nedeni olduğuna şüphe yok! Ancak halkımızın ezici bir çoğunluğunun cephedekiler gibi düşündüğünü biliyoruz. Bugün, savaş şartları sebebiyle herkese hitap edecek farklı programlar için ikişer saat harcamak gibi bir lüksümüz yok. Evet, savaşın kasvetli havasından uzaklaşmaya çalışıyoruz bir noktada. Radyoda yayınlanan bir programda illa savaşın kasvetli havasının yansıtılmasına

gerek olduğunu düşünmüyoruz zira o hava bizi zaten istesek de istemesek de buluyor. Bir çalışan olarak on iki ya da on dört saat, hatta belki daha fazla didindikten sonra günün sonunda birkaç sayfa kitap ya da bildiri okuyacak haliniz kalsa bile müzik dinlemek istemiyorsunuz ya da hadi istediğiniz diyelim, onda da sizi keyiflendirecek bir şeyler olmasını bekliyorsunuz. Bu, kendilerini dinlerken esnemeniz daha fazla üzülecek olan Beethoven'a ya da Bruckner'a zararı dokunacak bir istek değil. Aynı şey işçiler ve askerlerimiz için de geçerli. Bu noktada kültürel yozlaşmadan söz etmek mantıksız zira bugün, savaşı kazanarak bizler zaten Alman ve Batı kültürüne yapabileceğimiz en büyük hizmeti vermiş olacağız. Bu yüzden savaş sebebiyle her gün omuzlarımıza yüklenen yükler sanki hafıfmış gibi hareket edip hoş teşviklerle bizi her gün alt eden savaşın açtığı yaralara biraz olsun merhem sürmenin zararı olmaz. Bu noktada dürüstçe bizlere sorulan şu soruyu yanıtlamak isteriz: Alman radyosu sözde caz müzikler çalmak zorunda mı? Şayet caz müzikten anlamamız gereken; tek bir ritimle başlayıp farklı enstrümanların kulakları tırmalayan bir takım sesler çıkararak bu ritmi sürdürmesiyle oluşan son derece saçma ve hatta rezalet bir melodi ise, bu soruya yanıt verme gereği dahi duymayız zira böyle bir müzik türünü kimse sevmez zira gerçekte aslında bu müzik bile değil; yetenekli ancak hayal gücünden yoksun birilerinin melodilerle oyun oynamasından başka bir şey sayılmaz. Ancak öte yandan bu noktada talepler de şuna dönüşmemeli: Müzikal gelişimin son noktası büyükanne ve büyükbabalarımızın vals şarkılarıydı ve onun sonrasında yapılan tüm işler rezalet! Hayır, ritim elbette müziğin en temel elementidir ve şu anda da Biedermeier Dönemi'nde¹ değil, makinelerin gümbürtülerinin melodileri belirlediği bir yüzyılda yaşıyoruz hepimiz.

¹ 1815-1848 yıllarında Almanya ve Avusturya'da ortaya çıkan sanat akımı. Daha çok burjuva kesime hitap etmiştir.

Hatta bugünkü savaş şarkılarımız dahi Dünya Savaşı'nda-kilerden çok daha farklı bir ritme sahip. Şayet radyolar da bütün dinleyicilerini kaybetmek istemiyorlarsa, bu gerçeği dikkate almak durumundalar. Öte yandan bu tip ifadelerle kimseyi gücendirmek niyetinde de değiliz ancak yine de bu noktada çalışan ve didinen kesimin taleplerinin daha fazla dikkate almaya mecbur hissediyoruz kendimizi.

Elbette arada sırada raydan çıkılan zamanlar da oluyor. Alman radyosu sabahın ilk ışıklarından gecenin geç saatlerine kadar insanımızla konuşmak durumunda. Ortalama bir insan gün boyu aralıksız olarak en fazla iki ya da üç saat konuşabiliyor ve söylediklerinde de pek öyle bilgece konulara değinmiyor. Kendisini yalnızca birkaç kişinin, eşinin ya da birkaç iş arkadaşının dinlemesini genelde bir avantaj olarak kullanabiliyor ancak radyoda çalışanlar her daim geniş bir kitleye hitap etmek durumunda kalıyor. Şayet bir spiker ya da sunucu talihsiz bir deyim kullanırsa, bir anda radyoya şikâyet telefonları ve mektuplar yağıyor. Sırası gelmişken belirteyim, Alman radyosu olarak merkezimiz Wilhelmplatz'da, vatandaşlarımız diledikleri zaman bizi teftişe gelebilirler. Zira kimseden kaçtığımız yok, bilakis işimizi halkımızın gözü önünde yapmaktan mutluluk duyarız. Ancak halkımız da şunu bilmelidir ki diğer kurumlardan farklı olarak Alman radyosu geniş bir kitleye, durmak bilmeden hitap ettiği için ara sıra hata yapmak sunucularımızın en doğal hakkıdır.

Pek çok hazırlık çalışmasının ardından nihayet yayın saatleri içerisinde iki farklı program yayınlayabilme olanağı bulduk. Bu işin ne kadar çok efor gerektirdiğinden bahsetmek istemiyoruz zira her şeye rağmen hiç değilse bir kesime hitap edecek bir iş başarabildiğimiz için kendimizi şanslı hissediyoruz. Gelecekte, Reich yönetimindeki diğer yayın organları özellikle akşam saatlerinde eğlence programlarına ağırlık verirken Alman radyosu kendini ciddi, kaliteli klasik

müzik eserleri çalmaya adayacak. Bu görevi tamamlamaları için şimdiden önde gelen birkaç müzisyenle çalışmaya başladık. Kendilerini radyo programına bütünüyle adayabilmek adına hepsi önceki yaratıcı çalışmalarını bir kenara bıraktılar. Bu noktada bize ihtiyacımız olan hatları çiziyor ve gelen her türlü isteği de mümkün olduğunca dikkate alıyorlar. Alman radyosu dinleyicileri şunu bilmelidir ki bu kez ne istediklerini gerçekten iyi biliyoruz. Bizlere açıkça, Tanrı sizleri korusun diyorlar ve bizler de onları görmezden gelmiyor, aksine sevgiyle kucaklıyoruz.

Ayak bastığımız yerlerde yaşayan vatandaşlarımızın endişelerine asla yabancı değiliz. Askerlerimiz bile bize yazarak yahut ziyaretimize gelerek ne isteyip ne istemediklerini açıkça dile getiriyorlar. Bizler de elimizden geleni yapıyoruz. Hiçbir koşulda, hiçbir şekilde çalışmaktan kaçmıyoruz. Savaş zamanında insanların moralinin yüksek olması çok önemlidir. Özellikle manevi yük bu kadar ağır olduğunda moralinizi yüksek tutmak hem vatan toprağında hem de cephede savaşın başarıyla sonuçlandırılması için son derece önemli bir etken.

Bu noktada çok ileri gidenler de var. Örneğin son zamanlarda yayınlardan memnun olmayan bir dinleyicimiz, bir radyo yayınında bir askerin sırasında Goethe'nin 'Götz von Berlichingen'¹ adlı eserinden detaylı olarak söz ettiğinden ve kendisinin bu yayını karısının yanında dinlemekten rahatsız olduğundan şikâyet etmiş. "Goethe denen adamın," diye devam etmiş konuşmasına, "pek çok açıdan şüphe uyandıran, önyargılı bir karakter yaratmış olması onu benim gözümde kusursuz kılmıyor ancak OKW'nin ve Propaganda Bakanlığı'nın, devlet destekli bir kurumda halk karıştığını

¹ Johann Wolfgang von Goethe'nin 1773'te kaleme aldığı eser, maceracı şair Gottfried ya da esere ismini veren Götz von Berlichingen'in yaşadıklarını konu alır. Goethe'nin yarattığı karakter özgür ruhlu, maceracı, kendini toplumun normlarına göre şekillendirmeyen bir şairdir. Ötügen Yayınları tarafından basılan Türkçe versiyonun adı Demir Elli Şövalye'dir.

teşvik eden bir karakteri masum dinleyicilerine acımasızca açıklayan birini yayına çıkarmaktan nasıl bir zevk aldığını bilmek istiyorum.”

Bizler sıkça böyle mektuplar alıyoruz. Ancak korkarım bu tip insanları mutlu edebilmemizin bir yolu yok. Bu noktada ne yapmamız gerekiyor, General Dietl’a uslu olmaları için askerlerini okula göndermesini mi önerelim? Askerlerimiz üslubu kuzey cephesindeki koşullar yüzünden sertleşmiş olabilir. Bu tartışmayı duysa belki bize güler de. Haklıdır. Bu şaşkın askeri bir saat boyunca dinledikten sonra askerlerimizin kuzeyde görevlerini cesurca yaptıklarını ve kar yağışı ile zifiri karanlığa rağmen mücadele ettiklerini öğrendiğimiz için gurur duyuyoruz. Zira bu asker bizlere, aylardır kendi gözleriyle göremediği ve binlerce kilometre uzağında olduğu anavatanıyla arasındaki tek bağı Alman radyosuyla kurabildiğini belirttiğinde, içinde bulundukları koşullarda onları neşelendirip morallerini yükseltmek için yayın yapma konusundaki arzumuz daha da pekişiyor.

Savaşmak zor bir iştir ve askerlerimiz geçtiğimiz kış o topraklarda mücadele etmemiş olsaydı, bu şikâyeti eden vatandaşımız ve eşi muhtemelen yalnızca hazırlıksız yakalanan dinleyiciler olmakla kalmaz, rahatsız olduğu bu basit konudan çok daha başka meselelere canlı canlı şahit olurdu.

Pratiklik denen şey gerçekten önemlidir ve Alman radyosu her bir vatandaşı tatmin etmeyi başaramaz. Elinden geleni yapıp kendisine en çok ihtiyacı olanlara azami özen göstererek çalışmaya devam edecektir. Bize en çok askerlerimizin ihtiyacı var zira anavatanlarından uzakta çok zorlu bir görev icra ediyorlar. Hoş ve eğlenceli saatler geçirmelerine yardımcı olan yayınları minnetle takip ediyorlar. Radyo onları rahatlatıyor, keyiflerini yerine getiriyor, onları yüreklendiriyor, savaş sırasında yaşadıkları her şeyde onlara arkadaşlık ediyor. Bu yüzden gerektiğinde Alman radyosu anavatanın çıkarlarını savunmak zorunda. Ama yine de her

daim pozitif davranamadığımız da oluyor. Her şeye rağmen ihtiyacımız olan vatan sevgisi, görev bilinci ve şevkle çalışma azmi... Önemli hadiseler yaşansa da kafamızı mütemadiyen bunlara yormamıza gerek yok. Genelde gri bir havada geçen ve pek de sevimli olmayan günlük yaşam gaileleriyle de uğraşmak zorunda kalıyoruz zaten.

Bu noktada Alman radyosu herkes için en sadık dostu olmak durumunda.

HERKESE HİTABEN

8 Mart 1942

Alman halkı şu sıralar tam anlamıyla savaşın göbeğinde yaşıyor. Bu, hem ulusal hem de bireysel olarak var oluş mücadelesi bizler için. Artık kimse, zaferin hepimizin umutlarını ve dileklerini gerçekleştireceğinden de mağlubiyetin Reich'ımızın tamamen yok oluşuna vesile olacağından da şüphesi yok; olası bir mağlubiyetin politik, askeri, sosyal ve kültürel sonuçları hepimizi etkileyecek. Hepimizin bunun farkında olması önemli zira bu bilinç, gücümüze güç katacak, ulusal özgüvenimizi artıracak ve kararlılığımızı körükleyecektir. Bu savaşı biz istemedik. Savaşmaya zorlandık. Artık savaşın ortasındayız ve her bir Alman erkeği ile her bir Alman kadını, bu mücadeleyi ulusal tarihimizin en büyük fırsatına dönüştürme arzusunu yüreğinde hissetmelidir.

Bu halkın savaşı, yani düşmanımız Alman halkına karşı savaşıyor, bu yüzden halkımızın tamamı da onlara karşı savaşmak zorunda. Nasıl ki günü gelince zaferin tadını hep

birlikte çıkaracaksak, bugün de savaş yasaları altında bir arada durmalı ve en samimi, en kişisel meselemizmişçesine yanımızdaki yurttaşımızın arkasını kollamalıyız. Bundan daha büyük bir fark yaratacak tek bir şey dahi düşünemiyorum. Bu sebeple savaşın yükünü yalnızca cephedeki askerlerimizin çekmesi gerektiğini ve anavatandaki Almanların ise öylece köşelerinde oturup olanları izlemeye haklarının olduğunu söylemek çok büyük bir hata olacaktır. Anavatan toprağında yaşayan herkes mücadeleye katılmalı, tabii cephe- deden daha farklı bir biçimde. Bu noktada cephe- deki savaşı mütemadiyen hatırlamanıza gerek yoktur zira herkes zaten savaşın en sert yaptırımlarıyla her gün, her saat karşılaşılıyor. İşte bu noktada anavatanı her koşulda korumak ve gözetmek durumundayız. Yalnızca hatları belirlenmiş görevlerimizi yerine getirmek yetmez, daha fazlasını yapmalıyız. Kanunlar ve düzenlemelere bakarak bununla tam olarak neyin kast edildiğini anlamak kolay değil. Bu; kişinin, taleplerini kendi vicdanına göre belirleyeceği bir tür hatları belirlenmemiş zorunluluk aslında. Kısacası zafer yolunda herhangi bir sorumluluğu olmayan tek bir Alman vatandaşı dahi olamaz.

Savaş ne kadar uzun sürerse, insan gücünün rasyonel ve amaca uygun olarak kullanılması da o kadar kritik bir mesele- ye dönüşüyor. Düşmanımız, sayısal üstünlüğünün avanta- jını kullanmakta ancak nitelik ve nicelik arasındaki fark bu noktada gerçekten belirleyici bir faktör ve aynı zamanda asıl mesele, ulaşabildiğiniz insan kaynağını rasyonel ve verimli bir biçimde kullanabilmek. Şayet daha düzenli bir sistem kurup gücümüzü asla boşa harcamayarak her bir elin ama- cına uygun hareket edip mümkün olabilecek en harikulade sonuçları elde etmesini sağlarsak şüphesiz ki düşmanımızı alt edebiliriz. Yalnızca sayısal üstünlük sağlamanın önemli olduğunu düşünmek gerçekten aptalca olur. Ulus olarak sahip olduğumuz insan gücünün o kadar farklı kısımları ve

özel açıları var ki ancak bütün halkımızın benimseyeceği genel bir işgücü disipliniyle arzulan sonuçları elde edebiliriz. Mühimmatlarımızı mümkün olan en yüksek seviyeye getirmemiz için ihtiyacımız olan her türlü hammaddeye sahibiz. İhtiyacımız olan, başka her yerde olduğu gibi üretim sürecinde ihtiyaç duyulan en değerli hammadde: İnsan gücü. Kimse bu hammaddeyi kötü kullandığımızı ya da boşa harcadığımızı iddia edemez. Ancak şunu da inkâr edemeyiz; halk olarak barış zamanındaki koşullara o kadar alışkınız ki şu anki durumumuza tam olarak uyum sağlamayı başarabilmiş değiliz.

Savaşta ve savaş, iş gücü konusunda hemen hemen her mecrada değişiklik yapılmasını gerekli kılıyor. Şayet içimizden biri ciddi olarak ve mütemadiyen iş gücünün asla gelişme kaydedemeyeceği şekilde kullanılıp kullanılmadığını sorgularsa, şüphesiz ki başka pek çok insan, biraz daha çaba gösterirlerse yüzde üç, beş ya da on ve hatta belki çok azı da yüzde yüz daha fazla üretim yapabilecekleri sonucuna varacaktır. Bunun savaş ekonomisi için ne anlama geleceğini tahmin etmek dahi imkânsız.

Bizleri yanlış anlamayın. İnsan gücünü son zerresine kadar sömürecek ruhsuz bir çalışma sisteminden bahsedebilecek son insanlar bizler. Ayrıca bazı demir işçiliği ve madencilik gibi işlerde hali hazırda, asla artırılmayacak kadar çok üretim yapıldığını da biliyoruz. Ancak bugün hâlâ yetersiz çalışma lüksüne sahip olduğu yanılgısına düşen insanlar var aramızda ki savaşın talep ettikleri düşünüldüğünde artık bu düşüncesizliği görmezden gelmek mümkün olmuyor. Kimse, barışın hâkim olduğu güvenli bir ortamda daha yüksek tabakaya mensup olup daha iyi şartlarda yaşayan insanlara kin gütmüyor ancak savaşta direniş için gereken fiziksel ve ruhsal kuvvet olarak görev almak için her daim hazır olmak zorundalar. Çok bilinmese de bizler, Almanlar olarak, savaşın üçüncü yılında dahi Avrupa'da-

ki pek çok ülkenin barış ortamında sahip olduğundan çok daha yüksek standartlara sahibiz. Savaş sebebiyle yaşanan kısıtlamalara rağmen ülkemizde örneğin 1941 yılındaki tütün ve tereyağı tüketimi 1932 yılında olduğundan çok daha yüksek. 1932 yılının sonunda yedi milyon işsizimiz vardı. Aile fertlerini de hesaba katarsak bu sayı yirmi milyona yaklaşıyordu. Halkımızın üçte biri o zamanlar kira ödemek ya da başka lüksler şöyle dursun, bugün herkesin karne ile alabildiği şeyleri alabilecek durumda değildi. Bunlar kimsenin inkâr edemeyeceği hakikatler şüphesiz. Ancak bizler bunları da çok kolayca ve fazla hızlı bir biçimde unuttuk. 1938 yılında 1932'den daha iyi şartlarda yaşamış olduğumuz gerçeği aslında Nasyonal Sosyalist Devrim'in bir sonucuydu ve bu savaşta da çok daha başka kazanımlar için var gücümüzle savunmada olmalıyız. Bugün hükümetimiz içinde bulunduğumuz büyük savaş, anavatandaki yurttaşlar için mümkün olduğunca katlanılabilir kılmaya çalışıyor olsa da, savaşın talepleriyle kesişmeleri durumunda sizlerin talepleri konusunda bir takım doğal kısıtlamalar da olacaktır elbette. Mücadelenin tarafı olan diğer halklar, örneğin Fransızlar ya da Sovyetler Birliği halkları savaş uğruna bizlerden çok da ağır fedakârlıklarda bulunmak zorunda kalıyorlar, üstelik de çoğu da mücadeleyi ya kaybetti ya da kaybetmeye mahkûm. Örneğin; bugün aramızdan kimsenin, kazandığı parayla hammadde alarak yatırım yapmaya hakkı da talebi de olmadığı gerçeği tartışmaya kapalı bir mesele. Zira ortada bir şey yok. Hammadde olmamasının nedeni de tüm paranın silah ve mühimmat üretimi için harcanmış olması. Hepsini askerlerimiz o silahları kullanarak savaş kazanınlar diye yapıldı; bu savaş kazanmak istememizin nedeni yalnızca yaşam standartlarımızı tekrar 1938 ya da 1939'daki seviyeye çekmek değil, tüm halkımızın hatırı sayılır ölçüde daha yüksek standartlara sahip olmasıdır.

Führer'in 30 Ocak'ta Berlin Spor Salonu'nda yaptığı seslenişte halkımıza silah ve mühimmat üretimi için çalışmaları konusunda çağrıda bulunmasının çok daha derin bir anlamı vardı. Hepimiz sarf ettiğimiz eforu daha da artırmaya çalışmak durumundayız, hepsi bu da değil, hem eylemlerimizi hem de yaşantımızı mümkün olduğunca sadeleştirmek zorundayız. Bu özellikle çok daha iyi durumda olan çevreler için geçerli. Yine cepheden bir örnek vermek istemem ancak askerlerimiz orada, olabilecek en primitif yaşam şartlarında nefes almaya zorlanıp rütbelerine ve konumlarına bakılmaksızın her an ölümle burun buruna, hayatta kalmaya çalışıyorlar. Anavatanda yaşayan halkımıza savaş konusundaki görevlerini hatırlatmak için mutlaka cepheden örnekler vermemiz gerektiğini düşünmüyoruz zira. Herkes gereksinimleri kendi görmeli ve görevlerini isteyerek yerine getirmelidir. Bu herkesin boynunun borcudur.

Hükümetimizin ve tüm bürokratik organlarının savaşın taleplerine uyum sağlayabilmek adına yaptığı ve yapmaya da devam edeceği kayda değer sadeleştirme operasyonları herkese örnek olmalı. Barış zamanında da işe yarar ve faydalı şeyler yapmış olabiliriz ancak bunlar kesinlikle savaş için elzem değil. Savaş, insan gücü talep ediyor ve biz hemen her yerde bu konuda sıkıntı çekiyoruz. İçinde bulunduğumuz ortamda da barışa elveda demek gerekiyor, bunu yalnızca yönetimin de halkın da yapması gerek. Gazetelerde verilen mücadele, toplar ve tanklar halkın canına kast ederken anlamını yitirmiş durumda artık. Artık herkesin kendi kendine yetebilmesi gerekiyor. Herkes kendi ayakları üzerinde durmalı ve hava şartları bile dâhil olmak üzere yaşanan her sorunun devletin sorumluluğunda olduğunu düşünme gafletinden bir an önce kurtulmalıdır. Kendimizi her şeyin yasalarla ya da bir takım düzenlemelerle çözülebileceği ve çözülmesi gerektiği yanılsamasından kurtarmak ve ulusal disiplinin doğal yasalarına uygun olarak eskisinden

daha sağlam bir toplum ve sosyal yaşam kurmak zorundayız. Savaş cephede tüm çıplaklığıyla yaşanıyor ve artık daha fazla tartışmaya gerek yok.

Bütün bunlar, savaşa karşı tutumumuzda da bir takım değişiklikler yapmamızı zorunlu kılıyor. Durum giderek sertleşiyor ancak bir yandan da netlik kazanıyor. şayet birbirimize daha fazla ilgi gösterirsek, savaş karşısında asla yıkılmayacağımız bir duruş da kazanmış oluruz. Pek çoğumuzun ne kadar çok çalıştığının ve bu yüzden her zamankinden çok daha gergin olduğunun fazlasıyla farkındayız. Ancak bu asla, kötü ruh halimizi sabahın erken saatlerinden gece yarılarına kadar etrafımızdaki herkese yansıtmamız için bir neden olamaz. Doğru zamanda söylenen ufacık bir hoş, dostane ve teşvik edici sözcük, gittiği her yerde gerginlik yaratarak homurdanan bir yaratıkta olduğu kadar sinirli insanlar üzerinde de harikalar yaratabilir. Bir şirketteki tek bir şakacı çalışanın kıymetine paha biçilemez. Yolcularına diş gösteren ve otoritesini diktatrclk oynayarak kullanan bir otobüs şoförü, yanlış bir işte çalışıyor demektir. Diğer yandan savaşın yarattığı sorunlara rağmen işini incelikle ve hatta nkteyle, insanlarla şakalaşarak yapan bir insan bir nevi Tanrı'nın bizlere armağanı, toplumun arasında dolaşan bir değerli taş ve kışın gri gökyüzünde beliren bir ışık huzmesi gibidir.

Düşünceli ve anlayışlı olmak, yaşama karşı bilgece bir tutum sergilemek, arkadaş canlısı, yardımsever ve şakacı olup herkese moral vermek, maddi hiçbir karşılığı olmayan ancak savaş ortamında son derece kıymetli olan özelliklerdir. Bir ayakkabıcıda çalışan tezgāhtar, çaresizlik içinde bir mağazadan diğerine son derece mütevazı bir talebin karşılanması için gezinip duran müşterisiyle konuşurken o, "Kızım için bir çift ayakkabı istiyorum," dediğinde, o anda stokta olmadığını ve muhtemelen bir iki hafta içinde ancak geleceğini söylemek yerine, "Ben de isterdim," diye karşılık veriyorsa,

bu kişi kime nasıl bir zarar verdiğini anlayamayacak kadar ahmak demektir ve derhal müdürüne şikâyet edilmelidir zira hiç kimsenin halkın ihtiyaçlarıyla alay etmeye hakkı yoktur.

Herkesin kendisine çeki düzen vermesi, çalışmalarımızı olabildiğince rasyonel olarak düzenlememiz, savaş konusunda önümüzde duran her türlü gereksiz ve saçma şeyi ortadan kaldırmamız, savaş hakkında konuşmak yerine savaşla mücadele etmemiz, başkalarına nazik davranmamız, nazik ve anlayışlı olmak, her durumda iyi huylu davranan askerlerimizi örnek almamız, günün getirdiğı zorlukları sakinlik ve tevazu ile kabullenmemiz ve hiçbir şeyin bizi demoralize etmemesi adına eskisinden daha fazla ne yapabileceğini düşünmemiz gerekiyor.

Kısacası, anavatan toprağında yaşayanlar da artık savaşın getirdikleriyle savaşmalıdır!

AÇIK MÜZAKERE

29 Mart 1942

Yiyecek dağıtımında yapılan yeni kısıtlamalar 6 Nisan'dan itibaren her bir vatandaşımızın ev ekonomisini etkileyecek. Bunu görmezden gelmek ya da olduğundan daha yumuşak göstermeye çalışmak aptalca ve hatalı bir hareket olur. İlgili kurumlarda kesintinin boyutları ve gerekliliği konusunda uzun ve sert tartışmalar yaşandı ancak nihayetinde kesintilerin son derece elzem olduğuna ve planlanan miktarlarda uygulanması gerektiğine karar verildi. Şayet bu yapılmısaydı, altı ya da en fazla sekiz ay içerisinde yiyecek stokumuz konusunda çok daha büyük sıkıntılar yaşayacak ve şu anda yapılanlardan çok daha geniş kapsamlı kesintilere gidilecekti.

Verilen son savaştaki durumun aksine, Alman gıda politikaları sayesinde ulaşılabilir gıda ürünleri herkese adil bir biçimde dağıtılıyor ancak savaş şartlarında stokumuz herkesin isteklerini karşılayabilecek kadar çok değil ne yazık

ki. Elbette kimse, yarın varlığımızı sürdürebilmek için muhakkak ihtiyaç duyacağımız yiyecek stokunu bugünden tüketmemize izin vermediği için hükümeti suçlamayacaktır. Bizler yalnızca uzun vadeli planlar yaparak –ki bu savaşta zafere erişebilmemizi sağlayacak yöntemdir aynı zamanda– yiyecek tüketimini kontrol etmek zorundayız. Hükümet hangi gıda maddelerinde kısıtlamaya gitmenin bütün toplumu doğrudan etkileyeceğini herkesten daha iyi bilir ancak bunun gerekli olduğuna karar veriyorsa herkes şundan emin olmalıdır ki başka olasılık kalmamıştır.

Bu kararı almamıza neden olan koşulların herkes farkında. Hem radyolarda hem de yazılı basında detaylı olarak tartışıldıkları için şu anda burada tekrar etmemize gerek yok. Ordumuzun genişliği, ağır sanayide çalışanlar ile gece gündüz mesai yapanların sayısının artması, silah endüstrisinde istihdam edilmek üzere ülkemize gelen iki buçuk milyon işçi, bizim için çalışan ve aynı zamanda beslememiz gereken mahkûmlar ile işgal ettiğimiz bölgelerde konuşlanan birliklerimizi ekonomik olarak desteklemek, müttefikimiz Finlandiya'nın kahramanca mücadelesinde ona yardımcı olmak, son iki yılda planlarımızı bozarak anormal seyreten ve hasatımızı da etkileyen hava şartları ve tarımsal iş gücü noktasında yaşanan kronik sıkıntılar birleşince eski gıda maddesi dağıtım oranlarını korumamız giderek daha da zorlaştı.

Elbette bunun böyle bir kesinti için çok da uygun bir zaman olmadığının da farkındayız zira patates sıkıntısı da çekiyoruz. Uzun süren don, patateslerin tarlalardan marketlere getirilmesini imkânsız kıldı. Bahar gelince yine bolluk yaşayacağız ancak uzun kış mevsimi yüzünden kâğıt üzerinde kusursuz görünen planlarımız sekteye uğradı. Özellikle büyük şehirlerde sebze sıkıntısı yaşanıyor. Özetle bize kalsa bu sert önemleri birkaç ay daha ötelemeye çalışırdık ancak artık bu seçenek pek mümkün görünmüyordu. Savaş

döneminde gıda politikalarımızı popülitelerine göre değil, bu şartlar altında, her ne kadar kimseyi memnun etmeyecek kararlar almak zorunda kalsak da hangi politikanın daha mantıklı olduğuna bakarak ne yapacağımızı belirliyoruz. Bu tür önlemler can yakıyor olabilir ancak savaştan zaferle çıkacağımız güne kadar bunları yapmak zorundayız. En önemlisi de bir sonraki hasadın nasıl olacağını öngöremediğimiz için yeterli stokumuzun kaldığından emin olmaya mecburuz. Sonraki hasadın durumuna göre belki gıda yardımlarını artırma yoluna gitmemiz de mümkün olabilir.

Artık her bir Alman vatandaşı emin olsun ki bizler bu savaşı kazanmak zorundayız. Kaybedersek başımıza geleceklerle kıyaslanırsa bugün gönüllü olarak kabullendiğimiz bunca şey birer çocuk oyun gibi kalır. Bizler böyle bir ihtimali asla düşünmek istemiyoruz zira devletimiz yalnızca muzaffer olmayı istemekle kalmıyor, zafer için var gücüyle çalışıp mücadele ediyor ve her türlü sorumluluğu seve seve kabul ediyor. İçinde bulunduğumuz durumun gerektirdiği şartları yerine getirmek yine devletimizin görevi ancak savaşın getirdiği yüklerin herkese eşit olarak dağıtılması konusunda ısrarcı olmak da halkımızın hakkıdır. Ulus olarak hep birlikte bu savaşı kazanmamızı sağlamak adına yapmamız gereken fedakârlıklardan kimsenin kaçınmaya hakkı yoktur. Kaçmaya çalışan ya da savaşta gösterdiğimiz çabaların sonuçları için tehdit oluşturan herkes en ağır şekilde cezalandırılmayı hatta idam edilmeyi dahi hak ediyor. Pek çok askerimiz ve komutanımız vatan için canlarını ortaya koyarken vatan toprağında yaşayanların zafer kazanma şansımızı bilerek veya bilmeyerek riske atmasına asla izin veremeyiz. Cephede yapılan fedakârlıklar giderek zorlaşırken sivil yaşamda da taşınan yükün ağırlaşması, düzenin ve adil koşulların sağlanması için alınan önlemlerin sıkılaşması olağandır. Yasalara karşı gelen kim olursa olsun hesabını en ağır şekilde verecektir. Askerlerimiz de bizden bunu istiyor,

hatta halkımızın tamamı buna tam anlamıyla destek veriyor. Düşmanlarımızın bu konuda ne düşündüğüyle ise zerrece ilgilenmiyor ve onlara kendi işleriyle ilgilenmelerini öneriyoruz. İngiltere'deki beyefendiler, savaşın üçüncü yılında toplumsal yaşamda düzeni koruyarak halkımızın sorunlarından kimsenin bir fayda sağlamasına fırsat vermeyi reddediyor oluşumuzu bir zayıflık işareti olarak görmekte özgürdür. Ancak kendileri de bizim gibi kesintiye gitmek durumunda kalıyor ancak bizler İngiltere'nin gıda bakanı gibi halkımıza etin onlar için zararlı olduğunu ve ot kullanarak lezzetli ve güzel salatalar yapabileceklerini anlatmıyoruz. İngilizler despot olduğumuzu iddia ediyor ancak bizler ne zaman kritik bir karar verecek olsak kendimize güvenerek halkımıza gidiyor, durumu hiçbir şeyi gizlemeksizin onlara anlatıyoruz zira biliyoruz ki halkımız bizi anlar. Ayrıca halkımızı bu şekilde fırsatçılardan da koruyoruz. İngiltere'nin aksine –Londra gazeteleri hemen her gün bundan şikâyet etse de– bizler böyle insanları asmaktan dahi asla çekinmiyoruz ve bu noktada vicdanlarımız da zerrece rahatsız olmuyor. Yani Ulusal Savunma Konseyi'nin yakın zamanda çıkardığı yeni genelgede herhangi bir hata bulunmuyor; genelgenin ilk paragrafında da belirtildiği gibi halkın geneli için önem arz eden hammaddeleri ya da gıda maddelerini ortadan kaldıran, saklayan ya da yağmalayan kişiler derhal hapis cezasına ve hatta daha ciddi suçlar söz konusuysa ölüm cezasına çarptırılırken işleri gereği ya da ticaret yaparken başkalarına bu konuda ayrıcalık tanıyan ya da özel teklifler sunanlar da aynı şekilde hapis cezası alacaktır. Her şey gayet açık. Devletin avukatlarına, böyle davaların ivedilikle çözülmesi talimatı verildi zira geçmişte yaşanan bu tip olaylarda suçlulara yumuşak yüz gösterilmesi bu suçların önlenmesine herhangi bir katkı sağlamadı. Kara borsa ticaretin savaştan kar sağlamaya çalışan sorumsuz ve ahlaksız üyelerinin artık sonu geldi. Bizler bütün halkımız

adına konuşuyoruz, hem cepheadeki askerlerimiz hem de vatan toprağında mütemadiyen çalışan vatandaşlarımız adına. Zira en temel gereksinimlerinin savaşın zorlu şartlarında devlet tarafından korunup garanti altına alınması hepsinin hakkıdır.

Aramızda hâlâ lüks tüketim malları ve daha fazla gıda için fahiş bedeller ödemeye hazır olanlar varsa eğer bunun son uyarı olduğunu unutmasınlar. Artık o pek sevgili karınlarına iyi bakmak için aldıkları risk bu kadar hafif olmayacak. Kimsenin savaşı sevdiği yok. Bu yüzden birkaç ucubenin savaşın tadını çıkarıp ondan kar sağlmasına da asla izin vermeyeceğiz. Bu tarihi mücadelede tertemiz, lekesiz bir biçimde savaşmaya devam etmek istiyoruz. Zafer bizi bulduğunda hem Alman kadınları hem de Alman erkekleri üzerlerine düşeni layıkıyla yaptıklarını söyleyebilmeli. Bunu anlamayan vicdan yoksunu kimseler, savaşta ne yapıp ne yapmayacağını bilmeyenler, durumu ya lafla ya da daha zorlu yollardan anlamaya mecbur kalacaklar. Savaş süresince bütün hammaddeler ve gıdalar toplumun tamamına aittir ve bu yüzden adil bir biçimde dağıtılması zaruridir. Buna karşı gelenler ancak topluma zarar verir. Çiftçinin hasadı bütün halkımızın malıdır. Bu yüzden çiftçimiz fırsatçıları kapısından içeri sokmamalıdır.

Alman toprağından ve çiftçinin el emeğinden çıkan hasat doğruca tüccarın eline geçer. Tüccar bir araçtır ve ürünü adil bir biçimde dağıtmakla görevlidir. Her türlü takas en ağır şekilde cezalandırılacaktır. Zanaatkârların ürünleri de adil fiyatlara satılmalıdır. Bu noktada özel teklifler yapılmasını istemek ya da özel teklifleri kabul etmek onursuzluktur ve suç kabul edilecektir. Ortalama bir vatandaşın adalet duygusu bu adil dağıtım yasasının en sağlam garantisidir aslında. Alman ev kadınları satıcılardan hakları ne ise onu talep eder, kara borsa ürünlere fahiş fiyatlar vermeyi asla kabul etmez zira bunun suç olduğunu bilir Alman kadını.

Takas, kara borsa, rüşvet ve her türlü fahiş fiyatlandırma muhakkak cezalandırılacak ve özellikle daha ciddi meselelerde kişinin mülkü haczedilecek ya da kendisi doğruca idam cezası alacak.

İster üretici, ister tüccar isterse de tüketici olsun, toplumumuzda herkes örnek davranışlar sergilemek zorunda. Herkes kendisine verilen adil payla yetinmeye mecburdur zira bu önlemler de mücadeleye bir katkı sağlıyor ve zaferi bize bir adım daha yaklaştırıyor. Zafer toplum olarak hepimize bağlı.

Aramızda adaletimizden ve içtenliğimizden şüphe eden tek bir vatandaşımızın dahi olduğunu hayal edemiyoruz zira bunu yapan kişi büyük risk alıyor demektir. Aramızda savaşı yeterince ciddiye almayan tek tük kimseler de olabilir. Böylesine dar görüşlü olabilenler yalnızca tüm ulusumuza ait olan gıda maddelerinin tedarikini tehlikeye atmakla kalmıyor, aynı zamanda ahlaklı vatandaşlarımıza kötü örnek olarak uzun vadede herkesin adalet duygusunu ve toplumsal yaşamın adil ve eşit oluşuna duydukları inancı zedeliyorlar. Bu da olabilecek en kötü şey.

Böylesine zor zamanlarda tek ihtiyacımız olan iyi düşünmek ve derin inancımızı korumak olacaktır. Bu değerleri suiistimal eden, halkımızın sabrını ve içtenliğini test eden her kim olursa olsun, dersini alana kadar darp edilmeyi hak ediyor demektir. Hükümet olarak halkımızla aramızdaki bağı bu zorlu savaş döneminde her zamankinden çok daha derinden hissediyoruz. Zafer uğruna yapılan büyük fedakârlıkları, bu uğurda herkesin nasıl cesaretle ve sabırla mücadele ettiğini görüyoruz. Oğlunu kaybeden her bir ananın, eşini kaybeden her kadının ve babasını kaybeden her evladın acısını içimizde hissediyoruz. Çiftçi kadınlarımızın ahırlarda ve tarlalarda ne kadar çok çalıştığını biliyor ve yorgunluktan bitap düşen işçilerimizin otobüslerde ve metrolarda nasıl yığılıp kaldığını görüyoruz. Berlin'den ayrılır-

ken askerlerimizin anavatan için yaptıkları büyük fedakârlık hakkında söylediklerini yürekten dinliyoruz. Keşke her gün cesur ve mütevazı halkımızı, asla böbürlenmeye gerek görmeden zafer için çalışıp mücadele eden insanımızı öven şarkılar söyleyebilseydik.

İşte bizler bu insanlara borçluyuz, onlara yürekten bağlıyız. Onlar da hükümetlerinden, daha fazla fedakârlığa ihtiyaç duyulduğunda savaşın yükünün tüm omuzlara eşit ve adil bir biçimde dağıtılmasını talep ediyorlar. Bunu yapmayı başaramayan bir hükümet, halkın hükümeti olarak adlandırılmayı hak etmiyor demektir. Bizler işlerin nasıl yürümesi gerektiğini biliyoruz ve bu yüzden savaşın gerektirdiklerini görmezden gelenler büyük bedeller ödeyecekler. Alman halkı uzun süredir bir bütün olarak örnek teşkil eden bir tutum sergiliyor ve saygıyı hak ediyor. İşte bu yüzden suçluların acımasızca muamele görmelerinin halk tarafından memnuniyetle karşılanacağından şüphemiz yok.

KÂĞIT KALEMLE SAVAŞMAK

12 Nisan 1942

Böylesi kapsamlı bir savaşta pek çok dalı olan devasa, çok yönlü bir organizasyona ihtiyaç olduğu aşîkâr. Organizasyonun dallarının toplumsal yaşamın her alanına ulaşması ve hatta özel hayata da dâhil olabilmesi gerekiyor. İkincisi, şayet gerekli şartlar oluşturulabilirse oldukça faydalı olabilir. Artık orduların, ellerini kollarını sallayarak sağa sola dadanıp ihtiyaçları olan şeyleri topladıkları feodal yönetimlerin devrinde yaşamıyoruz. Günümüzde askeri yönetimler her şeyi planlamalı ve muhakkak her şeye hazırlıklı olmalıdır. Tüm olasılıkların dâhil edildiği önlemler almalı ve gergin gergin beklemektense uzun vadeli planlar yapıp her şeye hazırlıklı olmalıdır. Bu da hem hükümette hem de alt yönetimlerde karmaşık ancak kıymetli mekanizmalar kurulmasını elzem kılıyor. Gün gelip de bütün mekanizmanın çökmesi tehlikesinden kaçınmak adına her bir çark bir diğeriyle uyumlu hareket etmek zorunda.

Her yerde olduğu gibi bizde de sadelik her zaman en iyi seçenek. Bir cihaz ne kadar yalın ve net ise, o kadar kusur-

suz işler. Biz Almanlar tüm dünyaya örgütlenme ustaları olarak nam salmış durumdayız. Çünkü bu işi gerçekten iyi biliyor ve bazen olması gerekenden bile daha iyi işler çıkarıyoruz. Organizasyon olmadan düzenli bir hayat düşünemiyoruz. Bu yüzden başarılı olacağımızdan emin olmak adına yalnızca organize edilmesi gereken şeyleri değil organize edilebilir olan her şeyi mütemadiyen düzenlemeye çalışıyoruz. Bu da bir hata aslında zira o kadar sistematik çalışıyoruz ki bazen ara sıra akıllıca doğaçlamanın gücünü kullanmaktan aciz kalabiliyoruz. Savaşın doğasının 1942'de 1939'dan çok daha farklı olduğunu herkes kabul edecektir. Yapılması gereken işler çok büyüdü. Ancak bu işleri halletmesi gereken nüfusun yoğunluğu ise aynı oranda artmadı. Çalışma şevkleri artıyor olsa da fiziksel ve ruhsal kudretleri, savaşın ilk yılına nazaran üçüncü yılında kendilerinden beklenenleri yerine getirmekte haliyle yetersiz kaldı. Bu noktada cihazlar daha da önem kazanmış olsa da her şey giderek sadeleşmek yerine daha karmaşık bir hal aldı ne yazık ki. Bizlerin bu konuda bir şeyler yapması gerekiyor. Savaşla bağlantılı pek çok insan barış zamanından kalma pek çok ağırlığı da beraberlerinde sürüklemekteler. Hafif bir yük ile ilerlemek ve böylece ivme kazanmak yerine endişeler, karışıklıklar ve engellerle doldurdukları koca bir çantayı taşıyorlar sırtlarında. Girişimde bulunmak yerine kâğıda sarılıyorlar. Kritik bir meseleyi başka birine kısacık bir not yazıp gönderdikten sonra herhangi bir terslik olması durumunda mazeretiniz olsun diye bir kopyasını da kendinize saklamakla çözemezsiniz. Telefonu elinize alıp nihayetinde gayet iyi niyetli ve düzgün bir insan olan o kişiyi aramak çok daha iyi olacaktır. Birkaç arkadaşça söz ettikten sonra sorunlar muhakkak çözülecektir. Bu size hem zaman kazandıracak, gerilmenizi ve sorun yaşamınızı önleyecek hem de gelecekteki tarihçilere hoşlarına gidecek siyah beyaz bir evrak kazandırmayacak olsa da işleri hızlandıracaktır. Ba-

şarının yarısı genellikle cesurca inisiyatif almak ve hızlıca eyleme geçmektir aslında. Hedefine ilk ulaşan kişi şüphesiz ilk harekete geçen olacaktır.

Savaş için harcanan çabalar yalnızca bir avuç evraktan ibaret olursa sizce elimize ne geçer?! Reich öncüleri o kadar çok işle uğraşüyor ki masalarına yığılan notları ve onlarca evrakı okumaya harcayacak bir dakikaları dahi yok. Tabii ayrıca daha düşük rütbelilerin yapması gereken işleri hal-letmek de onların görevi değil. Kendileri kapsamlı yönerge-ler hazırlayarak işe yarayıp yaramadıklarını takip etmekten sorumlu. İşte öncü derken tam olarak bundan bahsediyoruz, yaptıkları yöneticilikten çok daha farklı. Ayrıca ufak tefek meseleleri, devletin daha küçük organları merkez ofisin yapacağından çok daha kolayca ve çabuk çözebilirler. Zira böyle basit meselelere çok aşınadır hepsi. Kafası az çalışan insanlar nadiren parlak fikirler üreten kimseler olarak tanımlanabilir.

Bizi yanlış anlamanızı da istemem. Şayet devlet ve yönetimin işlemesi gerekiyorsa her zaman belli seviyede bir organizasyon da olmalıdır. Ancak bu noktada da güvenilirliğin bir limiti vardır ve o limit mekanizmanın sağlıklı işleyen kısımlarına zarar vermeden genişletilemez. Şayet bu işi fazla ciddiye alırsanız sonunda süpervizörlerinizi noktalama işaretlerini kontrol etmekle görevlendirmeye başlar ve ardından ölümcül noktaya kadar gidersiniz. Bu da yalnızca fikirlerinizi sekteye uğratmakla kalmaz, gerçekleri de yerin altına gömmenize neden olur. Büyük vazifeleri yerine getirebilmek için ihtiyaç duyduğunuz insanların her birini cömertçe teşvik ederek hırsını ve çalışma arzusunu körüklerseniz, sıradan yollardan kazanılamayacak başarılarla erişirsiniz. Resmî görevlilerin beyaz atlarıyla önünde şaşkınlıkla kalakaldıkları hendeklerden ve engellerden kararlı bir sıçrayışla atlar ve geniş, açık arazilere koşarsınız.

İşte bizler de bu yüzden savaş süresince parti içindeki çalışmalarımızdan geri kalmadık. Organizasyonlar ya da örgütler belli amaçlarla kurulur ve eğer kendilerine verilen görevleri başarıyla tamamladıktan sonra değerli ve paha biçilmez sanat eserleriymişçesine sürüklenmez, bilakis tahtlarından derhal indirilirler. İşte bizler bu bakış açısıyla o şaşalı seçim zaferlerini kazandık. Her daim düşmanın ensesindeydik, bize zafer kazandıran prensiplerimiz konusunda katı ve sert olsak da sahada esnek ve uyumlu davrandık ancak aynı zamanda hedefimize ulaşmak için bitmek bilmez değişimler geçirerek farklı yöntemler uygulamasını da bildik. Belli bir kalıbın içinde sıkışıp kalsaydık asla zafere ulaşamazdık; bizler kâğıdı genellikle gazeteler, el ilanları ve posterler basmak için kullandık. İktidara gelmemiz için gerçek anlamda ihtiyaç duymadığımız her şeyi ya geride bıraktık ya da daha iyi günlerde kullanmak üzere erteledik. Pazarlar ve tatil günleri bizim için tamamen yabancı konseptler. Şayet yeterince paramız olsaydı, hızlı trenlere binip seyahat eder ve bu da yeterli gelmezse gecelerimizi üçüncü ya da dördüncü sınıf sert ahşaptan bankların üzerinde geçirirdik. Hiçbirimizin de incileri dökülmezdi bu yüzden. Hepimiz kazanmak zorunda olduğumuz biliyorduk ancak bunu kafaya da takmıyorduk. Teorisyenlerin söyleyecek çok şeyi yoktu, uygulayıcılar ise ne yapılacağına karar vermek durumundaydı. Yapamadığımız her ne varsa iktidara geldiğimizde telafi edebileceğimiz düşüncesinden güç alarak ilerledik ve öyle de oldu.

Bugün savaşta da benzer bir bakış açısıyla ilerliyoruz. Savaşa bir katkısı olmayan her ne varsa hepsini önemsiz görüyor ve bir kenara bırakıyoruz. Beceriksizlik her alanda başarının baş düşmanıdır. İhtiyaç duyulan tüm eylemler mümkün olduğunca çabuk gerçekleştirilmelidir zira aksi takdirde çok geç olabilir. Şayet çalışmanıza engel oluyorsa eskiyen köklerinizden kurtulmayı da bilmelisiniz. Barış zamanında pek çok şeyi mazur görebiliyorduk zira hem zama-

nımız hem de maddi gücümüz vardı. Ancak savaşta durum çok farklı. Hepimiz savaşın katı yasalarının ağırlığı altında eziliyoruz ve eğer bize sunduğu fırsatları yakalamayı başaramazsak, aynı yasalar başarımızın önüne set çekmeyi de bilir.

Kaniş satın almak isteyen biri, bir köpek gazetesinin reklam sayfasına yazı yazıyor. Kendisine bir teklif geliyor ancak öncesinde tescilli bir kurum olan Reich Köpek Derneği'nin başvurması ve bir form doldurması gerekiyor. Bu sırada pek çok –ve elbette çoğu alakasız olan– soruyu yanıtlamak durumunda kalıyor. Savaş sırasında söz konusu kaniş, ister Protestan isterse Katolik olsun inançlı bir Almanın yanında muhakkak rahat bir yaşam sürecektir ancak söz konusu derneğin barış döneminde devlete olan katkıları her ne olursa olsun, savaş zamanında sekreteryasını savaş endüstrisinin hizmetine sunup gazetesini doğu cephesindeki haberleşme ağına teslim ederek cephedeki askerler için mütevazı gazeteler çıkarmalarına yardımcı olmalıdır.

İçinde bulunduğumuz dönemde doldurulacak formlar da yapılacak anketler de mümkün olduğunca en aza indirgenmeli zira insanların, hayatları için önem arz eden şeyleri elde edebilmek için aptal formlara yaşam hikâyelerini yazacak kadar çok zamanı yok. Bu yüzden kurumlar mantıklı davranmalı ve vatandaşlardan yalnızca çok gerekli bilgileri talep etmeli. Herkes et, yağ, yemek, ekmek ve diğer gıda maddeleri için düzenlemeler yapılması gerektiğinin farkında ve bu düzenlemeler için de kartların, kuponların ve kimlik kartlarının dâhil olduğu bir organizasyon kurulmalı. Şayet tütün dükkânlarının önünde puro ya da sigara almak isteyenler kuyruklar oluşturuyorsa, buna bir sınırlama getirilmeli. Bu, bütün toplumun yararına bir uygulama. Ancak her kim yaşamını idame ettirmesi için ihtiyaç duyduğu malzemelerden daha fazlasını almak istiyorsa, yaşamsal önemi olmayanlardan feragat etmesini de

bilmeli. İşte toplumsal mantık ve disiplin burada devreye giriyor. Şayet biri payına düşenden daha fazlasını almaya çalışırsa, bir başkası ona dostça uyarıda bulunuyor ve bu da işe yaramazsa dostça bir tekmeyle o kişiyi bir köşeye itiyor.

Aramızda, parlak botlarına bir damla çamurlu su sıçrasa baygınlık geçirecek duruma gelen insanlar var. Savaş zamanında dahi devletin, onların pek kıymetli varlıkları konusunda endişelenmekten başka işi olmazmış gibi davranmaktan geri durmuyorlar. Hepsi kendi kendine yetmekten aciz. Kar yağdığında caddelerin görevlilerce temizlenmesini bekliyorlar, buzlar eridiğinde de kasten su birikintilerine basıp botları kirlendi diye hükümeti suçlamaya girişiyorlar. Nasıl bir dönemden geçtiğimiz hakkında en ufak bir fikirleri yok. Durumumuzu mantıktan anlayıştan yoksun bir kurbağa perspektifiyle yargılayabiliyorlar yalnızca. Ancak şanslıyız ki bu kimseler toplumumuzun yalnızca ufak bir kesimini oluşturuyor ve bu yüzden varlıklarıyla size zarar vermedikleri sürece onları dikkate almanıza gerek yok. Toplu taşıtım araçlarında yanınıza oturup şunlardan söz edebiliyorlar: "Savaşta olduğumuzun farkındayım ama arabamı kırmızıya boyatamıyorum, gazeteler sadece dört sayfa, otobüste kadınlara ve gazilere yer vermek zorundayız, ayrıca otobüs fren yapınca çok ses çıkıyor, şu kız da az önce yanlışlıkla ayağıma bastı..." Bu ufak meseleler onlar için çok önemli çünkü İngiliz propagandalarında duydukları yalancı endişelerden ve kendilerine gösterilen özel ilgiden hoşlanıyorlar. Onlar da, her ne kadar durumu yanlış değerlendirdiklerini belirttiysek ve hepsi defalarca bu hatalarının bedelini ödemek zorunda kaldıysa da hâlâ bu memnuniyetsiz tiplerin Alman halkını yansıttığına inanacak kadar naifler.

Bizim halkımızın hamuru başka. Hepsi akıllı, politik açıdan uyanık, serinkanlı düşünebilen realist insanlar. İki ayakları da yere sapasağlam basıyor. Bir şey hoşlarına gitmediğinde ya da onları rahatsız ettiğinde homurdanmıyor,

en fazla biraz şikâyet ediyorlar. Bu da havayı biraz olsun rahatlattığı için çok da mesele olmuyor. Şikâyet, ruhu arındıran bir eylemdir bazen. Buna alınmamız gerekmiyor. Biz insanımızla gayet iyi anlaşıyoruz. Onlar da tıpkı bizim gibi. Biz de işler iyi gitmediğinde ya da bir hata yaptığımızda şikâyet ediyoruz bazen. Ama durumu abartmadan tekrar işe koyuluyoruz.

Bu noktada bir tavsiye vermek istiyorum: Hızlı, dikkatli, özenli çalışın ve fazla ayak diremeyin. İster büyük ister küçük olsun, dertlerinizi çok önemsemeyin. Kimse size üzülüyor çünkü hepimiz aynı gemideyiz. Kâğıt kalemle savaşımaya kalkmayın. Savaşı kazanmamızda bize bir faydası dokunmayacak her şeyi bir kenara bırakın. Özetle, barış zamanında nasıl barışçıl davranıyorsanız, savaş zamanında da birer savaşçı olun!

HAKİKİ KAHRAMANLAR VE AKTÖRLER

7 Haziran 1942

Yahudi plutokratların dünyaya, hayata ve tarihe bakışlarının en karakteristik özelliği, her bir değeri adım adım ancak kaçınılmaz olarak negatif yönde değiştirmeleridir. Almanya'daki cumhuriyetçi sistem döneminden pek çok örnek var hafızalarımızda. Bu örneklerle yenilerini eklemeye de hiç gerek yok. O zamanlar kahraman ahmak, korkak ise onurlu bir adam olarak görülürdü. Biri özgür kalmaktansa tutsak bir adam olarak üç yaşam boyu hayatta kalmayı tercih ediyordu. Çok çocuklu bir baba alay konusu olurken eşcinsel bir çocuk Kuzey Avrupalı erkeklerin rol modeline dönüşmüştü. Tarihimizdeki en muhteşem adamlar ya bu vicdansız kan emicilerin kurbanı olmuş ya da sistemin içinde yok olup gitmişti. Suçlanan katil değil maktuldü. En azılı suçlular psikanalitik çalışmalar için harika süjeler olarak görülüyordu. Kısacası, en popüler Yahudi gazetecilerden birinin Berlinli bir Yahudi gazetesinde yazdığı gibi, kahramanca idealler hali hazırda var olan tüm idealler arasında en ah-

makça olanıydı ve Dünya Savaşı'nda can verenlerin tamamı onurdan yoksun bir mecrada ölüp gitmişti.

Geriye dönüp bakınca bütün bunlar bir şizofrenin geçirdiği şiddetli bir krize benziyor. Ancak bundan çok daha fazlası aslında. Böyle fikirleri halkın zihnine sokmak için cazibelerini sonuna kadar kullanan insanlar gerçekte bu yalanlara zerrece inanmıyorlar. Bilakis, bunları yalnızca insanları yumuşatarak Bolşevizm olarak da bildiğimiz büyük kitlesel değişimlere hazırlamak için yapıyorlar. Bolşevizmin atası olan demokrasi de bütün değerlerimizi, nihayetinde kaosa varacak bir değişim sürecine soktu.

Bugün aynı şeyin düşmanımızın başına da geldiğini görüyoruz. Savaşın manevi açıdan, semitik kimliğinin anlaşılması için Londra radyosunu dinlemenize bile gerek kalmayacak kadar aşikâr bir biçimde Yahudiler tarafından yürütüldüğünün klasik bir göstergesi bu aslında. Bir şekilde, aksi takdirde pek çok açıdan bütünüyle anlaşılmasız olacak olan ve uzun zaman önce tarihsel yok olma mücadelelerinde düşmanın tüm geri çekilmelerinde, yenilgilerinde ve kaçışlarında zafer görmeye alıştıkları düşünce ve hislerin düşmanca dünyasının farklı bir versiyonunu oluşturuyor. Sonrasında elbette ki savaşı; hazırlıksız yakalanıp defalarca geri çekilmek zorunda kalsalar da yaşamlarını tehdit edecek ekonomik ve stratejik hatalarında bir tür cesaret görmeyi başararak ve dahi plutokrasinin aç gözlülüğünü yeni bir sosyal düzen olarak kabul edip kiliseleri yakarak rahipleri öldürdükten sonra Tanrı'nın kendilerine soylu bir hükümdar göndereceğini söylemekten utanmadan yüz seksen milyon insanı fiziksel ya da mental olarak hapsedip akla gelebilecek en düşük standartlarda yaşamaya mahkûm edip bir de onları dünyadaki cenneti yaşadıklarına inandırarak kolayca kazanabiliyorlar.

İnsanların kendilerine verdikleri değer de hemen hemen aynı süreçlerden geçiyor. İngiliz ya da Amerikalı askerler

gittikleri her yerde, her ne kadar düşmanlarının iki katı olsalar ve moral bakımından da ellerindeki silahlar açısından da üstün durumda olsalar da halde yenilgiye uğruyorlar. Becerebildikleri tek şey ister birlikleriyle ister tek başına ya da aileleriyle birlikte düşmandan tam zamanında kaçmak olan generallerin adı Büyük İskender, Sezar, Napolyon ve Büyük Friedrich'le birlikte anılırken en zorlu zamanlarda bile birliklerine güvenen, bir an olsun teslim olmayı düşünmeyen, ölüm kalım meselelerinde bile kararlılığını koruyan ve makûs kaderine direnen gerçek militer liderlerin adını telaffuz etmeye bile gerek görülüyor. Örneğin Amerika Birleşik Devletleri'nde sözde General MacArthur¹ gerçek bir halk kahramanıymışçasına muamele görürken Almanya'da General Scherer'in² yaptıkları OKW raporlarında sadece birkaç cümleyle anlatılıyor. Peki, aralarındaki fark nedir? İçlerinden hangisi kahraman, hangisi korkak?

Geçtiğimiz kış yapılan taarruzda, doğuda bulunan bir Alman birliğiyle bağlantı kesildi ve yüz yedi gün boyunca bir başlarına kaldılar. Bu süre boyunca birlik, tam yüz yirmi sekiz şiddetli ve ağır düşman saldırısına uğradı ve bunlara on karşı saldırı ve kırk üç hücum saldırısıyla karşılık verdi. Birliğin yetkili subayları, generallerinin onları yalnız bırakmadığını ve her askerin yardımına koştuğunu sevgi ve hayranlık dolu ifadelerle dile getirdiler. Her bir askerin derdini dinlemek için her an hazır bulunuyordu. Birliğin etrafı ku-

¹ Douglas MacArthur: II. Dünya Savaşı'nda Pasifik Cephesi'nin müttefik kuvvetler komutanlığını yapmış general. Filipinler Japonlar tarafından işgal edilirken adayı alelacele terk etmiş ve bu sırada, sonradan oldukça popüler olan ve pek çok kişinin alaya aldığı "I'll be back!" cümlesini sarf etmiştir. Ancak savaş sonrasında Filipinler'de kahramanmışçasına karşılanmıştır. Göbbels'in eleştiri noktası da budur. MacArthur ayrıca Kore Savaşı'nda da bir süre komutanlık yapmıştır. Bu dönemde yaptıkları ve insafsızlığıyla Nazım Hikmet'in 'Makartır' adlı hüznüli şiirine konu olmuştur.

² Theodor Scherer: Alman general ve tümen komutanı. Ekim 1941'de 281. Güvenlik Tümeni'nin komutanlığına atanmış ve Sovyetler Birliği'nin işgali sırasında askerleriyle birlikte Holm'da konuşlanmıştır. Ocak 1942'de ise, diğer tümenler ve polis birlikleriyle birlikte abluka altına alınmışlar ve 5 Mayıs 1942'ye kadar yerlerinden ayrılamamışlardır. Holm'de yaptığı savunma sebebiyle onur madalyası almıştır.

şatılmışken hem yetkili subaylar hem de erlerine güç veriyordu. Birlik tam üç gün boyunca erzaksız ve mühimmatsız kaldılar ancak sonrasinda generalin kahramanlığı ve özverisi sayesinde oldukça zor ve tehlikeli şartlar altında kendilerine hava yardımı yapıldı. Bütün bu süre boyunca budanmış meyve ağaçları ve dallar, dört bir yandan saldıran düşmana karşı ellerindeki tek takviye destek olarak kaldı. Sovyetler mütemadiyen yeni tank birlikleri ileri sürerken askerimizin elinde tek bir tank yoktu. Bu barbarca soğugun ortasında sığınabilecekleri tek bir sıcak yer yoktu. Düşman silahları nihayetinde sığındıkları binadan geri kalan yıkıntıları da yerle bir etti. Ne donmuş toprağı kazıp siper oluşturabildiler ne de ellerinde dikenli teller vardı.

“Düşmanlarımızın yaralılarımızı tuttuğumuz evlere saldırmalarına engel olamadık. Onları yerleştirebileceğimiz yeni yerler bulmak zorundaydık ancak çarpışma alanında yatan onlarca yaralı daha vardı.” General Sherer’in duygularını belli etmeden, son derece sade bir ifadeyle açıkladıkları bundan ibaretti.

6 Mayıs'ta yayınlanan bir OKW raporunda şöyle belirtiliyordu: “Doğu cephesinin kuzey kanadında Alman birlikleri, daha öncesinde düşman tarafından kuşatılmış olan önemli bir alanla bağlantımızın tekrar kurulmasını sağlayan planlı ve kusursuz bir taarruz gerçekleştirdi. Düşman kuvvetlerin onlarca saldırısına rağmen General Scherer komutasındaki birlik, 21.1.1942 tarihinden beri bulundukları konumu cesurca koruyorlardı. Harekete geçtiklerinde de askerlerin yarısı yaralı yarısı ise sağlıklıydı.”

Yahudi demokrat basın ise bu durumu pek umursamadı. Şimdi bir de duruma diğer taraftan bakalım:

Japonların Corregidor'a saldırısı 10 Nisan'da Bataan'ın¹ boşaltılmasıyla başladı ve yirmi altı gün sonra Birleşik Devletler'in askeri güçlerine 6 Mayıs günü verilen

¹ Filipinlerdeki Luzon Adası'nın uzantısı olan yarımada'nın tamamını kapsayan il.

kapitülasyonların ardından son bulunduğunda altmış bin kişi teslim olurken üç bin beş yüz kişi de Corregidor'a kaçtı. Komutanları General MacArthur ise 10 Mart gibi erken bir tarihte Bataan'dan ailesiyle birlikte ayrılmıştı ve gitmeden önce de ordularını cesaretli ve dayanıklı olmaları için teşvik etti. Karısı ise subaylara erleriyle birlikte kalmaları konusunda güzel tavsiyeler verirken kocası giderken onun peşinden gitti. Avustralya'nın güvenli topraklarındayken Tokyo'ya zaferle gireceğini iddia eden MacArthur'un on iki bin dört yüz doksan beş askeri Corregidor'da Japonlar tarafından esir alındı. Ölümlerin sayısı ise altı yüz kırk kadardı. Alınan raporlara göre ellerinde savaşa daha altı ay devam edebilecek kadar erzak da bulunuyordu ve ne mühimmatlarında ne de silahlarında bir yetersizlik söz konusuydu.

Corregidor, dünya üzerindeki en güçlü doğal hisarlardan biridir. Savaş sırasında adanın tamamında savunma üsleri, askeri mühimmat depoları, postaneler vesaire kurulmuştu. Savunma hatlarını birbirine bağlayan yer altı tünelleri çift yönlü otobanlar kadar genişti ve barış döneminde adanın bu şekilde düzenlenmesi için neredeyse beş yüz milyon dolar harcanmıştı ve bu yüzden Amerika halkı adadan bahsederken Amerika'nın Cebelitarık'ı tabirini kullanıyordu zira Amerikalı uzmanlar bu adanın fethedilemez olduğunu düşünüyordu. Ada herhangi bir tanklı saldırının yapılabileceği konumda değildi, yalnızca hava saldırıları ve yayılım ateşine maruz kalma ihtimali vardı ancak elbette yaralanacaklar için bombalamadan etkilenmeyecek sığınaklar, klinikler ve ameliyathaneler gibi pek çok alan da düşünülmüştü. Yine de görünen o ki Amerikan askerleri her hâlükârda Japon esareti altında yaşamayı tercih etmişti. Zaten neden Avustralya'ya kaçıp güvenli topraklarda keyif çatan ve anavatanlarında da Amerika'nın yaşayan en büyük kahramanıymışçasına tezahüratlarla karşılanan generallerinden daha cesur olmayı isteyeceklerdi ki? İşte size, bizim anlayışımızla asla uyuş-

mayan çarpıtılmış bir gerçeklik ve toplumsal bir kampanyayla meşrulaştırılıp yüceltilen korkakça bir kaçışın hikâyesi. Deyim yerindeyse General MacArthur, Hollywood'u arkasında bırakmayı unutan bir adamdan başka bir şey değil. Ancak Amerikan basını, Bataan'daki gibi Corregidor'da yapılan sözde savunmanın Amerikan tarihinin en cesurca hamlelerinden biri olduğunu iddia ediyor. Hatta bu savaş süresince akıllıca yapılan stratejik geri çekilmeleri övmek konusunda fazlasıyla deneyim kazanmış olan *The London Times* bile Corregidor'un ancak Thermopylae Muharebesi¹ ile karşılaştırılabilir bir zafer olduğundan bahsederken Boston radyoları da adada yapılan savunmanın ender görülen bir mucize olduğundan söz ediyor. Yetmezmiş gibi bir de Amerikan Yahudi basını korkak General MacArthur'un, geleceğin Amerikan Başkanı olarak son derece uygun bir aday olduğunu dile getirmekten geri durmuyor. Hatta pek çok Amerikan eyaletinde MacArthur'un heykelleri dikilmeye başlandı. İnsanlar yakalarında onun rozetlerini taşıyor ve hatta İngiltere'de kendisine sahip olabileceği en büyük onur bahşediliyor: Ünlü Madame Tussaud Balmumu Heykel Müzesi'nde kendisine özel bir köşe oluşturuluyor! Ayrıca Amerikan Basını heykelin üniformalı olacağını da duyurdu.

Bu da bizi aynı şizofreniye sürüklüyor. Tek gözü kör bir adamın kral olduğu bir ülke ve kültürel bir tarihi olmayan

¹ Akhamenid İmparatorluğunun yani diğer bir deyişle Perslerin Yunanistan'ı ikinci kez istila edişinde yapılan üç günlük muharebedir. Sparta Kralı I. Leonidas'ın komutasındaki ordular ve I. Serhas komutasındaki Pers güçleri arasında gerçekleşen çarpışmada Pers ve Grek güçleri Ege Denizi sahili yakınlarındaki Termopylae Geçidi'nde karşı karşıya gelmiştir. Dört gün boyunca bekledikten sonra saldıran Pers kuvvetlerine başarıyla direnen Grek kuvvetler, civarda yaşayan yurttaşlarından birinin ihanetine uğramıştır. Bu kişi Pers Komutana Grek kuvvetlerin arkalarından saldırımlarına yardımcı olacak ufak bir geçidin yerini göstermiştir. Ancak Kral Leonidas farklı bir plan yapıldığını fark edince 300 Spartalı, 400 Tebaili ve 700 kadar Therpianlı askerini tutarak kalanları geri göndermiş ve bizzat geçitteki yerini korumuş ancak saldırı sonucunda hepsi yaşamlarını yitirmiştir. Tarihe bu muharebe vatanlarını savunan inançlı askerlerin neleri feda edebileceğini gösteren büyük bir örnek ve bir kahramanlık destanı olarak geçmiştir.

bir vatan ile iki bin yıllık şanlı bir tarihi olan bir ulusun kahramanlık konusunda farklı görüşlere sahip olması çok doğal olduğundan bütün bu grotesk saçmalıkların gayet anlaşılır kabul edilebileceği söylenebilir ancak meselenin ciddi bir yanı da var. Bu noktada Yahudilerin bir ulusu nasıl aptallaştırdığı ve algısını bozduğu da sorulması gereken bir sorudur. İşte bu soruya verilecek olan şayet bu çürümeye yüz tutmuş entelektüel ve ruhsal sürece karşı koymazsa ne gibi bir tehlikeyle karşı karşıya kalacağı konusunda kusursuz bir örnek sergilemekte. Burada tek bir örnek üzerinden açıkladım ancak çağımızda verdiğimiz bu ruhsal savaşta her gün buna benzer onlarca örnekle karşılaşabiliyoruz.

Hakiki kahraman mı yoksa bir aktör mü? İşte mesele bu. Tarih bilinci olan kimse, bu büyük mücadelenin sonunda Tanrı tarafından kimin şanlı bir zaferle kutsanacağından şüphesi olmayacaktır. Düşmanımızın yarattığı yapan karakterlerin aksine bizim gurur duyacağımız onlarca isim var yanımızda. Kendileri tarihimizin en zeki askeri liderine hizmet ediyor ve arkalarından hem savaşta hem de zafer zamanlarında, hem zor günlerde hem de sefahat döneminde defalarca sınanmış milyonlarca Alman askeri uygun adım ilerliyor.

Her biri ulusumuzun tarihini şekillendirecek ve adları nesilden nesile aktarılacak. Amerika'nın sözde kahraman aktörlerinin geçici ünleri de Madame Tussaud Balmumu Heykel Müzesi'ndeki balmumları misali eriyip gidecek.

HAVA MUHAREBESİ VE SİNİR MUHAREBESİ

14 Haziran 1942

Savaşta, düşman açısından, dile getirmeye gerek bile olmayan düşük ihtimallere rağmen kendinde, yaşanan her gelişmeden katlanılabilir bir sonuç çıkarma hakkını gördüğü bir safhaya gelindi. Tarih sahnesinde, toplumların varlığının devamı ya da yok oluşunun söz konusu olduğu askeri bir mücadele verilirken güçlerin bu kadar dengesiz dağıldığı çok az savaş görülmüştür. Mihver Devletler geri dönüp baktığında uzun, neredeyse sonsuza uzanan bir gurur verici zafer zinciri görebilecekken düşman açısından her bir adım hatalı olmuş ve birlikleri mütemadiyen yenilgiye uğramıştır. Geleceğin tarihçileri bu döneme dönüp bakınca, sonucun iyi olacağına ve zafer kazanacaklarına inanan halklarının nasıl olup da böyle sonsuz yenilgiler yaşadıklarına hayret edecekler. Bunun sonucunda da bulacakları tek açıklama şu olacak: Savaşı ve ülkeyi yönetenlerin muhakeme becerileri, sahte ve riyakâr propagandalarla köreltilmiştir!

Plutokrat Bolşevik Koalisyonun askeri açıdan elinde kalan ihtimaller şu an için hiç alışkın olmadıkları kadar sınırlı görünüyor. Londra, Washington ve Moskova'da beklenen beyefendiler varlıklarını saracak bir gizem bulutu ve kendilerine mütemadiyen sorular soran toplumun geniş kesimine verecek karanlık ve biraz da tehditkâr tınılar içeren bir yanıt arayışı içindeler ancak bilinçli olarak gözlem yapabilen her insan bu beyefendilerin sözlerinin ardının bomboş olduğunu kolayca anlayabilir. Kendi kurdukları tuzağa düşmüş durumdalar zira. Dikkatle hazırladıkları savaşın ibresi kendilerine dönmeye başladı. Hâlâ, nefret ettikleri düşmanlarına zarar verme, mallarına ve çalışan kesimin yaşadığı şehirleri ile köylerine saldırmaya muktedirler ancak bütün bunlar artık savaştaki durumu değiştirmeye yetmiyor. İşler artık istedikleri gibi gitmiyor.

Şayet Londra, düşman cephesinde adil ve düzgün bir mücadeleyle asla yaratamayacağı yıkıcı ve şiddetli terörü gerçekten yaratmak istemiyor olsaydı, İngiltere'nin başına asla Bay Churchill geçemezdi. İngiliz gazeteleri son zamanlarda hava muharebelerinden bahsederken kuşkucu ifadeler kullanıyorlar. Bu tartışmalar bize, şayet plutokrat İngiliz hükümetinin eline düşersek başımıza neler gelebileceğini gösteren olağanüstü eğitilmiş kesim hakkında olduğu kadar İngiliz halkı konusunda da iyi bir izlenim edinme fırsatı veriyor. Tanrı'ya şükür son derece acımasız bir netlikle gördüğümüz şey bir güç işareti değil, kontrolsüz bir öfke ve zayıflık belirtisi. Rakibini küçümseyen ve aşağılayan kişi, daima yanlış yoldadır. İngiltere için karanlık ve cehennemvari bir son beklememizin gerekli olabileceğini hiç düşünmemiştik ancak artık yaptığı tarihi hataların yine tarihi felaketlere sebep olabileceğini görebiliyoruz. Ayrıca öç almak için ya da karanlık bir nefrete kapılarak hava saldırılarını sivil nüfusun yaşadığı yerlere yapacağımıza dair herhangi bir tehditte de asla bulunmadık. Kendimizi yalnızca düşmanın

bizi zorladığı noktalarda elimizden geldiğince savunmaya çalışıyoruz.

Ancak mesele Bay Churchill olunca durum farklı. Kendisinin geçmiş askeri yenilgilerine kinlendiği ortada ve çılglık çılgılığa ortalığı inletse de Sovyetlerdeki baskıyı azaltmak için Avrupa'da ikinci bir cephe açma isteğine kimse sıcak bakmıyor. Şayet bu konuda ufacık bir ihtimal olsaydı, inatçı doğasıyla bunu sonuna kadar zorlardı. Hepsi bir yana artık sevkiyat konusunda da sıkıntılar yaşıyor. Churchill şunu en az bizim kadar iyi biliyor ki Avrupa'da herhangi bir yerde konuşlanmaya kalkarsa karşılığını ikinci bir Dunkerque vakasıyla ve hatta belki daha kötüsüyle alacaktır. Bu noktada krallıkta büyük bir kriz yaratmadığı müddetçe böyle bir yenilgi alma riskine de giremiyor. Bolşeviklerin giderek artan talepleri de göz önüne alınırsa Bay Churchill'in tehditler savurup Sovyetleri tatmin etmek için daha az tehlike arz eden yollar bulmaktan başka çaresi kalmadı. Buna bulunduğu tek çözüm de Alman sivil halkın yaşadığı bölgelere gece saldırısı düzenlemek üzere Kraliyet Hava Kuvvetleri'ni görevlendirmek oldu.

Böyle bir saldırının bize ne kadar ciddi bir zarar vereceğinden şüphemiz yok elbette ancak asıl soru, bu saldırının askeri durumda hatırı sayılır bir değişikliğe neden olup olmayacağı ve Bay Churchill'in vadettiği sonuçlara ulaşip ulaşmayacağı. Sivil halkımızın İngiliz terörü yüzünden ne kadar acı çektiğini söylemeye gerek duymuyorum. Hepsi, bu cesur mücadelelerinin nasıl hayranlıkla izlendiğini ve bütün Alman ulusunun onların yanında olduğunu biliyorlar. Ancak şayet Londra bu tür saldırıların Alman ulusunu demoralize edeceğini sanıyorsa yanılıyor. Daha önce yüzlerce kez dile getirdiğimiz ve gerekirse yüzlerce kez daha dile getirebileceğimiz gibi, günümüz Alman ulusunun 1918'deki Alman ulusuyla hiçbir ortak noktası kalmadı. O zamanlar

yaşadığımız moral bozuklukları bir kerelikti, ulusumuzun karakterinin parçası değildi.

İngilizlerin, bu dehşet verici hava saldırılarıyla erzakımıza ve cephaneliklerimize ciddi biçimde zarar verebilecekleri düşüncesi son derece mantıksız. Verilen hasar, savaştaki çabamızı azaltmaya yetecek güçte olamaz asla. Şayet İngilizler gece saldırılarıyla yok ettiklerini sandıkları şeye değil de gerçekte yok edebildiklerine odaklansaydı, hava saldırılarına bu kadar önem vermezlerdi zira gece görevlerinde kendileri daha çok kayıp veriyorlar. Her ne kadar Bay Churchill kaybedilen uçakların oranını az göstermek için operasyonlara katılan uçak sayısını abartarak rakamlarla oynasa da uğradıkları zarar telafi edemeyecekleri kadar çok aslında. Bay Churchill bu hamlesiyle kendi ülkesinde belki artı puan kazanabilir ancak bizi asla kandıramaz. Mesele rakamlar olduğunda düşman pek de müşkülpesentlik yapmıyor. 30 – 31 Mayıs'ta Köln'e yapılan büyük hava saldırısında toplam üç yüz beş kişi öldü. Bu da şüphesiz yüksek bir rakam. Britanya'nın rasgele yaptığı bombalamalardan etkilenen aileler de büyük acı içinde. Amerikan gazeteleri ve sonrasında da İngiliz basını yirmi bin kayıptan bahsederken aslında umdukları rakamı dile getiriyor ve gerçeklerden ne kadar uzak olduklarını da ortaya koyuyorlar.

Savaşın ilk gününden 1 Haziran 1942'ye kadar geçen sürede düşmanın bombalı saldırılarından toplam yedi bin dört yüz otuz kişi hayatını kaybetti. Elbette bu ölümlerin yarattığı acıyı küçümsemek gibi bir niyetimiz yok zira her bir vatandaşımız Reich'in özgürlüğü için can verdi. Korkunç bir acımasızlıkla hareket eden ve kesinlikle ününü korumak için yaşanan İngiliz yönetiminin karşısında sapasağlam durdular. Ancak bu rakam, barış döneminin son iki buçuk yılında yaşanan trafik kazalarında on beş bin otuz dokuz Almanın öldüğü göz önüne alındığında çok da büyütülecek bir oran değil. Elbette burada niyetimiz asla ölümlerin öne-

mini kıyaslamak olmaz, yalnızca İngilizlerin saldırılarını ne kadar abarttıklarını gösterebilmek adına bunları paylaşıyoruz.

İngilizler tarafından bombalanan şehirlerden gelen bilgiler bize sivil halkımızın moralinin asla bozulmadığını gösteriyor. Bu tür terörist saldırıların yarattığı acıyı tahmin etmek mümkün değil –zaten nasıl olabilir ki– ancak sivillerimizimizin mücadelesinin arz ettiği önemi algılamak mümkün. Bay Churchill'in bu saldırılarla aslında neyi amaçladığını ve kendisine beklediği gibi bir fayda sağlamadığını görmek zor değil. İngilizlerin bu manevraları başarılı olamayacak kadar şeffaf, dahası bunları yaparken niyetlerini açıkça belli ediyorlar. Şayet istenen ve denenen şeyler alaya alınarak göğüsleniyorsa ve bir anlık zayıflığın dahi ne tür ciddi sonuçlar doğuracağı biliniyorsa, o toplumun moralini terörist saldırılarla çökertmeyi bekleyemezsiniz. Bunun ötesinde İngilizlerin saldırılarına ivedilikle ve net bir biçimde karşılık vereceğiz. Bunu yapmaktan elem duyuyor olsak da Bay Churchill' bize başka bir seçenek bırakmadı. Führer, Reichstag'ta yaptığı son konuşmasında kendisini nazik bir dille uyardı ancak Bay Churchill kafasına göre hareket etmeyi tercih ettiği için karşılığını aynı silahla alacak. Bu her iki taraf için de mücadele etmenin ağır ve bedeli oldukça yüksek bir yolu. Yine de bu yolu seçen kişi sonuçlarına da katlanmak zorunda.

Teröre terörle karşılık vererek bir şey elde edilmez ancak buna zayıflık göstermek de terörü yüreklendirip daha da güçlendirmekten başka bir işe de yaramaz. Teröre terörle karşılık vermek muhakkak birilerinin hayatına mal olacaktır elbette, lakin eğer ona boyun eğmeniz durumunda kaybedeceklerinizin yanında bunun hafif bir bedel olacağını söylemek abartılı olmaz. Şiddet şiddeti doğurur. Bu, yaşamın en temel kurallarından biridir. Bu yüzden, eğer İngilizlerin şiddet içeren yöntemlerine aynı şekilde karşılık verir-

sek, doğanın bu yasasına uymuş oluruz. Kültür konusunda hassas olan insanlar için –ki bizler kendimizi de giderek azalan bu türe dahil ediyoruz– Lübecj, Rostock ve Köln’de zamana meydan okuyan tarihi ve sanatsal anıtların kaybı ne kadar acı ise, Bath, York ve Canterbury’dekilerin yok oluşu da o kadar acı verici ancak bu noktada suçlu bizler değiliz, Britanya İmparatorluğu’nun başındaki gaddar kişidir asıl suçlu olan. Şunu çok iyi biliyoruz ki bu kişi, böyle yıkıcı kararlar alırken o tarihsel anıtların birini dahi düşünmüyor zira kendisi, tek derdi para, zengin bir yaşam sürmek ve en kaliteli alkolleri tüketmek olan plütokrasinin acımasız ve sert doğasına sahip. Böyle bir liderin insafına kalmış olmak da İngiltere’nin talihsizliği ancak bu durumun bedelini yalnızca Britanya İmparatorluğu değil, bütün insanlık ödemek zorunda kalıyor. Aslında bizler olmasaydık, dünyanın kültürel mirasının belki de tamamı yok olup gidecekti.

İşte bu yüzden onun yöntemlerine karşı kendimizi savunmak zorundayız ve ancak halkımızı terörize etmeye çalışırken kullandığı aynı acımasız güçle saldırmayı kararlılıkla sürdürürsek kendisini alt edebiliriz. Zira Bay Churchill’in hava muharebesi aynı zamanda bir sinir muharebesine dönüşmüş durumda. Bu hava saldırılarını yalnızca Alman halkının moralini bozmak için yapıyor ve kaybettikleri bize kaybettirdiklerinden daha fazla olsa da umursamıyor. Defalarca aynı şeyleri deniyor ve her seferinde de kendisi zararlı çıkıyor. Bizim ise yaptığımız bunca fedakârlık bir gün gelecek, karşılığını bulacak. Bu yüzden bunları kabullenmek ve global savaş anlayışımızın el verdiği ölçüde hepsini göğüslemek durumundayız. İngiltere’de bu saldırılardan mustarip olanlar ise esas sorumluya dert yanmakta özgürler: Bay Churchill’e!

Eminim hava muharebesi ve sinir muharebesi konusundaki kana susamış yorumları bir nebze de olsa dikkate alınırsa New York ve Londra’daki Yahudi basın kendisiyle

gurur duyacaktır. Ancak onlar da gün gelecek bunun bedelini Avrupá'da ırklarının yok olmasıyla ve hatta belki daha fazlasıyla ödemek zorunda kalacaklar. Ancak yine de onları fazla ciddiye almaya lüzum da yok zira ne İngiltere'nin ne de Amerika'nın düşüncelerini yansıtıyorlar, yalnızca kendi fikirlerini dile getiriyorlar. Bizim tek derdimiz var oluşumuzu tehdit eden düşmanlarımızla. Sevdiğimiz her şey için savaş veriyoruz. Savaşın kurbanları da gün gelecek, kazandığımız zaferle onurlandırılacaklar. Artık bu sonucu hiçbir şey değiştiremez. Düşmanlarımız ancak zaferimizi bir parça olsun geciktirebilecek güce sahipler, hepsi bu. Ancak nihayetinde kaçınılmaz olan muhakkak gerçekleşecek.

Bu noktada yine şu deyim hakkıyla yerini buluyor: Bizi öldürmeyen şey, güçlendiriyor!

SÖZDE RUS RUHU!

19 Temmuz 1942

Alman ordusunun son dönemdeki geniş çaplı savunma operasyonlarının yanında bir de Sivastopol için verilen acımasız ve zorlu savaş her şeyden önce tarafsız basında eski bir meselenin yeniden açılmasına neden oldu. Geçen kış olduğu gibi mesele yine sözden Rus ruhu ile ilgili. Asya ve Avrupa arasındaki zihinsel ve dahi fiziksel sınırlar her daim Batı Avrupalıların ilgisini çekti. 1917'den önce Rusya ve sonrasında da Sovyetler Birliği olarak adlandırdığımız etnik olarak karışık bölgenin bizim açımızdan hâlâ bir muamma olduğunu inkâr etmek anlamsız olacaktır. Elbette muamma olmasının nedeni o zamanların Çarcılığı ya da bugünün Bolşevizmi değil. Neden, devlet dedikleri o canavarca yapının içine sıkıştırılmış farklı halkların varlığı ki bu da Rusları, bizim anladığımız türden bir 'ulus' sınıfına sokmuyor.

Bizimle çoğunlukla ters düşen ve bazen yanardöner görünen sözde Rus halkının ruhu dedikleri şey pek çok açıdan

aslında gizli bir buluşma yerinde bir araya gelen, birbirinden tamamen farklı ulusların yansımasından ibaret. Onları, Batı Avrupalı halkları tanımlarken kullandığımız kalıba sokarak sınıflandırmaya çalışmak büyük bir hata olacaktır. Rusya dediğimiz ülke her daim karışık bir çoğunluk olarak var olmuştur. Genel anlamda tarihlerini de hep küçük bir grup şekillendiriyor; bir dönem çarlık destekçisi kaymak tabakanın yaptıklarını bugün Bolşevik Yahudi yönetimler gerçekleştiriyor. Köylüler ve işçilerden oluşan geniş kitleler ise, tarihsel olaylarla hiç alakası olmayan piyonlardan ibaret.

Sovyetler Birliği halkları, ilkelliğini asla hayal edemeyeceğimiz şartlarda yaşamlarını sürdürüyorlar. Kısa süre önce başta Berlin olmak üzere pek çok büyük şehri gezen *'The Soviet Paradise'* adlı bir sergi, orijinal belgelerle Sovyetler Birliği'ndeki doğal yaşamı insanlara göstermeye çalıştı ve sıradan, naif vatandaşımız gördüklerine inanmakta zorlandı. Ara sıra sergi hakkında ateşli bir tartışmaya tutuşmuş siviller görüyordunuz, yanlarına gelen doğu cephesinde savaşmış gazilerden birkaçı, sözde işçi ve köylü cenneti olarak anılan Sovyetler Birliği'nin aslında o sergi gösterildiğinden bile kötü olduğunu söylüyordu. Sovyetler Birliği'ne karşı başlatılan kampanyanın, komünizme dair hoş anılar canlandırmadığı ortada. Askerlerimizin hiçbir Bolşevizmin teori ve pratiğinin örtüştüğünü gösteren en ufak bir manzarayla karşılaşmamıştı. Doğu cephesinden kimse komünist olarak dönmedi, aksine yüz peçesi kalktı. Bolşevizm artık bizim için hiçbir tehlike arz etmiyor.

Sovyet ordusunun, daha önce hiçbir kampanyada karşılaşmadığımız bir direnişle birliklerimizin karşısında durması bizi hâlâ çok şaşırtıyor. Neredeyse barbarlığa varan bir kayıtsızlıkla savaşıyor, daha da dikkat çekici olanı; kendilerini sanki öldürtmeye çalışıyorlar bazen. Sivastopol Savaşı'na katılanlar Sovyet askerlerinin direnişine dair anlattık-

ları öyle kötü ki daha geniş izleyici kitlelerini şaşırtmamak adına daha fazla açıklama yapılmasını gerekli kılıyorlar.

Tarihleri boyunca Ruslar, saldırı konusunda özellikle yetenekli olmadıklarından bilhassa savunma konusunda inatçı ve sert bir tutum sergilemişlerdir. Ulus olarak karakterleri gereği savunmacı bir doğaya sahipler. Barbar denilebilecek kadar ilkeller. Katı ve yoksul bir varoluşa alıştırıldıkları için yaşama öyle sıkı sıkıya tutunma gereği duymuyorlar. Ortalama bir insanın bir bisikletten bile daha az değeri var onların gözünde. Yüksek doğum oranları sayesinde kaybedilen her bireyin yeri kolayca doluyor. Her biri, cesaret olarak adlandıramayacağımız primitif ve çok farklı bir sertliğe sahip. Cesaret dediğimiz insanın ruhundan gelen cüretkâr bir histir. Bolşeviklerin Sivastopol'da siperlerini savunurken takındıkları türden bir sertlik çok daha barbarca bir dürtü ve bunun kaynağının Bolşevik görüş ya da Bolşevizm eğitiminin bir sonucu olduğu tartışma götürmeyecek bir gerçek. Ancak Ruslar ezelden beri böyle olmuş, ebediyete kadar da böyle gidecektir. Şayet vadedecek bir şeyi kalmadıysa bir insan hayatını, son bir tehlike anında cennete el sallamak misali bir kenara atmak çok daha kolaydır. Silah kuşanmış milyonlarca ahmaktan oluşan bir kitlenin ayaklanmasının Almanya ve diğer bütün Avrupa ülkeleri için nasıl bir tehlike arz ettiğini konuşmaya dahi gerek yok. Taarruza geçmiş askerlere karşı savunma yaparken nasıl bir motivasyonla hareket ettiklerini anlamak mümkün değil. Bolşeviklerin komutanlarının birliklerini, direnişin son demlerinde savunmaya geçirmek getirmek için kullandıkları yöntemler elbette ki savaş sürecinde pek de önem arz etmiyor ancak yine de umursamazlığın hatalı izlenimler edinmeye neden olmaması adına neyi nasıl yaptıklarını bilmek de mühim. Slav ulusunun ruhunu yerle bir etmede Bolşevizm kadar usta bir görüş daha var olmadı. Bu konuda böylesi korkunç bir deneme de ancak Rusya'da ya-

pılabilirdi ki bunun için, Sovyetler Birliği'nin şekillendiren primitif ve geri kafalı halklar ile kısıtlı sosyal ve ekonomik beklentilerinin bir araya gelmesi gerekiyordu. Sonrasında, kendilerini takip edenleri şaşırtan bir sebatla ilerlemeleri yeterli oldu.

Bolşevizme dair kafamızda şekillenen ilk izlenimler abartılı değildi, bilakis onu hafife almıştık belki de. Gerçekler gölgelerin ardına saklanmıştı. Bizimkiyle kıyaslandığında insanı ancak şoke edecek ya da kahkahalara boğacak Sovyet sisteminin sözde sosyal başarılarına değinmeye dahi gerek duymuyoruz. Ancak Bolşevik propagandanın Rus köylüler ve işçilerden oluşan geniş kitleleri dünya sahnesinden çekip her birini, dünyada cenneti yaşadıklarına dair aptalca bir iddia ile tekrar tekrar kandırabilmesi gerçeği karşısında şaşkınlığa uğramak elde değil. Bağımsız bir muhakeme yeteneği kazanabilmek için insanların kıyaslama fırsatının da olması gerekir ancak bu kitlelerin öyle bir şansı olmadı. Sovyetler Birliği'nde yaşayan işçiler ve köylüler, yirmi beş yıl boyunca zifiri karanlık bir zindana hapsedildiği için bir gaz lambası gösterip bunun güneş olduğuna kolayca inandırabileceğiniz bir insan misali...

Böylesi bir sistem içerisinde yetkili komiserler bizim anlayışımıza bütünüyle ters bir rol oynamaktalar. Hem halkının hem de ordunun içerisinde kusursuz bir kırbaç ustası olarak yer alıyorlar. Yaşam ve ölüm konusunda otorite olarak görülüyor ve görevini başarıyla yerine getirmek için var gücüyle çalışıyor. Emrinde, kendisine körü körüne inanan; her şeyin kendi inisiyatifi dışında gerçekleşmesine izin vermek ya da daha ciddi meselelerde acımasız işkencelerle ölüm ve hafif bir ceza olarak hapse atılmak arasında tercih yapabilmek üzere eğitilmiş kalabalık bir grup var. Bununla savaşılabilecek ulusal bilinç de artık ortadan kalmış durumda. İlk zamanlarından beri sistem, bu bilinci ortadan kaldırmak için her türlü kaynağı elde etti. Bütün ülke, ebeveynlerini gözet-

lemek için çocukların dahi kullanıldığı bir casusluk sisteminin insafına kalmış durumda. Böylesi umutsuz, amaçsız bir topluluk ırk olarak ruhlarında yatan kaderciliğe boyun eğerek kendilerini yazgılarına teslim etmekten başka ne yapabilir? Üstü hemen yanında silahıyla beklerken ve Yahudi propagandaları onu teslim olmanın yalnızca ölümü değil, aynı zamanda berbat işkenceleri beraberinde getireceğine ikna etmeye devam ederken siperdeki bir askerin nasıl bir seçeneği olabilir?

Bunun, bizim anladığımız şekliyle cesaret denen olguyla hiç ilgisi yok. Son kez sınandığında bu sistem bile mertçe savaşıyor üstün güçlere karşı boyun eğmek zorunda kalacaktır. Evet, savunma pozisyonundayken Bolşevikler son derece avantajlı durumdaydı ancak yine de yirmi beş gün sonra teslim oldular. Nihayetinde bu sistem, savaşçı insanların ruhundan fıskıran ve vahşetle ya da korkuyla değil, bireyin cesaretiyle bütün güçlükleri ve tehlikeleri aşmasını sağlayan özgür iradeyi bütünüyle yok sayıyor. Uluslararası Yahudilik tehlikeli bir kampanya yürütüp doğunun insan kaynağını kullanarak bize karşı koyuyor ancak bir kez o kaynak tüendiğinde, artık bizim için bir tehdit olmaktan çıkacak hepsi. Irkımızın kalitesinden de, askerlerimizin becerilerinden de, dünya görüşümüz ve prensiplerimizin mücadeleci gücünden de asla şüphe etmiyoruz.

En kritik zamanlarda doğudan gelen tehditlere karşı kendini savunmak zorunda kalmak da Alman ırkının kaderinin bir parçası. Bugün bu tehdit özellikle çok önemli zira şeytani emellerini yerine getirmek isteyen Yahudi zihniyeti tarafından amansızca kullanılıyorlar. Bu durum yalnızca Reich'ımızın için değil, bütün batılı kültürler için ölümcül bir tehdit oluşturmakta zira Yahudilik, Sovyet sistemin ordularının Almanya'yı ve sonra da bütün Avrupa'yı istila edebilmesi için gereken silahları sağlamak adına doğudaki kitleleri destekliyor. Bu, bir tür ölüm kalım meselesi. Kızıl

komiserler, kendi dünyalarını bizimkine saldırarak korumaya çalışıyorlar ve bu yüzden bizler de gelecekte tehdit altında yaşamak istemiyorsak, bu sistemin kökünü kurutmak zorundayız.

Bu sorunlar, sözde Rus ruhunun yarattığı eğitimsizliğin teşkil ettiği yaklaşımın çok daha ötesine uzanıyor. Eski standartlar artık böylesi devasa entelektüel ve ideolojik boyutta görüşleri tahayyül etmekte yetersiz kalıyor. Doğudaki cephelerde verilen büyük savaş, her birimiz için ulusal bir gelecek olmazsa yerle bir olabilecek dünyamızı derinden sarsıyor. Düşmanın savaş sırasında takındığı vahşi acımasızlık, yüz yüze kalabileceğimiz tehlikenin boyutlarını gözler önüne seriyor. Her şey tehdit altında. Sistemin burada uygulanması durumunda neler yaşanabileceğini hayal dahi edemeyiz. Uluslararası Yahudilik Avrupa'nın tamamına hâkim olma derdinde. Halklarımız, primitif bir ırkın katıksız vahşiliğinin insafına kalabilir ve bu noktada bütün değerlerini kaybedebilir. Belki Londra böyle bir şeyi kabul etmeyi düşünüyordur. Savaşta yaşanan gelişmelerin işaret ettiği üzere Londra'nın düşmanını kendi gücünü kullanarak yenemeyeceği aşikâr. Bu yüzden de biz Almanların en gizli yanlarını dahi ortaya çıkarmak için detaylı olarak araştırma-
mız gereken sözde Rus ulusal ruhu denen şey üzerine entelektüel tartışmalar sürdürmek konusunda pek sabrımızın olmaması da anlaşılır olmalı. Bu noktada artık gizemler yok, yalnızca gerçekler var. Ulusal varlığımızı tehdit eden bir dünya gücüyle savaşmaktayız. Savaş bizim için bir felsefe meselesi değil, acı bir gerçek. En acımasız haliyle karşımızda dikiliyor ve bizler, en kutsal varlıklarımız uğruna savaş veriyoruz. Düşmanımızı asla hafife almıyoruz. Yine de, hak ettiği kaderden kaçmak için ne tür şeytani yöntemlere başvurursa vursun aşağı olan ırkın üstün ırka yenik düşeceğine inancımız tam.

Şayet Mihver Devletler bütünüyle kıtamızı savunmuyor olsaydı Avrupa'nın çoktan yok olmuş olacağını çok iyi biliyoruz. Bizim sayemizde Avrupa yepyeni bir gençlik kazandı. Doğunun, kültürüne ve varlığına yaptığı her türlü saldırı başarısız olacak zira gücünü entelektüel liderlik ile Avrupa'nın genç ırklarının yaşam enerjisinden alan savunmamız ve direnişimizle düşmanın karşısına dikilmiş olacağız.

Tarihimiz boyunca sık sık yaşadığımız üzere doğudan üzerimize hücum eden göçebeler kendi steplerine geri püskürtülecekler. Sovyetler Birliği'ne karşı verdiğimiz savaşın ana amacı tam olarak bu işte.

TANRI'NIN ÜLKESİ

9 Ağustos 1942

Amerika'nın ulusal karakterinin iki önemli özelliğinden hangisinin daha kalıcı olduğundan ve dolayısıyla da hangisinin daha büyük bir önem arz ettiğinden asla emin olmazsınız: Nafilik ve üstünlük kompleksi. Örneğin bölgemiz hakkında bir takım açıklamalarda bulunduklarında, vurdumduymazlıkları karşısında düştüğümüz şaşkınlığı küstahlıklarıyla bastırmayı başarıyorlar. Mesele hakkında ne kadar az bilgileri varsa, o kadar büyük bir özgüvenle açıklama yapıyorlar. Gerçekten de Avrupalıların, verecekleri tavsiyeleri hevesle beklediklerine inanıyorlar. Taktiksel olarak çekimser kalışımız, savaştan evvel sahip oldukları sığ kültürü tartışmalarına değil, onu övmelerine vesile oldu. Teknik gelişmeler konusundaki en büyük başarıları soğutma sistemleri ile radyo oldu. Yüzyıllar süren tarihsel gelişmelerin sonucunda elde edilebilecek kültürel değerlerin satın alınmayacağını dahi düşünemiyorlar. Şaka değil, savaştan sonra ciddi ciddi Alman kalelerinin taşlarını teker teker söküp Amerika'ya taşıdılar. Taşlara kazınan bir kültürü bu şekilde kazanabileceklerini düşünüyorlar ve

Avrupalıların kendilerini alaya alarak attığı kahkahaların, sahip olmadıkları kültürü ve geleneği satın almalarını sağlayan zenginliğe duydukları saygıdan kaynaklandığını sanacak kadar naifler aynı zamanda.

İskoç yazar Eric Linklater, kısa süre önce Almancaya çevrilen *Juan In America* adlı eserinde, ölümcül ironiler içerek birkaç kelimeyle Yankilerin yaşamına kusursuz bir ayna tutuyor. Amerikalıları daha iyi anlamak isteyen herkes, savaş sonrası dönemde geçen bu romanı mutlaka okumalı. Son zamanlarda Amerikan basını, Amerikan halkının, General Rommel'in¹ askeri yöntemlerinin herkesçe öğrenilmeye çalışıldığı ve dünyanın kendisine hayran olduğu görüşünde birleştiğini iddia ediyor. General Lee, atlı birliklerini, General Rommel'in tanklarını kullandığı şekilde idare ediyormuş. Bu naif ve saçma düşünce karşısında insan şaşırırsın mı yoksa gülsün mü, bilemiyor açıkçası. Her durumda bu düşünceler tam anlamıyla Amerikan ve bahislerde, Amerikalıların buna kesinlikle inandığı konusunda bire on verebilecek kadar güçlü bir iddia. Yalnızca Amerika gibi bir ülkede başkanın karısı, düzenlediği yardım gecesinde bin dolar bağış topladıktan sonra parayı, yararına topladığı savaş gazilerinin herhangi bir eksiğinin tamamlanıp tamamlanamayacağına bakmaksızın cebe indirebilir. Kısa süre önce New York gazetelerinde geçen bir haber bu. Hatta bahsi geçen gecede sağlam bir modellik ücreti karşılığında Bayan Roosevelt de podyuma çıkarak kendisini hayranlıkla izleyen halka son moda kürkleri tanıttı. Amerika'nın pek çok gazetesinde 'Benim Günüm' başlıklı köşesinde, önceki gün neler yaptığını, ne giydiğini, hangi partilere katıldığını, kimlerle tanıştığını ve sonraki gün ne planı olduğunu anlattığı makaleleri yayınlanıyor.

¹ Erwin Johannes Eugen Rommel. İkinci Dünya Savaşı sırasında Kuzey Afrika'da İngiliz birliklerine karşı kazandığı zaferler sebebiyle 'Çöl Tilkisi' lakabı kazanmış, yalnızca görev bilinciyle değil, düşmanlarına karşı takındığı mert tavırla da tanınan mareşal.

Bizler gerçekten Amerika'ya yanlış bir açıdan bakıyoruz. Bunda da, pek çok Amerikalının filmlerden tecrübe ettiği üst tabakadan bin kadar insanın yaşam tarzını halka yansıtan Hollywood'un payı büyük. Amerikan izleyicileri bu noktada sınırsız bir hayranlık ile nefret arasında gidip geliyorlar. Sığ kimseler bu filmleri hayranlıkla izlerken gerçek gözlemciler onları her daim küçümseyerek takip ediyorlar. İlk bakışta elbette, dünyanın henüz gelişme çağında olan bu yeni alanı herkese etkileyici görünüyor ancak gelgelelim kültür seviyesi gökdelenlerin yüksekliğiyle de ölçülmüyor. Avrupa ve Asya'nın kadim kültürlerinin entelektüel özgürlüğünü korumak isteyen bu ülkenin kendi bünyesinde ne kalıcı bir tiyatrosu ne de operası bulunuyor. New York Metropolitan Operası gibi yerler yalnızca barış zamanında Alman ve İtalyan operalarıyla ayakta kalabildiği için savaş başladığı anda kapılarını kapatmak zorunda kaldı.

Amerika'nın, dünya çapında tanınan ne bir şairi, ne bir ressamı, ne bir mimarı ne de bir bestecisi var. Elinde kültür namına var olan ne varsa Avrupa'dan devşirildi. Kendi diline, kültürüne ve medeniyetine sahip olmayan bir ülke yalnızca. Her şeyi bir yerlerden çalarak, üzerine hiçbir şey koymaksızın basitçe Amerikanlaştırmaktan başka bir şey yapamıyorlar. Amerikanlaştırmaktan kastım ise şu: her bir kültürel değere Amerikan damgası vurarak olgun bir ifadeyi bir tür slogana dönüştürmekten ibaret, valsı caza, bir edebiyat eserini suç romanına çevirmek gibi...

Şayet Amerikalıların parası olmasaydı, muhtemelen dünyanın en bayağı halkına dönüşürlerdi. Üstünlük taslama hali dünyanın hiçbir yerinde onlarda olduğu kadar sinir bozucu gelmiyor. Evet, dünyanın en iyi uçakları ve tanklarından yüzlerce, binlerce üretiyorlar; bünyelerinde en iyi generaller ve subaylar var ancak yenilgileri, düşmanlarının cesaretini kırmaktaki becerilerini kanıtlar nitelikte. Ülkesini savaşmaktan başka bir çıkar yolunu

bulamadığı ekonomik felakete sürükleyen başkanları kusursuz bir demagog gerçekten. 1917'de Avrupa'ya bir kurtarıcı vadetmişlerdi, 1919'da ise başlarına Wilson'ı sardılar. Şayet onlara engel olmazsak bu büyük ihaneti bugün de tekrarlayacaklar. Kısacası, Amerikalılar, hâlâ bir ulus olmaktan çok uzak bir topluluk yalnızca. Bir halk olabilmenin en önemli unsurundan da yoksunlar: Sınırları belli bir yaşam tarzı.

Resmî Amerikan istatistiklerine göre New York'ta yüz doksan Protestan ve dört yüz otuz Katolik kilisesi mevcut ancak bunun yanında tamı tamına bin tane sinagog var. Gerçi, yakın zamanda yabancı basına Avrupalıların sorunlarını ganster jargonuyla açıklamaya kalkan bir Yahudi başkanın yönettiği şehirden başka ne beklenebilirdi ki! Yahudiler yalnızca bu şehre damgalarını vurmakla kalmadı, toplumsal yaşamı bütünüyle etkileri altına aldılar. Devlet başkanının etrafı Yahudi danışmalarla çevrilmiş durumda; eşi ise savaş ve yönetim ofislerine giden yolları Yahudi arkadaşları için bir bir temizliyor. Bu öyle ki, insan Amerikan gazetelerini okuduktan sonra ellerini yıkama ihtiyacı duyuyor. Duyuru niteliğinde haberler yayınlayarak örneğin hapishanelerdeki suçluların 'Canavarlar A.Ş.' adında bir grup kurarak kendilerini başkana hizmet etmeye adadıklarına ve düşmana karşı var güçleriyle savaşabileceklerine dair yazdıkları hikâyelerden oluşan entelektüel pisliklerle dolu hepsi. Üstelik Bay Roosevelt böylesi berbat teklifleri kabul de ediyor.

Avrupa'da, halkın böyle bir şeyi kabul edebileceği tek bir ülke gösterebilir misiniz? Ancak Amerika'da bu durumu protesto eden tek bir kişi çıkmadı. Bay Başkan ise yakın zamanda yaptığı bir basın açıklamasında şaşırtıcı derecede çok sayıda gencin orduda ve deniz kuvvetlerinde görev alamayacaklarını çünkü hiçbirinin okuma yazma bilmediğini belirtti. Eğitim seviyesi bu kadar düşük bir toplumda, böylesi kurnaz ve demagog bir başkanın istediği her şeyi

yapabilmesi kimseyi şaşırtmayacaktır, değil mi? Amerikan kuvvetleri yenilgi üstüne yenilgi tadarken ve gemileri okyanuslarda ölüme doğru süzülürken de Amerikan yönetimi, Almanya'yı işgal ettiklerinde kahraman askerlerine takmak üzere bir milyon zafer madalyasının üretimine başladıklarına dair naif bir duyuru yapmışlardı. Amerikan yetkilileri şu sıralarda Southern University'de sivil yönetimler, savaş yasaları ve buna benzer alanlarda eğitim alıyorlar. Görevleri ise, hali hazırda Mihver Devletler tarafından işgal edilmiş bölgelere geri dönüp oralara bir çekidüzen vermek. Şimdiye dek tek bir Amerikan askeri dahi yabancı bir ülkenin toprağına ayak dahi basmazken pek çoğu utanç içinde Amerikan topraklarına kadar püskürtüldü. İki ya da üç haftalık kuşatmanın ardından daha altı aylık mühimmatı ve erzakı olan altmış bin kişilik ordu geri çekildi ve arkasında altı yüz ölü bıraktı. Gerçi yüce liderlerini ilgilendiren bir durum değildi bu. Elbette kendini bu tür saçma uydurmalarla karşı koruma becerisine sahip vatandaşları yok, her şey kokuşmuş, her şey sahte. Her şey sansasyonel. Kamuoyunun fikrini hamur yoğururcasına şekillendirebiliyorlar. Amerika, demokrasi bayrağı sallayıp Roosevelt'in *Four Freedoms*¹ ifadesini destekler görünse de halkı terörize eden kurnaz Yahudiler ve iş adamları için bir cennet. Suçluların dünyaca ünlü gangsterler olup komiserler ya da belediye başkanları tarafından misafir edilme fırsatı buldukları; milyonlarca kişiye ulaşan gazetelerin muhabirleriyle röportaj yaparak günlük meseleler hakkındaki fikirlerini beyan edebildikleri tek ülke Amerika Birleşik Devletleri'dir.

Şayet Amerika entelektüel ve ahlaki olarak nasıl defoları olduğunun farkında olup da gelişmek için çaba sarf edebilseydi bu konularda konuşmak zorunda kalmazdık

¹ (İng.) Dört Özgürlük. Amerikan Başkanı Roosevelt tarafından 6 Ocak 1941'de kamuoyuna açıklanan dört özgürlük hedefi: Konuşma özgürlüğü, inanç özgürlüğü, yoksulluktan kurtulma özgürlüğü, korkudan kurtulma özgürlüğü.

ancak Dünya'nın, arkasında birkaç bin yıllık tarih barındıran bölgelerine karşı böylesi ukala bir tavır takınıp ister naiflikten isterse de kültür ve eğitim konusunda tam anlamıyla yetersiz olmalarından kaynaklanıyor olsun, böylesi köklü kültürlerle ahlaki ve entelektüel anlamda ders vermeye çalıştıklarında biraz fazla oluyorlar. Gençlikten kaynaklanan hataları affedebiliriz ancak böylesi bir vurdumduymazlık herkesin sinirlerine dokunuyor.

Bu yüzden de, yakın çevremizde karşılaştığımız hiçbir Amerikanlaşma eğilimini hoş karşılamıyoruz. Dünyanın önde gelen müzikal ülkelerinden biri olarak Amerika'dan tek bir nota dahi olsa herhangi bir şey öğrenmemiz gerektiğini anlamayı başaramıyoruz. Amerikalıların çoğunun aklının dahi alamayacağı bir kültür ve medeniyetin var olduğu topraklarda yaşıyoruz. Bunu anlayabilen kişi, Amerikalıların kültür ve medeniyetten anladıkları şeylere karşı asla sempati duyamaz. Her ne kadar çağımızda yaşanan teknik gelişmeleri takdir ediyor olsak da, bu gelişmelerin ardında yatan gücün, bizzat bizim halkımızın köklerinden geldiğinin de farkındayız. Modern anlamda medeniyetin başardıklarını takdir ediyor ve onları yaşamımızı kolaylaştırmak için kullanıyor olsak da bunların yaşamın anlamı olmadığının da farkındayız. Yüzlerce yıllık tarih ve geleneğin şekillendirdiği ulusal değerlerimiz var bizim. Bunlar asla satın alınamaz, ancak nesiller boyu verilen emekle ortaya koyulabilirler.

Her durumda bizler, Amerikanlaşmayı reddediyoruz. Günümüzde dünyaya hâkim olan bu kafa karışıklığının tam ortasında, yanlışı doğrudan, altını bakırdan ayırabilme becerisine sahibiz hâlâ. Amerikalıların büyük konuşmalarından da abartılı rakamlarından da pek etkilenmiyoruz. Atlantik'in diğer ucunda da ağaçların göklere ulaşacak kadar büyüyeceğini biliyoruz. Tanrı'nın ülkesi ne kadar ileri giderse gitsin, onu keşfedenler de bugün yaşamasına izin verenler de Avrupalılardır. Kendi kaynaklarıyla başıboş kalırsa da kısa

süre içerisinde daha ıssız, daha çorak ancak uçsuz bucaksız bir ülke olacak, içi de insanların ruhları kadar boş kalacaktır.

FAZLA ADİL OLMAYIN!

6 Eylül 1942

Almanlar olarak bizler, hâlâ genç bir ulusuz, bu yüzden gençliğin erdemini ve zayıflıklarını olduğu kadar dezavantajlarını ve avantajlarını da deneyimliyoruz. Ulus mantığımız gelişmeye devam ettiğinden mütemadiyen saldırı altında kalıyor. Milliyet duygumuza dair bir öz kanıt oluşturmak adına koloni kökenlerimizi tanımlamaya çok zaman ayırdık. İngiltere’de hâkim olan “Doğru ya da yanlış –burası benim ülkem!” mantığı toplumsal yaşamın belki inkâr edilemez prensibi ancak biz Almanlar için buna uymak hâlâ çok zor. Bireysel adalet duygumuz o kadar gelişmiş ki kendi çıkarlarımıza zarar verip en büyük düşmanımıza fayda sağlayan aşırı objektiflikten mustarip olmamıza neden oluyor. Samimiyetimize oynanan oyunlar her zaman işe yarıyor ve yapılanların gerçekten iyi niyetli olup olmadığına, yalnızca bizi kullanmayı amaçlayıp amaçlamadıklarına dikkat dahi etmiyoruz. Alman halkı birkaç yıl boyunca başında açık ve şeffaf bir lider olmaksızın bırakıldığında birbirinden bağımsız bireylerden

oluşan bir topluluğa dönüşecektir yeniden. Ulusumuzun en belirgin karakter özelliklerinden biri de budur; milyonlarca Alman-Amerikalı vatandaş sosyal ilişkilerini bowling oynayarak, toplanıp şarkılar söyleyerek ve toplu etkinliklere katılarak koruyacak ancak en sonunda milli duygularını kaybedecektir.

Nasyonal Sosyalizm biz Almanlara ilk kez ulus bilinci kazandırdı. Günümüz neslinin hiç değilse bir kısmı artık ulus olmanın ne anlama geldiğini Nasyonal Sosyalizm sayesinde öğrenmiş durumda ancak bu his hâlâ çok yeni ve çok kırılgan olduğu için ulus duygumuzu korumak adına elimizden geleni yapmamız gerekiyor. Düşmanlarımız bunu bizden çok daha iyi bildiği için ulus bilincimizi propaganda malzemesi yapmaya çalışıyorlar. 1918'de ulus olarak düştüğümüz grotesk tuzağa başka bir ulusun düşmesi hayal dahi edilemez ancak bizler, düşmanımızın bizimle aynı anlayışa ve aynı görüşlere sahip olamayacağını idrak edemedik. Tüm dünyanın kardeş olması gerektiğine dair attıkları nutuklara inandık ve bunun bir palavra olduğunu anlamamız yıllar sürdü. Almanlar olarak öyle uzun süreli bir hafızamız da yok üstelik. Hatta sempatiimizi asla istemeyen uluslara dahi sempati duymayı seven bir ulusuz bizler. Versay gibi bir anlaşma bile bizlerin, Fransızların birkaç yıl öncesine kadar dostumuz olduğunu düşünmemize engel olmadı. Hatta içinde bulunduğumuz savaşta bile, yalnızca Londra değil, Paris de ulus olarak varlığımızı tehdit ederken hâlâ Fransızlara karşı dostane bir tavır takınma eğilimi gösterebiliyoruz.

Şayet devletimiz, Bay Churchill'in İngiltere'de yaptığı kadar çok yalan söylüyor olsaydı halkımızın ne yapacağını hayal dahi edemiyorum. Gerçi aramızda Bay Churchill'in yaptıklarını politikanın bir parçası olarak görebilen kimseler de var, yani bu politikalar doğrudan bizi hedef alıyor ve savaşın esas nedenini teşkil ediyor olsa da durum onları çok da endişelendirmiyor. Bizler, başkalarına haksız-

lık etmekten o kadar çok korkuyoruz ki olacıklardan emin değilseniz kendimize haksızlık etmeyi tercih ediyoruz. Kimse Alman yönetiminin bu savaşta öyle hatırı sayılır hatalar yaptığını iddia edemez zira biz, koşulları analiz etmeyi iyi bilen bir yönetimiz. Yine de aramızda, gelip geçici olduğunu öngördüğümüz şeyleri unutmak için çalışan ancak yine de aynı enerjiyle hepsini hatırlayıp sözde hata yaptığımız meseleleri mütemadiyen tekrar eden kimseler de yok değil.

Elbette kimse bunun adil olduğunu iddia etmeyecektir. Ancak bu insanların, düşmanlarımıza durduk yere abartılı bir dürüstlikle yaklaşmaları daha da acı verici oluyor. Bizim tarafımızda ortaya çıkan her türlü özel muameleyi tartışmalı görürken düşman tarafında yapılan en primitif demagojileri dahi özgün savlar kabul ediyorlar. Bay Churchill'in nasıl bir oyun oynadığını görebilmek için öyle fazla zeki olmaya gerek yok. Kendisi demagoji konusunda resmen ustalaşmış durumda ancak elindeki tek şey de bu. İşte bu sebeple onu Führer'le karşılaştırmayı dahi hakaret sayarız. Her ne kadar Führer bugün olduğu insanı ve kazandığı bütün başarıları yalnızca kendi çabalarına borçlu olsa ve neredeyse efsanevi denecek kadar sade bir yaşam sürüp düşünceleriyle dünyayı sarsıyor olsa da İngilizlerin onu hakkını vererek değerlendirebileceklerini hiç sanmıyoruz zira kendileri hassasiyetlerini, herhangi bir bedeli olmayacağından emin olacakları zamana, savaşın sonraki döneme saklıyorlar. Ancak bizler farklıyız. Gazetelerimizden biri, düşmanın safında dahi olsa bir devlet adamına iftira atarsa –ki bu tür ifadeler İngiliz gazetelerinde hemen hemen her gün geçiyor– ırkımıza özgü adalet duygumuz bir anda uyanır ve o devlet adamını korumak, zayıf yönlerini savunup iyi yanlarını ortaya çıkarmak için canla başla çalışırız.

Ancak Almanlar olarak artık nefret etmeyi öğrenmek zorundayız. Bizler şövanist insanlar değiliz, bu yüzden ulus ruhumuzu körüklemek isteyen kişi dikkatli hareket etmeli-

dir. Söylentilere göre, doğunun vahşi kırlarının ıssızlığında korku içinde bin kilometre ilerledikten sonra bir köy okuluna denk gelmiş, burada bir atlas bulmuş ve bir süre düşündükten sonra da şüphe içerisinde şu soruyu sormuşlar kendilerine; acaba meselenin Bolşevizmle ilgisi olmayabilir mi?

İngilizler Hindistan'da koca bir kadim kültürü yok ettiler ve ülkenin ne tarihini ne de kültürünü değerlendirmeyi düşünmediler bile. Sonuç olarak kendileri İngiliz, dünyanın kendileri için yaratıldığını düşünüyorlar ancak biz Almanlar, dünyaya hizmet etmek için yaratıldığımızı sanıyoruz. İşte ırk olarak aramızdaki fark bu ancak şurası da bir gerçek ki İngilizlerin bulunduğu nokta, politik yaşam pratiğine çok daha uygun, bu yüzden biz her zaman dezavantajlı konumda bulunuyoruz. Pek çoğumuz İngilizlerin bu karakter özelliğine sahip olmayı istemiyor ancak bu İngilizlere hayranlık duymamıza da engel olmuyor. Bir İngiliz karşısında kim olursa olsun kendisiyle İngilizce konuşmasını beklerken bizler, bir yabancıнын bizimle Almanca iletişim kurmasını beklemiyoruz örneğin. Hatta Fransızca ya da İngilizce öğrenmek için kafa patlatıyor, onları sıkıntıya sokmamak adına düzgün İngilizce konuşmak için Amerikalılar bize günlük kullanım tüyoları versinler diye can atıyoruz. Peki tüm bu yaptıklarımız takdir ediliyor mu? Asla! Almanların bu iyi muameleleri takdir edilmek şöyle dursun, herkesçe küçümsenip alaya alınıyor. Savaştan önce İngiltere'de altı üstü altı ay geçirmiş insanlar bile geri dönüklerinde konuşmalarına biraz İngiliz aksanı eklemenin vatandaşlık görevleri olduğu zannediyorlar resmen. İngiliz malı kıyafetler giymek, İngiliz yemekleri yemek, kahve yerine beş çayı içmek istiyor; yağmur yağdığında, yurttaşları kendilerine gülecek olsa bile şemsiye kullanmıyor ve sırf farklı bir dünyayla karşılaştılar diye geldikleri yeri unutmaya çalışıp onu kötülüyorlar.

Şayet ahlak ve sosyallik bakımından ilerlemek istiyorsak, Almanlar olarak daha öğrenmemiz gereken çok şey var. Ba-

zılarımız, özellikle iyi eğitim almış ve görgülü bir insan olmakla övünenler yurtdışındaki karmaşık yaşamın kötülüğü yüzünden acı çekiyorlar. İlk kez resmî bir yemeğe katılan ve balık için hangi çatalı kullanacağını bilmediğinden mütemadiyen özür dileme gereği duyan birer taşralıymış gibi davranıyor hepsi. Bizler böyle karmaşıklıklardan tamamen uzağız ve bu yüzden meseleyle ilgili açıkça konuşabiliyoruz. Şayet savaştan önce Amerikalı ya da İngiliz gazeteciler gelip de bize ısrarla İngilizce konuşmayı bilip bilmediğimizi sorsalardı bundan ne rahatsız olur ne de gocunurduk ve gururla Alman topraklarında İngilizce bilsek bile kendileriyle İngilizce konuşmayacağımızı söyleyerek onları kapı dışarı ederdik. Bununla ne yapmaya çalıştığımızı hemen anlarılardı. Yanlış anlaşılma istemeyiz, niyetimiz asla düşmanı hafife almak değil. Bundan kaçınmanın en iyi yolu da onu tanımak ve detaylı olarak incelemekten geçiyor. İngilizlerin şeytanlardan oluşan bir ulus olmadığının da pekâlâ farkındayız, hatta özenilesi karakter özellikleri de var ancak kendileri bizim içimizdeki iyiyi görmediği sürece onları muhatap almak istemiyoruz. Savaş hâlâ devam ediyor. Ulus olarak varlığımızı tehdit ettikleri için onlardan bütün ruhumuzla nefret ediyoruz zira ulusal varlığımıza düşman olmaları, yalnızca kıskançlık, haset ve hastalıklı bir milliyetçi gururdan ileri geliyor.

Peki biz neden onlara, onların bize davrandığından daha adil davranmaya çalışıyoruz? Bütününüle pragmatist prensiplere dayanarak bir savaş veriyoruz ve 1918'de karşı karşıya kaldığımız felakete benzer bir felaket daha yaşamayı asla istemiyoruz. Artık düşmanımızın insafına değil, askeri gücümüze güveniyoruz. Bunun da objektiflikle ilgisi yok. Bize reva görülen değişiklikleri kolayca reddediyor ve mesele varlığımız, yaşamımız olduğunda her türlü objektif kararı bir kenara atıyoruz. Bu noktada bencil davranıp inat edecek ve yalnızca kendimizi destekleyeceğiz. Sakın bunun Alman-

lara yaraşır bir davranıp olmadığını söylemeye kalkmayın. Evet, belki bu doğru; eğer öyleyse ulusal karakterimizin bu kötü ve tehlikeli yanıyla mücadele etmemiz gerekir. Yoksa nihayetinde kendimize haksızlık edecek olsak da objektif ve adil olmaya mı çalışmalıyız? Her ne kadar Klopstock, haddinden fazla adil olmamamız gerektiğini söylediğinde ulusumuzun zayıf yanını ortaya koymuş olsa da düşmanlarımız bunun ne kadar naif bir hata olduğunu görebilecek kadar asil değil. Gerçi naif olsa da olmasa da bu, büyük bir hataydı ve tarihimiz boyunca bizlere, katlanabileceğimizden daha çok zarar verdi. Hatta şu anda içinde bulunduğumuz durum da aslında bu hatanın bir sonucu. Tarihimizin en hayati anlarında, kendi ulusumuzun faydasına çalışabilmemiz için objektifliğin ve adalet duygusunun üzerine çıkmamızı sağlayacak ulusal egoizmden yoksun kalıyoruz. Şayet Alman halkı bugün bir anda lidersiz kalırsa, geçmişte sıkça yaptığı gibi dünyanın dört bir yanına dağılarak gittiği her yere ahlak, kültür, medeniyet ve eğitim dağıtırken kendi ihtiyaçlarını karşılamayı, evine ekmek getirmeyi tamamen unutacak. Alman halkı insanlığın kalbidir ve bugün bizlerin görevi de ulusun varlığının temellerini korumaktır. Bu, akla gelebilecek en büyük fedakârlıklara dahi değecek hakiki bir idealdir.

Şayet bu savaşın sonunda da elimizde bir hiçle kalacaklırsak, oğullarını kaybeden annelerin, babalarını toprağa veren çocukların ve eşlerini kaybeden kadınların karşısında utançtan kıvrınmak zorunda kalacağız. Bu yüzden tehlike olarak gördüğümüz her şeye, özellikle de ulus olarak varlığımızı tehdit eden şeylere karşı insanlarımızı uyarmak zorundayız. Sahte ve çarpık bir insanlık idealinin hâkim olduğu burjuvazi çağının artık sonu gerdi. Zorlu bir yüzyılın tam ortasındayız ve savaş, iyi huylu olarak değil belki ancak güç kullanarak kazanabiliriz. Dünya hali hazırda sevgi ve nefret olarak ikiye ayrılmış durumda. Ayaklarımızı yere sağlam

basabilmek için kimi sevmemiz ve kimden nefret etmemiz gerektiğini öğrenmek zorundayız.

Bizim için tartışmasız tek bir zorunluluk söz konusu: Kazanmak! Eylemlerimize yön vermesi gereken tek şey bu!

1943

SAVAŞIN YÜZÜ

24 Ocak 1943

Savaşın da kendine has bir yüzü vardır. Kişi bu yüzü anavatan topraklarının pek çok yerinde; cephenin ise her bir noktasında görebilir. Gözden kaçırılmayacak kadar net detaylar her daim savaşı işaret eder. Ancak yurtdışından gelen ziyaretçiler, burada bulundukları kısacık süre içerisinde Reich'in savaşta olduğuna işaret edecek hiçbir şeyle karşılaşmadıklarını söyleyebilirler. Bir bakıma haklılar aslında. Bugün büyükşehirlerimizden birinin ve hatta orta büyüklüktekilerin yahut da küçük kentlerimizin caddelerinde yürüyen biri, Almanlar olarak üç buçuk yıldır varoluşumuz için büyük bir savaş verdiğini düşünmesine neden olacak çok az manzarayla karşılaşılıyor. İnsanlarımız iyi beslenmiş ve sağlıklı görünüyor. İlk bakışta kıyafetlerinin ve ayakkabılarının da gayet temiz olduğu fark ediliyor. Sokaklarımızın temiz ve düzenli; bombalanan şehirlerimiz hariç her yerde sinemalarımız, tiyatrolarımız ve konser salonlarımız dolup taşıdığı görülüyor. Her ne kadar lüks tüketim ürünleri satan mağa-

zalarda artık temel tekstil ürünleri dışında satılacak pek bir şey olmasa da mağaza yetkilileri vitrinlerinin barış zamanındaki gibi normal görünmesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Kısacası savaşın anavatanımızda görülen yüzü, nelerin tehdit altında olduğunu anında görmenizi sağlayacak kadar sert değil.

Bu izlenimi korumamızın nedeni, kısmen yaratmak istediğimiz izlenimi garantilemek, kısmen de insanların hoşuna gitmesini saplamak ancak bunu pek de övgüye değer bulmayanlar da haklılar. Bir anlamda anavatanda gerçekten de savaşla alakası olmayan yaşamlar sürüyoruz ancak dış görünüşümüzde ya da yaşam tarzımızda sırf savaşın izlerini taşıyın diye sözde değişiklikler yapmak istemiyoruz. Herhangi bir fark yaratmayacak, bilakis bütün yaşam tarzımızı, düşüncelerimizi ve hislerimizi derinden sarsacak kısıtlamalara gitmekte ısrar etmiyoruz zira örneğin, sinema ve konser salonlarını, tiyatroları sırf savaşta olduğumuzu kanıtlamak adına kapatsak ve hayatın her alanında ciddi bir tavır takınsak çok büyük bir hata yapmış oluruz. Savaşın ne kadar ciddi olduğunu kanıtlamamıza gerek yok. Zaten ciddiyetini kendisi hissettiriyor ancak biz bunu öyle göze sokmaya ihtiyaç duymuyoruz. Anavatanda ve kısmen de cephede tüm vatandaşlarımızın kültürel yaşamını savaşı görmezden gele-meyecek şekilde uygun bir biçimde korumakla zor zamanlarımızda, böylece savaş için sarf ettiğimiz onca efor üzerinde hatırı sayılır etkiler yaratacak yöntemler kullanarak insanların biraz rahatlamasını ve gevşemesini sağlamak yerine saçma bir dogma yüzünden ya da sırf kötü durumdaymış gibi görünmek için insanlarımızın huzurunu kaçırarak kısıtlamalar getirmek affedilmeyecek, aptalca bir hata olur. İnsanlarımızın huzurlu olması, bu aktiviteleri yasaklayarak kazanacaklarımızdan çok daha değerli.

Savaş boyunca bir takım prensiplerin geçerli olduğu bir yaşam tarzı için mücadele ettiğimiz düşünülmemeli bu nok-

tada. İnsanlarımızın düşüncelerini de hislerini de o kadar iyi algılıyoruz ki savaş zamanında neyin uygun bulup neyi bulmayacaklarını ve ne istediklerini de çok iyi analiz edebiliyoruz. Birkaç fazladan personel ve biraz bütçe gerektiren ve bunun karşılığında milyonlarca insanın stres atmasına yardımcı olan şeylerin korunması iyi olur demiyorum, bunların hepsi korunmak zorunda, diyorum. Örneğin radyo, tiyatro ve sinema bütün Alman halkına psikolojik destek sağlayıp onları rahatlatıyor ancak askerlikten bunun için yalnızca birkaç bin kişiyi muaf tutmak yeterli oluyor –ki bu kişileri performansları ve eğitimlerine göre seçecek olursak cephede olabileceklerinden daha fazla fayda sağlayacakları da kesin. Bütün ulusun yararını gözetmek isteyen kimse bu kurumlara dokunmamalıdır zira varlıkları savaşın gidişatı için de önem taşıyor. Bu noktada kimse bizim ikon düşmanını olduğumuzu düşünmesin. Almanya'nın kültürel alanları; görsel sanatlar, tiyatro oyunları, konserler, filmler, radyo yayınları ve edebiyatta hiç olmadığı kadar çok meyve veriyor. Bu bir yandan sergilemiş olduğumuz yaklaşımın doğruluğunu, diğer yandan sivil yaşamda ne tür sıkıntılar yaşandığını ortaya koyuyor.

Ancak bu noktada karşımıza çözülmesi çok daha zor bir sorun çıkıyor. Topraklarımızda hâlâ çok az kişiye hizmet eden yahut da kimseye hizmet etmeyen ancak buna rağmen ülkemize hiçbir katkısı olmasa da personel ve materyal talep eden kırımlar mevcut. Örneğin hepimiz, mallarının neredeyse tamamının satın alınmayacak ürünlerden oluşan mağazalar olduğunu biliyoruz. Müşteriler bu mağazalardan birine girdiklerinde fırtınalı bir denizin ortasında ıssız bir adaya düşmüş gibi hissediyor kendini. Uzun araştırmalarının sonunda bir tezgâhtarın hemen arkasındaki bir yerlerde yerel bir mal bulup da satılık olup olmadığını sorduğunda kendisine, yalnızca Savahili dilinin konuşulduğu yabancı bir kabiledenmişçesine boş boş bakan bir çalışanla karşı

karşıya kalıyor. Yapay bir bakış açısıyla yaklaşacak olursak böyle mağazaları açık tutmaya devam etmek faydalı görünebilir ancak savaşın yarattığı hayati gereklilikler göz önüne alındığında bu tip yerlerin hiçbir amaca hizmet etmediği anlaşıyor. Bu yüzden bu tip yerleri kapatıp çalışanları daha faydalı yerlerde görevlendirmek çok daha mantıklı geliyor.

Yalnızca düzenli müşterilerin bir şeyler yiyip içmek için gittiği lokaller ve barlar vardır, bilirsiniz. Sayıları bir elin parmaklarını geçmez ama neredeyse on müşteriye bir çalışan düşer. Üstüne üsluk herkes buna sinirlenir, yer bulamadıkları için dışarıda beklemek zorunda kalır ve daha da öfkelenirler. Savaşın yüzü artık böyle şeylere bir son verilmesini elzem kılıyor. Saf bir yaşam tarzına karşı değiliz ancak her şeyin bir zamanı var. Bugün, savaşın ortasındaiken böyle bir yaşam tarzını tolere edemeyiz. Ancak savaş sona erdiğinde memnuniyetle bunu kabul edebiliriz ancak bugün yapmamız mümkün değil. Bu yüzden vazgeçmeliyiz!

Bunun birkaç bin kadar insanın sinirini bozacağının farkındayız ancak bunun yalnızca gerçekleri yansıtmakla kalmayıp aynı zamanda savaşın psikolojik yüzünü de gözler önüne seriyor. Belli bir mücadelenin içinde olan toplumların belli kurallara uyması gerekir, aksi takdirde toplumun tamamı acı çekmek zorunda kalacaktır. Nasıl ki cephedeki bir subayın emrindeki erlere hem cesaret hem de samimiyet bakımından örnek olması gerekiyorsa, sivil hayatta da sosyal statüsü yüksek insanlar da kendilerinden daha az şanslı olanlara sebatla çalışma ve dayanışma konusunda örnek olmalıdır. Herkesin aynı olması gerektiğini söylemiyorum ancak savaş kanunları gereği şayet toplum, ulusal birliğin sağlam olmaması durumunda ciddi bir biçimde zarar görme riskini almak istemiyorsa, her bir birey belli bir yaşam biçimine uymak zorundadır.

Birkaç büyük şehrimizde hâlâ bir iki bar olduğunu duyuyoruz ama bunun çok da önemi yok zira müşterilerine

servis edecek içecek temin edemiyorlar. Yaşlı bir piyanist yorgun bir piyanonun tuşlarına basarken müşteriler ise barış zamanındaymışçasına sessizce oturuyorlar. Peki, bizler böyle bir saçmalığa neden müsamaha göstereyim? Piyanisti orduya alıp diğer elemanları da pekâlâ savaş için önem teşkil eden bir kuruma, bir kafeteryaya ya da bir fabrikanın yemekhanesine yerleştirmemiz mümkün olabilir. Eve dönmek üzere yola çıkan birlikler, bir tren istasyonunun konfordan uzak ortamında beklemektense, bir sonraki duraklarına geçene kadar bu barlar gibi boş mekânlarda uyuma fırsatı bulabilirlerse şüphesiz çok mutlu olacaklardır.

İnsanlar neden hükümetin bu konuda bir yasa çıkarmadığını sorup duruyorlar ancak devlet, savaş sürecini etkileyecek her rahatsızlık ya da sorun için bir yasa çıkarmakla uğraşamaz. Savaş ortamına uygun bir yaşam tarzı benimseyerek buna uymak insanların kendi vatandaşlık görevi olmalıdır. Bu yasalardan ziyade eğitimin bir gereğidir. Nereden başlayacağınızı ya da yaptıklarınızın nerede son bulması gerektiğini bilemeyebilirsiniz. Bireysel olarak bunlar ufak meseleler gibi görünse de hepsi bir araya gelince savaşın çehresi dediğimiz şeyi değiştirebiliyor. Bir kimse, bu tip işletmeleri koruyarak yabancı ülkeleri etkilemenin mümkün olduğunu düşünebilir ancak hem cephede hem de vatan toprağında, hem dostlarımızın hem de düşmanlarımızın nazarında savaş hakkıyla yöneten bir liderden daha etkili bir şey daha yoktur. Şayet savaş kazanırsak, herkes dostumuz olacak ancak kaybedersek dostlarımız bir elin parmaklarını geçmeyecek.

Savaş süresince halkımızdan, yaşama zaman zaman ciddi, zaman zaman rahat bir tavırla yaklaşıp ara sıra keyif alabildikleri anlar da deneyimlemelerini talep ediyoruz. Ciddi meseleleri ciddiye alıp önemsiz meseleleri görmezden gelebilmelerini bekliyoruz. Ne savaş mağdurlarını görmezden gelmeli ne de onları görünce umutsuzluğa düşmeli. Büyük ve soylu bir amaç uğruna savaş verdiğimizizi asla aklından

çıkarmamalı. Bu amaca hizmet eden her şeyi önemli ve yararlı görmeli. Savaşın sırtımıza yüklediği yükler ne kadar ağırlaşırsa, onları birlik ruhunu koruyarak o kadar içtenlikle kabul etmeliyiz. Nasyonal Sosyalist öğretileri ve Nasyonal Sosyalizmi hem kendi içimizde hem de çevremizde daha etkili bir biçimde yaşamanın zamanı geldi. Dünya Savaşı'nda takındığımızdan daha farklı bir tavra bürünme zamanı şimdi. O uzun savaş süresince insanlarımız birbirlerinden giderek uzaklaşıp her gün daha da yabancılaştılar uluslarına. Ancak bugün birbirimize giderek daha çok yaklaşmalı, kenetlenmeliyiz. Büyüyen güçlüklerle başa çıkabilmemizin tek yolu bu. Ya o güçlüklerle başa çıkarız ya da amacımıza asla ulaşamayız.

Şayet kendimizi, bu mücadelenin içinde olan diğer uluslarla kıyaslayacak olursak, Alman ulusundan çok fazla şey beklemediğimizi anlayacaksınız. Günümüzde savaşta bir taraf olmayan uluslar bile bizden çok daha zor şartlar altında yaşamlarını sürdürüyorlar. Görgü şahitlerinin verdikleri bilgilere göre Sovyetler Birliği'nin iç kesimlerinde yaşam şartları o kadar kötü ki onlara kıyasla bizler cennete yaşıyor gibiyiz. Bu yüzden şikâyet etme lüksümüz yok. Çok daha kötüsüyle karşı karşıya kalabilirdik, bu yüzden tek seçeneğimiz savaşmak, aksi takdirde hem hayatlarımızı hem özgürlüğümüzü kaybedeceğiz. Savaşın sırtımıza yüklediği yükleri birbirimiz için hafifletebilmemiz için bizlere bu kadar çok şans verdiği için kadere teşekkür etmeliyiz. Ancak belli bir grubun, barış zamanında yaşadıkları hayattan pek de farklı olmayan bir yaşam tarzını sürdürmelerine izin vermek için hiçbir neden yok. Ne yazık ki bazılarımız, sınırlarımızı doğrudan tehdit eden tehlikeleri bertaraf etmiş olmamızın esas büyük tehdidi ortadan kaldırmadığını ve hâlâ yapmamız gereken çok fazla şey olduğunu çabucak unutabiliyor. Bu yüzden de elimize geçen her fırsatı değerlendirmeli ve çok çalışmalıyız. Savaşta benimsediğimiz en

temel prensipler hâlâ geçerliliğini koruyor, her hafta yeni bir şey söyleme ihtiyacı duyduğumuz için bu prensipleri değiştirecek değiliz. Aksine görevlerimizi, toplumun tamamı için manevi bir değere dönüşene kadar sebatla tekrar tekrar yerine getirmemiz gerekiyor.

Savaşın getirdiği günlük telaşlar bizi esas meseleden kolayca uzaklaştırabilir; güncel meseleler üzerine girilen kafa karıştırıcı polemikler, benimsememiz gereken esas prensipleri geri plana atarak dünyayla girdiğimiz bu mücadelenin manevi tarafını unutmamıza neden olabilir. İşte tam da bu yüzden odağımızı günlük, yorucu telaşlardan uzaklaştırmalı ve kendimizi savaş politikamızın temelini oluşturan prensiplere vermeliyiz. Bugünden başlayarak savaşı, gelecekteki tarihçilerin gözlerinden görmeye çalışmamız gerekiyor ki ancak o zaman anlık hadiseleri hak ettikleri sakinlik ve güvenle karşılayabiliriz. Savaş karşısında duruşumuz hiç şüphesiz değişmez ve sarsılmaz olmalı. Bugün benimsediğimiz savaş politikasını ve savaş yönetimini, bir şekilde doğrudan ya da dolaylı olarak katkıda bulunacağımız geleceği düşünmek suretiyle tarihin bir parçası olarak görmeliyiz ki tarih sahnesinde aktif ve etkili bir rol oynayabilelim.

Bunun için de savaşa hem kişisel hem de toplumsal olarak eylemlerimizden şüphe duymaksızın, kararlılıkla yaklaşmamız gerekiyor. Bu yaklaşımı geliştirmek de yalnızca anlık olaylara değil, hoşumuza gitse de gitmese de mütemadiyen kendi yolunda ilerleyen, çağımızın büyük gelişmelerine bağlı. İnsan yaşamının her alanında olduğu gibi burada da, ölçülmesi mümkün olmayanlarla birlikte fark edilebilir gerçeklerin doğru değerlendirilebilmesi için, olaylar arasındaki bağlantıların ayırdına varabilmek en önemli önkoşuldur. Bazen olayların gerçekte ne olduğu kadar halkın onları nasıl gördüğünü bilmek de büyük önem arz eder zira savaş psikolojisi günümüz halkının içinde bulunduğu savaş ortamında yönetim konusunda kritik bir rol oynamaktadır. Hatta psi-

kolojik faktörler geçmişte olduğundan çok daha önemli bugün. Bu yüzden toplumumuzun sivil hayatının gözle görülebilen hali savaş ortamından uzak olmamalı, bilakis savaşla bir uyum içinde ilerlemeli zira ancak o zaman kendimizi modern savaşçılar olarak görebiliriz. Düşmanlarımız pek çok açıdan savaşın sadece görünen yüzüne odaklanıp gerçekleri göz ardı ediyorlar ancak diğer yandan biz, gerçekleri ön plana koyarak bazen bütünüyle yüzeysel olan şeyleri göz ardı ediyoruz. Aslında bu da düzeltilebilecek, düzeltilmesi gereken bir hata. Belki birkaç bin vatandaşımız biz bunu yapmaya çalışırken şikâyet edecek ancak nihayetinde bütün halkımız bize minnettar olacak zira bizlerin yalnızca savaş konuşmadığını, aksine cephede bizzat savaştığını göreceklere.

Tarafsız uluslar ile düşmanımız olan halklar da böylece, bedeli ne olursa olsun bu savaşı kazanmaya kararlı olduğumuzu görecekler. Savaş, barış sağlamak için yapılmaz, barışı kazanmak için yapılır. Bunun da eksiksiz bir barış olması gerekir. Bugün, barış zamanında sahip olup da vazgeçtiğimiz her şey, mücadelemize hizmet ediyor. En iyi savaş en kısa süren savaştır elbette zira biz onun çehresini şekillendirirken bir yandan o da bizi şekillendiriyor. Bu noktada görünenle gerçeğin de birbiriyle örtüşmesi gerekiyor.

Bu yüzden savaşta var gücümüzle mücadele etmekten başka bir arzumuz yok. Bu noktada herkes ne kadar çaba harcadığımıza, günlük işlerde ne kadar çok çalıştığımıza ve geceleri nasıl hayaller kurduğumuza odaklanmalı. Savaş bize zorlu görevler veriyor olabilir ancak bizlere vad edilen güzel barış mevsimi hatırına bunlara katlanmak zorundayız.

AVRUPA'DA KRİZ

28 Şubat 1943

Savaşın şu anki durumunu anlamak için Yahudi sorununu da derinlemesine algılayabiliyor olmak gerekir. Başka türlü şu gerçekleri açıklama fırsatı bulamazsınız: Dünya çapında verdikleri mücadelede Mihver Devletler, doğuda Bolşevizm yani uluslararası sosyalizmin en radikal ve acımasız haline karşı; batıda ise kapitalizmin en radikal ve acımasız hali olan plütokrasiye karşı canları için savaşıyorlar. Bolşevikler, bir batılı medeniyet maskesi takarak hareket ederken plutokratlar da Jakoben şapkaları giyip Bolşevizmle arasındaki mesafeyi ört bas etmek adına devrim safsatalarıyla saçmalayıp duruyorlar. Kremlin, Downing Caddesi¹ ve Beyaz Saray'da hüküm süren plutokratların çok da fena gitmediğini söylerken Londra ve Washington'da frakları ile boy gösteren beyefendilerle cüppelerini kuşanmış kardinaller hevesle Bolşevikleri ve Stalin'i, masum birer melek gibi gös-

¹ Londra'da, İngiltere Başbakanı'nınki de dâhil olmak üzere resmî konutların ve ofislerin bulunduğu cadde, Parlamento Binası'na da birkaç dakikalık yürüme mesafesindedir.

termek adına beyazlara sarıp sarmalama derdindeler. Dünya üzerinde Sovyet iktidar sahipleri kadar dindar; Roosevelt, Churchill ve Eden'in temsil ettiğinden daha harikulade bir sosyalizm düşünülemez onlara göre! Doğanın bu muammasını açıklayın bana, Kont Örindur!¹

Eğer Yahudi sorununu görmezden gelerseniz boş yere bu muammayı çözmek için çabalar durursunuz. Ancak ırkçılık sonunun dünya tarihindeki yerini gösteren işareti bir kez yakalarsanız yanıt basittir. İki düşman kampı arasında yalnızca yapay bir fark var –ön planda olanlar sadece ajitasyon seven insanlar. Ancak eğer elinize bir fener alıp arkada kalanlara ışık tutarsanız bütün o manevi ve entelektüel karışıklıklara neyin neden olduğunu, halkların ve devletlerin ayrışmalarına neyin vesile olduğunu kolayca anlarsınız: Uluslararası Yahudilik!

Plütokrasi de Bolşevizm de, liberal demokratik düşüncenin düşüşe geçtiği bir dönemde aynı kökten filizlenmiştir. Ufak tefek detaylarda farklılık gösterebilirler de temelde ikisi de aynı. İstedikleri birbirinden farklı olsa da istemedikleri şey aynı. Toplumlarda belli bir düzeni olmasını istemiyorlar. Her iki ideoloji de kaosa, anarşiye ve düzensizliğe bel bağlıyor. Bunları istiyorlar çünkü kötülük ve yıkıma neden olmak için kullandıkları şeytani güçleri ancak bu kaynaklardan ediniyorlar. Yahudilik, karma toplumlar üzerinde hükümlerini kurmak ve korumak için iki ideolojiyi kullanıyor: Uluslararası kapitalizmi ve uluslararası Bolşevizmi. Biri diğerinin radikal kardeşi olmaktan öteye gitmiyor ve her ikisinin de güce olan tutkularının bir sınırı yok. Eğer normal yollardan amaçlarına ulaşamazlarsa, tohumlarını ekmek

¹ Ara sıra çelişkili gerçekleri netleştirmek için kullanılan, pek bir anlam taşımayan ifade. Günümüzde kullanılmamakla birlikte ilk kez tiyatro yazarı Amandus Gottfried Adolf Müllner'in 1813 tarihli Die Schuld (Suç) adlı eserinde kullanılmıştır. Cümle, beşinci perdenin ikinci sahnesinde geçer. Don Valeros sözde oğlu olan adamın katilini aramak ve suçlu Kont Örindur'un aslında öz oğlu olduğunu bilmez ancak yine de içinde bazı tuhaf hisler vardır: "Peki –o halde açıkla bana, Örindur, bu muammayı! / Kan gölüne dönen yaşamı, bir anda huzur bulacak!"

istedikleri yeri kıvama getirmek adına derhal umutsuzluk ve çaresizlik yaymaya başlıyorlar. Bu süreçte de halkların ve hükümetlerinin doğan savunma mekanizmaları ile bir ulusun etnik kökenlerinden gelen gücünü bastırmak ve hatta yok etmek için ne gerekiyorsa bile isteye, büyük bir hevesle yapıyorlar. Daha en başından bu güçleri aşağılayarak zayıflatıyor ve artık çok geç olana kadar insanları tehlikenin altında çok küçük ve zararsız olduğuna inandırarak güçlerin bir şekilde ortaya çıkmasına engel oluyorlar.

İşte bizim de kendimizi içinde bulduğumuz süreç bundan farklı değil. Geçtiğimiz Kasım ayında Alman ordusunun, yaz mevsiminden başlayıp sonbaharın ilk günlerine kadar süren operasyonlar boyunca ilerlediği mevzii koruyacak durumda olmadığı izlenimi yaratılmaya çalışırken başladı şeytani oyunları. Moskova ile Londra ve Washington arasında bir oyun oynandı ve mütemadiyen topu birbirlerine atıp durdular. Bolşevikler, Batı Avrupa için giyinip kuşandı ve plutokratlar, onları şaşkınlıkla izleyen dünyaya bu kafa karıştırıcı kostümle tanıttı. Kremlin'deki iktidar sahipleri giydikleri soylu kıyafetleri çıkarıp yerine bir zamanlar taşıdıkları hırsız kostümlerini geçirdiler üzerlerine. Bugünse bu taklitçiliği, Yahudilerin, varlıklarını gizlemek adına sıkça kullandıkları için sıra dışı bir biçimde başarılı oldukları iyi kılık değiştirme ve gizlenme sanatını deneyimliyorlar. Sovyetlerin, tarafsız İngiliz ve Amerikan gazetelerinde yer alan, Bolşevizm'i yalnızca masum bir burjuva ideoloji olarak tanıttıkları yazıları okurken ne kadar mutlu olduklarını hayal etmek zor değil. İnsan bu makaleleri aptallıktan mı yoksa art niyetten mi yazdıklarını anlayamıyor ancak hepimiz için ulusal ve hatta kıtasal bir tehlike arz ettiklerinden kimsenin şüphesi yoktur.

Garp tarihinde en kritik dönemlerden birini yaşıyoruz. Kıtamızın, doğulu Bolşeviklere karşı verdiği mücadelede manevi ve askeri savunma gücünde yaşanabilecek en ufak

bir zayıflık, direnme arzunu da hızla kaybetme tehlikesini beraberinde getirecektir şüphesiz. Kaçınılmaz son ise yalnızca doğru anın gelmesine gebe olacaktır. İşler artık o kadar ileri gitti ki Kremlin, neredeyse tüm Avrupa ülkelerinin kendisine yönelttiği ağır suçlamalar karşısında kendini halkın önünde açıkça savunmaya dahi gerek görmüyor. Maşalarının onlar adına savunma yapabileceğini düşünüyorlar. İngilizler ve Amerikalılarla yapılan müzakerelerden çok da farklı olmadığı anlaşılan Casablanca toplantısında dahi durum değişmedi. Londra ve Washington'ın her bir hamlesi de sözde Atlantik Bildirisi'nin¹ de başarısız olduğunu tessiller nitelikte. Kısa süre önce Amerikalı bir gazetecinin de yazdığı üzere Stalin, doğuya özgü bir sessizliğe bürünmüş durumda ancak mekanikleştirdiği birlikleri yeterince açık konuşuyor. Saldırgan mızraklarının başları yalnızca Reich'a değil, bütün Garp'ı hedef alıyor. Bu gerçek bütün çıplaklığıyla ortada.

Bu arada Batılı plutokrat Yahudiler ise hevesle işe koyulmuş durumda, varlığımızı tehdit eden tehlikeyi minimize edip Avrupa ulusları tarafından kabul edilebilir bir seviyeye getirmek için uğraşıyorlar. Son iki yıldır, Anglosakson güçlerle yaptıkları iş birliği sayesinde Bolşevizm'i daha ılımlı kılıp burjuvaziye yakışır bir çehre kazandırmak için çalışıyorlar ancak tam tersi gerçekleşiyor. Bolşevizm plütokrasiye yaklaşıyor aksine, plütokrasi Bolşevizm'e dönüşmeye başlıyor. İnsani tüm deneyimler gösteriyor ki birbirinden farklı iki yapı bir araya geldiğinde –ki şu anda bulunduğumuz ortamda gerçekleşen şey bu– içlerinde en radikal olan üstün gelir. Bahsettiğimiz politik ortaklıkta da aynı şey geçerli.

¹ İkinci Dünya Savaşı sırasında mücadelenin sürdürülmesi ve zaferin garantilenmesi için alınacak önlemleri belirlemek amacıyla yapılan toplantıların ardından Birleşik Devletler Başkanı Roosevelt ve Britanya Başbakanı Churchill'in yayınladıkları ortak bildiri. Bildiride, iki devletin de topraklarını genişletmek istemedikleri ve bütün ulusların topraklarında güvenle yaşamalarını garanti edecek bir barış sağlamak niyetinde olduklarını belirtmişlerdi.

Kremlin'in Tanrı inancına karşı sözde saygılı tutumu sadece göstermelik ancak Anglikan Kilise'nin Bolşevizme karşı duyduğu sempati hakiki. Sovyet yönetiminin kurnaz açıklamalarının ardında Bolşevik ateizmin grotesk yüzünün olduğunu net olarak görebiliyoruz. Bolşevik hareket içindeki ateistleri tasfiye etmedi, aksine Bolşevik hareketin iliklerindeki ateizm, diğer inançları tasfiye edebilmek ve Sovyetler Birliği'nde binlerce rahiple başlayan dindarları imha etme görevini Avrupa ülkelerinde tamamlayabilmek için sabırla sırasını bekliyor. Ancak bu işlem başladığından Hristiyan kiliseleri, dinler arası düşmanlığın ne olduğunu anlayabilecekler belki.

Gelgelelim İngilizlerin ve Amerikalıların, orduları Avrupa'yı fethettikten sonra kıtımızı Bolşevizmden koruyacaklarına dair attıkları nutuklara inanmak da saflık olacaktır. Şayet Alman ordusu bunu yapamayacaksa, dünyada başka hiçbir askeri güç, istese de bu görevi yerine getiremez. Günümüzün önde gelen Amerikan ve İngiliz gazeteleri Avrupa'nın Sovyetler Birliği'ne destek olması gerektiğini, belki de kıtamızın Kremlin'in yönetimi altına girmesinin çok daha iyi olacağını yazıyor. Bu ifadeler başlangıçta kulağa zararsız gelebilir ancak bu sözcükler aynı zamanda bütün medeni toplumların çöküşünü de beraberinde getirecek bir eylemi ifade ediyor. Bunun gerçekleşmesi ihtimal vermeyenler öyle omuz silkip geçebilirler. Gelgelelim konsept olarak bu düşünce, bütün batılı medeniyetlerin kendini korumak için harekete geçebilecekleri bir ortam vadetmiyor, aksine batılı medeniyetleri, yılan gelip de kendisini mideye indirene kadar tehlikeyi fark etmeyen bir tavşan gibi resmediyor. Şayet böyle bir şey gerçekleşirse Avrupa'nın iradesi bütünüyle felç olabilir.

Bu arada Moskova da, Avrupa eyaletlerindeki işçilere zaten her durumda çalışmak zorunda olduklarını ancak Sovyet sisteminde çalışmanın ötesinden herhangi bir sorumluluk-

ları olmayacağını bildiriyordu. Bu iddiayı ciddiye almak için insanın gerçekten ilahi bir saflığa erişmiş olması gerekiyor. Sovyetler Birliği'nde hali hazırda devam eden Yahudi terörü yalnızca entelektüel camiayı hedef almıyor, aynı zamanda çifti ve işçi sınıfından, tahmin edilenden çok daha fazla sayıda insanı markaja almış durumda. Kendi topraklarında milyonlarca işçiyi, kurdukları işçi kamplarında yok ettiler. Şayet bir ülke kendi insanlarına böyle bir kaderi layık görüyorsa, yabancılara neler yapar, siz düşünün! Sibirya'ya gönderilmek üzere onlarca köle birliği hazırlayacaklar ve Baltık devletlerinden kısa süre için de olsa Sovyet düzenini denemiş olanların yaşadıkları berbat olaylara bakılacak olursa bu birliklerin deneyimleyecekleri tek şey endişe ve merhamet olacak. Zira o Baltık ülkelerinde de yalnızca askeriye, politika ve ekonomi alanındaki liderleri yerlerinden etmekle kalmadılar, bütün entelektüel camiayı yok ettiler. İşte Yahudi Bolşevizminin tek hedefi bu: Yerini sağlama almadığı müddetçe, ulusal liderlik bünyesinde yeni bir lider yetiştirmenin imkânı olmadığından emin olmak için her şeyi yapar. Hali hazırda Avrupa devletlerine ve halklarına karşı yapılan en şeytani saldırı planıyla karşı karşıyız ve buna verilebilecek tek bir yanıt var: Dünyanın düşmanı bu şeytani güç yenilgiye uğratılana kadar silahlı direnişi sürdürmek! Önemli olan tek şey bu. Böylesi bir tehlike ancak halkın ulusal gücüyle kontrol altına alınabilir.

Uluslararası arenalarda da karşı karşıya olduğumuz tehlike konusunda daha fazla bilincin uyanmaya başladığını görmekten memnunuz. Avrupa genelinde sesler giderek yükselmekte. Bir keresinde Clauswitz'in de dediği gibi manevi hareketler, insanların bekledikleri gibi çiçekli yollardan geçilerek olgunlaşmaz. Elbette bazen kafamız tamamen karışabilir ve yanlış bir yola sapabiliriz ancak bir noktada yine anayola bağlanır ve hedefin tam karşımızda, bütün ihtişamıyla bizi beklediğini görürüz. Kitleleri etkileyen şeytani

planlar, olanlardan zarar görenler tehlikenin gerçek boyutunu idrak etmekten aciz kaldığı müddetçe işlemeye devam eder. Eğer tehdidin boyutunu idrak ettiyseniz, savaşın yarısını atlattınız demektir. Kişi dış etmenlerden etkilenerek bocalamamalı ve bu sebeple yolundan şaşmamalı, yalnızca kendi içgüdülerini takip etmelidir.

Nasyonal Sosyalistler olarak içgüdülerimiz bizlere doğru yolda olduğumuzu söylüyor. Durum öyle görüldüğü kadar karmaşık da değil. Yalnızca kaostan beslenenler durumu karmaşık olarak nitelendiriyorlar ki kendimizi savunma arzumuzu kaybedelim, zayıf düşerek kendimizden şüphe duymamızı istiyorlar. Bugün Avrupa'nın en iyi yerlerinde bile halklar bir tür trans halinde ancak eğer zehri kanlarından temizleme cesaretini gösterip de düşmanın istediği gibi düşünmeyi ve hissetmeyi bir kenara bırakarak bunun yerine kendi öz savunma güdüsüne güvenmeyi seçerse her şey değişecektir. Dünyada işgal ettiğimiz bölgede sandığımızdan daha fazla güce sahibiz ve tek yapmamız gereken bu gücün çok ufak bir kısmını kullanmak. Tehlike dediğiniz şey insanın duyularını keskinleştirir. Bizler de kıtamızda var olan belli çevrelerin yavaş ancak ani ve sağlam bir uyanış sürecine girdiklerini hissediyor ve varlığımızı sürdürdüğümüz bu topraklarda hiçbir ulusun vazgeçmeye hazır olduğuna asla inanmıyoruz zira hiç birimiz toplumsal varoluşumuzun sonuna ulaşmadık, bilakis daha yolun başındayız.

Doğuda görev yapan askerlerimiz üzerlerine düşeni yerine getirecekler. Steplerden esen fırtınayla yerlerinde saymak yerine onu yarıp geçecekler. Akla hayale gelmeyecek şartlar altında dahi mücadelelerini sürdürecekler ancak mücadelelerine leke sürülmeyecek zira her biri, yalnızca ulusumuzun değil, bütün Avrupa'nın güvenliği için savaşmaya devam edecekler. Bugün onlara hala inanmayanlar, yarın diz çöküp hepsine teşekkür edecekler zira bütün parlaklığıyla ortada duran tek bir gerçek var: Cafcaflı tarihleri boyunca

Yahudiler pek çok kez zaferin sınırlarında dolandı ancak son anda şeytani var oluşlarının karanlığına gömülmekten kurtulamadılar.

Bizler yalnızca, yine aynı kaderi tecrübe etmelerini sağlamak adına hazırlıklı olmalıyız. Yaşadığı maddi ve manevi krizler içerisinde Avrupa, dramatik bir dönemece girmek üzere, bu koşullara en hazırlıklı olan zaferin sahibi olacak. Şu deyim daha önce hiçbir koşula bu kadar çok uymamıştı: Her şeyden önce hazırlıklı olmak gerek!

ÖLÜMSÜZ ALMAN KÜLTÜRÜ

26 Haziran 1943

Şayet Batı kültürünü Almanya ve İtalya'nın katkılarını görmezden gelerek değerlendirmeye kalkarsak çok şey kaybederiz. Bu herkes için çok açık bir gerçektir ancak yine de düşmanın cahilce konuşmalarına karşılık verirken kısa ancak ikna edici yanıtlarla bu gerçeği ara sıra tüm dünyaya hatırlatmamız gerekiyor. Düşman, bizzat yaratıcısı olmadıkları ve en fazla, kültürel yapıya çok fazla zarar vermeksizin ortadan kaldırılacak mütevazı katkılarda bulundukları sanat ve kültür olgusunun koruyucusu ve savunucusu rolü oynamayı pek seviyor. Elllerinde bulundurdıkları pek çok sanat eseri aslında Avrupa'dan ve dünyanın geri kalan yerlerinden ordularını kullanarak çaldıkları parçalar. Kendi başlarına elde ettikleri tek bir sanatsal başarı yok; bugün yok etmeye çalıştıkları devletlerin manevi bilincine borçlu oldukları eserlerle caka satıyorlar yalnızca. Nuremberg, Münih, Floransa ve Venedik gibi şehirlerin sahip olduğu, Batı kültürünün temelini oluşturan eserler Kuzey Amerika'nın

tamamında bulunanlardan çok daha fazla. Ne İngiliz müzisyenlerin yaptıkları çalışmalar Beethoven ya da Richard Wagner'la ne de Amerikalı sanatçıların sundukları eserler Michelangelo ya da Leonardo Da Vinci'nin kült eserleriyle karşılaştırılabilir! Bir de kalkmış kültürden bahsediyorlar! Kültür bizimdir ve bu yüzden kültürün devamını sağlayacak nesiller olarak hepsinin koruyucusu ve savunucusu olmaya devam edeceğiz.

Mihver Devletler olarak sürdürdüğümüz devasa mücadeleyi anlamak ve takdir edebilmek için bunu asla unutmamamız gerekir. Avrupa'nın binlerce yıllık tarihi boyunca yarattığı temel değerler için mücadele ediyoruz, dahası bu değerlerin hem geçmişinin hem de geleceğinin kaynağını teşkil eden topraklar uğruna savaşıyoruz. Avrupa'nın kökleri tehdit altında, Batı'nın bugün geldiği yere en çok katısı olan uluslar hem maddi hem de manevi varlıkları için savaşmaktalar. İki milenyum boyunca sayısız meyve vermiş Avrupa ağacını besleyen kökleri kesmek istiyorlar.

Düşmanlarımızın, savaştıklarının yalnızca Mihver Devletler'in liderleri olduğuna ve halklarımızla bir dertleri olmadığına dair söylevlerine inanmak ahmaklık olur. Zira her seferinde aynı lafları etseler de 1918 ve 1919 yıllarında bu sözlerin nasıl eyleme döküldüğüne bizzat şahit olduk. Bu tip rejimler kendi halklarının politik görüşlerinin birer yansıması aslında, başka bir kabul edilebilir devlet yönetimi bilmiyorlar. Otokratik yapılarının sanatla can bulduğu ve hatta ilerlemelerinin kaynağı olduğu iddiaları hem teoride hem de pratikte kolayca çürütülebilir zira bahsettiğimiz rejimlerin hiç biri iddia edildiği kadar otokratik değiller aslında. Hatta bilindik demokrasilerden çok daha demokratik uygulamaları mevcut ve ayrıca kültür tarihine bakacak olursak sanatın, içine doğduğu ülkenin hangi politik sistemle yönetildiğiyle ilgilenmediğini açıkça görebiliriz. Kiliseler ve seküler yapılar asırlardır yalnızca tiranlığını kurmak iste-

yen krallar ve papalar tarafından inşa edilmiştir. Avrupa'nın en değerli resimleri ise her ortamda savaşın hâkim olduğu çağlarda ortaya çıkmıştır. Soylu ancak kötücül aileler, halkın korku içinde yaşamasına neden olsalar da görsel sanatları her daim desteklemiştir.

Geçmişî görmezden gelsek bile şimdiki zamanda da, düşmanımızın, kültürü yok eden yahut ona ters düşen eylemlerini gizleyebilmek için ortaya attığı bu aptal ve sığ iddiaları çürütmek mümkün. İngiliz ve Amerikan uçaklarının, Alman ya da İtalyan şehirlerindeki kültürel alanları yok eden saldırılarını aklamak için başlattıkları bir kaka-foniden ibaret bütün açıklamaları. Şekillenmesi yüzyıllar sürmüş olan Alman ve İtalyan kültür merkezleri kısacık bir zaman diliminde yakılıp küle çevriliyor. İşte bu yüzden, yapılanlar aslında cephede mücadele etmekten ziyade halkımızı korkutmaktan ibaret; hepsi, bizzat sahip olmadığı ve geçmişte yaratamadığı kültürü yok etmek isteyen düşmanımızın tarih boyunca kurtulamadığı kompleksin kanıtı. Amerika, Kanada ya da Avustralya'nın yirmi yıllık hava araçlarının Albrecht Dürer ya da Titian'ın tek bir tablosunu dahi yok edişini, ne kendisinin ne de halkının haberdar olduğu büyük sanatçıların eserlerini sonsuza dek ortadan kaldırmasını izlemek Avrupa'nın utanç içinde kıvrınmasına yol açmalı aslında. Böylesi bir eylemin ne özrü ne telafisi olabilir. Bunların tamamı Avrupa'nın kötü çocuğunun soğukkanlı, hesaplı ve haince yaptığı saldırılardır zira. Yeni Dünya, Eski Dünya'yı düşman belledi çünkü hem ruhsal hem de manevi açıdan kendisinden çok daha zengin olduğunun; Eski Dünya'nın sahip olduğu sayısız sanatsal değerın gökdelenlerden, arabalardan ve buzdolaplarından daha kıymetli olduğunun farkında.

İngiltere bünyesinde tek bir ciddi tiyatro barındırmazken İngiliz kuvvetlerinin onlarca Alman tiyatrosunu yerle bir etmiş olması size de ilginç gelmiyor mu? Bu noktada Ame-

rikalılardan bahsetmeye bile gerek görmüyorum. Chicago ya da San Francisco'da bizimkilerle karşılaştırılabilir tek bir değeri olmadığı için Avrupa'nın şehirlerine ve kültür merkezlerine saldırıyor, terörist hava saldırılarıyla Avrupa sanatının ve kültürünün satın alamayacakları her bir zerre-sini yok etmeye çalışıyorlar.

Ancak bizler, düşmanın neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu savaş yalnızca ekmekimiz, evimiz ve huzurumuz uğruna verilmiyor; sahip olduğumuz en değerli varlıklarımız, yaşamımızı kutlu kılan ve yok edilmeleri durumunda yaşamımızın, doğunun steplerinde yaşayan düşmanlarımızın hayatları kadar anlamsızlaşacağı değerlerimiz için savaşıyoruz.

Savaş en büyük yok etme unsurudur ancak yok etme eyleminin ortasında bir anda beliren yapılandırma teşvikleri de barındırır içerisinde. Bizden bazı duyularımızı alırken yenilerini kazandırabilir. Kıtamızda yaşayan halklar daha önce hiç Avrupa'nın nerede durduğunu ve onun için neler yapmamız gerektiğini bu kadar açık ve net bir biçimde algılayamamıştı. Huzurla geçip giden barış dönemi, maddenin sağladığı rahatlığın büyüme kapılmayı kolaylaştırırken savaş bütün bunları elimizden alarak hepimizi körlükten, umursamazlıktan kurtarır, köklerimize ve gücümüzün kaynağına yönlendirerek insanın yalnızca ekmekle yaşama tutunmadığını gösterir. Alman halkı daha önce hiç entelektüel ve manevi değerlerine bugünkü kadar önem vermedi. Savaşın pek de keyif vermeyen işaretlerinden bahsetmiyorum ancak hepimiz tiyatrolarımıza, konser salonlarımıza, müzelerimize ve sanat sergilerimize şöyle bir bakarsak; gece gündüz, yaz kış demeden on hatta yüz binlerce Alman vatandaşının gördükleri güzellikler karşısında nasıl kendinden geçtiğine şahit olabiliriz. Bu savaş sayesinde zenginleştik, tamamlandık ve hatta daha da iyileştik.

Bu gelişmeleri yalnızca maddi temellere dayandırarak açıklamak hata olur, yani başkalarının dediği gibi Alman halkı, parasını harcayacak başka bir yeri olmadığı için sanata yönelmiyor, sanata uzanan yol onların kalplerine de dokunuyor. Onca acının ve sefaletin hüküm sürdüğü böyle bir zamanda halkımızın teskin edici sarahatine sığınmayı tercih ediyoruz, bunu da en açık olarak görsel sanatlarda bulabilmemiz normal, değil mi? Sanatın içinde düşmanımızın yıkıcı öfkesinin yanıtını buluyor; onların anlayamadıklarını ve bu yüzden tehdit altında olan değerlerimizi takdir etmeyi öğreniyoruz. Bu değerlerin bazen primitif ya da bazı çokbilmişlerin deyimiyle *Kitsch*lerle ortaya koyuluyor olmasının bir önemi yok. Zaman içerisinde her şey rayına oturuyor. Biz de bir zamanlar çömezdik, çocukken bize keyif veren şeyler yetişkin olunca ilgimizi çekmemeye başladı. Halkımızın büyük bir kısmı hâlâ çocukluk döneminde yaşıyor ve bu yüzen de sistematik bir eğitim ile gelişime açık durumdalar. Zengin ve göz kamaştıran tarihimize rağmen bizler daha yolun başında olan bir ulusuz. Önümüzde daha uzun bir yol var ve ilerlemek için tek yapmamız gereken ilk adımı atmak.

Şayet çağdaş sanatçılarımız bu durumu kavrayamıyor olsaydı durumumuz umutsuz olabilir. Daha önce halkımız sanata hiç bu kadar aç olmamıştı. Bunun ne anlama geldiğini kavrayabilmek için geçmişe şöyle bir bakmanız yeterli olacaktır. Yeni resimler, heykeller, oyunlar, romanlar, senfoniler ve operalar artık yalnızca gazete eleştirmenlerinin ilgisini çekmiyor, artık halkımızın gözüne ve kulağına da hitap etmek zorundalar. Dahası, günümüzün popüler bilinciyle daha fazla ilgi gören eski şaheserlerle kıyaslanmaya da göğüs germek zorundalar zira yeni nesil sanatseverlerin standartlarını o eserler belirliyor. Goethe'nin seneler evvel ettiği söz bugün karşılığını buluyor: Sanatçılar konuşmak yerine bir şeyler yaratmalı! Çağımız sanatçıya kendini denemesi için her türlü fırsatı sunuyor. Geçmişin aksine bu-

gün her sanatçı eşit derecede kendini gösterme şansı elde ediyor. Gerçekten söyleyecek bir şeyi olduğu takdirde kimse, halkın kendisini dinlemediğinden şikâyet etme hakkına sahip değil. Yeter ki kalemine, fırçasın, ıskarpelasına ya da pusulasına uzanıp sanatını icra ettiği enstrümanı aracılığıyla konuşsun ve aydınlanmaya aç olan bu çağa verecek bir şeyleri olsun.

Böylesi devasa bir savaşın ortasında sanatın var olmaya devam etmesi ve halkımızın kader mücadelesinde kapıldığı bütün o büyük fırtınalardan sıyrılabilmesi mucizevi bir gelişme. Nasyonal Sosyalizm'in sanatı desteklediği konusunda bundan daha büyük bir kanıt olabilir mi? Elbette bu, sanatçılarımızın etraflarında olup bitenle ilgilenmemeye hakları olduğu anlamına gelmiyor. Elbette şurada ya da burada sanatının savaşla ilgisi olmadığını, savaşın en temel kanunlarının kendisini bağlamadığını düşünen sanatçılar da olabilir. İşte böyle kimselere derhal görevi hatırlatılmalıdır, gerekirse zor yoldan anlatılmalıdır. Her ne kadar savaşla ilgisi olmasa da bir sanat eseri tamamlandığında sonra ermiş olmuyor. En derin acılara göğüs gerip en ağır yükleri taşıyan halkı için var oluşunu sürdürüyor. Bir sanatçının, özellikle de savaşın ortasında, sıradan barış zamanlarında olduğundan çok da yaratıcı bir özgürlüğün tadını çıkarırken bu görevinin bilincinde olmasını beklemeye hepimizin hakkı var.

Savaşın dördüncü yılında, Münih'te, *Haus Der Kunst*'ta Führer adına Yedinci Büyük Alman Sanat Sergisi'nin açılışını yapıyor olmaktan onur duyuyorum.

Bu güzel ve etkileyici sergi, zamandan bağımsız, yapısal olarak yalnızca kendisinden ilham alıyor ve cephede verilen savaşa da katkıda bulunuyor. Sergiye katılan sanatçılarımız enerjilerinin ve yaratıcılıklarının en canlı kanıtlarını sunuyorlar bizlere.

Geçtiğimiz yollarda olduğu gibi bu yıl da Führer bizimle olamadı ancak ruhu her daim bizimle birlikte. Bu kültürel yapı, bu bina ve bu sergi bizzat onun eseri. Barış döneminde inşa edilen yapı, savaş döneminde itinayla korundu ve şimdi bizlere kutlu, mesut bir barış vadediyor. Bugün sahip olduğu görkemle, zafer kazandığımızda bizlere neler yapabileceğimize dair ipuçları veriyor ki bizler o zafere daha önce hiç olmadığı kadar çok inanıyoruz artık.

Bu harikulade çağın yaratıcısı Führer'i saygıyla selamlıyorum. Yapılanlar ortada ancak bu çağın yaratıcısının aklında neler olduğunu ancak onun dengi olan biri anlayabilir. Bizler ise ona inanmaya devam edebiliriz.

Bütün gücümüzle, tüm kalbimizle Führer'e inanıyoruz!

SAVAŞA YÖN VEREN BİR ETMEN OLARAK MORAL

7 Ağustos 1943

Savaşın kaderinin belirleneceği günlerdeyiz. Düşman, daha önce eşi benzeri görülmemiş silahlar ve psikolojik savaş yöntemleri kullanarak, bu büyük dünya mücadelesinin ilk yarısında elde ettiğimiz ve kazanacağımız zaferin teminatı olan pozisyonu bizden alabilmek için uğraşıyor. Doğudaki savaşın şiddetlenmesinin, Amerikan ve İngiliz kuvvetlerinin Sicilya'ya yaptıkları acımasız saldırılar ve Almanya topraklarına yapılan amansız hava harekâtlarının nedeni tam olarak bu. Karşı taraf, cephede savaşın kaderini belirleyecek zaferler kazanmayı ve aynı zamanda bu türden yenilgilere katlanamayacağını sandığı Alman halkının moralini bu yolla çökertmeyi umuyor. Yapılan bu türden yorumlar artık birer teori olmanın ötesine geçmiş durumda zira düşman bunu yaptığını açıkça, zerre utanç duymadan kabul ediyor. Dört bir yandan devam eden ağır saldırılarla bizi diz çökmeye zorlamayı ve daha zor, daha kanlı askeri harekât-

lar yapmak zorunda kalmadan savaşı kazanmayı umuyorlar. Sinirlerimize karşı başlattıkları bu savaş da elbette ki büyük savaşın gidişatında kritik bir rol oynuyor. Düşman, yaptıkları ajitasyonların bu konuda bir yarar sağlamadığını anlamış olacak ki eyleme geçmeye karar vermiş durumda.

Bu türden eylemler Anglo-Amerikan plutokratların kanında var. Birinci Dünya Savaşı boyunca, savunmasız kadın ve çocuklar üzerinden yaptıkları acımasız açlık kampanyasıyla Alman halkını demoralize etmeye çalıştılar ve bugün de aynı şeyi hava terörüyle yapmayı deniyorlar. Düşmanın hava saldırılarının mal ve can kaybına yol açıp her anlamda bize bazı zorluklar çıkardığını inkâr edecek değilim. Bunu düşman da en az bizim kadar iyi biliyor zaten zira 1940 yılının yaz ve sonbahar mevsimlerinde, Alman Hava Kuvvetleri onların yalnızca askeri üsleriyle endüstri merkezlerini vurduğunda onlar da aynı şeyleri deneyimlediler ancak düşman bugün, özellikle ve ne yazık ki bilinçli olarak sivil halkı, dolayısıyla da ulusumuzun moralini hedef alıyor. Hatta İngilizler artık bunu yaptıklarını inkâr etme gereği dahi duymuyorlar. Aksine, bu şekilde savaşın süresini kısalttıklarını ve bu sayede daha fazla İngiliz kanı akmamasını sağlayacaklarını iddia ediyorlar. İngiliz zihniyetinin bu basit ve son derece tipik hali, Kanal'ın diğer ucunda yaşayan insanların ne kadar acımasız bir hainlik içerisinde olduklarını da gözler önüne seriyor aslında.

Onlara aynı şekilde karşılık vermek ise bizim elimizde. Zira bu saldırılara daha şiddetli karşı saldırılarla –ki onları bertaraf etmek için en etkili yol bu olacaktır– yanıt veremediğimiz için bunun yerine savunma önlemlerimizi en üst düzeye çıkarmak zorundayız. Bunun da iki aşaması var: Biri sivil diğeri askeri. Askeri açıdan yapılabilecek her şey itina ile yapıldı ancak bütün önlemlerin yoğunluğu bir şekilde artırılacaktır. Askeri savunma sistemimiz hatırı sayılır ölçüde gelişti ve gün be gün daha da iyiye gidiyor. Düşman,

Reich'a yaptığı her saldırıda büyük kayıplar veriyor ki bu kayıpları belki maddi açıdan karşılayabilir ancak asker sayısı açısından telafi edebileceği kayıplar verdiği söylenemez. Bu kayıpların, azalmak şöyle dursun savunma sistemimizi geliştirdiğimiz müddetçe giderek artacağını öngörüyoruz ki bu da öyle uzun bir zaman almayacak.

Hava muharebesi bizim açımızdan bir sinir muharebesine dönüşmüş durumda. İngilizler, 1940 yılındaki saldırılar sırasında çok daha zor politik ve askeri şartlar altında bu sinir muharebesine dayandılar ve şimdi biz de aynısını yapmak durumundayız. O dönemde nasıl ki İngiliz hükümeti hava muharebesini, yeni silahlar kullanarak radikal karşılıklar vermek süratiyle kazanmaya karar verdiyse, bizim de benzer bir karar vermemiz gerekiyor. Elbette bizler onların dilinden konuşamayız ya da ne zaman harekete geçeceğimizi söyleyemeyiz ancak bu, yavaş olsa da gayet sağlam adımlarla ilerlediğimiz gerçeğini değiştirmiyor.

Düşmanın hava terörü karşısında alınacak sivil önlemlere gelince, ya korumaya ya da onarmaya yönelik eylemlerde bulunmamız gerekiyor. Korumaya yönelik eyleme örnek verecek olursak; çocukları, yaşlıları ve çalışamayan kadınları Berlin'den tahliye etmemiz gerekiyor zira düşmanın hava terörünün bir sonraki hedefinin burası olacağını düşünüyoruz. Elbette bu Berlin'e kesin olarak bir saldırı düzenleneceği anlamına gelmiyor ancak önlem almak bu noktada en akıllıca hareket olacaktır. Tahliye işlemi belirli bölgelerde planlı olarak yapılacak ve belli bir düzene göre hareket edileceği için panik yapmaya hiç gerek yok.

Yurtlarından tahliye edilen vatandaşlarımızı kabul edip onlarla ilgilenen bölgelerdeki yurttaşlarımıza çok önemli ve zor bir görev düşüyor. Bizler diğer zorlu görevlerle ilgilenmeye devam ediyoruz. Göç eden halk, yerel halka; yerel halk da göç eden vatandaşlarımıza gereken en üst düzey anlayışı göstermeli. İngiliz basını alınan bu tür önemlerin Alman-

ya'da panik yarattığını iddia ediyor ancak bu terörden asıl zarar görecekt olanlar kendi halkları! Biz de 1940 yılında İngiliz hükümeti çocukları taşralara gönderdiğinde aynı hataya düşmüştük. Ancak umutlarımızın boşa çıktığını gördük ve bu yüzden bu konuda fikrimizi açıkça dile getirmekte bir sakınca görmüyoruz; eğer bu önlemleri almazsak çok daha kötü şeyler yaşanabilir. Savaş dediğiniz öyle dilekler dileyip hayallere kapılmakla değil, acı gerçeklere göğüs germeyi başararak kazanılır.

Sivil savunma adına aldığımız önlemler aslında düşmanın hava saldırılarında kullandığı yöntemlerin bir yansımasından ibaret. Önlemleri düzenli olarak kamuoyuyla paylaşıyoruz ve bunları dikkate almak herkesin önceliği olmalı. Sakin kalarak, cesur davranarak ve açık fikirli olarak çok daha fazla şey yapılabilir ve bu süreçte, yaşadığımız bu güçlüklerin geçici olduğunu ve düşmanın bu saldırılarının da Doğu ve Güney cephelerinde olduğu gibi muhakkak bir son bulacağını aklımızdan çıkarmamamız gerekiyor. Herkes olması gereken yerde kalmalı ve üzerine düşeni yapmalı. Vatandaşlarımızdan biri aktif savunmada yer alırken bir diğeri hava terörüne maruz kalanlara yardım etmek zorunda. Anavatan toprağında bulunan vatandaşlarımız ne kadar özverili çalışırlarsa, zafer de bize bir o kadar yaklaşıyor. Savaşın esas yükü bazen bizim bazen de cephedekilerin omuzlarına yükleniyor ancak sıra kime gelirse gelsin hepimiz bu uğurda kendimizi kanıtlamak zorundayız.

Askerlerimiz için de aynı şey geçerli; cephede nispeten sakin geçen günlerin yerini neredeyse insanüstü denebilecek gayretler gerektiren tehlikeli zamanlar almış durumda. Böyle dönemlerde bütün birliklerin sınırlarına hâkim olması, cesurca savaşması ve soylu üstlerinin kendilerine uygun gördüğü konumlarını sebatla koruması gerekir. Düşman planlarını yaparken bizim rahatımızı gözetmiyor, bilakis bizi yormak için elinden geleni ardına koymuyor. Saldırmak

için akla gelebilecek her yolu deniyor, topraklarımıza zorla girmeyi bile göze alıyor. İşte, her şeyden önce engel olmamız gereken yegâne saldırı aslında bu.

Düşman her daim pusuda. Sovyetler, cephede birlikle-rimize bir yığın asker ve mühimmatla saldırırken aslında Ukrayna topraklarına girebilmeyi hedefliyor zira buna ih-tiyaçları var, aksi takdirde yiyecek ihtiyaçlarını karşılama-ları mümkün değil. İngilizler ve Amerikalılar ise Sicilya'da açtığımız cepheye var güçleriyle saldırıyorlar ve ulusumu-zun moralini bozmak uğruna hava saldırılarında verdikleri ağır kayıpları dahi umursamıyorlar. Londra'da görev yapan Amerikalı bir muhabir geçtiğimiz günlerde Britanya hal-kının artık savaşmaktan yorgun düştüğünü ve savaşın ne olursa olsun zaferle sonuçlanmasını istediklerini bildirdi. İşte bizler, İngilizlerin o istedikleri zafere ulaşmalarına en-gel olmalıyız. Yurtta ve dünyada, savaştığımız her cephe-de her bir vatandaşımızın asli görevidir bu. İngiltere daha önce hiçbir savaşı öyle askeri dehası sayesinde kazanmadı; ya başka ulusları kendileri için savaşmaya zorladı ya da ortada kazanma ihtimalleri dahi yokken düşman bildikleri ulusun moralini bozarak kaybetmelerini sağladı. İşte bizim üzerimizde de aynı yöntemi denemeye çalışıyorlar. Bu çabaları boşa çıkarmak ise biz Alman ulusuna düşüyor.

Savaşın bu evresinde ulusumuzun moralini yüksek tut-ması, mücadelenin gidişatını belirleyecek bir faktör. Yedi Yıl Savaşları boyunca Prusya'nın, yalnızca kralın gücü sa-yesinde içinde bulunduğu durumdan kurtulmayı başardığı zamanlar oldu. Ancak bizim şu anda içinde bulunduğumuz kritik durum, Prusya'nınkiyle kıyaslanamayacak kadar basit aslında. Şayet karşılaştığımız güçlüklerle başa çıkabileceği-mize inancımız yoksa, içinde bulunduğumuz çağın ne kadar önemli olduğunu iddia etmeye de hakkımız yok demektir. Gelecek nesiller, özellikle böyle zor zamanlarda üzerine düşeni yapamayanları asla affetmeyecektir. Zaman geçtik-

e bugün dört bir yanımızı saran bu güçlükleri unutacağız ancak onları hangi yollarla yendiğimiz asla aklımızdan çıkmayacak.

Cephedeki askerimizin, en kritik durumlarda metaneti- ni koruduğunu ve ancak düşmana saldırma emri geldiğin- de konumundan ayrıldığını hepimiz biliyoruz. Eğer bunu yapmazsa, yani düşmana saldırmazsa onu korkak diye eti- ketliyoruz. Ancak her bir saldırı aslında cesur, gözüpek ve serinkanlı olmayı, elik gibi bir kalbe sahip olmayı gerekti- riyor. İşte anavatan toprağında da bizler, moralimizi yüksek tutabilmek ve zamanı geldiğinde fiziksel olarak da güçlü olabilmek için aynı değerlere sahip olmak zorundayız. Dş- manlarımız da insan. Her ne kadar zor görünse de onlar da yenilebilirler. Son dönemde Londra basınında Sicilya'daki birliklerimizin kendilerine şeytan'la savaşırcasına saldırdı- ėını ve hücuma geçen her askerin, attığı her adımın bedelini kanıyla ödemek zorunda kaldığını bildiriyor. Almanya'nın evlatları siperlerinden çok uzakta, hem cesaretlerini hem de sarsılmaz kahraman ruhlarının gücünü kanıtlarken moral- lerini asla bozmuyor. şayet bütün ulusumuz bu ruha eriş-meyi başarırsa, hiçbir düşman duramaz karşımızda!

Hiçbirimiz Alman topraklarına yapılan hava saldırıla- rının şiddetini hafife alamayız. Bu gerçekten ölümcül bir sınav. Ancak bu sınavı ne yapıp edip geçmek zorundayız. Düşmanın moralimizi bozmak için giriştiği eylemler, sağ- lam duruşumuz karşısında zlp gidecektir, tıpkı onlarca silahla yaptıkları saldırıların askerlerimizin cesareti karşı- sında etkisiz kaldıkları gibi... Her birimiz dünya vatandaşı- yız ve buna uygun şekilde davranmak zorundayız. Dost ya da düşman, herkes her gün bizden tarafa bakarak şu soruyu soruyor: Acaba bu sınavı atlatabilecekler mi?

Buna yanıt verirken asla kendimizden şüphe etmemeliyiz. İngilizler artık halklarının, ulusumuzdan çok daha dayanık- lı olduğunu iddia edemiyorlar. Zira karşılarında, ne pahası-

na olursa olsun özgürlüğünü ve yaşama hakkını savunmaya kararlı olan ve savaşmaktan ancak ve ancak zafer kazandığında vazgeçmeye ant içmiş bir ulus var. Kararlılık, uzun vadede her daim zaferle ödüllendirilen bir erdemdir. Zor zamanlar da olacaktır elbette, ancak bir ulus, ne kadar yiğit olduğunu tam da bu zamanlarda dosta düşmana kanıtlatabilir. Şimdi herkes bunu kanıtlamak için çalışmalı. Savaşın kaderini belirleyecek olan moral faktörü, ulusun bütününe olduğu kadar bireylere de bağlı. Düşman ulus olarak hepimizin ruhsal durumunu çökertmeye çalışırken hep birlikte savunmaya geçmeliyiz.

Ulusumuz geçmişten çok şey öğrendi. Her şeyden öte artık hain hısımlarımıza asla güvenmememiz gerektiğini biliyoruz. Bu ders adeta kemiklerimize kadar işlemiş durumda. Cesur erkekler, fedakâr kadınlar ve kurallara uyan, kendini ülkesine adanmış bir gençlikten oluşan bir ulusun, özgürlüğü için her şeyini ortaya koyacağını ve nihayetinde o özgürlüğü söke söke alacağını adımız gibi biliyoruz.

NEREDE DURUYORUZ?

2 Mayıs 1943

Hatırı sayılır büyüklükte politik ya da askeri gelişmeler söz konusu olduğunda genel bir bakış açısı yaratmak imkânsız olmasa da çoğunlukla çok zor oluyor zira içinde bulunulan durum genelde sabit olmaktan ziyade mütemadiyen değişiyor. Durumu etkileyen faktörler ise, ne sıradan insanlar ne de iyi eğitilmiş uzmanlar tarafından net olarak belirlenemiyor. Askeri lider genelde ne istediğini ve istediği şeyle ne yapabileceğini çok iyi bilir ancak bu noktada onun kontrolünde olmayan pek çok dış etken de mevcut olabilir ve bu yüzden düşmanın ne istediği ve nelere muktedir olduğu konusunda yalnızca tahmin yürütmeyi başarabilir. Hâlihazırda bilinen bir askeri durumu etkileyen somut faktörler konusunda değerlendirmelerde bulunmaya çalışan uzman çevreler de çoğunlukla yalnızca farazi tahminlerde bulunabiliyor. Kesin olan tek şey iradenin gücü ve bu iradeyi kullanma arzusudur; belirli bir süre içinde savaştaki durumu tam

olarak değerdendire bilmek isteyen insanın ihtiyaçı olan en önemli şeyler de bunlardır aslında.

Bize gelince, liderimiz en büyük askeri başarılarını savaşın ilk çeyreğinde kazandı ve bu başarılar savaşın başında gölgeler ardına saklanan fikirlerimizi ve umutlarımızı bir anda gün ışığına kavuşturdu. Rhine ve Saarbrücken' konusunda büyük endişelerimiz vardı. Maginot Hattı'yla aynı dönemde karşılaşmıştık ve Kuzey ve Güneydoğu yönlerinde ilerlemekte olan birliklerimiz tamamen ifşa olmuş durumdaydı. Kurduğumuz en çılgınca hayallerde dahi, bugün sahip olduğumuz o nehirleri, bölgeleri ve şehirleri birer birer fethedeceğimiz aklımıza bile gelmezdi. O zamanki durumumuzu bugünle kıyaslayacak olursak, hiç kimse, askeri anlamda liderimizin hayal edilebilecek her türlü başarıyı birer birer yakaladığını inkâr etmeye cüret etmeyecektir şüphesiz. Düşmanımız için ise bunun tam tersi bir durum söz konusu. Örneğin İngiltere, dünyanın dört bir yanına yayılan İmparatorluğunun sağladığı güvenli bir konumda girdi bu savaşa ancak o konumu korumayı başaramadı. Büyük Britanya savaş süresince dikkate değer yahut ufak tefek askeri başarılar elde ettiyse de bunlar sınırlı önem arz eden başarılar oldu. Aslında kelimenin tam anlamıyla İngiltere kayıp vermekten başka bir şey yapamadı. İmparatorluğunun topraklarına, devasa kayıplarının yalnızca bir bölümünü geri kazandırmak için dahi çok büyük çabalar sarf etmek zorunda artık. Diğer yandan bizim kazandığımız başarılar savaşın seyrini etkileyecek kadar büyük önem arz ederken geri çekilmek durumunda kaldığımız muharebeler ne savaşın seyrini değiştirecek kadar hayatiydi ne de öyle çok büyük önem arz eden kayıplara sahne oldu.

¹ Resmî olarak 1920 yılında kurulan Saarland Eyaleti'nin (o dönemki adıyla Saar Bölgesi) başkentidir. Saarland'da bulunan kömür madenleri, 1919'da imzalanan Versay Anlaşması kapsamında, Birinci Dünya Savaşı'nda zarar gören madenleri karşılığında on beş yıllığına Fransızlara tahsis edilmesi ön görülmüştür. Bölge ancak 1935 yılında yeniden Almanya topraklarına katılmış ve adı Saarland olarak belirlenmiştir.

Savaşın genel durumunu değerlendirmek isteyen kişi bunları asla göz ardı edemez. Şayet savaş tam bugün aniden bitmek zorunda kalsa, savaşın en başında bulunduğumuz en optimist tahminlerden bile daha sağlam kartlar kalır elimizde. Öte yandan İngiltere, savaşın başında bulunacağı en ama en pesimist tahminlerden bile daha fazla kayı verip çok daha fazla yenilgiyle yüzleşmek durumunda kaldı. Bu kadar mütevazı ve ufak tefek zaferler kazandıktan sonra bile İngilizlerin savaşı kazanacaklarını umut edecek cesaretleri olabiliyorsa eğer, bizim zafer kazanacağımıza inanmak için çok daha fazla nedenimiz var! Avrupa'nın büyük bir bölümü artık bizim elimizde. Her anlamda avantajlı konumdayız. Tehdit altında olan sınırların tamamına konuşlanan büyük destek birlikleri bize, her türlü savunma olasılığını sağlayabilecek durumda olan doğu cephesinde hatırı sayılır bir hareket özgürlüğü sağlıyor. Savaş sürecinde *U-boat*¹ birliklerimiz tarafından iki ya da üç kez vurulan İngiliz Hava Kuvvetleri, maddi açıdan büyük hasar almış durumda. Bugün kendilerine, yaptıklarına uygun düşen yanıtı kısmen verebildik ve vereceğimiz son karşılığı görecekləri günler de giderek yaklaşıyor. Elbette ordumuz, yarım kürenin muhtelif yerlerinde bazı zorluklarla da karşı karşıya kalıyor ancak bunların da esas nedeni, askeri merkezden çok uzakta olmalarından kaynaklanıyor. Yani ordumuzun ana karargâhı hiçbir şekilde tehdit altında değil. Peki bu durumda, İngilizlere Mihver Kuvvetleri yenilgiye uğratabileceklerini umut etme cesaretini veren şey nedir? Hiçbir neden olmaksızın savaşmaktan vazgeçmediğimiz sürece yenilmez durumdayız. Her ne kadar bunu dile getirmiyor olsalar da düşman da bunun pekâlâ farkında.

Ancak ortada psikolojik bir dezavantaj da yok değil: Bizi geçmişimizden özgür kılan askeri başarılarımız aslında düşmanın geçmişte kazandığı başarıların çok çok ötesinde olsa

¹ Alman denizaltıları.

da halkımız o başarıları çok çabuk unutabiliyor. Geçmişte içinde bulunduğumuz durumu daha objektif bir biçimde değerlendirmek adına savaşın en başına dönmek ve resmi bütünüyle değerlendirmek gerek. Yurttaşlarımız, 1942 yılının sonbaharında içinde bulunduğumuz en iyi hali, 1943 yılının kış mevsimindeki en kötü halimizle kıyaslamamalı. Bunun yerine şu anda içinde bulunduğumuz durumu, savaşın en başındaki halimizle kıyaslamaları daha doğru olacaktır zira kişi, ancak o zaman son üç buçuk yılda kazanılan başarıların, Mihver Devletlerin, 1939 yılının Eylül ayında hayal etmeye cesaret edebileceklerinden çok daha büyük olduğunun ayırdına varabilir.

Evet, Harkov¹ geçtiğimiz kış boyunca iki kez el değiştir ancak savaşın daha en başında kim, Harkov'u fethedebileceğimizi düşünebilirdi ki? Anavatan toprağımızın bütünlüğü ve muhtemelen savaşın ana sahnesini oluşturabileceğini düşündüğümüz batı eyaletleri için endişelenmiyor muyduk yalnızca? İnsanımız, peş peşe kazanılan zaferlere o kadar alışmış durumdaki savaş süresince gerçekleşen birkaç geri çekilmeye psikolojik olarak çok daha duyarlı yaklaşıyor. Ancak eğer, savaş süresince bizim kaybettiklerimizle İngiltere, Amerika ve Sovyetler Birliği'nin kaybettikleriyle kıyaslama cesareti gösterilecek olursa, giderek artan zaferlerimizin yanında kayıplarımızın birkaç kabul edilebilir geri çekilmeden ibaretken düşmanlarımızın en stratejik noktalardan vurulup çokça hammadde kaybettiği sonucuna vararak şaşkınlığa uğramak işten bile değil.

Düşmanımızın bu durumu kendi lehine çevirmeye çalışması, acınası ölçüde dar görüşlü olduklarını kanıtıyor aslında. Gerçi toplumlarının önde gelenleri uydurdukları safsatalara inanmıyor doğal olarak. Savaşın genel resmini çizerken takındıkları abartılı tavırlar ve vardıkları tumturaklı sonuçlar, bizim için kurguladıkları blöflerin ve şaşırt-

¹ Ukrayna'nın en büyük ikinci şehri ve Harkiv Oblastı'nın yönetim merkezidir.

macaların akıllıca bir kombinasyonundan ibaret. Geri planda kalan birkaç apolitik toplumu etkilemeyi başarabilseler bile, mütemadiyen sözde emin oldukları başarılarından bahsediyor olmaları bir şey değiştirmeyecek, bizim zafere olan inancımız aksini kanıtlayacak zira. Halkımızın politika konusunda son derece sağlıklı tahminlerde bulunmasını sağlayan içgüdüleri böyle ucuz numaralarda kandırılabilir kadar zayıf değil. Almanlar olarak bizler, savaşın şu anki durumunda her şeyin ulus olarak korumamız gereken iç huzurumuza ve belirlediğimiz hedeften asla şaşmamamıza bağlı olduğunun farkındayız.

Son zamanlarda düşman tarafından ortaya atılan, çekimser kalan ulusları kendi safımıza çekebilmek için sağa sola barış elçileri yolladığımız ve elçilerin herkesçe ivedilikle geri çevrildiğine yönelik dedikodular da bu numaralardan biri. Ne derler bilirsiniz; arzu, düşüncenin babasıdır. Tam bir zafer kazanmak için elimize geçebilecek en iyi fırsatta sahipken, bu fırsatı kullanmamamız durumunda birkaç yıl içinde bir yenisine zorlanacağımızdan emin olduğumuz ve hali hazırda büyük bir tarihi önem arz eden böylesi bir savaşı erkenden bitirmeye bizi neyin ikna edebileceğini gerçekten hayal dahi edemiyoruz şu anda. Zamanın düşmanın lehine işlediğine dair anlatılan peri masallarına artık düşman kamplarındaki askerler dahi inanmıyorlar. Böylesi uzun vadeli bir savaş veren toplumun psikolojik ve ruhsal olarak yıpranması, dostunu da düşmanını da aynı derecede etkiliyor ve hatta bizim durumumuzda düşmanı çok daha fazla etkiliyor zira savaşın en önemli askeri kaynaklar bizim elimizde bulunuyor. Hatta düşmanın safında yer alan önemli askeri gözlemciler bile Avrupa kıtasının işgal edilmesinin imkânsız olduğunu belirtiyorlar. Bizler elde edebileceğimiz her türlü kozu ele geçirdik; artık yalnızca sabır silahını kuşanarak bu kozları kullanabileceğimiz en uygun anın gelmesini beklememiz gerekiyor. İktidara gelmeden önce

elimizde, savaşı nihayete erdirecek zaferi kazanmamızı sağlayacak bu kadar çok koz olmamıştı hiç. Geçmişte, hareketimizin liderliğini üstlenenlerin ve parti üyelerimizin hayati önem arz eden kudretleri sayesinde başarılı olduk, şimdi bu kudret ulusumuzun her bir ferdine ulaşmış durumda.

İşte asıl mesele de bu. Zayıf ruhlar, daha iyi bir gün bekledikleri sırada belirleyici ve kritik bir anın yaklaştığını fark ederlerse tez canlılık ederek aniden çatışma yaratmaya meyillidirler. Öncesinde sundukları gerekçeler mantıklı gelebilir ancak bunlar, Clausewitz'in¹ deyiimiyle yanılsamadan ibaret bir bilgeliğin izlerini taşır ki tek amaçları da aslında tehlikeden kaçmaktır. Burada da aynı şey geçerli. Tehlikeden kaçmak gibi bir alternatifimiz yok bizim. Zafere giden yolun yarısına kadar gelmiş durumdayız zira. Karşılaşacağımız tehlikelerle ne kadar cesurca yüzleşebilirsek, onların üstesinden gelmemiz de bir o kadar kesinleşecektir. Yürekerlerimizde korku beslemek için hiçbir geçerli nedenimiz yok. Geçtiğimiz kış mevsiminde bizi vuran dalgaya yenilmedik, bilakis silkindik ve kendimize geldik. Peki korkacak başka neyimiz kaldı? Bugün hem cephede hem de vatan toprağında savaşa bütünüyle bir hazır bir ulus olarak var oluşumuzu sürdürüyoruz. Düşman kafalarımızı karıştırmak ve savaşın gidişatını kendi görmek istediği şekilde aktararak moralimizi bozmak için elinden gelen her şeyi yapabilir ancak bütün çabaları, halkımızın sağlıklı politik görüşlerinin sağlamlığı karşısında boşa çıkacaktır. Bizler nerede durduğumuzu da nereye varmayı hedeflediğimizi de çok iyi biliyoruz. Yapılan hiçbir numara düşman fayda sağlamayacak.

Bu dört yıllık savaş süresince neredeyse her gün yeni darboğazlarla karşı karşıya kaldık. Şairin de dediği gibi, bir

¹ Carl Philipp Gottlieb von Clausewitz: Prusyalı aristokrat bir general olan Clausewitz, entelektüel yanıyla da tanınan önemli bir askerdir. Ekim Devrimi sırasında Lenin'in de pek çok kez danıştığı bilinen *Savaş Üzerine* adlı eseri Hitler'i de çok etkilemiştir. Hatta Hitler'in generalleriyle yaptığı hararetli bir tartışma sırasında, "Clausewitz'i okumuş biri olarak sizin tavsiyelerinize ihtiyacım yok," dediği rivayet edilir.

gün şarap eksik kaldı, ertesi gün de şişe... Her geçen hafta beraberinde, üzerimize çullanıp bizi ezecekmiş gibi bir izlenim yaratan yepyeni yükler ve endişelenecek yeni meseleler getirdi. Zaten savaştan başka ne beklenebilirdi ki? Savaş dediğiniz, toplumun hem gücünü hem de doğal kaynaklarının tamamını sömürür. Bu durum savaşın her iki tarafı için de geçerlidir. Burada esas mesele, gerekli ile gereksizi; savaşın nihayete ermesi için neyin belirleyici olup neyin olmadığını ayırt edebilmektir. Elbette, savaşın omuzlarımıza yüklediği yüklerin yer yer hafifleyeceğine kimse inanmayacaktır zira o yüklerin ağırlığı durmak bilmeden artar. Gelgelelim yüklerle eş zamanlı olarak yaşanan gelişmelerin hızı da artmaya devam eder. Birinci Dünya Savaşı'nın aksine, hâlihazırda verdiğimiz savaşta bugüne dek kaydettiğimiz askeri başarıların bizi, detaylı bir durum değerlendirmesi yapıldığı takdirde, düşmanımızın asla elimizden alamayacağı bir konuma taşıdığı ortada. Düşman da bunu çok iyi biliyor. Şayet bunun aksini iddia ediyorlarsa, tek amaçlarının kışkırtma olduğunu unutmayın; bu sayede hem çekimser toplumları yanıltıp kendilerince cesaretleniyorlar hem de, askeri olarak üstük gelemedikleri askeri irademizi kırarak bizleri umutsuzluğa sevk etmeyi umuyorlar.

İşte bu yüzden süreç içerisinde yaşanabilecek her şeye karşı hazırlıklı olmak zorundayız. Düşman cephesindeki askeri liderlerin ileri sürdüğü hiçbir argüman; ister insanlığımız, ister mantığımız isterse de korkularımızı hedef alıyor olsun, kalplerimizde asla yer edinemeyecek. Düşmanımızın, moral olarak bizi nasıl ya da ne zaman çökertebileceğini böyle ulu orta konuşması bile fazlasıyla şüpheli bir manzara yaratıyor. İngiliz-Amerikan hava saldırıları da tam olarak bu amaca hizmet ediyor. Avrupa genelinde koruduğumuz ve ordumuza, doğuda da operasyonel özgürlük şansı veren güçlü savunmamızı kolay kolay kıramayacaklarını biliyorlar. Savunmamızı ancak içeriden zayıflatabileceklerinin far-

kındalar; elbette bunun asla gerçekleşemeyeceğini, gerçekleştiremeyeceğini söylememize de gerek yoktur.

Bunun en sarsılmaz kanıtı ise savaş meydanında deneyim kazanmış, akla gelebilecek her türlü sınavla sınanmış ve yaşanan gelişmelere bakılacak olursa her bir sınavdan da kararlılıkla, daha da güçlenerek çıkmış cesur bir halkın fedakârlıklarında gizli. Alman halkı ve müttefikleri, 1943 yılının bahar mevsiminin ortasında; kafasının karışmasına asla izin vermeksizin, doğası gereği sahip olduğu ulusal güçten asla şüphe etmeyerek ve her ne olursa olsun bütün badireleri muzafferce atlatmak için elindeki her türlü maddi ve manevi gücü kullanarak direnmeye hazır ve kararlıdır! Düşman yaptığı hiçbir şey bunu değiştiremez zira bizim nazarımızda, zırvallıklarını bastıkları kâğıtlar kadar dahi değerli değiller!

Cepheden gelen mektupların bizlere, askerlerimizin de aynı düşüncüyü tutkuyla benimsedikleri ve bizimle aynı şekilde hareket ettiklerini öğrenmek hepimize derin bir haz veriyor. Elbette askerlerimiz, ordumuzun elde ettiği askeri fırsatları, bizlerin vatan toprağında yapabildiğinden çok daha net görebiliyorlar. Kendi deneyimleri ve elde ettikleri bilgiler ışığında, eğer sağlam durursak neler kazanacağımızı ve gücümüze güvenmeyi başaramazsak neler kaybedeceğimizi hepimizden daha iyi biliyorlar. Şayet cephedeki asker, sivil halk olarak bizlere ne için savaştığımız, hangi yöntemleri kullanmamız gerektiğini ve savaşın doğasını anlatmak durumunda kalsaydı bu, ulusumuz için derin bir utanç kaynağı olurdu. Ancak almanlar olarak bizler, savaş süresince sağlamlık, sebat, fedakârlık ve sarsılmaz inancın timsalleri olacağız.

Şayet biri, bugün gelip bize 'Şu anda nerede duruyorsunuz?' diye sorarsa, ona verebileceğimiz tek yanıt şu olacaktır: Üç yıl önce hayal daha edemeyeceğimiz bir yerdeyiz! Sınırlarımız, bizim korumamıza muhtaç olan koca bir kıta-

yı kuşattı. Tarihi misyonumuz ise bu kıtaya yeni bir düzen getirmek. Bunu yapabilmek için gereken kudrete sahibiz. Sıçrama tahtasında olabilecek en iyi pozisyona ulaştık ve şimdi, bütün engelleri birer birer aşmak için sıçrayacağımız o günü bekliyoruz. Kararsızlık engelini ne kadar büyük bir cesaretle aşarsak, büyük zafere ulaşmamız o kadar kaçınılmaz olacak!

ALMAN ULUSUNA SAVAŞI HATIRLATACAK OTUZ MADDE

26 Eylül 1943

Tarihinin en büyük ve en önemli savaşını veren Alman halkının savaşın ne olduğunu unutmaması için bu maddeleri hazırladım. Almanya'nın sayısız önemli değeri hem cephede hem de vatan toprağında, ulusumuzun özgürlüğü ve geleceği için hayatlarını feda etti. Bugün cephede milyonlarca cecur Alman askeri ulusumuz için savaşıyor; vatan toprağındaki fabrikalarda, atölyelerde, ofislerde, laboratuvarlarda ve tarlalarda çalışan milyonlarca kadın ve erkek işçi yorulmak nedir bilmeden savaşın kazanılmasına katkıda bulunuyor.

Bu maddeler, ulus olarak hepimize, bizler için canlarını feda edenleri anımsatacaktır. Her bir madde, fedakârlık ederek savaşıp çalışanların tutkularını gururla anacak ve tembellik ederek çekimser kalanları sertçe eleştirecektir.

Madde 1

Düşmanın gücü karşısında diz çökmeniz ve onlara tek bir imtiyaz tanımamız dışında savaşta her yol mubahtır. Bu iki ihtimali müzakere eden ve hatta aklından geçirenler dahi vatanlarına ihanet etmektedir ve bu yüzden onursuzlukları ve utançlarıyla birlikte savaşmaktan, çalışmaktan yılmayan Alman toplumundan dışlanmaları gerekmektedir.

Madde 2

Hepimiz hayatımız pahasına savaşıyoruz. Şayet zafere ulaşırsak, bu savaşın neden olduğu her türlü hasarı ve acıyı bütün gücümüzü toplayarak en kısa sürede onarıp telafi edeceğiz. Eğer kaybedersek, ulusumuzun da tarihimizin de sonu gelmiş olacak.

Madde 3

Bu, bir savunma savaşıdır. Bizi, ulusumuzun varoluşunu ve geleceğini yok etmek isteyen düşmanlarımız bu savaşa mecbur etti. Eğer onlar kazanırsa, geçmişimizi şekillendiren sayısız neslin milyonlarca yıllık çalışma ve fedakârlıkla elde ettikleri her şeyi kaybedeceğiz. Ulusumuzun tarihi utanç içerisinde son bulacak.

Madde 4

Bu savaş da, tarih boyunca verilen diğer tüm savaşlar gibi, sayısız tehlikeyi ve riski de beraberinde getiriyor. Almanya gibi kararlı ve hünerli bir lideri olup bütün imkânlarını ve gücünün her bir zerresini o tehlikeler ve risklerle mücadele etmeye adanmış yüce bir toplumun her türlü musibetin üstesinden gelebileceği asla unutulmamalıdır.

Madde 5

Almanlar olarak her birimiz yalnızca ulusumuzun selametini düşünür ve ulusumuzun en hayırlı evlatlarıymışçasına

hareket edersek, bu savaşı hiç şüphesiz ki kazanırız. Ancak eğer her birimiz ulusu görmezden gelir, tembellik ederek korkakça davranır ve yapabileceklerimizden şüphe edersek, elimizde koca bir hiç kalır. Bu savaş ya toplumumuzun gücüyle kazanılacak ya da güçsüzlüğüyle kaybedilecek!

Madde 6

Alman ulusunun her bir ferdi, toplumumuza karşı yükümlülüklerini yerine getirerek ulus bilicine sahip olduğunu kanıtlamak durumunda zira barış zamanlarında bile toplumun desteğine ve yardımına ihtiyaç duyabileceğimiz zamanlar olur. Bu yüzden her birimiz savaşın getirdiği sorumlulukları ve ağır yükleri paylaşmak konusunda istekli olmak durumundayız. Savaş boyunca yapmamız gereken en önemli şey bu!

Madde 7

Düşmandan gelen her bir tavsiye, esasında savaş modumuzu düşürmeye yönelik bir saldırıdır. Düşman da en az bizim kadar çok istiyor bu savaşı kazanmayı. Söylediği ve yaptığı her şeyin amacı bizi şüpheye düşürüp aldatmaktan fazlası değil. Düşmanı dinleyen kişi, ne kadar mantıklı gerekçeler sunarsa sunsun, insanımızı ölümcül bir tehlikeye atıyor demektir. Görmezden gelmek ise onu, hak ettiği ceza-yı almaktan korumaya yetmeyecektir.

Madde 8

Savaş yönetenlerden gelen sessiz kalma emri, önemli bir emirdir zira savaş sırlarını devlet içerisinde çok az kişi bilir. Bu sırlar, ulusumuzun hayatta kalma mücadelesinde kullanabileceği silahlarıdır. Savaş sürecinde önem arz eden ve hatta kritik denebilecek meseleler hakkında hükümeti konuşmaya zorlayacak söylentilerin yayılmasına ön ayak olmak, hem adaletsiz olacak hem de toplumun genel refahının

yerle bir olmasına sebebiyet verecektir. Bu türden eylemler ulusumuza ancak zarar verir, düşmanımızın ise işine yarar.

Madde 9

Savaş yönetiminde elden gelenin en iyisi yapılıyor. Alınan aksiyonların nedenleri genelde açıklanamıyor zira bu açıklamalar düşmana değerli bilgiler vermeksizin yapılamıyor ve bazen iyi niyetli eylemlerin dahi nedeni bu yüzden anlaşılamıyor. İşte bu noktada savaşı yönetenler; cesaretlerini, önsezilerinin gücünü ve sağduyularını kanıtlayan sayısız örnek ve dahi başarıları sayesinde kazandıkları halkın güvenine sığınıyorlar. Çokbilmişler elbette bu sessizliğinden dolayı yönetimi eleştiriyorlar zira devlet konuşsaydı, hemen onun söylediklerini yalanlayacak bir şeyler uydurmak için fırsatları olurdu.

Madde 10

Bu savaşta kaybetmeyi asla göze alamayacağımız tek bir şey var: Var oluşumuzun ve geleceğimizin temelini oluşturan ulusal özgürlüğümüz! Her ne kadar bazen çok ağır şartlar altında ve yıllarca süren çabalar sonucunda olsa da diğer her şey yeniden yerine konulabilir ancak eğer özgürlüğümüzü bir kez kaybedersek, hem bireysel hem de toplumsal olarak bütün ulusal mal varlıklarımız ve kültürel değerlerimiz elimizden kayıp gider. Bu yüzden savaş sürecinde gerektiğinde sahip olduğumuz her gücü kullanmalı ve hem bireysel hem de toplumsal yaşamımızın olmazsa olmazı olan yegâne değerimizi koruyup kollamalıyız. İşte o yegâne değer de hiç şüphesiz özgürlüğümüzdür!

Madde 11

Savaş politikasında, hükümeti hem suçlu göstermek hem de bu sayede savunmasız kılmak için halkıyla arasına nifak sokmak eski bir numaradır. Söz konusu bizim vatanımız

olduğunda bu numaranın tek amacı, düşmanlarımızın bizi alt etmesi olacaktır. Bu düşmanca tuzığa düşen kişi ya bir haindir ya da bir aptal. Askerlerimizin uğruna hayatlarını ortaya koydukları ve kahramanca can verdikleri zafer ihtimalini tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramayacaktır bu ahmaklıkları. Sadakatsizliği yüzünden cephede geriye düşecek ve böylesi bir insana verilecek hiçbir ceza yeterince sert olmayacaktır.

Madde 12

Cafcaflı sözler ederek güveninizi kazanmaya çalışan ve sonrasında dedikodular ve söylentilerden oluşan bir bariyerle metanetinizi yıkmayı hedefleyen vaizlere karşı dikkatli olun. Size söylediklerini iyice analiz ederseniz eğer çok geçmeden bu kişileri yönlendiren şeyin sağduyu değil, korkaklık olduğunu fark edeceksiniz. Hepsi çokbilmiş ancak kimseye bir faydaları yok. Şayet olsaydı, her şeyi eleştirmek yerine ya cephede ya da vatan toprağında önemli bir görev üstlenir ve yaptıklarıyla zafer kazanmamıza bir şekilde yardımcı olurlardı.

Madde 13

Verdiğimiz savaş ve onun kapsamı hakkında konuşan herkes, kelimelerini sanki düşman her birini dinliyormuşçasına özenle seçmek zorundadır. Zira pek çok yerde gerçekten de düşman hepimizi dinliyor, ağızımızdan düşüncesizce çıkıveren her bir ifadeyle yeniden cesaret kazanıyor ve savaşa daha bir hevesle iştirak ediyor. Savaşın getirdiği şu ya da bu musibet karşısında öfkeyle ya da dikkatsizce söylenen sözler bazı durumlarda haklı gerekçeler içerebilir ancak pek çoğu aslında, günümüzde halkımızın kaderini tayin edecek bu olaylarla kıyaslandığında öyle çok büyük önem arz etmiyorlar.

Madde 14

İhtiyaç sahibi vatandaşlarımıza elimizden geldiğince yardım etmeye çalışmaktayız. Şayet savaş koşulları sebebiyle herkese gerektiği ölçüde yardım sağlamak mümkün olmazsa, ihtiyaç sahipleri de şunu bilmelidir ki zafer kazanıldığında hepsi telafi edilecektir. Zafer, savaşın neden olduğu bütün zararları telafi edip tüm yaraları kapatmamızı sağlayacak olan toplumun yeniden inşa edilme sürecinin ilk şartını teşkil ediyor. Vatandaşımız savaş sürecinde ne kadar çok fedakârlık yaparsa, zaferin nihayetinde bizim olacağına o kadar çok inanacaktır. Bu sebeple çok çalışmalı ve var gücümüzle mücadele etmeliyiz. Bu sayede yapılan her fedakarlık, en zor olanları dahi karşılığını bulacaktır.

Madde 15

Bu sebeplerden dolayı her birimiz, savaşla alakalı tüm kanun ve düzenlemelere harfiyen uymak zorundayız. Sırf unuttu ya da çok önemsemedi diye bu kanun ve düzenlemeleri ihlal edenler toplumumuza en az, bunları bile isteye yapanlar kadar çok zarar verecektir. Her birimiz verdiğimiz bu savaşa, hak ettiği ciddiyetle yaklaşmak zorundayız.

Madde 16

Zaman geçtikçe her şey etkisini kaybeder, savaşın şiddeti bile. Bu sebeple savaşın omuzlarımıza yüklediği görevleri yerine getirme konusunda rehavete kapılmamak adına kendimizi her daim kontrol etmeli ve tetikte olmalıyız. Bugün sergileyeceğimiz metanetli tavır, on yıllar sonra çocuklarımız ve torunlarımız tarafından gelecek nesillere hayranlıkla anlatılacak. Bu uzun savaşın bize çektiği manevi acıyı onlar da deneyimlemek zorunda kalmayacaklar, yalnızca bu savaşın, ulusumuzun tarihine nasıl büyük ve kahramanca bir mücadele olarak geçtiğini bilecekler. Bu sebeple savaşın

getirdiği günlük sorunlara boğulup da bu gerçeği unutmamalıyız.

Madde 17

Her Şey önünde sonunda bir nihayete erer, bu savaş da bir gün sona erecek. Ancak bizler, bunun mutlu bir son olmasını temin etmek zorundayız. Bunu sağlamanın en iyi yolu da sakın kalıp metanetimizi korumaktan geçiyor. Bu erdemleri hakkıyla yaŐatan ulus hiç Şüphesiz savaşı kazanacaktır.

Madde 18

Yönetimin, yönettiği halktan daha fazla sorumluluk üstlendiğine inanmak kadar aptalca bir Şey yoktur. Zira yeri geldiğinde tek bir vatandaş, maddi olarak çok ağır yüklerin altına girmek zorunda kalır. Gelgelelim en ağır yük de aslında sorumluluktur zira beraberinde taşıdığı endişelerin ardı arkası kesilmez. Bu sebeple kimse kimseye adaletsiz davranmamalı ve anlamadığı meselelerde de mantıksız akıl yürütmelerle bir takım yargılara varmamalıdır.

Madde 19

Ulusun bir kısmı cephede savaşırken diğer bir kısmının yalnızca olanları izlemekle yetineceğini düşünmek kadar saçma bir düşünce daha olamaz. İçinde bulunduğumuz savaş ne hkmetlerin ne de yalnızca ordunun savaşıdır, aksine burada savaş verenler uluslardır. Bir kenarda durup izleyenler ancak durumun vehametini kavrayamayanlar olabilir. Bu kimse de hiç Şüphesiz diğerlerinin çektiği acıdan ve yaptığı fedakârlıklardan nemalanan bir parazitten fazlası değildir. Muhtemelen de savaşı kaybedeceğimizi düşünüyordur. Vatanına gönülden bağlı vatandaşlarımızın bu tembel kimselere savaş görevlerini hatırlatması gerekmektedir. Hem ulus olarak moralimizin yüksek olması hem de savaşın

seyri açısından her bir vatandaşın mücadeleye katkıda bulunması elzemdir.

Madde 20

Nasıl ki savaş sırasında görevlerini hakkıyla yerine getirenlere madalyalar ve nişanlar veriliyorsa, görevlerini ihmal edenlere de uyarılar ve gerektiğinde sert cezalar verilmesi gerekiyor. Savaş sırasında yerine getirilmeyen bir görev, barış döneminde ihmal edilen bir göreve nazaran ulusumuza çok daha fazla zarar verir. Günümüzde her bir Alman vatandaş, savaş yasalarına uygun olarak yaşamını sürdürmek zorundadır. Barış döneminde çok da ciddiye alınmayan davranışlar için dahi artık oldukça sert cezalar uygulanıyor. Savaş sırasında işlenen her türlü utanç verici suç, zafer kazanma ihtimalimizi tehlikeye atıyor zira. Bu yüzden de en sert ve acımasız cezaları sonuna kadar hak ediyorlar.

Madde 21

Askerlerimiz, cephede görevlerini yerine getirirken can veriyorlar. Bu yüzden de anavatan toprağında savaş uğruna verilen mücadeleye gölge düşürecek ya da mücadelemizi sabote edecek eylemlerde bulunanların ölüm cezasına çarptırılmalarını talep etmeye sonuna kadar hakları var. Anavatan toprağındaki eylemleri cephede verilen mücadeleye zarar veren her kim olursa olsun en ağır şekilde cezalandırılmayı hak ediyor ve cephedeki askerlerimiz de tam olarak bunu talep ediyorlar.

Madde 22

İster cephede ister anavatanda olsun, sahip olmamız gereken en önemli erdem hiç şüphesiz ki disiplindir. Ancak demir gibi bir iradeye sahip olursak savaşın beraberinde getirdiği büyük sorunlarla başa çıkmayı başarabiliriz. Disiplin konusunda yaşanacak en küçük bir zafiyet toplumsal

olarak moralimizi düşürür ve savaş yasalarının ihlal edilmesine neden olur. İnsanlarımızın savaş sürecinde birlik ve beraberliğinde yaşanacak en ufak bir gevşeme, topluma karşı işlenmiş bir suç sayılır. Ulusumuzun o şanlı zaferi elde edebilme ihtimali çelik gibi bir irade ve sağlam bir kararlılığa sahip olmasına bağlı.

Madde 23

Savaş süresince kimsenin, sırf kişisel özgürlüklerine bazı sınırlamalar getirildi diye şikâyet etmeye asla hakkı yok. Vatanımız için canını veren sayısız erkek, kadın ve hatta çocuğun yanında o özgürlüklerin zerrece önemi kalmıyor!

Madde 24

Savaş, kendimizi bütünüyle ona ve omuzlarımıza yüklediği görevlere adamamızı talep ediyor. Barıştan geri kalan ne varsa ancak ve ancak bizlere elimizden alınan hakların bir anısı olarak görülebilir. Er ya da geç tüm bunlardan feragat etmek zorunda kalacağımız zamanların geleceğini unutmayalım. Bu savaş, bizler için barışı koruma mücadelesi değil, yeniden barış tahsis edebilmek için verdiğimiz bir kavga. Özellikle savaş döneminde geçerli olan en önemli yasa, hedefinize ulaşmak adına savunmak istediğiniz şeyi dahi kullanmaktır.

Madde 25

Özgürlük uğruna feda edilemeyecek kadar değerli hiçbir şey yok. Bugün sahip olduğumuz ne varsa her birini özgür insanlar olmamız sayesinde elde ettik. Özgürlüğümüz olmazsa hiçbir şeyin anlamı, amacı yahut da bir değeri kalmaz. Bir ulusun, zenginleşmiş gibi görüldüğü savaştan köle olarak çıkmasındansa fakir ancak özgür olması yeğdir. Özgür bir ulus, özgürlüğünü korumak için savaşırken kaybettiği ne varsa hepsini yeniden inşa edebilir zira.

Ancak köleleşmiş bir toplum, savaştan sağ çıkmak için feda ettiklerini de onları geri kazanma ihtimalini de ebediyen kaybetmiş demektir.

Madde 26

Savaş süresince her bir vatandaşın görevi, ulusun varlığını sürdürebilmesi için kendi hayatından feragat edebilmektir. Böylesi büyük ve nihai fedakârlık söz konusuysa ulus, bireylerden, zafer ve ulusun güvenliği için gerekiyorsa bütün mal varlığından vazgeçmeye hazır olmasını talep edebilir! Ancak bu türden fedakârlıklar yapmaya gönüllü olmak, bir grup insanın, ulus bilinci yüksek bir toplum olmasını sağlayabilir.

Madde 27

Devletimizin ve ordumuzun yegâne hedefi, önem arz eden her alanda özgürce yaşayabilen bir Alman ulusu yaratmak. Neslimiz bu hedefi, savaşarak ve çok çalışarak temin etmeye mecburdur zira bu, öyle ertelenebilir bir hedef değil, ya muvaffak oluruz ya da yok olmaya mahkûm kalırız.

Madde 28

Neslimizin omuzlarında özel yükler taşımakla kalmıyor, o özel yüklerin getirdiği onura da erişiyor. Eğer kazanırsak ki bunu yapabiliriz ve yapmalıyız da, Alman tarihinde adından en çok söz edilen nesil olarak nam salacağız. Ancak kaybedersek, hatamızın bedelini korkunç bir biçimde ödemek zorunda kalacak olan nesiller yüzlerce yıl boyunca bizlere lanetler yağdıracaklar.

Madde 29

Bu tür meselelerle pek ilgilenmemeyi tercih eden insanlarımız da var. Yalnızca kendi keyfini ve konforunu düşünen,

tarihsel sorumluluklardan zerre anlamayan materyalistler bunlar. Bu noktada onları hakir görmemek elde olmuyor zira hepsi, bir anlık zevk için koskoca bir ulusun geleceğinden vazgeçmeye dahi hazırlar. Bu tiplere her nerede denk gelerseniz, konuşmaya başladıkları anda kendilerini sertçe uyarın. Zira kendileri mantıkla değil yalnızca kendi çıkarlarına uygun olarak hareket ederler ve tek bir prensibe inanırlar: 'Bizden sonra tufan!' Bu ahmakça prensibe bizim verebileceğimiz tek bir yanıt olabilir: Amacımız uğruna yıllar boyu kurduğumuz hayallerden vazgeçmemiz gerekse bile, en azından çocuklarımızın ve torunlarımızın çok daha güzel hayatları olacak!

Madde 30

Gerçekleştirdiğiniz ya da gerçekleştirmediğiniz tüm eylemlerde, söylediğiniz ya da söylemediklerinizde, ne olursa olsun bir Alman olduğunuzu asla unutmayın. Führer'e ve zafere ulaşacağımıza sarsılmaz bir güvenle ve sadakatle inanın. Dünya üzerinde var olmuş en cesur ve en çalışkan insanların çocuklarından olduğunuzu asla aklınızdan çıkarmayın. Hedefimize ulaşmak için ne kadar çile çekmek zorunda kalırsak kalalım, şayet sahip olduğumuz tüm erdemlere tutunur ve gerekirse ulusumuzun özgürlüğünü ve geleceğini garanti altına almak için verdiğimiz bu savaşta her şeyi feda etmeye hazır olursak eğer en nihayetinde o hedefe muhakkak ulaşırız.

NE PAHASINA OLURSA OLSUN DİRENECEĞİZ!

22 Nisan 1945

İçinde bulunduğumuz savaş artık öyle bir aşamaya geldi ki ulus olarak bizi ancak her bir vatandaşımızın bireysel; toplumumuzun ise bir bütün olarak göstereceği çabalar kurtarabilir. Artık özgürlüğümüzün savunma görevi yalnızca cephede mücadele eden askeri kuvvetlerimize düşmüyor. Her bir sivil, her kadın ve her erkek, kız ya da erkek fark etmeksizin her bir gencimiz benzersiz bir şevkle mücadeleye katılmalı. Düşmanlarımız, tanklarıyla bir kez topraklarımıza girdiklerinde hiçbir direnişle karşılaşmayacaklarını umuyorlar. Maddesel üstünlüklerini karşısında, neler olacağını umursamayacak kadar bezgin bir halde olacağımıza inanıyorlar. İşte bu yüzden düşmanın umutlarını boşa çıkarmak zorundayız. Hiçbir köyümüz, hiçbir şehrimiz düşmana teslim olmamalı. Evet, düşman çok güçlü ancak bizim desteğimiz olmadan Reich topraklarının her bir noktasına hükmedebilecek kadar değil. Şayet bizden beklediği kapi-

t lasyonları alabilirse, istediği gibi hareket edecektir. Zaten pek çok  ehrimizi ve bölgemizi tarihte görülmüş en korkunç hava saldırılarıyla mahvettiler ancak bizler ne pahasına olursa olsun direnmekte kararlı olursak onlara asla yenilmeyiz ve bizim için yenilmemek, zafer kazanmak demektir.

Bu savaşa katılan ulusların tamamı çok ağır fedakârlıklarda bulunmak zorunda kaldılar. Ancak yine de bütün bu fedakârlıklar, kaybedersek ba ımıza gelecekler kadar ağır değil. Elbette ki düşman, Reich'a karşı verdiği mücadelenin olabildiğince kolay ve güvenli bir biçimde sona ermesini istiyor ve ağır ajitasyonlarla ulus olarak moralimizi   kertebileceğini umuyor. Bu zehir ancak zayıf ruhları etkiler. Bu tuzaa d  nen her kim olursa olsun, savaş süresince hiçbir şey   renememi  ve kolay yolu seçmenin de aslında bir seçenek olduğunu düşünerek özgürlüğünden feragat etmiş demektir ki özgürlüğü giden yol, yalnızca zor olandır. Ulusal onur nedir bilmeyen, Anglo-Amerikan bankacı Yahudiler kulübünün boyunduruğu altında, onlardan gelecek yardımlarla yaşamayı kabul edebilen aşağılık ruhlar böylesi bir yolu seçebilir. Diğer bir deyişle bu insanlar, ulusumuzun yüz karası olan artıklarıdır ve düşmanın ulusumuz hakkında yanlış fikirlere kapılmasının yegâne dayanaklarıdır. Amerikan ve İngiliz gazetelerinde bu tiplerle nasıl alay edildiğini, haklarında nasıl ileri geri konu ulduğunu ve her birinin, var olma mücadelesi veren cesur uluslarıyla nasıl kar ıla tırıldıklarını görebilirsiniz. Her daim kahramanlığı ve fedak rlığı savunan bir ulusun mensubu olanlar bu türden şeyleri okuduklarında tek bir şey diliyorlar: Onları  ld rmeyi! Bundan fazlasını hak etmiyorlar zira. Öyle ki biri çıkıp da bu kimselerin aslında art niyetli olmadıklarını ve ne yaptıklarını bilmediklerini dahi iddia edemez. Ne yaptıklarının pekâlâ farkındalar zira defalarca eylemlerinin sonuçları konusunda düşman tarafından bile uyarıldılar ancak asla bize inanmayı tercih etmediler.

Verilen onca mücadelenin, ödenen ağır bedellerin ve katlanılan yenilgilerin ardından halkımız dik duruşunu koruyamadı. Kalplerimiz ancak düşman, nasıl vahşice bir fanatizmle karşılaştığını ve babaların, annelerin ve hatta çocukların işgalcilerin karşısına dikilerek nasıl direndiğini, kadın erkek fark etmeksizin herkesin evlerinin pencerelelerinden, hiçbir tehdide aldırış etmeksizin silahlarla, taşlar ve sopalarla ve hatta el bombalarıyla nasıl saldırıya geçtiklerini bildirdiğinde gururla doluyor. Bu yaptıklarıyla düşmanın bize saygı duymasını sağlıyorlar. İşgal kuvvetlerinin eli kolu bağlanıyor; ulusal tutkuyla ıslıl ıslıl yanan böylesi isyankâr bir şehri ya da kasabayı ele geçirmek için gerçekte gereken gücü kullanmaya mecbur kalıyor ve bu isyankâr vatandaşlarımız sayesinde düşmanın ilerleme hızı, birkaç kilometre ötede yeni bir savunma hattının kurulabilmesi için gereken süreyi tanıyacak kadar kesiliyor ve bu noktada vatandaşlarımızın nafîle yere mücadele ettiğini söylemek oldukça saçma bir iddia zira düşmanın saldırılarını hiç mücadele etmeden karşılamak, bizim direnmek için kullandığımız yöntemlerden çok daha büyük riskler taşıyor. Bizim yöntemlerimiz, savaş süreci içerisinde sıkça karşılaşılan etkilerini er ya da geç gösterecek olan sağlam temellere dayanıyor zira tarih boyunca, elindeki tüm imkânlarla özgürlüğünü savunmaya çalışan bir ulusun yenildiği görülmemiştir. Bilakis, yenilgiye uğrayanlar her daim, çaresizliğe boyun eğerek teslim olanlar olmuştur.

Savaş süresince verdiğimiz mücadele devrim niteliğinde değişiklikler yapmamızı da elzem kılıyor. Eski savaş kuralları artık geçerliliğini yitirmiş durumda, içinde bulunduğumuz koşullarda hiçbirinin bize bir faydası dokunmaz. Artık ülkelerin değil, milliyetlerin birbirleriyle savaştığı bir çağdayız. Bir milliyete mensup insanların tamamı tehdit altındaysa, o milletin her bir bireyi ulusunu savunmak zorundadır. Düşman bizden yalnızca tek bir şehir almayı ya

da bizi ele geçirmeyi arzu ettiği stratejik sınırların ardına püskürtmeyi istemiyor; beslendiğimiz her bir damarı kesip fabrikalarımızı ve madenlerimizi elimizden almayı, ulusal olarak bütün sahip olduklarımızı yok etmek istiyor. Eğer başarılı olursa, Almanya'yı bir Alman mezarlığına çevirecekler. Halkımız açlıktan kırılacak, birer birer yok olacak; hayatta kalan milyonlarca insanımız da köle olarak çalıştırılmak üzere sınır dışı edilip Sibiry'a gönderilecek. İşte bu şartlar altında her yol mubah; ulusal olarak olağanüstü koşullarca mücadele ediyoruz ve bu şartlar altında normalde ne yapmamız gerektiğini tartışmak son derece manasız! Size düşman kendi eylemleri konusunda bu kadar endişe duyuyor mudur? Doğuda on binlerce Alman kadının işkenceye maruz kalıp tecavüze uğramasını yahut da on binlerce Alman çocuğun korkakça ve korkunç yöntemlerle öldürülmesini veyahut yüzlerce insanımızın düşmanın barbarca hava saldırılarında katledilmesini haklı çıkaran uluslararası yasalar tam olarak nerede? Günümüzde yalnızca biz iyi huylu Almanlar hâlâ düşmanı konuşarak ikna edebileceğimiz ve mantıklı davranmasını sağlayabileceğimize dair yanlış bir düşünceye inanmakta direniyoruz.

Ancak gerçekler bunun tam tersini kanıtlar nitelikte. Öyle ki düşmanlarımız, elimizdeki imkânlar dâhilinde bazı bölgelerde kendilerine direniyoruz diye bizi barbar ve savaş suçlusu olmakla bile itham edecek kadar kendini kaybetmiş durumda. Daha kısa süre önce Berlin'de, evleri barkları yıkıldıktan sonra mallarını ve kaybettikleri anne babaları ya da çocuklarının cesetlerini enkaz altından kurtarmaya çalışan halk, yıkım görevlerini tamamladıktan sonra yere inip teslim olan İngilizlerin terörist pilotlarına saldırdı. Elbette verdikleri tepki doğaldı ancak Alman korumalar, pilotları kendi silahlarıyla korudular. Peki, Alman bir pilot, alevler içinde kalmış olan Moskova'da yakalanmış olsaydı başına neler gelirdi? Sorunun yanıtı aslında içinde

saklı. Bu savaşta, yapılan şövalyeliklere pek pirim verilmiyor. Bu yüzden hayalperest Alman halkı, eğer yaşamını ve özgürlüğünü bu yolda kaybetmek istemiyor ise bir an önce uyanıp kendine gelmek zorunda. Alman ulusu ne zaman yapması gereken şeyi yapacak? On dört ile elli yaş aralığındaki herkesin ihtiyaçları olan kıyafetler ve iki haftalık yiyecek stokuyla birlikte Sibirya'ya gitmek üzere belli bir noktada toplanmasını emreden Bolşevik afişlerle burun buruna gelene kadar bekleyecek mi?

Sizce abartıyor muyum? Kesinlikle hayır! Bütün bu anlattıklarım doğu ve batıda işgal altında bulunan bölgelerde acı birer gerçeğe dönüştü bile. Yalnızca birkaç romantik bu gerçekleri görmeyi beceremiyor; kurdukları hayal dünya-sında yaşıyorlar ve acı gerçeklerle yüzleşerek gerekli sonuçları çıkarmayı asla istemiyorlar. Ancak bu düşünce biçimini derhal terk etmeleri gerekiyor. Bir keresinde biri, kimlerin öldüresiye dövülmesi gerektiğini bilmediğini ancak Alman halkının silkinip kendine gelene kadar dayak yemesi gerektiğinden emin olduğunu söylemişti. Bu insanları, kimse için olmasa bile kendi iyilikleri için, o düştükleri hayal âlemin-den kurtulup uyanmaya ve kurdukları düşler ile yaptıkları hatalardan dönmeye ikna etmek için nasıl bir darbe yememiz gerekiyor? Bu yılgın ve mütemadiyen zorluk çıkaran hayalperestleri, kendilerini savunmaya sevk edecek şey ne olabilir?

Düşman hepimizi avlamak için yola koyuldu. Londra gazeteleri, Anglo-Amerikan yetkililerin bulundukları bölgelerdeki her bir evi ve ev sahiplerini dikkatle gözlediklerini yazıyor. Birileriyle tartişmaları gerekirse diye ellerinin altında Almanca-İngilizce sözlük bulunduruyorlar. Bu şartlar altında ancak sadık uçaklar böyle onursuzca bir tavır takı-nabilir. Peki, bizler bu yaratıklara ne demeliyiz? Onları, sil-kelenip kendilerine gelene kadar dövmek belki de en olası çözüm. Ancak Tanrı'ya şükür, bu tip insanlar giderek azalı-

yor. Evi barkı yıkıldığı ve nihayetinde Ortaçağda görülenlerden bile daha kötü işkencelere maruz kalacağı kendisine defalarca anlatılmış bir kişi, tüm bunlara rağmen işgalcilerle müzakere masasına oturmak istiyorsa, onurlu bir Alman, bu insana ne diyebilir ki?

Peki, ben neden bu örnekleri anlatıyorum sizlere? Akılselim insanlarımızı bu hastalıklı durumdan korumak için elbette! Her şey bittiğinde kimsenin direnecek gücü olmayacak. Ne geleceğimiz ne de tutunacak bir dalımız kalacak. Bize yardım edecek olan yine bizleriz! Düşmanın bize yardım edeceğini düşünmek saflığın da ötesinde bir düşünce olur. Kendimizi savunmak için yeterince nedenimiz ve kaynağımız var; ancak onları kullanırsak savaşı zafer kazanarak nihayete erdirebiliriz. Bütün çabalarımız yalnızca bunun için!

Her vatandaşımız önce kendisinden başlamalı; kapıldığı rehavetten ve zayıflıklarından kurtulmalı! Dimdik durarak diğerlerine örnek olmalı, yenilginin fısıltısını dahi duysa derhal savunmaya geçebilmeli. Erkek gibi durmalı ve ulus olarak savaşın yarattığı bu krizi atlatacağımız güne kadar çalışıp didinmeli, mücadele etmeli! Bunu ne kadar süreceğini bilmiyoruz ancak yaşamak istiyorsak bunları yapmak zorunda olduğumuzu iyi biliyoruz. Bu, ister cephede ister vatan toprağında olsun, her Alman için geçerli. Kimse üzerindeki yükü bir başkasına devredemez. Hepimiz, fırtınayla boğuşan bu gemide bir aradayız! Kimse, mürettebat ve diğer yolculardan şikâyet ederek öyle bir köşede oturup bekleyemez. Akılselim yolcular; kendilerini kurtarmak için gösterdikleri her türlü çabanın başarısını riske atan profesyonel bir mızımızdan, hem fiziksel hem de ruhsal anlamda bıktıkları için, kendinden başkasını önemsemeyen ve sürekli şikâyet eden o mızımızı denize dökse, onları kim suçlayabilir ki? Olması gereken budur.

Artık hiçbir yılgınlığa, yorgunluğa ya da duyarlılığa kulak asacak durumda değiliz. Savaşın başından beri bizler ne istediğimizi ve düşman da şeytani planının ne olduğunu defalarca dile getirdik. Bunları tekrar etmeye gerek yok zira herkes ezbere biliyor. Yaşanan gelişmeler de bütün bunları çürütmedi, aksine her birini doğrular nitelikteydi. Korkakların, işlerin beklediğimiz kadar kötü gitmediği yönündeki ödleğe bahanesine prim vermemiz mümkün değil. Şayet düşmanın yalanlarına kanıp da teslim olmaya kalkarsak, işler hayal edebileceğimizden çok daha kötü olacak. Durumumuzu, şikâyet etmeksizin, sakince, mantıklı bir biçimde ve aynı zamanda kararlılıkla değerlendirmeliyiz. Beyaz bayrak kaldırmak demek, savaştan vazgeçmek ve utanç verici bir biçimde yaşam hakkımızdan feragat etmek demektir. Bunu yapmak için ortada hiçbir neden yok. Aksine, bu yalnızca düşmanımızın ucuz bir zafer kazanmasına yardımcı olur ve hiç değilse kısa bir süre için, yaptıkları koalisyonunda büyümekte olan krizi hasıraltı eder.

Yapılacakların sonucunu görmek çok da zor değil. Olanlar yalnızca bizi etkileyecek ve er ya da geç her şey, ulusumuzun tam anlamıyla yok olması ile sonuçlanacak. Kimse bu kadarı kabullenmekte istekli değildir diye düşünüyorum. İşte bu yüzden, en zorlu ve en dayanılmaz koşullar altında dahi ne pahasına olursa olsun mücadele etmek zorundayız. Yıllardır neredeyse hiç risk almaksızın savaşıyoruz. Elbette bu övgüye değer bir durum sayılmaz. Bu mücadele sırasında riskin tamamını düşmanımız yüklendi ve tehlikeyi de atlattı. Bunu bizim yapamayacağımızı kim söyleyebilir peki? Böyle bir ihtimali düşünebilen kişi kendisi için bir halat alıp ulusumuzun başına geleceğini sandığı şeyi kendi üzerinde uygulamalıdır bana göre.

Hâlâ nefes alıyor ve yaşıyoruz; içimizde sonsuz bir direnme gücü var, tek yapmamız gereken onu ortaya çıkarabilmek. Reich bununla kıyaslanamayacak ciddiyette krizler ya-

şadığında bile Almanya'ya daha önce hiç bu kadar tutkuyla inanmamıştık! Hasta bir insanın gösterebileceği iyileşmeyi havale geçirirken gördüğü hayallere bakarak değerlendiremezsiniz. Öncesinde ateşi düşürmek için bilinen tüm yöntemleri uygulayıp vücudun doğal savunmasını tetiklemeniz gerekir ki hasta, yaşama arzusunu kaybetmesin ve direnme cesaretini gösterebilsin. Kişi, zor zamanları atlatabilmek için önce kendi savunma sistemini güçlendirmeyi bilmelidir. Bunu görmezden gelerek yapılacak her şey aptalca ve tehlikeli olacaktır. Ulusumuz için, alevler içinde kalmış bir sokağın ortasındaki yıkık dökük bir duvarın arkasına elinde bazukayla pusu kurmuş on dört yaşında bir genç, zafer kazanma ihtimalimizin ne kadar düşük olduğunu kanıtlamaya uğraşan on entelektüelden daha faydalı olacaktır. Savaşan gençlerimiz içgüdülerine güvenerek ivedilikle harekete geçerken entelektüeller, sırf işlerin pek de yolunda gitmediği izlenimine kapıldıkları için mücadeleden vazgeçtiklerinden dolayı yanlış yolu seçer ve hatalı davranırlar.

İşlerin yolunda gidip gitmeyeceği bize bağlı. Savaşın son raddesine geldiğimiz şu günlerde gidişatı belirleyecek olan, savaşan ulusların gösterdiği çaba olacaktır. Alman halkının eşi benzeri görülmemiş bir çaba göstermeleri ve bununla birlikte zafere ulaşmamız hâlâ mümkün. Unutmayın ki 1918 yılında da son anda vazgeçtik biz. Ancak 1945'te bunu yapmayacağız! Hepimiz bunu anlamak zorundayız zira kazanacağımız mutlak zaferin temeli bu olacak! Belki bugün kulağa fazla imkânsız geliyor olabilir ancak hakikat bu: En nihai zafer eninde sonunda bizim olacak! Kan ve gözyaşıyla gelecek belki ama şimdiye dek yaptığımız bütün fedakârlıklara değecek!

- Goebbels, Dr. Joseph – Der Nazi-Sozi – Zentralverlag der NSDAP – Franz Eher Nachf. GmbH. , München – 1931
- Goebbels, Dr. Joseph – Der Angriff – Zentralverlag der NSDAP – Franz Eher Nachf. GmbH. , München – 1935
- Goebbels, Dr. Joseph – Signale Der Neuen Zeit – Zentralverlag der NSDAP – Franz Eher Nachf. GmbH., München – 1940
- Goebbels, Dr. Joseph –Die Zeit Ohne Beispiel, Reden und Aufsätze aus den Jahren 1939/40/41 - Zentralverlag der NSDAP – Franz Eher Nachf. GmbH. , München – 1941
- Goebbels, Dr. Joseph – Dreissig Kriegsartikel für das Deutsche Volk – Zentralverlag der NSDAP. , Franz Eher Nachf. GmbH. München-Berlin – 1943